New York Times Bestseller

ALI HAZELWOOD

Aşk Hipotezi

"Kimyasıyla insanı vuran, altın değerinde bir kitap."
Popsugar

nemesis
KİTAP

STEM kadınlarım Kate, Caitie, Hatun ve Mar'a...

Per aspera ad aspera.

hi-po-tez (isim)

Olaylar arasında ilişki kurmak ve olayları bir nedene bağlamak üzere tasarlanan, bilimsel teorilerle tam olarak açıklanamayan gözlemler baz alınarak yapılan önerme. Varsayım, faraziye.

Örnek: "Mevcut bilgilere ve bugüne dek toplanmış verilere dayanarak oluşturduğum hipoteze göre aşktan ne kadar uzak durursam o kadar rahat olurum."

Giriş

Doğruyu söylemek gerekirse Olive, bu lisansüstü eğitim olayı için biraz gergindi.

Sebebi, bilimi sevmemesi –bilimi *çok* seviyordu, bilim onun *vazgeçilmeziydi*– ya da karşısındaki bariz ikaz işaretleri değildi. Takdir edilmeyeceğini ve hak ettiğinden daha az ücret alacağını bilerek haftada seksen saatini çalışmaya adamanın akıl sağlığı için iyi *olmayabileceğini* biliyordu. Pek değeri olmayan küçücük bilgilere ulaşabilmek adına Bunsen brülörü karşısında gecelerini geçirmek mutluluğun anahtarı *olmayabilirdi*. Bedenini ve zihnini akademik araştırmalara vakfedip nadir çıktığı molalarda bulduğu sahipsiz çörekleri çalmak akıllıca bir seçim *olmayabilirdi*.

Her şeyin farkındaydı. Ancak hiçbiri onu endişelendirmiyordu. Gerçi... birazcık, çok azıcık endişelendiğini itiraf edebilirdi ama bununla başa çıkabileceğini biliyordu. İnsanı hayattan soğutan, bezdirip tüketen, kötü şöhretli cehennem çukuruna (bkz. herhangi bir doktora programı) atlama konusunda tereddüt etmesinin asıl nedeni başka bir şeydi. Ta ki Stanford'ın biyoloji bölümünde iş görüşmesine çağırılıp O Adam'la karşılaşana dek.

Adını asla öğrenemediği O Adam'la...

Olive önüne çıkan ilk tuvalete körlemesine daldığında adam da oradaydı. "Sırf meraktan soruyorum," dedi adam. "Benim tuvaletimde ağlamanızın belirli bir sebebi var mı?"

Olive irkilerek küçük bir çığlık attı. Gözlerini açmaya çalıştı fakat yaşlardan dolayı bunu pek becerebildiği söylenemezdi. Görüşü tamamen bulanıklaşmıştı. Tek görebildiği siyah saçlı, siyah kıyafetli, uzun boylu bir figürdü.

"Şey... Burası kadınlar tuvaleti değil mi?"

Tereddüt. Sessizlik. "Yoo." Adamın sesi kalındı. Oldukça kalın. Fazlasıyla kalın. *Hayalleri süsleyecek* derecede kalın.

"Emin misiniz?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Aslında burası benim laboratuvarımın tuvaleti."

Eh, bu doğru olabilirdi. "Çok üzgünüm. Acaba siz..." Olive tuvalet kabinlerinin olduğunu düşündüğü tarafı işaret etti. Gözleri cayır cayır yanıyordu ve acıyı hissetmemek için kapatmaktan başka çaresi yoktu. Koluyla yanaklarını kurulamaya çalıştı ama yandan bağlamalı elbisesinin kumaşı incecik ve kalitesizdi, gerçek pamuklu kumaşlar gibi sıvıyı emmiyordu. Ah, yoksulluk ne eğlenceliydi.

"Şu deney tüpünü dökmem lazım sadece," dedi adam ama Olive onun hareket ettiğini duymadı ve lavaboya giden yolu kapatıyor olabileceğini fark etti. Belki de adam onun tuhaf bir tip olduğunu düşünmüştü ve kampüs güvenliğine haber vermek üzereydi. Böyle bir şey doktora hayallerini suya düşürürdü, değil mi? "Burayı tuvalet olarak kullanmıyoruz, sadece atıkları döküp ekipmanları yıkıyoruz."

"Ah, kusura bakmayın. Ben de düşündüm ki..." Düşünememişti. Her zamanki gibi düşünememişti. Alışkanlığı ve lanetiydi bu.

"Siz iyi misiniz?" Adamın boyu fazlasıyla uzun olmalıydı. Sesi birkaç metre yukarıdan geliyormuş gibiydi.

"Evet. Neden sordunuz?"

"Ağlıyorsunuz çünkü. Benim tuvaletimde."

"Ah, ağlamıyorum. Yani, bir bakıma öyle sayılabilir ama sadece gözyaşı döküyorum diyelim. Anlatabildim mi?"

"Hayır."

Olive içini çekip fayans döşeli duvara yaslandı. "Lenslerim yüzünden. Bir süre önce son kullanma tarihleri geçti ama zaten ilk aldığımda da pek iyi değildiler. Gözlerimi çok acıtıyorlar. Aslında çıkardım ama..." Omuz silkti. Adamın durduğu yere doğru konuştuğunu umuyordu. "Gözlerimin iyileşmesi zaman alıyor."

"Son kullanma tarihi geçmiş lens mi kullanıyorsunuz?" Adam şahsi bir hakarete uğramış gibi konuşmuştu.

"Sadece biraz geçmiş."

"Biraz derken ne kadar yani?"

"Bilmem. Birkaç yıl belki."

"*Ne*?" Sessiz harfleri keskindi. Netti. Keyif vericiydi.

"Sadece iki yıl diye düşünüyorum."

"Sadece iki *yıl* mı?"

"Sorun yok. Son kullanma tarihleri zayıflar içindir."

Burundan verilen alaycı bir nefes duyuldu. "Son kullanma tarihleri, tuvaletimin bir köşesinde ağlayan insanlar bulmamam içindir."

Eğer bu adam Bay Stanford'ın ta kendisi değilse burayı *kendi* tuvaleti olarak adlandırmaktan vazgeçmeliydi.

"Sorun yok." Olive bir elini salladı. Alev almış olmasalardı gözlerini devirirdi. "Yanma hissi sadece birkaç dakika sürüyor."

"Yani bunu daha önce de yaptınız mı?"

Olive kaşlarını çattı. "Neyi?"

"Tarihi geçmiş lens kullanmaktan bahsediyorum."

"Tabii ki. Lens ucuz bir şey değil."

"*Gözlerimiz* de ucuz değil."

Hmm. Mantıklıydı. "Bu arada, sizinle daha önce tanıştık mı? Dün akşamki yeni doktora öğrencileri yemeğinde falan?"

"Hayır."

"Orada değil miydiniz?"

"Öyle yerler bana göre değil."

"Ama bedava yemek var."

"Saçma muhabbetlere girmeye değmez."

Adam belki de diyetteydi ama ne tür bir doktora öğrencisi böyle konuşurdu ki? Yani, Olive onun doktora öğrencisi olduğundan *emindi*; mağrur, küçümseyici ses tonu bunu açık ediyordu. Tüm doktora öğrencileri böyle olurdu. Saat başı doksan sent karşılığında meyve sineklerini katletme ayrıcalığına sahip oldukları için herkesten iyi olduklarını düşünürlerdi. Lisansüstü öğrenciler; karanlık, acımasız, cehennemsi akademik dünya yaratıklarının en alt basamağındakilerdi, bu yüzden de kendilerini sürekli en iyisi olduklarına ikna etmeye çabalarlardı. Olive klinik psikolog falan değildi ama kitaplarda bunun savunma mekanizması olarak geçtiğini düşünüyordu.

"Siz doktora için mi başvurdunuz?" diye sordu adam.

"Evet. Biyoloji ekibi için." Yüce İsa, gözlerinde alev çukurları vardı sanki. "Ya siz?" diye sordu avuçlarını yüzüne bastırarak.

"Ben mi?"

"Kaç yıldır buradasınız?"

"Burada mı?" Bir duraksama oldu. "Altı yıldır. Aşağı yukarı."

"Ah. O zaman yakında mezun olacaksınızdır."

"Ben..."

Olive onun tereddüdünü algılayınca anında suçluluk hissetti. "Neyse, bana anlatmak zorunda değilsiniz. Lisansüstü eğitimin ilk kuralı: Diğer öğrencilere tezlerinin son teslim tarihi hakkında sorular sorma."

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. "Doğru."

"Kusura bakmayın." Olive onu görebilmeyi dilerdi. Sosyal etkileşim zaten yeterince zor bir şeydi, üstüne bir de duyularını kaybetmiş olmak işi daha da zorlaştırıyordu. "Şükran Günü'nde çocuğunu sorguya çeken ailelere benzedim."

Adamdan minik bir gülme sesi yükseldi. "Benimkilere benzemeniz mümkün değil."

Olive gülümsedi. "Ah. Sinir bozucu ebeveynleriniz mi var?"

"Şükran Günü'nde daha da beter oluyorlar."

"Amerikalılar olarak Milletler Topluluğu'ndan ayrıldığınız için oluyor bunlar hep." Olive onun bulunduğunu umduğu tarafa doğru elini uzattı. "Ben Olive*, bu arada. Evet, ağaçla aynı adı taşıyorum." Bir süre geçince kendini musluğa tanıttığını düşünmeye başladı ama sonra yaklaşan adımları duydu. Elini tutan el kuru ve sıcaktı, o kadar büyüktü ki yumruğunu bile tamamen kavrayabilirdi. Karşısında fazlasıyla heybetli bir adam duruyor olmalıydı. Boyu, parmakları, sesi...

Tabii, bu kesinlikle nahoş bir şey değildi.

"Siz Amerikalı değil misiniz?"

"Kanadalıyım. Bir şey rica edebilir miyim? Kabul komitesinden biriyle konuşacak olursanız bu lens meselesinden söz etmeseniz olur mu? Yıldız öğrenci görünüşümü olumsuz etkileyebilir."

"Hadi canım?"

---

* (İng.) Zeytin. (ç.n.)

Olive yapabilseydi ona dik dik bakardı. Gerçi belki de yapabilmişti çünkü adam yine gülmüştü. Çıkardığı ses kahkahadan çok burundan solumaydı ama güldüğü bir şekilde anlaşılıyordu. Ve Olive bu sesten çok hoşlanmıştı.

Adam onun elini bırakınca Olive deminden beri el ele olduklarını fark etti. *Tüh.*

"Doktora programına kayıt yaptıracak mısınız?"

"Kabul edilmeyebilirim," dedi genç kadın omuz silkerek. Aslında görüşme yaptığı profesörle –Dr. Aslan– oldukça iyi anlaşmıştı. O kadar ki böyle görüşmelerde normalde olduğundan çok daha az kekelemiş ve mırıldanmıştı. Hem notları da mükemmele yakındı. Okul dışı bir hayata sahip olmamanın da avantajları vardı yani.

"Kabul edilirseniz kayıt yaptıracak mısınız peki?"

Kayıt yaptırmamak aptallık olurdu. Sonuçta burası Stanford'dı ve ülkedeki en iyi biyoloji departmanlarından birine sahipti. Ya da en azından Olive, korkutucu gerçeğin üstünü örtmek için kendine böyle diyordu.

Korkutucu gerçekten kastı da lisansüstü eğitim konusundaki çekimserliğiydi.

"Şey... belki. Mesele şu ki dört dörtlük kariyer tercihi ile kritik hata arasındaki sınır çizgisi biraz bulanıklaşmış durumda."

"Siz de kritik hata tarafına doğru eğiliyorsunuz gibi görünüyor."

"Hayır. Şey... sadece..."

"Sadece?"

Olive dudağını ısırdı. "Ya yeterince iyi değilsem?" dedi birden. Offf neden? Minik kalbinin en derin sırlarını ve korkularını tuvalette denk geldiği bir yabancıya *neden* anlatıyordu? Hem anlatmasının ne faydası vardı? Şüphelerinden arkadaşlarına veya tanıdıklarına her bahsettiğinde otomatik olarak aynı anlamsız

şeyleri söylemiyorlar mıydı zaten? *İyi olacaksın. Başarabilirsin. Sana inanıyorum.* Bu adam da kesin aynı şeyi yapacaktı.

O an yaklaşıyordu.

Saniyeler vardı.

Üç, iki...

"Bunu neden yapmak istiyorsunuz peki?"

Ha? "Nasıl... neyi?"

"Doktora programına girmeyi. Sebebiniz nedir?"

Olive boğazını temizledi. "Her zaman sorgulayıcı biri olmuşumdur. Lisansüstü eğitim de meraklı tabiatıma hitap ediyor. Ciddi yetenekler kazanmamı sağlayacak ve..."

Adam burnundan alaycı bir nefes verdi.

"Ne?" dedi Olive kaşlarını çatarak.

"Görüşmelere hazırlık kitaplarından ezberlenmiş cümleler istemiyorum. Neden doktora yapmayı *arzuladığınızı* soruyorum."

"Ama dediklerim doğru." Olive biraz tereddüt etse de ısrarcıydı. "Araştırma kabiliyetimi geliştirmek istiyorum ve..."

"Başka ne yapacağınızı bilemediğiniz için olabilir mi?"

"Hayır."

"Endüstriyel bir pozisyon edinemediğiniz için?"

"Hayır. İş başvurusu bile yapmadım ki."

"Ah." Adamın bulanık, iri cüssesi ilerleyip lavaboya bir şey döktü. Olive'in burnuna öjenol, çamaşır deterjanı ve temiz erkek teni kokuları doldu. Tuhaf ama hoş bir kombinasyondu bu.

"İş hayatının sunabileceğinden daha fazla özgürlüğe ihtiyacım var."

"Akademik çevrede de o kadar özgür olamayacaksınız." Adamın sesi hâlâ yakından geliyordu; geri çekilmemiş olmalıydı. "Araştırma bursu alabilmek için gülünç derecede rekabetçi kişiler

arasından sıyrılmanız gerekecek. Bir 9-5 işine girseniz en azından hafta sonlarının tadını çıkarabilir ve daha iyi para kazanabilirsiniz."

Olive kaşlarını çattı. "Teklifi reddetmemi sağlamaya mı çalışıyorsunuz? Yoksa son kullanma tarihi geçmiş lens kullanıcısı karşıtı kampanya falan mı yapıyorsunuz?"

"Yoo."

Adamın sesinden gülümsediği anlaşılıyordu.

"Bu sadece minik bir hataymış gibi davranacağım."

"Ben bu lensleri *sürekli* takıyorum ve çoğunlukla..."

"Yanlış adımlardan oluşan uzun bir yolda yürüyorsunuz demek." Adam içini çekti. "Durum şu ki doktora için yeterince iyi olup olmadığınızı ben bilemem. Ama zaten kendinize sormanız gereken soru bu değil. Akademik çevre öyle bir yerdir ki ağzınızla kuş tutsanız kimseye yaranamazsınız. Önemli olan, bu hayata adım atmak için yeterince iyi bir *sebebiniz* olmasıdır. Peki, neden doktora, Olive?"

Olive bir süre düşündü. Biraz daha düşündü. Sonra ihtiyatlı bir şekilde lafa girdi. "Aklımda bir soru var. Bir araştırma konusu. Öğrenmeyi çok istiyorum." İşte. Söylemişti. Sebebi buydu. "Cevabı ben keşfetmezsem kimse keşfetmez diye endişeleniyorum."

"Soru mu?"

Olive bir esinti hissetti ve adamın lavaboya yaslandığını fark etti.

"Evet." Ağzı kupkuru olmuştu. "Benim için çok önemli. Ve... bu araştırma için başka kimseye güvenmiyorum. Çünkü şimdiye dek bu konuda hiçbir şey yapılmadı. Çünkü..." *Çünkü kötü bir şey yaşandı. Çünkü bunun bir daha yaşanmaması için üstüme düşeni yapmak istiyorum.*

Aslında bu, bir yabancının karşısında düşünülüp dile getirilemeyecek kadar ağır bir konuydu. Bir süredir kapalı olan gözlerini

açtı; görüşü hâlâ bulanıktı ama yanma hissi yavaş yavaş kayboluyordu. Adam ona bakıyordu. Hayal meyal görebilse de *tam önündeydi* ve konuşmaya devam etmesini bekliyordu.

"Benim için çok önemli," diye tekrar etti. "Yapmak istediğim araştırma yani." Olive yirmi üç yaşındaki yalnız bir ruhtu. Boş geçirilecek hafta sonlarına ya da düzgün bir maaşa ihtiyacı yoktu. Sadece zamanda geri gitmek istiyor, daha az yalnız hissetmeyi arzu ediyordu. Ama bu imkânsız olduğu için dikkatini mümkün olan şeylere vermeye kararlıydı.

Kafasını sallayıp sırtını dikleştiren adam kapıya doğru birkaç adım attı. Gidiyordu.

"Bu, lisansüstü eğitim için yeterince iyi bir sebep mi peki?" diye seslendi Olive onun arkasından. Sesinin, onaylanmaya ihtiyacı varmış gibi çıkmasına sinir oldu. Bu hale düştüyse bir tür varoluşsal krizin ortasında olması muhtemeldi.

Adam duraksayıp ona baktı. "Mükemmel bir sebep." Gülümsüyordu. Büyük ihtimalle. "Görüşmenizde iyi şanslar, Olive."

"Teşekkürler."

Adam artık kapıdan çıkmıştı.

"Belki seneye görüşürüz," dedi Olive kendini tutamadan. Hafifçe kızardığını hissediyordu. "Eğer ben kabul edilirsem ve siz de mezun olmamış olursanız."

"Belki."

Bunu söyledikten sonra adam oradan uzaklaştı. Olive onun adını hiç öğrenemedi. Fakat birkaç hafta sonra Stanford biyoloji bölümünden gelen teklifi kabul etti. Hiç tereddüt etmedi.

Birinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *A (kısmen uygunsuz bir durum) ve B (yıkıcı sonuçları olan muazzam bir keşmekeş) seçeneklerinden birini tercih etmem istendiğinde kaçınılmaz tercihim B olacaktır.*

İki yıl, on bir ay sonra

Olive'in şansına, adam öpücüğü pek olumsuz karşılamış gibi görünmüyordu.

Adapte olması birkaç saniye sürmüştü ama şartlar göz önüne alındığında bu gayet anlaşılabilir bir şeydi. Tuhaf, rahatsız edici, biraz da acı verici bir deneyimdi bu. Olive hem dudaklarını onunkilere yapışık tutmaya hem de yüzleri aynı seviyede kalabilsin diye parmak uçlarında durmaya çalışıyordu. Bu kadar uzun olmak *zorunda mıydı* bu adam? Dışarıdan bakıldığında öpücük iki sakar tipin kafa tokuşturmasına benziyor olmalıydı. Olive saniyeler geçtikçe başarılı olamayacağından korkmaya başlamıştı. Az önce oraya doğru yaklaştığını fark ettiği arkadaşı Anh onları bu halde görür görmez kesinlikle çıkmadıkları kanısına varacaktı.

Sonra acı verici saniyeler geçti ve öpücük... farklılaştı. Adam keskin bir nefes alıp kafasını hafifçe yana eğerek ellerini

–klimayla soğumuş koridorda gayet hoş hissettiren sıcak ve iri ellerdi bunlar– onun beline sardı. Olive artık kendini baobab ağacına tırmanan bir sincap maymunu gibi hissetmiyordu. Sonra iri eller belinde kayarak kaburgalarını kavradı ve adam onu kendine doğru çekti. Ne çok yakın ne çok uzaktı.

Tam kararındaydı.

Öpücük de ağızların açılmadığı, sadece dudakların üst üste durduğu türdendi ama yine de oldukça hoştu ve bu birkaç saniyede Olive'in kafasındaki pek çok şey siliniverdi. Koridorda karşılaştığı, hiç tanımadığı bir adamla öpüştüğü gerçeğini unuttu. Ona yalnızca, "Lütfen seni öpebilir miyim?" dediğini ve hemen ardından dudaklarına yapıştığını unuttu. Bu gösteriyi, dünyadaki en iyi arkadaşı olan Anh'ı kandırma umuduyla yaptığını unuttu.

İyi bir öpücüktü ve her iyi öpücük gibi her şeyi unutturmuştu. Olive kendini adamın geniş, sert göğsüne bastırarak eridi. Elleri yapılı çenesinden yukarı, şaşırtıcı şekilde gür ve yumuşak saçlarının arasına doğru kaydı, nefessiz kalarak iç geçirdi. İşte tam o anda kafasına bir tuğla yemiş gibi oldu. Ne yaptığının farkına varmıştı. Hayır. Hayır.

Hayır, olamaz, *olamaz.*

Bu öpücükten keyif almaması gerekirdi. Karşısındaki kişiyi tanımıyordu bile.

Keskin bir nefes alarak adamdan ayrılıp telaşla etrafına bakındı. Anh'ı arıyordu. Fakat arkadaşı, biyoloji koridorunun mavimsi loş ışıklarının altında değildi. Hiçbir yerde yoktu. Bu çok tuhaftı çünkü Olive saniyeler önce onu gördüğünden emindi.

Öptüğü yabancı ise hâlâ karşısında duruyordu. Dudakları aralanmıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu ve gözlerinde muzip bir kıvılcım parıldıyordu. Olive yaptığı şeyin ne kadar ciddi olduğunu o anda anladı. Ve öpüştüğü kişinin kim olduğunu...

Siktir.

Sik.Tir.

Bu adam, meşhur pislik olarak bilinen Dr. Adam Carlsen'dı.

Gerçi akademik çevrede lisansüstü öğrenci seviyesinin -ne yazık ki Olive'in seviyesinin- üstündeki herhangi bir pozisyonda olan herkes, hayatta kalabilmek adına, zamanla bir derece pislik olurdu. Fakat Dr. Carlsen çok daha beterdi. En azından söylentiler öyle olduğuna işaret ediyordu.

Olive'in ev arkadaşı Malcolm'ın iki araştırma projesinin çöpe gitmesine ve bu nedenle mezuniyetinin muhtemelen bir sene gecikmesine neden olan kişi bu adamdı. Jeremy'nin yeterlik sınavlarından önce kaygı nedeniyle midesindeki her şeyi boşaltmasının, bölümdeki öğrencilerin yarısının tez savunmalarını ertelemek zorunda kalmalarının tek suçlusu da oydu. Eskiden Olive'in grubunda olan ve onu her perşembe akşamı mikroskobik altyazılı, flu Avrupa filmleri izlemeye götüren Joe, Carlsen'ın laboratuvarında araştırma asistanıydı ama altı ay önce "bazı sebeplerden" ötürü işi bırakmıştı. Bu onun için iyi bir şeydi zira hâlâ Carlsen'la birlikte çalışan asistanlar bir yıldır uyumuyormuş gibi görünüyor ve elleri devamlı titriyordu.

Dr. Carlsen akademik çevrenin genç yıldızı ve biyolojinin dâhi çocuğu olabilirdi fakat aynı zamanda adi ve ikiyüzlü biriydi. Bu özellikleri konuşma tarzından, yürürken adımlarını atma şeklinden bile belliydi. Stanford biyoloji bölümündeki, belki de dünyadaki tek düzgün biliminsanının kendisi olduğunu düşünüyor gibiydi. Huysuz, çekilmez, dehşet verici herifin tekiydi.

Ve Olive az önce onu öpmüştü.

Sessizliğin ne kadar sürdüğünü bilemiyordu ama saçma derecede korkutucu siyah gözleri ve gözlerinden daha da siyah saçlarıyla Olive'e metrelerce tepeden bakan Carlsen, sessizliği bozan taraf olacaktı. Kaşları, bölüm seminerlerinde konuşmacıların hatalarını ve kusurlarını belirtmek için araya girdiğinde olduğu gibi çatılmıştı.

Olive'in danışmanı bir keresinde şöyle demişti: *Adam Carlsen, araştırma kariyerlerinin muhribi.*

Sorun yok. O kadar abartılacak bir şey değil. Olive hiçbir şey olmamış gibi nazikçe kafasını sallayarak selam verecek ve sessiz sedasız bir kedi misali yanından ayrılacaktı. *Aynen kızım, harika plan.*

"Sen... sen az önce beni öptün mü?" Carlsen şaşkın, belki biraz da soluksuz kalmış görünüyordu. Dudakları şişmişti ve... Yüce İsa... az önce öpüşmüş gibi görünüyordu. Olive'in yaptığı şeyi inkâr edip paçayı sıyırması mümkün değildi.

Yine de denemeye değerdi.

"Yoo."

Ne şaşırtıcıydı ki taktiği işe yaramış gibiydi.

"Tamam o zaman." Birazcık aklı karışmış gibi görünen Dr. Carlsen başını sallayıp arkasını döndü ve koridorda birkaç adım ilerleyerek su sebiline gitti. Belki de yolundan döndürülmeden önce asıl hedefi orasıydı.

Olive tam yakasını kurtardığına inanmaya başlamıştı ki adam duraksayıp şüpheli bir yüz ifadesiyle ona baktı.

"Emin misin?"

Kahretsin.

"Ben..." Olive yüzünü elleriyle kapattı. "Göründüğü gibi değil."

"Pekâlâ. Ben... peki," dedi Carlsen yavaşça. Sesi oldukça kalın ve alçaktı, kızmaya başladığının sinyallerini veriyordu. Belki de çoktan kızmıştı. "Neler oluyor?"

Bu durumu açıklamanın bir yolu yoktu. Normal bir insan bile olsa Olive'in bu yaptığını tuhaf bulurdu. Kaldı ki Adam Carlsen, anlayış denen insani özelliği ezilmesi gereken bir böcek olarak gören biriydi. Olive kollarını gevşekçe iki yanında salladı ve derin bir nefes aldı.

"Ben... dinleyin, kabalık etmek istemem ama bu gerçekten sizi ilgilendiren bir mesele değil."

Doktor Carlsen ona bir süre baktı, sonra kafasını salladı. "Elbette. Öyledir mutlaka." Olağan aksiliğine geri dönüyor olmalıydı çünkü sesindeki şaşkınlığın bir kısmı kaybolmuş, yerini

her zamanki... kuruluk almıştı. "O halde ben ofisime gidip *Title IX* şikâyet dilekçemi yazmaya başlayayım."

Olive rahat bir nefes aldı. "Evet, harika olur. Ve... Bir dakika. Ne yazmaya dediniz?"

Carlsen başını yana eğdi. "*Title IX*, akademik çevrelerdeki cinsel suistimal olaylarına karşı..."

"*Title IX*'in federal bir yasa olduğunu biliyorum."

"Anlıyorum. Yani yasayı bilerek çiğnedin."

"Ben... ne? Hayır hayır, öyle bir şey yapmadım!"

Adam omuz silkti. "Öyleyse yanılmış olmalıyım. Beni taciz eden bir başkasıydı."

"Taciz mi... Ben sizi *taciz* etmedim."

"Beni öptün."

"*Gerçek* bir öpücük değildi."

"Benim rızamı bile almadın."

"Öpebilir miyim diye *sordum* ama!"

"Sordun ama cevabımı bile beklemeden öptün."

"Ne? Evet dediniz ya."

"Pardon?"

Olive kaşlarını çattı. "Sizi öpebilir miyim diye sordum, siz de evet dediniz."

"Yanlış. Öpebilir miyim diye sordun, ben de güldüm."

"Evet dediğinizi duyduğumdan *eminim*."

Genç adam bir kaşını kaldırdığında Olive birilerini boğma isteğine kapıldı. Bu kişi Dr. Carlsen olabilirdi. Ya da genç kadın kendi kendini boğabilirdi. Şu anda her iki seçenek de gözüne harika görünüyordu.

"Bakın, çok üzgünüm. Tuhaf bir durum olduğunu biliyorum ama bu olanları unutabilir miyiz lütfen?"

Doktor Carlsen uzunca bir süre onu inceledi. Yapılı yüz hatlarını ciddi bir ifade bürümüştü. Olive bu ifadenin ne anlama

geldiğini çözmek için kafa yoramıyordu çünkü yeniden fark ettiği upuzun boyunu ve geniş gövdesini incelemeye dalmıştı. Karşısındaki adam dev gibiydi. Olive her zaman çok zayıf olmuştu ama 1.73'lük boyuyla kendini pek de ufak hissetmezdi. Tabii Dr. Carlsen'ın yanında dururken durum farklıydı. Onunla departmanda, kampüste veya asansörde ara sıra karşılaştığı için uzun boylu olduğunu biliyordu ama daha önce hiç etkileşime girmemiş, hiç bu kadar yakın durmamışlardı.

Bir saniye önce nasıl da yakındınız ama. Neredeyse dilini onun boğazına...

"Bir sorun mu var?" Genç adamın sesi endişeli gibiydi.

"Ne? Hayır. Hayır, bir sorun yok."

"Çünkü," diye devam etti Carlsen sakince. "Gece yarısı, okulun orta yerinde bir yabancıyı öpmek bir sorunun varlığına işaret ediyor."

"Sorun yok."

Carlsen düşünceli bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ. Birkaç gün içinde posta kutunu kontrol edersin." Onun yanından geçip uzaklaşmaya başladı.

Olive dönüp ona, "Adımı bile sormadınız ki!" diye seslendi.

"Mesai saatleri dışında laboratuvarlara girebilmek için kimlik kartını okutmak zorunda olduğun düşünülürse adını öğrenmek o kadar zor olmaz. İyi geceler dilerim."

"Bekleyin!" Olive öne doğru atılıp bileğinden tutarak onu durdurdu. Genç adamın elini çekip gitmesi gayet kolay olurdu ama o yine de durdu ve bileğine, muhtemelen Olive'in yıllık kazancının yarısı, hatta tamamı değerindeki saatin hemen altına dolanan parmaklara imalı bir şekilde baktı.

"Kusura bakmayın. Niyetim..." Olive onu bırakıp geriye doğru bir adım attı.

"Öpücük. Açıkla."

Olive alt dudağını ısırdı. Durup dururken başını belaya sokmuştu. Şimdi ona durumu açıklaması gerekiyordu. "Anh Pham." Etrafına bakınıp Anh'ın ortalarda olmadığından emin oldu. "Kendisi az önce yanımızdan geçen kız. Biyoloji bölümünde doktora öğrencisi."

Carlsen, Anh'ı tanıdığına dair bir belirti göstermedi.

"Anh..." Olive kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Çocukça ve karmaşık hikâyesi şimdi utanç verici bir hal almaya başlayacaktı. "Ben departmandan bir çocukla görüşüyordum. İsmi Jeremy Langley. Kızıl saçları var ve birlikte çalıştığı doktor... Her neyse, onunla birkaç kez randevuya çıktım, sonra onu Anh'ın doğum günü partisine götürdüm. İkisi oldukça iyi anlaştılar ve..."

Gözlerini yuman Olive bunun kötü bir fikir olduğunu hemen anladı çünkü olanlar zihninde canlanmaya başlamıştı. O bovling salonundaki hallerini; çıktığı çocuğun ve en yakın arkadaşının sanki birbirlerini yıllardır tanıyormuşçasına şakalaşmalarını, sonu gelmeyen muhabbetlerini ve kahkahalarını unutamıyordu. Gecenin sonunda Jeremy'nin gözlerini Anh'dan bir türlü ayıramadığını da. Çocuğun asıl kimi beğendiği gün gibi ortadaydı. Olive elini sallayarak anıyı unutup gülümsemeye çalıştı.

"İşin özeti şu ki ayrıldığımızda Jeremy gidip Anh'a çıkma teklif etti. Anh tabii ki arkadaşım olduğu için reddetti fakat ondan *gerçekten* hoşlandığını görebiliyordum. Beni incitmekten korkuyordu. Ona sorun olmadığını defalarca söyledim ama bana inanmadı."

Ayrıca geçen gün onu, ortak arkadaşımız Malcolm'a Jeremy'nin muhteşem biri olduğunu düşündüğünü ama onunla çıkmayı kabul ederek bana asla ihanet etmeyeceğini söylerken duydum. Sesi çok üzgün çıkıyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve özgüvenini kaybetmişti. Tanıdığım yürekli, etkileyici Anh'a hiç benzemiyordu.

"Bu nedenle ona çoktan biriyle çıktığıma dair yalan söyledim. O benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve daha önce bir erkekten bu kadar hoşlandığını hiç görmemiştim. Hak ettiği

gibi güzel şeyler yaşamasını istiyorum. Eminim ki o da benim için aynısını isterdi..." Olive lafı uzattığını fark edince durup yutkundu. Boğazı kurumuştu. "Ona... ona *bu akşam* randevuya çıkacağımı söylemiştim."

"Ah." Carlsen'ın ifadesi yine anlaşılmazdı.

"Tabii ki aslında randevuya falan çıkmadım ve bir deney üzerinde çalışmak için laboratuvara gelmeye karar verdim. Sonra birden, burada olacağını bilmediğim Anh'ı gördüm. Bana doğru geliyordu. Panikledim ve... eh." Olive yüzünü ovuşturdu. "Düşünmeden hareket ettim."

Carlsen bir şey demedi ama, *belli*, diye düşündüğü aşikârdı.

"Randevuya çıktığıma inanması gerekiyordu."

Genç adam kafasını salladı. "Sen de koridorda karşına çıkan ilk kişiyi öpmeye karar verdin. Mükemmel mantık."

Olive yüzünü buruşturdu. "O şekilde söylenince kulağa harika gelmiyor olabilir."

"Olabilir."

"Ama çok da berbat bir fikir değildi! Anh'ın bizi gördüğünden emin sayılırım. Şimdi sizinle çıktığımı düşünecek ve umarım ki Jeremy'le özgürce birlikte olabilecek. Ve..." Kafasını iki yana salladı. "Bakın, sizi öptüğüm için gerçekten üzgünüm."

"Gerçekten mi?"

"Lütfen şikâyette bulunmayın. Gerçekten evet dediğinizi duyduğumu sandım. Niyetim cidden..."

Yaptığı şeyin ne kadar büyük olduğunu birden tüm gerçekliğiyle fark etti. Karşısına çıkan ilk adamı pat diye öpüvermişti ve ne yazık ki bu adam, biyoloji bölümünün en kötü şöhretli huysuzu çıkmıştı. Gülüşünü evet olarak kabul ederek bir hata yapmış ve resmen ona saldırmıştı. Şimdi de adamın ona odaklanmış, düşünceli ve tuhaf bakışlarının altında eziliyordu. Devasa vücudu da öyle yakınındaydı ki...

Lanet olsun.

Sebebi gecenin geç saatleri olması mı yoksa son kahvesini on altı saat önce içmesi miydi bilmiyordu. Ya da Adam Carlsen'ın ona *bu şekilde* bakması da olabilirdi. Ama birden boğuluyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Aslında çok haklısınız biliyor musunuz? Çok özür dilerim. Eğer tarafımdan tacize uğradığınızı düşünüyorsanız beni şikâyet etmelisiniz, adil olan bu. Yaptığım çok korkunç bir şeydi. İstemeden de olsa böyle bir şey yaptım ve... Gerçi önemli olan benim niyetim değil, sizin durumu algılama şekliniz ve..."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Ben artık gideyim. Teşekkür ederim ve... çok, çok, çok özür dilerim." Olive topuklarının üzerinde dönüp koridorda koşmaya başladı.

Doktor Carlsen'ın arkasından, "Olive," diye seslendiğini duydu. "Olive, bekle..."

Ama durmadı. Birinci katın merdivenlerine koşup binadan çıktı ve seyrek lambalarla aydınlatılmış Stanford kampüsünde, köpeğini yürüyüşe çıkarmış bir kızı ve kütüphanenin önünde gülerek muhabbet eden öğrencileri geçerek ilerledi. Yaşadığı apartmana varıp anahtarını çıkarana kadar da durmadı. Eve girince, ev arkadaşı ve bu geceki eşlikçisi her kimse onunla karşılaşmamak için direkt odasına geçti.

Kendini yatağına bırakıp tavanındaki gece parlayan yıldızları izlerken fark etti ki laboratuvar farelerini kontrol etmeyi unutmuştu. Ayrıca dizüstü bilgisayarını ve *sweatshirt*'ünü laboratuvarda bir yerlerde bırakmıştı. Aklından çıkan bir başka şeyse Malcolm'a söz verdiği gibi yarın sabah içmek için markete uğrayıp kahve almak olmuştu.

Kahretsin. Felaket gibi bir gündü.

Ancak farkına varmadığı bir şey vardı ki Dr. Adam Carlsen -meşhur pislik- ona adıyla seslenmişti.

İkinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Aşk hayatıma dair herhangi bir söylenti, bu söylentiyi sır olarak saklama isteğimle doğru orantılı olarak inanılmaz bir hızla yayılacaktır.*

Olive Smith, bünyesinde yüzden fazla lisansüstü öğrenci ile neredeyse birkaç milyon lisans öğrencisi barındıran ve ülkenin en iyilerinden biri olan Stanford Biyoloji'de doktora üçüncü sınıf öğrencisiydi. Fakülte nüfusunun kaç olduğunu tam olarak bilmiyordu ama fotokopi odasındaki posta kutularının sayısına bakılırsa gerçekten çok fazlaydı. Muhtemelen, O Gece'den –öpüşme olayının üstünden sadece birkaç gün geçmişti fakat Olive biliyordu ki geçen cumayı hayatının sonuna dek O Gece olarak hatırlayacaktı– önceki iki yıllık lisansüstü öğrenciliği sürecinde Adam Carlsen'la etkileşime geçme talihsizliği yaşamamasının sebebi buydu. Dolayısıyla, onunla bir daha yolları kesişmeden doktora derecesini alıp mezun olma ihtimalinin de oldukça yüksek olduğunu söyleyebilirdi. Hem doğrusunu söylemesi gerekirse Adam Carlsen'ın onun kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığından ve

öğrenmeyi de düşünmediğinden emin sayılırdı. Hatta olanları unutmuş olması bile muhtemeldi.

Tabii *Title IX* mahkeme celbini aldığında korkunç şekilde yanıldığını anlayacaktı. Federal mahkemeye çıkması zorunlu olduğundan dolayı onu da tekrar görmek *zorunda kalacaktı.*

Fakat Olive zamanını yasal ödemeleri dert edinerek israf etmeyi reddedip hayatındaki daha önemli konulara odaklanmaya karar verdi. Mesela güz dönemi içinde teslim etmesi gereken yaklaşık beş yüz nörobiyoloji slaytı. Ya da Malcolm'ın bu sabah çıkarken bıraktığı, evde bin tane böcek yemi bulunmasına rağmen büfenin altında bir hamamböceği gördüğünü söyleyen notu. Tabii bir de en önemli, en hayati konu vardı: Kritik bir noktada olan ve devam etmesi için daha kapsamlı bir laboratuvara ihtiyaç duyduğu araştırma projesi. Çalıştığı bir avuç bakteri üretme kabını saklamak için buzdolabının sebzeliğini kullanan biri nasıl çığır açan bir buluş yapabilirdi ki?

Olive, Google'da "insanın yaşaması için hayati önem taşımayan organlar" ve "hayati önemi olmayan organların mali değeri" konularını araştırmak için dalgınca dizüstü bilgisayarını açtı ama bunun yerine, laboratuvar hayvanlarıyla ilgilenirken gözden kaçırdığı yirmi yeni e-postayla karşılaştı. Çoğu aldatıcı yayıncılardan, Nijeryalı prens özentilerinden gelen e-postalardı. Biri de altı yıl önce bedava ruj kazanmak için sitelerinde form doldurduğu bir kozmetik firmasından gelmişti. Deneylerine geri dönmek için sabırsızlanan Olive hepsini hızlıca okundu olarak işaretlerken aralarından birinin, daha önce gönderdiği bir e-postaya yazılan cevap olduğunu fark etti. Gönderen kişi... Yok artık. *Yok artık!*

Cevabı açmak için faresine öyle sert tıkladı ki neredeyse işaretparmağını kıracaktı.

Bugün, 15.15
GÖNDERİCİ: Tom-Benton@harvard.edu
ALICI: Olive-Smith@stanford.edu
KONU: Re: Pankreas Kanseri İnceleme Projesi

Olive,
Projen oldukça ilgimi çekti. İki hafta içinde Stanford'ı ziyaret edeceğim. O zaman sohbet etmeye ne dersin?
Şimdilik hoşça kal,
TB

Doç. Dr. Tom Benton
Biyoloji Anabilim Dalı, Harvard Üniversitesi

Olive'in kalbi tekledi. Sonra adeta şaha kalktı. Ardından biraz olsun sakinleşti ama nabzı gözlerinde atıyordu sanki. Bu sağlıklı olamazdı ama umurunda değildi. Çünkü... *Evet*. Evet! Kabul almıştı! Neredeyse yani. Muhtemelen. Belki. Yüksek ihtimal. Tom Benton, projenin "ilgi çekici" olduğunu söylemişti. O zaman bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi?

Kaşlarını çatıp birkaç hafta önce profesöre gönderdiği e-postayı tekrar gözden geçirdi.

7 Temmuz, 08.19
GÖNDERİCİ: Olive-Smith@stanford.edu
ALICI: Tom-Benton@harvard.edu
KONU: Pankreas Kanseri İnceleme Projesi

Sayın Dr. Benton,
Ben, Stanford Biyoloji anabilim dalı doktora öğrencisi Olive Smith. Pankreas kanseri ve bu kanseri teşhis etmede kullanılabilecek, erken tedavi için öncü olup yaşama oranlarını artırabilecek noninvazif teşhis araçları bulabilmek üzerine araştırma projesi hazır-

lıyorum. Şimdiye dek yaptığım kan testlerindeki biyo-işaretlerin oldukça ümit vaat ettiğini söyleyebilirim. (Önçalışmamın emsal değerlendirmesini ilişikte bulabilirsiniz. Ayrıca bu yılki Biyolojik Keşifler Topluluğu Sempozyumu'na sunduğum, güncel ve yayımlanmamış bulgularımı da ekledim.) Projemdeki bir sonraki adım ise test kitimin uygulanabilirliği hususunda karara varabilmek için ek çalışmalar yapmak olacaktır.

Maalesef ki şu anda çalıştığım laboratuvar (iki yıl sonra emekli olacak Dr. Ayşegül Aslan'ın laboratuvarı) ilerleme kaydedebilmem için gerekli olan fona ve ekipmana sahip değil. Dr. Aslan, ihtiyacım olan bilgiyi toplayabilmem için önümüzdeki akademik yılda daha büyük bir kanser araştırma laboratuvarında çalışmam konusunda beni devamlı yüreklendiriyor. Sonrasında Stanford'a dönüp analizlerimi yaparak edindiğim bilgileri kaleme almayı düşünüyorum. Sizin pankreas kanseri üzerine yaptığınız çalışmaların büyük hayranıyım ve çalışmalarımı Harvard'da, sizin laboratuvarınızda sürdürmeyi çok isterim.

Eğer ilgilenirseniz projemin ayrıntılarını sizinle konuşmak beni çok mutlu edecektir.

Saygılarımla,

Olive

Olive Smith

Doktor Adayı

Biyoloji Anabilim Dalı, Stanford Üniversitesi

Eğer olağanüstü kanser araştırmacısı Tom Benton, Stanford'a geldiğinde on dakikasını ayırabilirse Olive onu ikna etmeyi başarabilirdi!

Yani... belki.

Olive araştırma *yapmakta* iyi olabilirdi ama önemini başkalarına aktarmakta o kadar iyi değildi. Bilimsel komünikasyon

ve kamuya yönelik konuşmalar kesinlikle en büyük zayıflığıydı. Fakat şimdi Benton'a sonuçların ne kadar ümit verici olduğunu gösterme şansı elde edebilirdi. Çalışmasının klinik yararlarından bahsedebilir, bu projeyi büyük bir başarı hikâyesine dönüştürmek için ne kadar az adımı kaldığını açıklayabilirdi. Tek istediği, adamın laboratuvarında sessiz, küçük bir köşe, iki yüz kadar laboratuvar faresi ve yirmi milyon dolarlık elektron mikroskobuna sınırsız erişimdi. Orada olduğunu Benton'ın ruhu bile duymazdı.

Olive dinlenme odasına geçti. Bir yandan da Benton'a, laboratuvarında çalışmayı ne kadar istediğini nasıl anlatabileceğini düşünüyordu. Belki dakikada beş defadan az nefes alacağını, laboratuvarın oksijenini asla harcamayacağını söyleyebilirdi. Kendine bir fincan bayat kahve doldurup arkasını dönmüştü ki birinin karşısında dikilip kaşlarını çatarak ona baktığını gördü.

Korkuyla öyle bir irkildi ki neredeyse sıcak kahveyi üstüne dökecekti.

"Tanrım!" Elini göğsüne bastırıp derin bir nefes aldı ve Scooby-Doo fincanını sıkıca tuttu. "Ödümü patlattın, Anh!"

"Olive."

Bu kötüye işaretti. Anh, tırnaklarını yediği ya da akşam yemeğiyle birlikte vitaminlerini yutmayı unuttuğu için onu azarlamıyorsa asla tam adını kullanmazdı.

"N'aber? Hafta sonun nasıl..."

"Geçen gece."

Lanet olsun. "... geçti?"

"Dr. Carlsen."

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. "Ne olmuş Dr. Carlsen'a?"

"İkinizi birlikte gördüm."

"Ah, öyle mi?" Ne yazık ki Olive'in şaşkınlığının rol olduğu apaçık ortadaydı. Kendi kulakları bile inanmamıştı. Belki de

lisedeyken mümkün olan her spor dalını denemek yerine tiyatro kulübüne katılmış olmalıydı.

"Evet. Burada, koridorda."

"Ah. Anladım. Ben seni görmedim, görsem selam verirdim."

Anh kaşlarını çattı. "Ol, seni Carlsen'la birlikteyken gördüm. Seni gördüğümü gayet iyi biliyorsun. Ben de senin bunu bildiğini gayet iyi biliyorum. Çünkü beni görmezden geldin."

"Hayır, öyle bir şey olmadı."

Anh ona "böyle saçmalıklara karnım tok" diyen yaman bakışlarından birini attı. Muhtemelen öğrenci birliği başkanlığını yaparken, Bilim Cemiyeti'nde Stanford Kadınları'nı temsil ederken ve BIPOC Biliminsanları Organizasyonu'nun başındayken de sık sık bu tür bakışları kullanıyordu. Anh'ın kazanamayacağı hiçbir tartışma yoktu. İnsanların yüreğine korku salan, dominant bir karakterdi ve Olive bu özelliğine bayılırdı. Tabii şu anda bayıldığını söyleyemeyecekti.

"İki gündür mesajlarıma cevap vermiyorsun. Normalde saat başı mesajlaşırız."

Gerçekten de öyleydi. Günde birkaç kez mesajlaşmadan duramazlardı. Olive zaman kazanma amacıyla fincanını sol eline geçirdi. "Ben biraz... meşguldüm."

"Meşgul mü?" Anh kaşlarını kaldırdı. "Carlsen'ı öpmekle mi mesela?"

"Ah. O mesele. O öpücük sadece..."

Arkadaşı, cümlesini bitirmesi için cesaretlendirmeye çalışırcasına kafasını salladı ama onun konuşmayacağını anlayınca tekrar lafa girdi.

"Alınma ama o öpücük hayatımda tanık olduğum en acayip manzaraydı, Ol."

Sakin. Sakin ol. Hiçbir şey bilmiyor. Bilmesi mümkün değil. "Bundan şüpheliyim," dedi Olive zayıf bir sesle. "Örümcek Adam'daki ters öpüşme sahnesi çok daha acayipti."

"Ol, bana o akşam randevuya çıkacağını söylemiştin. *Carlsen'la* çıkmıyorsun, değil mi?" Kız yüzünü buruşturmuştu.

Gerçeği itiraf etmek çok kolay olabilirdi. Doktora yapmaya başladıklarından beri Olive ile Anh o kadar aptalca şeyler yapmışlardı ki Olive'in panikleyip Carlsen'ın dudaklarına yapışması da bunlardan biri sayılabilirdi. Hafta sonları bira içip kızarmış marşmelov yedikleri buluşmalarında gülecek bir konu daha çıkardı işte.

Ama hayır. Eğer Olive yalan söylediğini itiraf ederse Anh bir daha ona asla güvenmeyebilirdi. Ya da Jeremy'le çıkmayı asla kabul etmeyebilirdi. Eski sevgilisiyle en yakın arkadaşının çıkma fikri kusmak istemesine sebep olsa da Anh'ın mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu.

Ortada acıklı bir gerçek vardı: Olive şu dünyada yapayalnızdı. Liseden beri bu böyleydi. Yalnızlığı gözünde büyütmemek için kendini eğitmişti çünkü dünyada onun gibi pek çok yalnız insan olduğundan, acil durum iletişim formlarına uydurma isimler ve telefon numaraları yazmak zorunda kaldıklarından emindi. Lisans ve yüksek lisans eğitimlerini alırken kendini bilime ve araştırmalarına vererek hayatla başa çıkmayı öğrenmişti, yaşamının geri kalanını da sadık dostları beherglas ve damlalıkla birlikte bir laboratuvar köşesinde geçirmeye hazırdı. Ta ki Anh'la tanışana dek.

Bir bakıma ilk görüşte aşk gibiydi. Doktoranın ilk günü, biyoloji topluluğu oryantasyonunda tanışmışlardı. Olive konferans salonuna adım atmış, etrafına bakınmış ve bulabildiği ilk boş koltuğa oturmuştu. Put kesilmiş haldeydi. Teknelerden, maçlardan ve araba sürerken seçilebilecek en iyi yollardan bahseden beyaz erkekler okyanusunun ortasındaki tek kadındı resmen. *Çok büyük bir hata yaptım*, diye düşünmüştü kendi kendine. *Tuvalette karşılaştığım adam yanılıyordu. Buraya gelmemeliydim. Asla uyum sağlayamayacağım.*

Sonra kıvırcık siyah saçları ve yuvarlak, güzel bir yüzü olan bir kız yanındaki koltuğa oturmuş, "Bir de STEM* programları kapsamlıdır derler," diye mırıldanmıştı. Her şeyin değiştiği an o andı işte.

O yılki doktora öğrencileri arasındaki tek kadınlar olarak yalnızca müttefik kalabilir, dırdır yapılması gerektiği anlarda güçlerini birleştirip geri kalan zamanlarda birbirlerini görmezden gelebilirlerdi aslında. Olive'in böyle pek çok arkadaşı vardı. Daha doğrusu tüm arkadaşlıkları bu şekildeydi, sık sık düşünmediği ama sevdiği tanıdıkları olduğunu söyleyebilirdi. Fakat Anh en başından beri farklıydı. Belki de cumartesi akşamlarını abur cubur yiyip romantik komedi izlerken uyuyakalarak geçirmeye ikisinin de bayıldığını keşfettikleri içindi. Ya da sebep, Anh'ın kampüsteki "STEM Kadınları" destek gruplarının her etkinliğine onu da sürüklemesi ve hep tam isabet olan yorumlarıyla insanları şaşırtması da olabilirdi. Tabii bir de Olive'e kalbini açıp bugün olduğu kişiye dönüşmeden önce neler çektiğini; küçükken –inek olarak görülmenin havalı sayılmadığı yaşlarda– matematiği çok sevdiği için ağabeylerinin ona inek diye seslenip nasıl dalga geçtiğini, bir fizik profesörünün dönemin ilk günü ona yanlış sınıfa gelip gelmediğini sorduğunu, bir STEM programında lisansüstü eğitim almak istediğinden bahsettiğinde notlarına ve araştırma tecrübelerine rağmen akademik danışmanının bile ona şüpheyle yaklaştığını anlatması vardı.

Olive lisansüstü eğitim yolunda türlü engellerle karşılaşmış olsa da onun kadar zorluk çekmediğini görünce çok şaşırmış, öfkelenmiş ve Anh'ın özgüvensizliğini dizginleyip kendini güçlü ve yılmaz bir kadına dönüştürmesine hayran olmuştu.

Ve böyle bir şey hayal edilemese bile Anh da Olive'i sevmiş gibiydi. Doktora aylığı yetmediği zamanlarda ay sonuna dek

---

* Science (Fen), Technology (Teknoloji), Engineering (Mühendislik) ve Mathematics (Matematik) kelimelerinin baş harflerinden oluşan bir kısaltma. (ç.n.)

onunla hazır *noodle*'ını paylaşmıştı. Olive'in bilgisayarı çöktüğünde ve kaydedilmemiş çalışmaları yok olduğunda Anh onunla tüm gece ayakta kalmış, kristalografi ödevini en baştan yazmasına yardımcı olmuştu. Bayramlarda Olive'in gidecek bir yeri olmadığında Anh onu Michigan'a, Vietnamlı geniş ailesinin evine götürmüş ve tüm çeviklikleriyle etrafında dört dönüp leziz yiyeceklerle karnını doyurmalarını sağlamıştı.

Anh'ın kendi için bir şey istediği zamanlar nadirdi ve iki yıldan uzun süredir arkadaş olmalarına rağmen Olive onun Jeremy'le tanışana dek kimseye romantik ilgi gösterdiğine şahit olmamıştı. Yani arkadaşının mutluluğunu garantiye almak için Carlsen'la çıkıyormuş gibi yapmak Olive için hiçbir şeydi.

Bu yüzden omuzlarını dikleştirdi, gülümsedi ve ses tonunu ayarlayarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yani seninle her gün, her dakika konuşuyoruz ama Carlsen'dan bir kez bile bahsetmedin. En yakın arkadaşım, bölümünün yıldızıyla çıkıyorsa bir şekilde haberim olurdu, değil mi? Hem adamın namını bilmiyor olman *imkânsız*. Bu bir tür şaka mı? Beyninde tümör falan mı çıktı? Yoksa benim beynimde mi tümör var?"

Olive yalan söyleyince genelde bunu başka yalanlar da takip ederdi. Buna mecbur kalırdı çünkü yalan söylemekte berbattı ama her yalanı bir öncekinden daha fena ve daha az inandırıcı olurdu. Anh'ı kandıramazdı. *Kimseyi* kandıramazdı. Anh çok öfkelenecekti, hatta Jeremy ile Malcolm da öfkelenecekti ve Olive kendini tamamıyla yalnız bulacaktı. Kalbi öyle kırılacaktı ki okulu bile bırakmak zorunda kalacak, vizesi ile tek gelir kaynağını kaybedip sürekli kar yağışı altında olan ve insanlarının geyik kalbi yediği Kanada'ya geri dönmeye mecbur olacaktı.

"Selam."

Bu kalın, dengeli ses Olive'in arkasından gelmişti ama kime ait olduğunu görmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Tüm

azameti ve sıcaklığıyla arkasında duran kişi Carlsen'dı. Sonra belinde, kalçasının birkaç santim üstünde geniş bir el hissetti.

Kahretsin.

Kafasını çevirip hafifçe yukarı kaldırdı. Ardından biraz daha kaldırdı. Kısa bir kadın olmayabilirdi ama Carlsen bir devdi. "Ah. Şey, selam."

"Her şey yolunda mı?" Dr. Carlsen bunu kısık, samimi bir sesle, gözlerinin içine bakarak söylemişti. İkisi baş başaymış gibi. Anh orada değilmiş gibi. Sesinde normalde Olive'i rahatsız edecek bir ton vardı ama etmemişti. Hatta daha birkaç dakika önce telaştan kalbi patlamak üzereymiş gibi olsa da şimdi onun varlığıyla açıklanamaz bir sebepten ötürü rahatlamış hissediyordu. İki rahatsızlık bir araya gelince birbirini nötrlüyor olabilir miydi acaba? Aslında oldukça ilgi çekici bir araştırma konusu olabilirdi bu. İncelemeye değerdi. Belki Olive biyolojiyi bırakıp psikoloji alanına geçmeliydi. Belki de şu anda yanında bulunan kişilerden izin isteyip araştırmaya koşmalıydı. Ya da kendi başına açtığı bu belayla yüzleşmemek için olduğu yerde donakalıp son kullanma tarihinin geçmesini beklemeliydi.

"Evet. Evet. Her şey *harika*. Anh'la sadece... sohbet ediyorduk. Hafta sonunda neler yaptığımızı konuşuyorduk."

Carlsen onun orada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi Anh'a baktı ve erkeklerin selamlaşmak için hep yaptığı gibi kafasını kısaca salladı. Bunu yaparken bir yandan da elini Olive'in sırtında biraz daha aşağıya kaydırıp Anh'ın gözlerinin pörtlemesine neden olmuştu.

"Tanıştığıma memnun oldum, Anh. Senin hakkında çok şey duydum," dedi Carlsen. Genç adam bu işte fazlasıyla iyiydi, hakkını teslim etmek lazımdı. Anh'ın durduğu yerden bakınca Olive'in kalçasını avuçluyormuş gibi görünüyor olmalıydı ama esasında durum böyle değildi. Olive onun dokunuşunu belli belirsiz hissediyordu.

Avcunun sıcaklığıyla baskısını çok hafif bir şekilde hissediyordu ve...

"Ben de memnun oldum." Anh üstüne yıldırım düşmüş gibi görünüyordu. Her an bayılacak gibiydi. "Şey, ben de gitmek üzereydim. Ol, sana mesaj atarım. Şey... pekâlâ."

Arkadaşı fırlayıp gidince Olive cevap veremeden kaldı. Gerçi bu iyi olmuştu çünkü daha fazla yalan söylemek istemiyordu. Bir yandan da kötü bir durumdu çünkü Carlsen'la yalnız kalmışlardı. Hem de dip dibe dururken. Olive aralarına mesafe koyanın kendisi olduğunu söylemeyi çok isterdi fakat ilk geri adım atan ne yazık ki profesör oldu. Önce onun kişisel alanından çekildi, sonra biraz daha geriledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu tekrar. Sesi hâlâ yumuşaktı. Ondan hiç beklenmeyecek kadar hem de...

"Evet. Evet, sadece..." Olive elini salladı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Anh'ın dediklerini duydunuz mu? Cuma akşamı olanlar hakkında."

"Duydum. Bu yüzden buraya gelip..." Carlsen bir ona bir de birkaç saniye önce sırtını ısıtan eline baktı.

Olive hemen ne demek istediğini anladı. "Teşekkürler," diye tekrar etti. Adam Carlsen meşhur bir pislik olabilirdi ama şu anda kesinlikle minnettarlığı hak ediyordu. "Ayrıca, şey, son yetmiş iki saatte federal bürodan kimse kapımı çalıp beni tutuklamaya yeltenmedi."

Genç adamın ağzının köşesi seğirdi. Çok çok hafifçe. "Öyle mi?"

Olive başını salladı. "Bu da bana, şikâyette bulunmadığınızı düşündürdü. Aslında şikâyet etseydiniz de hakkınızdı ama yapmadığınız için sağ olun. Ve... ve az önce araya girdiğiniz için de teşekkür ederim. Beni büyük beladan kurtardınız."

Carlsen ona uzunca bir süre baktı. Birden seminerlerde insanların teori ve hipotezi karıştırdığı zamanlarda takındığı ifadeyi takınmıştı. "En başta, birinin araya girmesine ihtiyaç duyacak bir durumda olmaman gerekirdi."

Olive gerildi. Tabii. *Meşhur pislikten* ne beklenirdi? "Eh, sizden bir şey yapmanızı ben istemedim sonuçta. Kendi başıma hallede..."

"Ayrıca ilişki durumun hakkında yalan da söylememeliydin," diye devam etti profesör. "Özellikle de eski erkek arkadaşınla en yakın arkadaşın rahatça birlikte olabilsinler diye. Son kontrol ettiğimde arkadaşlıklar böyle ilerlemiyordu."

Ah. Demek geçen akşam Olive'in kusarcasına anlattığı hayat hikâyesine kulak vermişti. "Düşündüğünüz gibi değil." Profesör bir kaşını kaldırarak ona baktığında Olive savunmacı bir şekilde elini kaldırdı. "Jeremy benim erkek arkadaşım sayılmazdı. Hem Anh da bir şey yapmamı istemedi zaten. Yani burada kurban falan değilim. Sadece... arkadaşımın mutlu olmasını istiyorum."

"Ona yalan söyleyerek," dedi adam kuru bir sesle.

"Eh, orası öyle ama... Anh sizinle çıktığıma inandı," dedi Olive. Yüce İsa, daha gülünç bir duruma düşmesi mümkün müydü acaba?

"Amaç da bu değil miydi?"

"Evet." Genç kadın başını salladı. Sonra elindeki fincanı hatırlayıp bir yudum aldı. Kahvesi hâlâ sıcaktı. Anh'la konuşması beş dakikadan uzun sürmüş olamazdı. "Evet, amaç buydu. Bu arada, ben Olive Smith. Eğer hâlâ o şikâyet dilekçesini yazmayı düşünüyorsanız adımı bilmeniz iyi olur. Doktora öğrencisiyim ve Dr. Aslan'ın laboratuvarında çalışıyorum."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Ah." Demek araştırmıştı. Olive onun, bölümün internet sitesine girip güncel doktora öğrencileri listesini incelemesini

hayal etti. Siteye yüklenen fotoğrafı doktoraya başlamasının üçüncü gününde –o zamanlar kendini neye bulaştırdığının farkında değildi– program sekreteri tarafından çekilmişti. O gün iyi görünmek için ekstra çaba harcamış, dalgalı kahverengi saçlarını ehlileştirip yeşil gözlerini ortaya çıkarmak için rimel sürmüş ve birinden ödünç aldığı fondöteni kullanarak çillerini bile saklamaya çalışmıştı. Tabii bunlar, akademik dünyanın ne kadar acımasız, ne kadar amansız olduğunu anlamasından çok önce yaşanmıştı. Gerçek yetersizlik hissinin ne anlama geldiğini fark etmesinden ve araştırma yapmakta iyi olsa bile akademisyen olmayı asla başaramayacağına dair hiç dinmeyen bir korku yaşamaya başlamasından da önceydi. Doktoradan önce gülümsemeyi bilirdi.

"Peki."

"Ben Adam. Carlsen. Fakültede profe..."

Olive adamın suratına doğru bir kahkaha patlattı ama şaşkın ifadesini görünce anında pişman oldu. Kim olduğunu bilmediğini mi düşünüyordu gerçekten? Bu daldaki en göze çarpan bilim insanlarından biri olduğunun farkında değil miydi? Mütevazılık hiç Adam Carlsen'a göre değildi. Olive boğazını temizledi.

"Şey, ben de sizi tanıyorum, Dr. Carlsen."

"Bana Adam desen daha iyi olur."

"Ah hayır, olmaz." Bu çok... Hayır. Bu departman o türden bir departman değildi. Doktora öğrencileri, profesörlere isimleriyle seslenemezdi. "Bunu asla..."

"Anh etraftayken yani."

"Aa, tabii." Bu mantıklıydı. "Sağ olun, ben bunu düşünmemiştim." Gerçi herhangi şey düşündüğünü söylese yalan olurdu. Beyni üç gün önce, karşısındaki bu adamı öpmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdikten sonra çalışmayı kesmişti. "S-sizin için de sorun olmayacaksa öyle yaparım. Şimdi eve gitmem lazım

çünkü fazlasıyla strese girdim ve..." *Aslında deney yapacaktım ama şu anda cidden koltuğuma gömülüp kırk beş dakika boyunca Amerikan Ninja Warrior'ı izlemekten ve tadı beklenmedik derecede iyi olan Cool Ranch Doritos yemekten başka bir şey yapmak istemiyorum.*

Profesör başını salladı. "Sana aracına kadar eşlik edeyim."

"*O kadar* da kötü durumda değilim."

"Anh'ın buralarda olma ihtimaline karşı."

"Ah." Olive itiraf etmeliydi ki bu oldukça nazik bir teklifti. Özellikle de Adam "Bu Departman İçin Fazla İyiyim" Carlsen'dan geldiği için. Olive onun adinin teki olduğunu biliyordu ama... bugün neden öyle davranmadığını anlamıyordu. Belki de kendi dehşet verici davranışları başkalarınınkini solda sıfır bırakıyordu. "Teşekkürler ama gerek yok."

Olive onun ısrar etmek istemediğini ama yine de kendini tutamadığını görebiliyordu. "Arabana kadar seninle gelmeme izin verirsen daha iyi hissedeceğim."

"Benim arabam yok." *Stanford, Kaliforniya'da yaşayan bir doktora öğrencisiyim. Yılda otuz bin dolardan daha az kazanıyorum ve aylığımın üçte ikisi ev kirasına gidiyor. Mayıs ayından beri aynı lensleri kullanıyorum ve yemek masrafından kurtulmak için bulduğum her ikramlı seminere gidiyorum*, diye düşündü ama dillendirmeye zahmet etmedi. Carlsen'ın kaç yaşında olduğunu bilmiyordu fakat öğrencilik yıllarını geride bırakalı çok olmamıştı herhalde.

"Otobüse mi biniyorsun?"

"Bisikletim var. Şu anda binanın hemen girişinde bağlı."

Adam ağzını açıp kapattı. Sonra tekrar açtı.

Birkaç gün önce bu ağzı öptün sen Olive. Hem de ne öpücüktü...

"Bu çevrede hiç bisiklet yolu yok."

Olive omuz silkti. "Tehlike eşiğinde yaşamayı seviyorum diyelim." *Ucuz yaşamayı seviyorum*, demek istemişti aslında. "Kaskım da var." Fincanını gözüne çarpan ilk boş yere bıraktı; daha sonra alacaktı. Tabii çalınma ihtimali de vardı ama umurunda değildi. Zaten DJ olmak için okula elveda diyen eski bir doktora öğrencisinden kalmıştı. Carlsen bir hafta içinde ikinci kez kıçını kurtarmıştı ve Olive onun yanında bir dakika daha durabileceğini sanmıyordu.

"Sonra görüşürüz, olur mu?"

Carlsen göğsünü şişiren derin bir nefes aldı. "Olur."

Olive dönüp mümkün olduğunca hızlı bir şekilde odadan çıktı.

***

"BU BİR ŞAKA mı? Çünkü şaka olmalı. Ulusal televizyonda falan mıyım şu anda? Gizli kameralar nerede? İyi görünüyor muyum bari?"

"Şaka değil, kamera falan da yok." Olive sırt çantasının askısını düzeltti ve elektrikli *scooter*'la karşıdan gelen bir öğrenci tarafından ezilmemek için kenara çekildi. "Ama harika görünüyorsun, onu söylemeden geçemeyeceğim. Sabahın yedi buçuğunda beklenmedik bir güzellik."

Anh kızarmadı ama utanmış gibiydi. "Dün gece, Malcolm'la birlikte doğum günümde hediye ettiğiniz maskelerden birini yaptım. Hani panda şekilli olan vardı ya, o işte. Ayrıca hafif ışıltılı yeni güneş koruyucumu kullandım ve rimel sürdüm," dedi tereddütlü bir şekilde, alçak sesle.

Olive durup dururken neden böyle süslendiğini sorabilirdi ama cevabı zaten biliyordu: Jeremy ile Anh'ın laboratuvarları aynı kattaydı ve biyoloji binası çok büyük olsa da karşılaşma ihtimalleri yüksekti.

Gülümsemesini sakladı. Eski sevgilisiyle en yakın arkadaşının birlikte olması fikri tuhaf olsa da Anh'ın artık bu ilişkiye

sıcak bakıyor gibi görünmesinden memnundu. En azından O Gece kendini küçük düşürmesi boşa gitmemişti. Bu sevindirici hadise ve Tom Benton'ın umut verici e-postasından sonra artık her şeyin yoluna gireceğini düşünmeye başlamıştı doğrusu.

"Peki," dedi Anh düşüncelerine konsantre olmuş bir şekilde dudağını çiğneyerek. "Şaka değil. Ama başka bir açıklaması olmalı. Biraz düşüneyim."

"Düşünülüp bulunacak bir açıklama yok. Sadece..."

"Aman Tanrım, vatandaşlık mı almaya çalışıyorsun? Malcolm'ın Netflix hesabını ortak kullanıyoruz diye seni Kanada'ya geri mi şutlayacaklar yoksa? Bunun federal bir suç olduğunu bilmediğimizi söyle onlara. Hayır, bir dakika, avukat tutana kadar hiçbir şey söylemiyoruz. Ayrıca gerekirse seninle ben evlenirim, Ol. Yeşil kart almanı sağlarım. Böylece..."

"Anh." Olive arkadaşını susturmak için elini sıktı. "Sınır dışı falan edilmiyorum. Carlsen'la bir defacık randevuya çıktım sadece."

Anh suratını ekşiterek onu yol kenarındaki bir banka doğru çekiştirip oturttu. Eğer arkadaşının yerinde olsaydı ve onu Adam Carlsen'la öpüşürken yakalasaydı kendi de böyle davranırdı. Hatta onun için çoktan psikiyatriden randevu almış olurdu.

"Dinle," diye başladı Anh. "Geçen ilkbaharda Dr. Park'ın emeklilik partisinde iki buçuk kilo bozuk karides yiyip kustuğun zaman nasıl yanında kalıp saçlarını tutmuştum, hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii hatırlıyorum." Olive düşünceli bir şekilde kafasını yana eğdi. "Sen benden daha fazla yemiştin ama hasta olmamıştın."

"Çünkü benim zırhım daha sağlam. Neyse, bunu boş ver şimdi. Demek istediğim şu ki ben her zaman senin yanındayım. Kaç kilo karides kusarsan kus, hep yanı başında olacağım. Bana güvenebilirsin çünkü sen ve ben bir takımız. Tabii Stanford'daki herkesi yatağından geçirmekle meşgul olmadığı zamanlarda Malcolm da takımımızda. Yani eğer Carlsen, dünyayı ele geçirip

ağustosböceği görünümlü kötücül derebeylerini dört bir yana dağıtarak insanlığı köleleştirmeyi planlayan dünya dışı bir varlıksa ve onu durdurmanın tek yolu onunla çıkmaksa bunu bana söyleyebilirsin. Hemen NASA'yı arayıp..."

"Tanrı aşkına!" Olive kendini tutamayıp güldü. "Sadece bir randevuydu!"

Anh acı çekiyormuş gibiydi. "Anlayamıyorum."

Çünkü anlaşılacak gibi değil. "Biliyorum ama anlaşılacak bir şey yok ki ortada. Yalnızca... randevuya çıktık işte."

"Ama neden? Ol, sen çok güzel, akıllı, eğlenceli bir kızsın ve çorap zevkin harika. Ne diye Adam Carlsen'la çıkarsın ki?"

Olive burnunu kaşıdı. "Çünkü o..." Bu kelimeyi söyleyemeyecekti. Hayır, çok zordu. Ama söylemek zorundaydı. "... hoş biri."

"Hoş mu?" Anh'ın kaşları öyle havaya kalktı ki neredeyse saçlarıyla birleşecekti.

Bu kız bugün cidden çok tatlı görünüyor, diye düşündü Olive içten içe memnun olarak.

"Adam *Pislik* Carlsen'dan bahsediyoruz, değil mi?"

"Evet. O..." Olive meşe ağaçlarından yardım alabilecekmiş gibi etrafına bakındı ama yardım çağrısına yanıt alamayınca devam etti: "... *hoş* bir pislik diyebiliriz sanırım."

Arkadaşı ona inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Pekâlâ, yani Jeremy gibi havalı birinden ayrılıp Adam Carlsen gibi birine gittin, öyle mi diyorsun?"

Mükemmel. Bu tam da Olive'in beklediği açılıştı. "Aynen öyle. Ve gayet de mutluyum çünkü Jeremy'den o kadar da hoşlanmamıştım." Sonunda ağzından yalan olmayan birkaç kelime çıkmıştı. "Ondan ayrılmak o kadar da zor olmadı açıkçası. Tam da bu yüzden onu artık çektiği zulümden kurtarmalısın, Anh. Bunu hak ediyor. Daha da önemlisi, *sen* bunu hak ediyorsun. Bugün kampüste olduğundan eminim. Onu şu korku filmi festivaline

davet et, böylece beni yanında sürükleyip altı ay boyunca ışıklar açık uyumama neden olmazsın."

Bu sefer de Anh açık açık kızardı ve başını eğip ellerine baktı. Bir süre tırnaklarıyla oynadıktan sonra şortunun paçalarını çekiştirdi. "Bilemiyorum. Olabilir. Yani, eğer sen gerçekten..." O sırada cebindeki telefonunun alarmı çalmaya başlayınca sırtını dikleştirdi. "Kahretsin, STEM danışmanlık toplantısına katılmam, ardından da iki tane örnek analiz etmem gerekiyor." Kalkıp sırt çantasını taktı. "Öğle yemeğinde buluşalım mı?"

"Maalesef olmaz. Asistanlar toplantısı var." Olive gülümsedi. "Ama Jeremy boştur belki."

Anh gözlerini devirdi ama dudaklarının köşeleri kıvrılmıştı. Onu böyle görmek Olive'i çok mutlu ediyordu. O kadar mutluydu ki arkadaşı yoldan geri dönüp, "Sana şantaj mı yapıyor yoksa?" diye sorduğunda ona hareket bile çekmedi.

"Ne?"

"Carlsen diyorum. Sana şantaj mı yapıyor? Sapkın biri olduğunu ve duşta işediğini mi öğrendi?"

"Öncelikle, buna zaman kazanmak denir." Olive ona dik dik baktı. "Ayrıca Carlsen'ın, onunla çıkmam için bu gibi detayları öğrenecek kadar ileri gitmiş olmasını düşünmen gururumu okşadı."

"Senin için yapılmayacak şey değil, Ol. Muhteşem birisin." Anh yüzünü buruşturdu. "Duşta işediğin zamanlar dışında tabii."

***

JEREMY TUHAF DAVRANIYORDU. Gerçi her zaman biraz tuhaf biri olmuştu ve Olive'in en yakın arkadaşıyla çıkmak için ondan ayrılmış olması da cabasıydı fakat bugün normalden çok daha tuhaf görünüyordu. Olive'in Anh'la sabahki sohbetinden birkaç saat sonra kampüs kafesine gelmiş ve tam iki dakika boyunca gözünü ayırmadan ona bakmıştı. Sonra üç dakika geç-

mişti. Ardından beş. Çıktıkları zaman bile Olive'e bu kadar uzun süre odaklandığı olmamıştı.

Bir süre sonra bu durum iyice garip hissettirmeye başladığında Olive gözlerini dizüstü bilgisayarından kaldırıp ona el salladı ve Jeremy kızarıp tezgâhtaki kahvesini alarak kendine bir masa buldu. Olive de yazdığı birkaç satırlık yeni e-postayı yetmişinci kez okumaya döndü.

Bugün, 10.12
GÖNDERİCİ: Olive-Smith@stanford.edu
ALICI: Tom-Benton@harvard.edu
KONU: Re: Pankreas Kanseri İnceleme Projesi

Dr. Benton,
Yanıtınız için teşekkür ederim. Yüz yüze sohbet etmek muhteşem olacaktır. Stanford'a hangi gün geleceksiniz? Görüşmek için size en uygun zamanı bildirirseniz çok sevinirim.
Saygılar,
Olive

Yirmi dakika geçmemişti ki farmakoloji bölümünde Dr. Holden Rodrigues'le birlikte çalışan bir dördüncü sınıf öğrencisi, Jeremy'nin masasına geldi ve ikisi Olive'i parmaklarıyla göstererek fısıldaşmaya başladılar.

Bugün, 10.26
GÖNDERİCİ: Tom-Benton@harvard.edu
ALICI: Olive-Smith@stanford.edu
KONU: Re: Pankreas Kanseri İnceleme Projesi

Olive,
Bu sömestr araştırma ve seyahat iznine sahip olduğum için orada birkaç gün kalmayı düşünüyorum. Stanford'daki bir ortağımla

büyük bir ödül kazandık ve bu konuyu görüşmek için buluşacağız. Oraya geldiğimde doğaçlama hareket etsek olur mu?

Görüşmek üzere,
TB
iPhone'umdan gönderildi

Evet! Olive'in onu projesi konusunda ikna etmek için birkaç günü olacaktı. Belki on dakikalığına görüşebilmeyi umuyordu ama çok daha iyisi olmuştu. Havaya sevinçle bir yumruk atınca Jeremy ile arkadaşının bakışları daha da garipleşti. Ne oluyordu bunlara böyle? Yüzünde diş macunu falan mı kalmıştı acaba? Ama kimin umurundaydı? Tom Benton'la görüşüp onu ikna etme şansına sahipti artık. *Pankreas kanseri, sıkı dur, ben geliyorum.*

Bu mutlu ruh hali, biyoloji asistanları toplantısına gidip varlığıyla herkesin sessizleştiğini fark edene dek tam iki saat sürdü. On beş çift göz ona dikilmişti ve bu hiç alışkın olmadığı bir şeydi.

"Şey... merhaba."

Birkaç kişi selamına karşılık verirken çoğu gözlerini kaçırdı. Olive kendine o bakışları hayal ettiğini söyledi. *Kan şekerim düşmüş ya da yükselmiş olmalı. İkisinden biri işte.*

"Selam Olive." Daha önce onunla hiç konuşmamış bir yedinci sınıf öğrencisi sırt çantasını kenara çekerek ona yer açtı. "Nasılsın?"

"İyiyim." Olive tereddütle otururken sesindeki şüpheyi belli etmemeye çalıştı. "Sen?"

"Harikayım."

Çocuğun gülümsemesinde bir şey vardı. Müstehcen ve sahteydi. Olive tam nedenini soracaktı ki başasistan projektörü çalıştırmayı başarıp herkesin dikkatini toplantıya vermesini istedi.

Toplantıdan sonra işler daha da garipleşti. Dr. Aslan laboratuvara uğrayıp Olive'e konuşmak istediği bir şey olup olmadığını sordu, aynı laboratuvarda çalıştığı Chase adındaki doktora öğrencisi, normalde son Cadılar Bayramı şekerine saldıran çocuklar gibi davranmasına rağmen bugün termal döngü makinesini önce onun kullanmasına izin verdi ve laboratuvar sorumlusu yazıcıda kullanabileceği boş kâğıtlar verirken ona *göz kırptı*. En sonunda karma tuvalette Malcolm'a denk geldiğinde tüm bunların sebebini anladı.

"Seni sinsi canavar," diye tısladı çocuk. Siyah gözleri komik bir şekilde kısılmıştı. "Sabahtan beri sana mesaj atıyorum."

"Aa?" Olive kot pantolonunun arka cebini, sonra da ön cebini kontrol ederken telefonunu en son ne zaman gördüğünü düşündü. "Sanırım telefonumu evde bırakmışım."

"İnanamıyorum."

"Neye?"

"*Sana* inanamıyorum."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Arkadaş olduğumuzu sanmıştım."

"Öyleyiz."

"Hatta dostuz demiştin."

"Öyleyiz. Sen ve Anh benim en iyi arkadaşlarımsınız. Neden..."

"Öyle olmadığımız açık. Olanları Stella'dan duymak zorunda kaldığıma göre. O da Jess'ten duymuş. Jess'e de Anh'dan duyan Jeremy söylemiş."

"Neyi ya?"

"Kim bilir daha kimler biliyor. Ben de burada senin en iyi dostun olduğumu sanıyorum."

Olive'in omurgasından bir ürperti geçti. Acaba... Hayır. Hayır, aklındaki şey olamazdı. "Neyi biliyorlar?"

"Benden bu kadar. Hamamböcekleri seni yer umarım. Ayrıca Netflix şifremi değiştiriyorum."

Olamaz. "Malcolm, neden bahsediyorsun?"

"*Adam Carlsen*'dan bahsediyorum! Onunla çıkıyor olmandan!"

***

OLIVE DAHA ÖNCE Carlsen'ın laboratuvarına hiç gitmemişti ama yerini biliyordu. Departmandaki en büyük, en kapsamlı araştırma alanı burasıydı ve etrafı Carlsen'a hissedilen yoğun kin ve dargınlık duygularıyla sarılıydı. İçeri girmek için kimlik kartını iki kez okutmak zorunda kaldı (her iki seferde de gözlerini devirdi). İkinci kapı direkt olarak laboratuvara açılıyordu ve Everest Dağı kadar uzun ve geniş bir vücuda sahip olan Carlsen dikkatini çeken ilk şey oldu. Profesör, Olive'in bir üst sınıfındaki Alex'in yanında, Southern blot tekniğiyle bir şeyler yapıyordu. Ama onu fark ettiğinde durduğu yere döndü.

Olive onu bulduğu için rahatlayarak hafifçe gülümsedi.

Her şey yoluna girecekti. Malcolm'ın söylediklerini ona aktardığında profesör bu olanları kabul edilemez bulup durumu düzeltecekti. Düzeltmeliydi çünkü Olive kalan üç senesini, Adam kahrolası Carlsen'la çıktığını düşünen insanlarla çevrili halde *geçiremezdi.*

Sorun şuydu ki Olive'i fark eden tek kişi Carlsen değildi. Laboratuvarda bulunan ondan fazla tezgâhın başında en az on kişi çalışıyordu ve çoğu –*hepsi*– Olive'e bakıyordu. Muhtemelen çoğu –*hepsi*– patronlarının onunla çıktığını öğrenmişti.

Siktir.

"Bir dakika konuşabilir miyiz Doktor Carlsen?" Laboratuvarın, sesin yankılanacağı bir teknolojiyle yapılmadığını biliyordu

ama yine de sözcükleri duvarlarda dört kez yankılanmış gibi hissetmişti.

Carlsen şaşkına dönmüş halde onaylayıp blotlama membranını Alex'e verdi ve Olive'e doğru yaklaştı. Laboratuvarındakilerin üçte ikisinin ağızları bir karış açık halde ona baktığını, bakmayanlarınsa hemorajik inme yaşamış gibi göründüğünü ya fark etmemişti ya da umursamıyordu.

Profesör onu ana laboratuvar alanının dışındaki bir odaya yönlendirince Olive de sessizce peşinden gitti ve birlikte olduklarını düşünen bir laboratuvar dolusu insanın, onları boş bir odaya baş başa girerken gördüğünü düşünmemeye çalıştı.

Berbat bir durumdu bu. Berbat ötesiydi.

"Herkes biliyor," dedi kapı kapanır kapanmaz.

Carlsen onu bir süre inceledi. Kafası karışmış gibiydi. "İyi misin sen?"

"Herkes bizi öğrenmiş."

Genç adam kollarını göğsünde birleştirip kafasını yana eğdi. Son konuşmalarının üzerinden sadece bir gün geçmişti ama Olive onun... *mevcudiyetini* unutmuştu. Carlsen her zamanki gibi ona kendini minik ve narin hissettiriyordu. "Bizi mi?"

"Bizi."

Onun hâlâ anlamadığını gören Olive detaylara girdi: "Bizim çıktığımızı. Yani, çıkmıyoruz ama Anh kesinlikle inanmış ve gidip..." Kelimelerinin birbirine karıştığını fark edince kendisini yavaşlamaya zorladı. "... Jeremy'ye söylemiş. Jeremy de etrafa yaymış. Şimdi herkes biliyor, yani bildiğini düşünüyor. Tabii sizinle benim bildiğimiz üzere aslında ortada bilinecek *hiçbir* şey yok."

Dr. Carlsen bir süre düşündü, sonra yavaşça başını salladı. "Herkes derken?"

"*Herkes* işte." Laboratuvara doğru işaret etti. "Bu insanlar ve diğer doktora öğrencileri biliyor. Departman sekreteri Cherie bile

duymuş. Buradaki dedikodu kazanı her zaman harlı ateşte kaynar. Şimdi de herkes benim bir *profesörle* çıktığımı düşünüyor."

"Anlıyorum," dedi Carlsen, bu keşmekeşten hiç etkilenmemiş gibiydi. Bu hali Olive'i sakinleştirmeliydi ama tam aksine, paniğini daha da artırmıştı.

"Bunların hepsi benim suçum. Özür dilerim. *Çok* özür dilerim." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ama böyle bir şey olacağını düşünememiştim. Anh'ın Jeremy'ye söyleme nedenini anlıyorum -sonuçta tüm bu maskaralık sırf o ikisi bir araya gelsin diye yaşanıyor- ama... Jeremy neden gidip herkese anlattı ki?"

Carlsen omuz silkti. "Neden anlatmasın?"

Olive kafasını kaldırıp ona baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir doktora öğrencisinin bir profesörle çıkması oldukça ilginç bir konu."

"O kadar da ilginç değil. İnsanlar neden böyle bir şeye ilgi duysun ki?" dedi Olive kafasını iki yana sallayarak.

Profesör bir kaşını kaldırdı. "Birisi bir zamanlar bu bölümün tam bir dedikodu kazanı..."

"Tamam tamam, anladım." Olive derin bir nefes alıp volta atmaya başladı. Carlsen'ın onu inceleme şeklini, kollarını göğsünde birleştirerek toplantı masasına yaslanmış dururken nasıl rahat göründüğünü görmezden gelmeye çalışıyordu. Neden bu kadar sakindi ki bu adam? Küplere binmiş olması gerekmez miydi? Kibriyle tanınan adi herifin tekiydi ve hiçbir vasfı olmayan biriyle çıktığı söylentisi onun için fazla küçük düşürücü olmalıydı. Çıldırma görevi sadece Olive'in omuzlarına yüklenmemeliydi.

"Bu konuda... bu konuda bir şey yapmamız gerek. İnsanlara haberin gerçek olmadığını, her şeyi bizim uydurduğumuzu söylemeliyiz. Gerçi o zaman benim delirdiğimi düşüneceklerdir, hatta belki sizin de... Başka bir hikâye bulsak daha iyi olur. Evet, tamam, insanlara ayrıldığımızı söyleyelim ve..."

"O zaman Anh ile şu çocuk ne olacak? Adını unuttum."

Olive volta atmayı kesti. "Hı?"

"Bizim artık birlikte olmadığımızı... ya da senin onlara yalan söylediğini düşünürlerse arkadaşların birlikte olmaktan vazgeçmezler mi?"

"Ben..." Olive bunu hiç düşünmemişti. "Belki. Olabilir..."

Anh *cidden* mutlu görünüyordu. Belki de Jeremy'yi film festivaline çoktan davet etmişti. Belki de bunu, Olive ile Carlsen'ın çıktığından ona bahsettikten hemen sonra yapmıştı. Olive ne kadar kaygılansa da aslında tam olarak istediği buydu, değil mi?

"Ona gerçeği söyleyecek misin?"

Genç kadın panik dolu bir ses çıkardı. "Söyleyemem. *Şimdi* olmaz." Tanrı aşkına, daha en baştan ne demeye Jeremy'le çıkmayı kabul etmişti ki? Ondan hoşlanmıyordu bile. Evet, İrlanda aksanı ve kızıl saçları sevimliydi ama bu kadar şeye değmezdi. "Belki de benim sizden ayrıldığımı söyleyebiliriz."

"Gururum okşandı doğrusu," dedi Dr. Carlsen. Olive onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadı.

"Peki. Sizin ayrılmak istediğinizi söyleriz."

"Bu da çok inandırıcı olur tabii," dedi genç adam kuru bir sesle. O kadar kısık konuşmuştu ki Olive onu doğru duyduğundan ya da söylediğinin ne anlama geldiğinden emin değildi. Fakat artık kızmaya başlıyordu. Tamam, adamı öpen kendisiydi –Tanrılar aşkına, cidden gidip Adam Carlsen'ı *öpmüştü*, bu gerçekten yaşanmıştı, onun hayatı ve onun seçimiydi– ama önceki gün dinlenme odasında her şeyi kızıştıran Carlsen'ın davranışları olmuştu. En azından biraz endişeli görünemez miydi? Yalnızca bir buçuk yayını olan (evet, üç hafta önce yeniden düzeltme yapıp tekrar gönderdiği makale yarım olarak sayılmıştı) sıradan bir kızdan hoşlandığına herkesin inanmasını sorun etmemesinin imkânı yoktu.

"Karşılıklı anlaşarak ayrıldığımızı söylesek?"

Carlsen başını salladı. "Mantıklı."

Olive anlık bir sevinç yaşadı. "Gerçekten mi? Harika! O zaman..."

"Cherie'ye de söyleriz, haberi bölüm bültenine basar."

"Ne?"

"Yoksa seminerde duyuru yapmak daha mı iyi olur?"

"Hayır. Hayır, öyle..."

"Ya da Bilgi İşlem'den rica ederiz, Stanford'ın resmi sitesinde yayımlarlar."

"Tamam anladım!"

Genç adam bakışlarını bir süre onun üzerinden hiç ayırmadı. Konuştuğunda yaklaşımı Adam "Pislik" Carlsen'dan beklenmeyecek kadar makuldü. "Eğer seni rahatsız eden şey bir profesörle çıktığının konuşulmasıysa artık iş işten geçti ne yazık ki. Ayrıldığımızı ilan etmek, çıktığımızı düşündükleri gerçeğini değiştirmeyecek."

Olive'in omuzları çöktü. Carlsen haklıydı maalesef. "Peki. Bu kaosu nasıl çözeceğimizi biliyorsanız ben her türlü fikre açığım."

"Bırak bu şekilde düşünsünler."

"N-ne?" Onu doğru mu duymuştu?

"Birlikte olduğumuzu düşünmelerine izin verebiliriz. Böylece arkadaşın ve adını unuttuğum şu çocukla alakalı problemin çözülür. Kaybedecek pek bir şeyin yok sonuçta. Mesele itibarınsa eğer..." Başkalarının düşüncelerini umursamanın, homeopatik antibiyotikten sonraki en berbat şey olduğunu düşünüyormuş gibi gözlerini devirdi. "... durum daha da kötüleşemez herhalde, değil mi?"

Bu... Yapılabilecek onca şey varken böyle bir şey... Olive hayatı boyunca düşünse böyle bir şey yapmayı asla ama *asla*...

"Ne?" dedi tekrar, cansız bir sesle.

Carlsen omuz silkti. "Benim için kazan-kazan durumu diyebilirim."

Olive için olsa olsa kaybet-kaybet, sonra biraz daha kaybet durumu olabilirdi bu. Deliceydi.

"Yani... sonsuza kadar falan mı?" Sesi inleme gibi çıkmıştı ama kafasının içinde davullar gümbürdüyordu adeta.

"Bu biraz abartı oldu. Arkadaşların ayrılana kadar olabilir mesela. Ya da ilişkilerini daha da ilerletene kadar. Bilmiyorum. Hangi türlüsü işe yarayacaksa." Bu konuda ciddiydi. Şaka yapmıyordu.

"Siz..." Olive aklındakini nasıl soracağını bilemiyordu. "Evli falan değil misiniz?" Carlsen otuzlu yaşların başında olmalıydı. Mükemmel bir işe sahip olan, akıllı, sırım gibi bir adamdı. Siyah, dalgalı saçları ve *yapılı* vücuduyla oldukça çekiciydi de. Evet, değişken uyuzun tekiydi ama bu bazı kadınlar için sorun olmayabilirdi. Hatta bazı kadınlar bu halinden hoşlanabilirdi bile.

Profesör omuz silkti. "Karım ve ikizlerim bunu sorun etmeyeceklerdir."

Of, lanet olsun.

Olive yüzüne sıcak bastığını hissetti, büyük ihtimalle pancar rengi olmuştu. Utançtan ölmek üzereydi. Yüce İsa, evli ve *çocuklu* bir adamı öpüşmeye zorlamıştı! İnsanlar yasak ilişki yaşadıklarını düşünüyorlardı yani! Karısı muhtemelen geceleri yatağında ağlıyordu ve çocukları korkunç baba sorunlarıyla büyüyüp seri katil falan olacaklardı.

"Ben... Aman Tanrım, bunu bilmiyordum! *Çok* özür dilerim..."

"Şaka yapıyorum."

"Evli olduğunuza dair hiçbir fikrim..."

"Olive, şaka yaptım. Evli değilim ve çocuğum yok."

Olive büyük bir rahatlama hissetti. Sonra bu duygunun yerini öfke aldı. "Doktor Carlsen, bu şaka yapılacak bir mesele değil ve..."

"Bana artık gerçekten Adam demeye başlamalısın. Sonuçta söylentilere göre bir süredir çıkıyoruz."

"Neden bunu kabul... Sizin bu durumdan kazancınız ne olacak?" diye sordu Olive yavaşça nefes alıp burun kemerini sıkarak.

"Ne durumundan?"

"Benimle birlikteymiş gibi rol yapmaktan. Neden umurunuzda ki? Çıkarınız ne?"

Dr. Carlsen -Adam- ağzını açtığında bir an için çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi göründü. Ama sonra gözlerini kaçırıp yalnızca, "Sana yardım etmek istiyorum," dedi. Ardından birkaç saniye tereddüt etti. "Ayrıca kendime göre sebeplerim var."

Olive gözlerini kıstı. "Ne sebebi?"

"Birtakım sebepler işte."

"Suç teşkil eden bir şeyse dahil olmamayı tercih ederim."

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Değil."

"Eğer bana söylemezseniz insan kaçırma gerektiren bir şey olduğunu düşünmeye başlayacağım. Veya kundaklama. Veya zimmete para geçirme."

Profesör bir süre dalgın göründü. Parmak uçları, gömleğini geren geniş kol kaslarının üzerinde ritim tutar gibi oynuyordu. "Sana söyleyeceğim. Ama bu bilgi, bu odadan dışarı çıkmayacak."

"Bu odada yaşanan *hiçbir şeyin* şu eşikten dışarı çıkmayacağı konusunda anlaşabiliriz diye düşünüyorum."

"Mantıklı," dedi Carlsen. Sonra duraksayıp iç geçirdi, yanağının içini çiğnedi, yine iç geçirdi.

"Pekâlâ," dedi sonunda, ağzını açtığı anda konuştuğu için pişman olacağını biliyormuş gibi bir tavırla. "Firar edeceğimi düşünüyorlar."

"Firar mı?" Tanrı aşkına, adam gerçekten suçlu çıkmıştı. Sonunda bir jüri, doktora öğrencilerine karşı işlediği suçlar için onu yargılamıştı demek. Bardağı taşıran son damla, peptit örneklerine yanlış etiket bastığı için bir öğrencinin kafasına mik-

roskop indirmesi falan olabilir miydi acaba? "Yani işin içinde *cidden* suç var."

"Ne? Hayır. Departman, Stanford'dan ayrılıp başka bir enstitüye gitmek gibi planlarım olduğunu düşünüyor. Normalde böyle bir şeyi kafama takmam ama araştırma ödeneğimi dondurmaya karar verdiler."

"Ah." Olive böyle bir ihtimali hiç düşünmemişti. "Bunu yapma yetkileri var mı ki?"

"Evet. Yani sadece üçte birini dondurabiliyorlar. Gerekçeleri de inandıkları üzere bölümü terk edecek olan birinin kariyeri ve araştırmaları için fon sağlamanın mantıksız olması."

"Ama eğer ödeneğin sadece üçte biriyse..."

"Bu milyonlarca dolar ediyor," dedi genç adam düz bir sesle. "Önümüzdeki yıl içinde burada, Stanford'da bitirmeyi planladığım projeler için çok fazla para gerekiyor. Yani o ödeneğe ihtiyacım var, hem de hemen."

"Ah." Olive düşününce, burada doktora yapmaya başladığı yıldan beri sürekli başka üniversitelerin Carlsen için rekabet halinde olduklarına dair söylentiler duyduğunu hatırladı. Hatta birkaç ay önce NASA için çalışmaya başlayacağı bile söylenmişti. "Neden böyle düşünüyorlar ki? Ve neden şimdi?"

"Birkaç sebepleri var. En geçerlisi, birkaç hafta önce başka enstitüden bir biliminsanıyla ortak çalışmamızla oldukça büyük bir hibe kazanmış olmamız. O enstitü geçmişte beni takımına almayı çok istemişti ve Stanford bu işbirliğini, o iş teklifine sıcak baktığımın işaretçisi olarak görüyor." Carlsen devam etmeden önce biraz tereddüt etti. "Özetle Stanford'dan tereddütsüz bir şekilde ayrılmak istediğim için buraya kök salmadığımı düşünüyorlar."

"Kök salmak mı?"

"Doktora öğrencilerimin çoğu bu yıl içinde mezun olacak. Bu çevrede ailemden kimse yok. Eşim ve çocuklarım da yok. Evim

de kira. Sırf bölümü kalacağıma ikna etmek için bir ev satın almak zorunda kalacaktım," dedi sinirlenerek. "Ama eğer bir ilişkim olduğu düşünülürse... bu daha çok işime yarar."

Pekâlâ, bu mantıklıydı. Ama yine de... "Gerçek bir kız arkadaş edinmeyi düşündünüz mü?"

Carlsen bir kaşını kaldırdı. "Sen gerçek bir sevgili edinmeyi düşündün mü?"

"Tuş oldum."

Olive sessizleşip onu izleyen Carlsen'ı inceledi. Bir zamanlar ondan korkmuş olması artık çok komik geliyordu. Şimdi hayatındaki en büyük dalavereden haberdar olan tek kişi oydu ve araştırma fonunu geri kazanabilmek için biriyle çıkıyormuş gibi yapabileceğini öğrendikten sonra ondan korktuğunu söyleyemezdi. Olive de pankreas kanseri üzerindeki araştırmasını bitirme fırsatı için aynı şeyi yapardı, bu yüzden ne kadar tuhaf olsa da onu anlayabiliyordu. Eğer onu anlayabiliyorsa o halde sahte sevgililik işini de devam ettirebilirdi, değil mi?

Hayır. Evet. Hayır. Ne? Bunun mümkün olduğunu düşünmek bile delilikti. Kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. Yine de kendini, "Biraz karmaşık bir durum olacak," derken buldu.

"Ne karmaşık olacak?"

"Birlikteymiş gibi davranmak."

"Gerçekten mi? İnsanları çıktığımıza inandırmak karmaşık mı olur diyorsun?"

Of, ne imkânsız bir adamdı bu. "Tamam, ne demek istediğinizi anladım. Ama bunu uzun süre devam ettirmek zor olacaktır."

Genç adam omuz silkti. "Koridorlarda karşılaştığımızda selamlaşırsak ve sen bana Doktor Carlsen demeyi bırakırsan sorun olmayacaktır."

"Birlikte olan insanların sadece... selamlaşmakla yetindiğini sanmıyorum."

"Birlikte olan insanlar ne yaparlar?"

Cevabı Olive de bilmiyordu aslında. Hayatı boyunca belki sadece beş kez randevuya çıkmıştı ve hepsi de ya acayip sıkıcı ya da dehşet verici geçmişti. Tabii karşısında büyükannesinin kalça ameliyatının her korku verici detayını anlatan bir çocuk varken bunun olmaması imkânsızdı. Hayatında birinin varlığını çok isterdi ama böyle bir şeye sahip olabileceğini sanmıyordu. Belki de sevilebilir biri değildi. Ya da yıllar boyu yalnız olmak bir şekilde bozulmasına yol açmıştı ve bu nedenle romantik anlamda gerçek bir bağ kurmakta, insanların bahsettiği türden bir çekim hissetmekte zorlanıyordu. Gerçi bu büyük bir problem değildi çünkü doktora çalışmalarıyla gerçek randevuları bir arada yürütmek kolay sayılmazdı. Muhtemelen MacArthur hibesi kazananı Dr. Adam Carlsen da otuzlu yaşlarında olmasına rağmen tam da bu yüzden randevularda neler yapıldığından bihaberdi.

İşte akademik camia insana bunu yapıyordu.

"Şey... bir şeyler işte." Olive beynini zorladı. "Birlikte dışarı çıkıp aktiviteler yaparlar. Elma toplama, resim çizme etkinliklerine falan katılırlar." *Yani aptalca şeyler yaparlar*, diye düşündü Olive.

"Yani aptalca şeyler yaparlar," dedi Carlsen, devasa ellerini sallayarak. "Anh'a birlikte dışarı çıktığımızı ve resim etkinliğine gidip bir Monet tablosu çizdiğimizi söyleyebilirsin. Görünüşe bakılırsa ona söylemen bütün departmana ilan etmenle aynı şey olacaktır zaten."

"Öncelikle, millete söyleyen Jeremy'di. Suç onda. Her neyse, randevu konusunda başka şeyler de var," dedi Olive. "Biriyle çıkıyorsan onunla muhabbet edersin. Uzun uzun. Koridorlarda selamlaşmaktan çok daha fazlası yani. En sevdiği rengi, nerede doğduğunu bilirsin. Ve... ve el ele tutuşursun. Ayrıca öpüşürsün."

Profesör gülümsemesini saklamak ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Biz bunu *asla* yapamayız."

Olive utançla kızardı. "O gece için *gerçekten* özür dilerim. Hiç düşünmeden hareket ettim ve..."

"Sorun değil," dedi adam kafasını iki yana sallayarak.

Birileri selenyumun atom numarasını yanlış söylese çıldıran bir adam olmasına rağmen bu duruma karakterine hiç yakışmayacak şekilde kayıtsız görünüyordu. Hayır, buna kayıtsızlık denemezdi. Açık açık *eğleniyordu*.

Olive başını yana eğdi. "Bu durumdan keyif mi alıyorsunuz?"

"*Keyif almak* tam olarak doğru kelime sayılmaz ama bu durumun oldukça eğlenceli olduğunu itiraf etmelisin."

Olive onun neden bahsettiğini ya da neyi eğlenceli bulduğunu hiç anlamıyordu. Olağanüstü bir salaklık yapıp koridorda karşılaştığı ilk adamın –koridordaki tek adamın– dudaklarına yapışmıştı ve bu hareketi yüzünden tüm fakülte ikisinin çıktığını düşünüyordu ki adamla daha yeni tanışmıştı...

Birden iki büklüm olup kahkahalara boğuldu. *Bu* kendi hayatıydı. *Bunlar* kendi seçimlerinin sonucuydu. Sonunda tekrar nefes alabildiğinde karnının ağrıdığını, gözlerinden yaşlar aktığını fark etti. "Çok fena bir durum."

Carlsen gözlerinde tuhaf bir parıltıyla onu izlerken gülümsüyordu. Vay canına, Adam Carlsen'ın gamzeleri vardı. Hem de çok tatlıydı. "Aynen."

"Ve hepsi benim suçum."

"Sayılır. Dün dinlenme odasında ben de biraz katkıda bulundum ama evet, çoğunlukla senin suçun."

Adam Carlsen'la sevgili rolü yapmak, ha? Olive cidden kafayı sıyırmış olmalıydı. "Sizin profesör, benimse öğrenci olmam sorun yaratmayacak mı?"

Genç adam ciddileşip kafasını yana eğdi. "Çok hoş karşılanmaz ama sorun olacağını sanmıyorum. Senin üstünde herhangi bir otoritem yok sonuçta. Yine de bu konuda bilgi alırım."

Bu korkunç bir fikirdi. Kötü fikirler tarihindeki en destansı kötü fikirdi hem de. Ama Olive'in de Carlsen'ın da gündemlerin-

deki sorunların çözümü olacaktı; karşılığında da sadece haftada bir kez koridorda selamlaşacaklardı ve Olive ona Doktor Carlsen dememek için çaba gösterecekti. Oldukça makul bir anlaşmaydı.

"Bir süre düşünsem olur mu?"

"Tabii," dedi profesör sakince. Tavrı güven veriyordu.

Olive onun böyle biri çıkmasını hiç beklemezdi. Duyduğu hikâyeler ve onu bir yerlerde gördüğünde kaşlarının devamlı çatık olması tam aksi bir kişiliği işaret ediyordu. Gerçi *nasıl* biri olduğunu gerçekten bildiğini söyleyemezdi.

"Ve teklifin için teşekkür ederim... Adam." İsmini sonradan aklına gelmiş gibi söylemişti. Dudaklarında nasıl duracağını deniyormuş gibi. Garip gelmişti ama fazla da garip değildi.

Uzun bir duraksamadan sonra genç adam başını salladı. "Bir şey değil, Olive."

Üçüncü Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Adam Carlsen'la baş başa sohbet, tarafımca "seks" kelimesinin dillendirilmesi üzerine %150 daha tuhaf bir hal alacaktır.*

Olive üç gün sonra kendini Adam'ın ofisinin önünde buldu.

Daha önce buraya hiç gelmemesine rağmen bulmakta zorlanmamıştı. Gözlerinde yaşlarla ve yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle odadan çıkan öğrenci kesin kanıttı. Zaten diğer kapılar evcil hayvan, çocuk veya eş fotoğraflarıyla süslenmişken üstü bomboş olan tek kapı da buydu. Genç profesör, *Nature Methods* dergisinin kapağına çıkan makalesinin bir kopyasını bile yapıştırmamıştı. Koyu renkli ahşabın üzerinde yalnızca *Dr. Adam J. Carlsen* yazılı metal bir levha vardı.

J... Göbek adı *Jackass** olabilir miydi?

Olive önceki gece adamın internet sitesindeki milyonlarca makalesini, kazandığı araştırma hibelerini ve bir doğa yürüyü-

* (İng.) Ahmak, denyo, pislik. (ç.n.)

şünde çekilmiş fotoğrafını incelerken sapık gibi hissetse de bu duyguyu çabucak bastırmıştı. Sevgili rolü yapacağı kişinin akademik özgeçmişini araştırmak mantıksız sayılmazdı.

Kapıyı tıklatmadan önce derin bir nefes aldı. Odadan "gel" sesini duymadan önce de içine derin bir nefes çekip kendini kapıyı açmaya zorladı. İçeri adım attığında, iMac'inde bir şeyler yazan Adam hemen kafasını kaldırmadı. "Ofis saatlerim beş dakika önce sona erdi. Bu nedenle..."

"Benim."

Genç profesörün elleri klavyenin üzerinde asılı kaldı. Sonra sandalyesinde ona doğru döndü. "Olive."

Bu adamın konuşma tarzında bir şey vardı. Kulağa aksan gibi geliyordu ama sesinin sıradışı özelliği de olabilirdi. Olive'in adını söylerken özellikle fark ediliyordu. Keskindi. Özenli ve yoğundu. Başkalarının sesinden çok farklıydı fakat bir yandan da -bu imkânsızdı belki ama- çok tanıdıktı.

"Az önce ofisinden ağlayarak çıkan kıza ne dedin?" diye sordu Olive, Adam Carlsen'ın konuşma şeklini daha fazla düşünmemeye çalışarak.

Carlsen'ın, altmış saniye önce ofisinde başka birinin bulunduğunu ve onu ağlattığını anımsaması biraz zaman almış gibi göründü. "Yazdığı bir şey hakkında geribildirim yaptım sadece."

Olive, danışmanı bu adam olmadığı ve hiçbir zaman olmayacağı için içten içe tanrılara teşekkür ederken başını sallayıp etrafını incelemeye koyuldu. Çalışma masası tabii ki köşeliydi. Yetmiş bin metre kare büyüklüğündeki iki penceresinden içeri fazla fazla gün ışığı doluyordu. Bu odada biraz zaman geçirmek yirmi insanın mevsimsel depresyonuna deva olabilirdi. Okula kazandırdığı prestij ve hibeler sayesinde Carlsen'ın böyle güzel bir alana sahip olması kaçınılmazdı tabii. Bu odanın aksine Olive'in ofisi sıfır pencereye sahipti ve en fazla iki kişilik olmasına rağmen üç doktora öğrencisiyle paylaştığı için çok kötü kokuyordu.

"Ben de sana e-posta atacaktım. Bu sabah dekanla konuştum," dedi Adam. Olive ona döndüğünde masanın önündeki sandalyeyi işaret ettiğini görüp oturdu. "Senin hakkında."

"Ah." Olive'in yüreği ağzına geldi. Dekanın, varlığından haberdar olmamasını yeğlerdi. Gerçi tercih hakkı olsa bu odada Adam Carlsen'la baş başa olmamayı, yeni dönemin birkaç gün sonra başlamamasını ve iklim değişikliğinin gerçekleşmemesini de isterdi. Ne yazık ki böyle bir şansı yoktu.

"Daha doğrusu bizim hakkımızda," diye düzeltti profesör. "Sosyal ilişkilerle alakalı yönetmeliği sordum."

"Ne dedi?"

"Danışmanın olmadığım için seninle çıkmamda sorun yokmuş."

Olive aynı anda hem panik hem rahatlama hissetti.

"Fakat göz önünde bulundurulması gereken bazı konular var. Herhangi bir resmi çerçevede seninle işbirliği halinde olamayacağım. Ayrıca bölümün ödül komitesinde olduğumdan dolayı, eğer sen herhangi bir bursa ya da ödüle aday gösterilirsen komiteden çekilmem gerekecek."

"Gayet makulmüş."

"Bir de tez komitende asla yer alamayacağım."

Olive güldü. "Hiç sorun değil. Komitemde olmanı istemeyecektim zaten."

Adam gözlerini kıstı. "Neden? Pankreas kanseri üzerinde çalışmıyor muydun sen?"

"Evet. Kanserin erken teşhisi üzerinde."

"O halde çalışmalarında bir bilgisayımsal biyoloğun bakış açısından da yararlanabilirdin."

"Evet ama departmanda başka bilgisayımsal biyologlar da var. Hem her komite toplantısının ardından tuvalette hıçkırıklara boğulmak yerine bir an önce mezun olmayı tercih ederim."

Carlsen ona dik dik bakınca Olive omuz silkti. "Darılmaca gücenmece yok. Ben basit ihtiyaçları olan basit bir kızım."

Adam kafasını eğdi ama dudaklarının köşesi hafifçe seğirmişti sanki. Tekrar ona baktığında ifadesi ciddiydi. "Ee, bir karar verdin mi?"

Olive onun sakin bakışları karşısında dudaklarını birbirine bastırarak oturdu. Sonra derin bir nefes alıp konuştu. "Evet. Bence... yapabiliriz. Oldukça güzel bir fikir aslında."

Bu oyun sayesinde Anh ile Jeremy bir araya gelecekti, evet. Ancak Olive için başka avantajları da vardı. Söylenti yayılmaya başladığından beri insanlar ona çekinerek yaklaşır olmuşlardı. Artık eskisi gibi sıkıntı içinde değildi. Diğer asistanlar onun saat ikideki vardiyasıyla kendi berbat akşam vardiyalarını değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmiş, laboratuvar arkadaşları mikroskop sırasında önüne geçmeyi bırakmıştı. Ayrıca haftalardır görüşme ayarlamaya çalıştığı iki akademisyen de sonunda e-postalarına cevap vermişti. Bu yanlış anlaşılmayı çıkarına kullanmak pek içine sinmese de akademik camia kanun tanımayan bir yerdi, buradaki iki yıllık hayatı işkence gibi geçince Olive de önüne çıkan her fırsatı değerlendirmesi gerektiğini öğrenmişti. Bu yüzden, Adam Carlsen'la çıktığı için departmandaki çoğu öğrenci ona kuşkuyla baksa da umurunda değildi. Arkadaşları biraz şaşırsalar da karşı gelmemişlerdi sonuçta.

Tabii Malcolm hariç. Ev arkadaşı son üç gündür frengi taşıyormuş gibi ondan kaçıyordu. Ama bir süre Malcolm'lığını yaptıktan sonra o da yola gelirdi.

"Pekâlâ o halde." Adam'ın suratı *fazlasıyla* ifadesizdi. Bu mesele onun için o kadar da büyük bir şey değilmiş, Olive'in olumlu ya da olumsuz karar vermesini kafasına takmıyormuş gibi görünüyordu.

"Ama bazı şeyler var açıkçası."

Carlsen onun devam etmesini sabırla bekledi.

"Bazı temel kurallar koymamız iyi olur diye düşünüyorum."

"Temel kurallar mı?"

"Evet. Bilirsin, neler yapıp neler yapamayacağımızla, bu anlaşmadan neler bekleyeceğimizle alakalı. Sahte bir ilişkiye başlamadan önceki standart protokol budur."

Adam kafasını yana eğdi. "Standart protokol mü?"

"Aynen."

"Bunu kaç kez yaptın sen?"

"Sıfır. Ama konsepti biliyorum."

"Konsept mi?" Genç adam şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Olive onun bu tavrını görmezden geldi. "Pekâlâ." Derin bir nefes alarak işaretparmağını kaldırdı. "İlk olarak bu anlaşma kesinlikle kampüs sınırları içinde geçerli olacak. Benimle kampüs dışında buluşmak isteyeceğini düşündüğümden değil ama aklından bir taşla iki kuş vurmak falan geçiyorsa belirtmek zorundayım ki ben senin son dakika seçimin falan olamam. Noel'de eve giderken yanında birini götürmen gerekirse ve..."

"Hanuka'da."

"Ne?"

"Ailem Noel'i değil, Hanuka'yı kutlar." Omuz silkti. "Ben ikisini de kutlamıyorum gerçi."

"Ah." Olive bir süre düşündü. "Bu, sahte kız arkadaşının bilmesi gereken bir şey."

Dudaklarında minicik bir gülümseme beliren Carlsen yorumsuz kaldı.

"İkinci kurala gelelim. Aslında bu da ilk kuralın kapsamında sayılabilir." Olive dudağını ısırarak güç de olsa kelimeleri dillendirdi: "Seks yok."

Genç profesör birkaç saniye boyunca hareket bile etmedi. Sonra dudakları aralandı ama sesi çıkmadı. Olive resmen Adam Carlsen'ın nutkunun tutulmasına neden olmuştu. Başka bir zaman olsa bu durumu komik bulabilirdi ama bu sahte ilişkiye seksi dahil etmek istemediğini duyduğunda Adam'ın bu kadar afallaması Olive'in içinin bir tuhaf olmasına neden olmuştu.

Adam seks yapacaklarını mı varsaymıştı? Yoksa başka bir şey mi vardı? Olive ona hayatında seksin pek yeri olmadığını, bu nedenle yıllarca aseksüel olup olmadığını düşündüğünü ve son dönemlerde fark ettiği üzere yalnızca çok güvendiği kişilere karşı cinsel çekim hissedebildiğini söylemeli miydi? Yani eğer Adam onunla yatmak istiyorsa bile Olive bunu yapamazdı.

"Dinle..." Sandalyesinde panikle öne doğru kaydı. "Üzgünüm ama eğer bu sahte sevgililik işine girmek istemenin sebeplerinden biri..."

"*Hayır*," diye patladı birden Carlsen. Ciddi ciddi dehşete kapılmış görünüyordu. "Bu konuyu açma ihtiyacı hissetmene bile çok şaşırdım."

"Ah." Onun içerlemiş ses tonu karşısında Olive yanaklarının yandığını hissetti. Tabii ki sahte sevgililik işine girerken beklentisi bu olamazdı. Hem zaten onun gibi biri Olive'le yatmayı neden istesindi ki? "Varsayımda bulunduğum için üzgünüm."

"Önemli değil. Dürüst ve açık konuşmak en mantıklısı. Ben sadece şaşırdım."

"Anlıyorum." Olive kafasını salladı. Aslında kendisi de biraz şaşkındı. Biyoloji profesörü Adam Carlsen'ın ofisinde oturmuş, mayoz ve mitoz bölünmeden değil de seksten bahsediyor olmak çok garipti. "Özür dilerim. İşleri tuhaflaştırmak istememiştim."

"Sorun yok. İçinde bulunduğumuz durum bütünüyle tuhaf zaten."

Aralarındaki sessizlik uzarken Olive, Adam'ın yanaklarının hafifçe pembeleştiğini fark etti. Ne olduğunu bilmiyordu ama görünüşünde bir şey vardı ve Olive gözlerini ondan alamıyordu.

"Seks yok," dedi genç adam başını sallayarak.

Olive kendine gelmek için boğazını temizleyip karşısındaki profesörün elmacıkkemiklerinin şekline ve rengine bakmayı kesti.

"Seks yok," diye tekrarladı. "Bu da tamam. Üçüncüye geçelim. Gerçi bu tam olarak kural sayılmaz ama ben bu süreçte başka kimseyle çıkmamaya karar verdim. Başka biriyle randevuya çıkmak her şeyi daha da karmaşıklaştırır. Hem zaten ben..." Olive tereddüt etti. Ona söylemeli miydi? Söylerse gereksiz bilgi mi vermiş olurdu? Yani, bilmesi gerekiyor muydu ki? Gerçi karşısındaki kişi, halka açık bir yerde pat diye öptüğü ve işyerinde seks konusunu açtığı biriydi, bu meseleyi de paylaşsa ne olurdu? "... normalde randevulardan uzak dururum. Jeremy istisnaydı. Daha önce... daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmadı ve bence en iyisi bu. Doktora derecesi için çalışmak zaten yeterince stresli. Birine ihtiyacım olursa arkadaşlarım var ve pankreas kanseri araştırmam zamanımın çoğunu alıyor. Kalan zamanımı da daha yararlı şeylere harcamayı tercih ediyorum." Son sözcükleri niyetlendiğinden daha savunmacı söylemişti.

Adam hiçbir şey demeden öylece baktı.

"Ama sen birileriyle çıkabilirsin istersen," diye ekledi Olive tereddütle. "Tabii bunu departmandakilere söylemezsen memnun olurum. Böylece dedikodular çıkarıp senin beni aldattığını, benim de tam bir aptal olduğumu düşünmezler. Zaten sen de ciddi bir ilişki içinde olduğunun düşünülmesini istiyorsun ve..."

"Yapmam."

"Çok iyi, teşekkürler. Sürekli bir şeyler uydurmak sıkıntı verebilir ama..."

"Demek istediğim, başkasıyla çıkmam."

Sesindeki netlik ve kararlılık Olive'i şaşırttı. Zihninde milyonlarca soru belirse de, karşı gelmek istese de yapabildiği tek şey onaylamak oldu. Gerçi aklındaki soruların yüzde doksan dokuzu uygunsuz ve onu ilgilendirmeyen konulardı, bu yüzden hepsini bir rafa kaldırdı.

"Pekâlâ, dördüncü kural. Bunu sonsuza dek sürdüremeyeceğimize göre bir bitiş tarihi belirlemeliyiz bence."

Genç adam dudaklarını birbirine bastırdı. "Hangi tarihte bitecek?"

"Bilmem. Jeremy'yi unuttuğuma dair Anh'ı ikna etmem için bir ay yetecektir diye düşünüyorum. Fakat bu süre *senin için* yeterli olmayabilir. Bu yüzden sen karar ver."

Carlsen bir süre düşündü, sonra bir kez başını salladı. "29 Eylül."

O tarihe bir aydan biraz uzun zaman vardı. Fakat... "Kafanda böyle net bir tarih olması tuhaf." Olive beynini zorlayıp bu tarihin önemini bulmaya çalıştı ama aklına gelen tek şey, o hafta yıllık Biyolojik Keşifler Topluluğu Sempozyumu için Boston'da olacağıydı.

"Bölümün bütçe incelemelerinin son günü o gün. O zamana ödeneğimi yatırmaya karar vermemiş olurlarsa hiç yatırmayacaklar demektir."

"Anladım. Tamamdır o halde, 29 Eylül'de yollarımızı ayıracağız. Anh'a, dostça ayrıldığımızı ama senden hâlâ hoşlandığım için biraz üzgün olduğumu söylerim." Olive sırıttı. "Aklımın hâlâ Jeremy'de olduğunu düşünmemesi için. Pekâlâ..." Derin bir nefes daha aldı. "Beşinci ve sonuncu kurala gelelim."

En zor olan ve Adam'ın karşı geleceğinden korktuğu kural buydu. Ellerini ovuşturduğunu fark ederek ikisini de kucağına bastırdı.

"Bu işin yürümesi ve inandırıcı olması için birlikte... bir şeyler yapmamız gerekeceğini düşünüyorum. Arada bir en azından."

"Bir şeyler mi?"

"Aynen."

"Bir şeyler," diye tekrar etti genç adam kuşkulu bir ifadeyle.

"Evet, bir şeyler. Eğlenmek için ne yaparsın mesela?" Kesin Japon böcek dövüşleri ya da inek devirme etkinlikleri gibi saçma sapan ilgi alanları vardı. Belki porselen bebek koleksiyoncusuydu.

Veya hırslı bir GPS define avcısı ya da sıkı bir elektronik sigara fuarı katılımcısıydı. Tanrım!

"Eğlenceli mi?" dedi Adam, bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi.

"Evet. İşte olmadığın zamanlar ne yaparsın?"

Sorunun üstünden uzunca bir süre geçtikten sonra Carlsen sonunda tedirgin edici bir cevap verdi. "Bazen evde de çalışırım. Ayrıca spor yaparım. Ve uyurum."

Olive avcunu alnına vurmamak için kendini zor tuttu. "Hmm, iyiymiş. Başka?"

"*Sen* neler yaparsın?" diye sordu Adam savunmacı bir şekilde.

"Pek çok şey. Mesela..." *Sinemaya giderim.* Gerçi Malcolm tarafından sürüklenerek götürüldüğü son seferden sonra sinema salonuna adım atmamıştı. *Masa oyunları oynarım.* Ama son günlerde tüm arkadaşları çok yoğundu, bu yüzden uzun zamandır oyun da oynamıyorlardı. Bir voleybol turnuvasına katılmıştı ama onun da üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti.

"Şey, ben de spor yapıyorum." Carlsen'ın yüzündeki ukala bakışı silmeyi ne çok isterdi. "Her neyse. Düzenli bir şekilde bir araya gelmeliyiz. Haftada bir kahve içebiliriz belki. İnsanların bizi kolayca görebileceği bir yere gider, on dakika falan oturup kalkarız. Biliyorum, zaman israfı ve sıkıntı verici bir şey ama çok kısa sürecek ve bu sahte sevgililik işini daha inandırıcı kılacak. Hem..."

"Olur."

Ah.

Olive onu ikna etmenin çok daha uzun süreceğini düşünmüştü. Gerçi bu oyun onun da yararınaydı, değil mi? İş arkadaşlarını bir sevgilisi olduğuna inandırmalı, fonunu sağlama almalıydı.

"Tamam o zaman. Şey..." Olive, Adam'ın neden bu kadar uyumlu olduğunu merak etmeyi bırakıp programını gözünün önüne getirmeye çalıştı. "Çarşamba gününe ne dersin?"

Adam bilgisayarına bakmak için sandalyesini döndürüp takvim uygulamasını açtı. Takvimindeki kutucukların büyük çoğunluğu farklı renklere boyanmıştı. Olive yoğunluğu karşısında onun için kaygılanmadan edemedi.

"Sabah on birden önce ya da akşam altıdan sonra bana uyar."

"On olur mu?"

Adam tekrar ona döndü. "Uygundur."

"Tamam." Olive onun takvimine not almasını bekledi ama böyle bir şey olmadı. "Programına eklemeyecek misin?"

"Unutmam," dedi genç adam sakince.

Olive, "Peki o zaman," derken gülümsemeye çalıştı. Aslında... tebessümü oldukça samimi gelmişti. Adam Carlsen'ın karşısındayken asla yapamayacağını düşündüğü kadar hem de. "Anlaştık. Çarşamba günü sahte randevumuza çıkıyoruz."

Profesörün kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Niye öyle söyleyip duruyorsun?"

"Ne?"

"Sahte randevu aşağı sahte randevu yukarı. Bu, gerçekte var olan bir şeymiş gibi."

"Çünkü gerçekte var. Hiç romantik komedi izlemez misin sen?"

Adam ona afallamış bir ifadeyle öylece baktı. Olive en sonunda boğazını temizleyip bakışlarını kucağına indirdi. "Tabii." Tanrı aşkına, hiç ortak noktaları yoktu. Asla konuşacak konu bulamayacaklardı. On dakikalık kahve buluşmaları, zaten sıkıntılı geçen haftalarının en zor, en fena anları olacaktı.

Ama bunun karşılığında Anh güzel bir aşk hikâyesinin başkahramanına dönüşecek, Olive de elektron mikroskobunu kullanmak için saatlerce beklemek zorunda kalmayacaktı. Önemli olan buydu.

Sandalyesinden kalktı ve sahte randevuların da tokalaşarak anlaşmayı hak ettiğini düşünerek ona elini uzattı. Carlsen birkaç saniye tereddütle elini inceledi ve yerinden kalkıp parmaklarını

kavradı. Bir an birleşmiş ellerine baktıktan sonra gözlerini onun gözlerine dikti. Olive, teninin sıcaklığını, vücudunun genişliğini ve... ve diğer özelliklerini görmezden gelmeye çalıştı. Sonunda elleri ayrılınca da avcunu incelememek için kendini güç bela tuttu.

Adam ona bir şey mi yapmıştı? Teni fena karıncalanıyordu.

"Ne zaman başlamak istersin?"

"Önümüzdeki hafta sana uyar mı?" Cuma günündeydiler. Yani Adam Carlsen'la kahve içmeye zihinsel olarak hazırlanmak için bir haftadan daha az vakti vardı. Bunu yapabileceğini biliyordu –lisansüstü eğitim sınavlarının sözlü kısmında yüzde doksan yedi başarı elde etmeyi başardıysa bunu da mutlaka başarırdı– ama yine de korkunç bir fikir olduğu düşüncesini kafasından atamıyordu.

"Uyar."

Tanrım... Gerçekten oluyordu. "Kampüsteki Starbucks'ta buluşalım. Çoğu doktora öğrencisi kahvesini oradan alıyor, birileri mutlaka bizi fark edecektir." Kapıya yöneldi, sonra duraksayıp ona bir bakış attı. "Çarşamba günü sahte randevumuzda görüşürüz o zaman."

Adam hâlâ masasının arkasında, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde duruyordu. Gözleri Olive'deydi ve bu kaostan dolayı hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Ve çok... hoş görünüyordu. "Görüşürüz, Olive."

***

"TUZU UZAT."

Olive huysuz ev arkadaşına bakıp kalçasını tezgâha dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Malcolm."

"Biberi de."

"Malcolm."

"Yağ da ver."

"Malcolm..."

"O saçma sapan üzüm çekirdeği yağı değil, ayçiçek yağı lazım."

"Dinle. Olay düşündüğün gibi değil."

"Vermiyorsan kendim alırım."

Malcolm'ın kızgın olmaya hakkı vardı; Olive onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Ev arkadaşı ondan bir üst sınıftaydı ve biyologlar, jeologlar, botanikçiler, hekimler ve kim bilir daha başka hangi alandaki biliminsanlarından oluşan STEM kraliyet ailesinden geliyordu. Babası doğu yakasındaki bir devlet üniversitesinde dekandı. Annesinin Purkinje hücreleri hakkındaki TED konuşması YouTube'da birkaç milyon kez görüntülenmişti. Muhtemelen Malcolm doktora yapmak ve akademisyen olmak istememişti ama doğduğundan beri ailesinin yaptığı baskı yüzünden başka çaresi kalmamıştı.

Gerçi bu durumdan mutsuz olduğu söylenemezdi. Planı doktora derecesini almak, rahat bir 9-5 işi bulmak ve teknik açıdan "biliminsanı" sayılmaktı. Böylece anne babasının karşı gelemeyeceği bir şey yapmış olacaktı. En azından kuvvetle karşı gelmezlerdi. Şimdilik tek isteği mümkün olduğunca travmalardan uzak bir doktora tecrübesi yaşamaktı. Olive'in bölümündeki onca kişinin arasında okul dışında bir hayata sahip olabilmeyi en iyi başaran kişi oydu. Çoğu doktora öğrencisinin hayalini bile kuramadığı şeyler yapıyordu. Gerçek yemek pişirmek, doğa yürüyüşüne çıkmak, meditasyon yapmak gibi... Hatta bir tiyatro oyununda bile oynuyordu ve randevuya çıkmak onun için olimpik spor sayılıyordu! (Aslında randevuya çıkmak *gerçekten* olimpik spordu ve Olive de altın madalya için yarışıyordu.)

Carlsen tonlarca veriyi çöpe atmasına ve çalışmasının yarısını tekrarlamak zorunda kalmasına neden olunca Malcolm'ın birkaç ayı işkence gibi geçmişti. O da Carlsen soyuna lanetler etmeye başlamıştı. (O zamanlar *Romeo ve Juliet* provaları yapıyordu.)

"Malcolm, konuşabilir miyiz?"

"Konuşuyoruz ya."

"Hayır, sen yemek yapıyorsun, ben de burada dikiliyor ve Adam'la alakalı kızgınlığını..."

Malcolm gözlerini güvecinden ayırıp ona dönerek parmağını salladı. "Sakın."

"Ne sakın?"

"Biliyorsun."

"Adam..."

"Adını *söyleme* şunun."

Olive ellerini kaldırdı. "Bu saçmalık. Her şey sahte, Malcolm."

Çocuk, kuşkonmazını doğramaya devam etti. "Tuzu uzat."

"Sen beni dinliyor musun? Gerçek değil diyorum."

"Biberi ve..."

"Bu ilişki sahte. Onunla gerçekten çıkmıyoruz. Herkes birlikte olduğumuzu *düşünsün* diye rol yapıyoruz."

Malcolm'ın elleri havada asılı kaldı. "Ne?"

"Duydun işte."

"Yoksa... cinselliğe dayalı bir çıkar ilişkisi falan mı bu? Eğer öyleyse..."

"Hayır, tam tersi. Çıkar falan yok. Sıfır seks. Sıfır ilişki."

Arkadaşı ona gözlerini kısarak baktı. "Biliyorsun, popo ve ağız içeren aktiviteler de seks sayı..."

"Malcolm."

Çocuk bulaşık havlusuyla elini silerken ona doğru bir adım attı. "Sormaya korkuyorum."

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama Adam bana yardımcı oluyor. Jeremy konusunda rahat olsun diye biriyle çıktığıma dair Anh'a yalan söylemem gerekiyordu. Yani her şey sahte. Adam'la

yalnızca..." –O Gece'yle alakalı ayrıntılara girmemeye karar verdi– "... üç kez konuştum ve onu hiç tanımıyorum. Bildiğim tek şey bu durumla başa çıkmam için bana yardım etmek istediği."

Malcolm beyaz çorapla sandalet giyen insanlara özel olarak sakladığı yüz ifadesini takınmıştı. Bazen cidden çok korkutucu oluyordu.

"Vay canına." Alnındaki damar sertleşmişti. "Ol, bu olağanüstü bir ahmaklık."

"Belki." Evet evet, gerçekten de ahmaklıktı. "Ama olan oldu. Sen de bu ahmaklığımı desteklemek zorundasın çünkü en yakın arkadaşımsın."

"Artık en yakın arkadaşın Carlsen değil mi?"

"Hadi ama Malcolm. O adam pisliğin teki. Gerçi bana karşı oldukça nazikti ve..."

"Yok, yok hayır." Çocuk yüzünü buruşturdu. "Dinleyemeyeceğim."

Olive içini çekti. "Tamam, dinleme. Dinlemek zorunda değilsin ama benden nefret etmesen olur mu? Adam'ın departmandaki çoğu öğrencinin kâbusu olduğunu biliyorum ama bana çok yardım etti. Gerçeği sadece sana ve Anh'a söyleyebilirdim. Tabii bu durumda Anh'a söyleyemem..."

"Ee yani."

Olive gülümsedi. Malcolm ise kafasını onaylamaz biçimde salladı ama ifadesi yumuşamıştı.

"Ol, sen harika birisin. Ve çok naziksin, *fazla* nazik. Carlsen'dan çok daha iyi birini bulmalısın. Gerçekten birlikte olabileceğin birini."

"Tabii tabii." Olive gözlerini devirdi. "Jeremy'le işler harika gitti çünkü, değil mi? Onunla da *senin* tavsiyen üzerine çıkmaya başlamıştım! 'Çocuğa bir şans ver, ne yanlış gidebilir ki?' demiştin."

Malcolm ona dik dik bakınca Olive bir kahkaha attı.

"Dinle, belli ki ben bu randevu işlerinde o kadar iyi değilim. Belki sahte randevular bana daha uygundur."

Arkadaşı içini çekti. "Ama Carlsen'dan başka biri kalmadı mı? Okulda ondan daha iyi akademisyenler var."

"Kim mesela?"

"Bilmiyorum. Dr. McCoy olabilirdi."

"Onun karısı daha yeni üçüz bebek doğurmamış mıydı?"

"Ah evet. Holden Rodrigues'e ne dersin peki? Adam yakıyor. Gülümsemesi de süper. Bana hep gülümsüyor."

Olive kahkahalara boğuldu. "Dr. Rodrigues'le asla sevgili rolü yapmam. Sen iki yıldır ağzının sularını akıtarak adamı izliyorsun. Onunla nasıl çıkarım?"

"Doğru dedin. Lisans öğrencilerinin araştırma fuarında ciddi ciddi flörtleştiğimizi anlatmış mıydım sana? Salonun diğer ucundan bana birkaç kez göz kırptığına eminim. Bazıları gözüne bir şey kaçmış olabileceğini söyleyebilir ama..."

"Bendim o. Gözüne bir şey kaçmış olabileceğini *ben* söylemiştim. Bu olayı bana iki günde bir anlatıyorsun."

"Evet." Malcolm içini çekti. "Sırf lanet olasıca Carlsen'dan kurtulman için ben bile sahte sevgilin olabilirim, Ol. Elini tutarım, üşüdüğünde montumu veririm ve Sevgililer Günü'nde herkesin gözü önünde sana gül şekilli çikolatalarla oyuncak ayıcık hediye ederim."

Romantik komedi filmleri izleyen biriyle muhabbet etmek ne kadar da güzeldi. "Biliyorum. Ama sen her hafta eve farklı birini getiriyorsun ve bu hayatı seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Yaşam tarzını değiştirmeni istemiyorum."

"Orası öyle." Malcolm keyifli görünüyordu. Yatağına aldığı sayısız kişiyi düşündüğü için mi yoksa Olive onu anladığı için mi bilinmezdi.

"Bu yüzden lütfen benden nefret etme artık."

Ev arkadaşı elindeki havluyu tezgâha atıp ona yaklaştı ve sıkıca sarıldı. "Ol, senden asla nefret edemem. Her zaman benim kalamata zeytinim olacaksın." İlk tanıştıkları zamanlarda Olive onun dokunma alışkanlığına şaşırmıştı. Sebebi muhtemelen yıllarını bu tarz bir sevgi görmeden geçirmesiydi. Şimdiyse Malcolm'ın kolları arasında kendini hep çok mutlu hissediyordu.

Kafasını arkadaşının omzuna yaslayıp gülümsedi. "Teşekkürler."

Malcolm onu daha da sıktı.

"Ve söz veriyorum, eğer Adam'ı eve getirirsem haberin olsun diye kapıma bir çorap asarım ve... *Ayy*!"

"Seni sinsi şeytan!"

"Şaka yapıyordum ya! Bir dakika, gitme. Sana söyleyecek önemli bir şeyim var."

Malcolm kapıda durup kaşlarını çattı. "Carlsen'la alakalı günlük dozumu aldım, sağ ol. Daha fazlası ölümcül olabilir."

"Harvard'daki ünlü kanser araştırmacısı Tom Benton var ya, e-postama cevap yazdı! Henüz hiçbir şey belli değil ama önümüzdeki yıl beni laboratuvarında ağırlayabilir."

"Aman Tanrım!" Malcolm mutlulukla onun yanına geldi. "Ol, bu harika bir haber! İletişime geçmeye çalıştığın hiçbir araştırmacı geri dönüş yapmadı sanıyordum."

"Aynen öyleydi. Ama Benton yaptı. Onun ne kadar meşhur olduğunu biliyorsun. Hayal edebileceğimden çok daha fazla araştırma fonu vardır kesin. Bu..."

"Muhteşem olacak. Gerçekten Ol, seninle gurur duyuyorum." Arkadaşı onun elini tutarken hafifçe sırıttı. "Annen de gurur duyardı."

Olive bakışlarını kaçırıp gözlerini hızla kırpıştırdı. Ağlamak istemiyordu. Bu akşam olmazdı. "Henüz net bir şey yok. Onu

ikna etmek için birtakım çalışmalar yapmam gerekecek ama biliyorsun ki bu hiç bana göre bir şey değil. Yani hâlâ ret yeme olasılığım var."

"Ret yemeyeceksin."

Evet. İyimser olması gerekiyordu, değil mi? Başını sallayıp gülümsemeye çalıştı.

"Ama kabul edilmesen bile annen seninle gurur duyardı."

Olive tekrar başını salladı. Yanağından yalnız bir gözyaşı aktığında silmeye çalışmadı.

Kırk beş dakika sonra Malcolm'la birlikte oturma odalarındaki minicik kanepeye yerleşti ve aşırı tuzsuz sebze güvecini yerken *American Ninja Warrior*'ı izlemeye koyuldu.

Dördüncü Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** Adam Carlsen'la hiçbir ortak noktamız olmadığından dolayı, birlikte kahve içmek anestezi almadan kanal tedavisi görmek kadar acı verici olacaktır.

Olive, çarşamba günkü sahte randevusuna gecikti. Ruh hali berbattı çünkü ucuz, dandik ayıracı çözünmediği, sonra da çökelti haline gelmeyip analiz etmeye yetmediği için tüm sabahı homurdanarak geçmişti.

Kafenin kapısında dikilip derin bir nefes aldı. Bir biliminsanı olarak doğru düzgün iş çıkarabilmesi için daha iyi bir laboratuvara ihtiyacı vardı. Ekipmanın, ayıraçların, bakteri kültürlerinin... Kısacası *her şeyin* daha iyi olması gerekiyordu. İşte tam da bu yüzden haftaya Tom Benton geldiğinde en iyi performansını sergilemesi lazımdı. Şu anda da hiç hoşlanmadığı biriyle, hiç istemediği bir kahve buluşmasına zaman harcamaktansa konuşmasını prova etmesi çok daha iyi olurdu.

Kafeye girdiğinde Carlsen'ın çoktan gelmiş olduğunu fark etti. Genç adam, onun için özel yapılmış gibi üstüne oturan

siyah, uzun kollu bir tişört giymişti. Olive bir an afalladı; sebebi sadece Adam'ın tişörtünün üstünde çok hoş durması değil, kendisinin onun ne giydiğini fark etmiş olmasıydı. Daha önce kimsenin kıyafetini fark ettiğini söyleyemezdi. Adam'ı iki yıldır biyoloji binasında bir yerlerde görüyordu ve son iki haftadır daha sık etkileşim halindeydiler. Hatta öpüşmüşlerdi bile. Ama şimdi birlikte kasanın önünde sıraya girerken farkına vardığı şey sersemlemesine, biraz da rahatsız olmasına yol açmıştı.

Adam Carlsen yakışıklıydı.

Ayrı ayrı bakılınca uzun burnu, dalgalı saçları, dolgun dudakları ve köşeli yüz hatları birbirine uyumsuz görünüyordu ama bir araya gelince her nasılsa çok, *çok* yakışıklı görünmesini sağlıyorlardı. Olive bunun farkına neden daha önce varmadığını ya da bugün onun düz, siyah bir tişört giydiğini fark etmesine neyin sebep olduğunu hiç bilmiyordu.

Bakışlarını onun göğsünden ayırıp kendini karşısındaki içecek menüsüne bakmaya zorladı. Kafedeki üç biyoloji doktora öğrencisi, bir farmakoloji post doktora öğrencisi ve bir araştırma öğrencisi onları izliyordu. *Mükemmel.*

"Eee, nasılsın?" diye sordu Olive, yapılması gereken bu olduğu için.

"İyiyim. Sen?"

"İyiyim."

O anda, bu oyunu hazırlarken yeterince kafa yormadığı Olive'in kafasına dank etti. Amaçları birlikte görünmek olabilirdi fakat böyle sessiz sessiz durmaya devam ederlerse kimseyi mutlu bir birliktelik içinde olduklarına ikna edemezlerdi. Ancak Adam... pek de muhabbet açmaya istekli görünmüyordu.

"Ee," dedi Olive, topuklarının üzerinde öne arkaya sallanarak. "En sevdiğin renk ne?"

Carlsen ona şaşkınca baktı. "Ne?"

"En sevdiğin renk diyorum."

"En sevdiğim renk mi?"

"Evet."

Genç adamın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Ben... bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun ya?"

"Hepsi renk işte. Hepsi de aynı."

"Aralarından biri favorin olmalı ama."

"Sanmıyorum."

"Kırmızı olabilir mi?"

"Bilmiyorum."

"Sarı? Kusmuk yeşili?"

Carlsen gözlerini kıstı. "Bunu neden soruyorsun ki?"

Olive omuz silkti. "Bilmem gereken bir şey olduğunu düşündüm."

"Niçin?"

"Eğer birisi gerçekten çıkıp çıkmadığımızı anlamaya çalışırsa ilk soracağı sorulardan biri bu olacaktır. Hatta ilk beşten biri olur."

Adam onu bir süre inceledi. "Bu sana muhtemel bir senaryo gibi görünüyor mu?"

"Seninle sahte sevgili olmam kadar muhtemel."

"Peki. O zaman siyah diyebilirim sanırım."

Olive burnundan alaycı bir nefes verdi. "Hiç şaşırmadım."

"Siyahın nesi var?" Carlsen kaşlarını çatmıştı.

"Renk bile sayılmaz ki. Teknik olarak renksizdir denilebilir."

"Kusmuk yeşilinden iyidir."

"Hiç de bile."

"Tabii ki öyle."

"İyi, tamam. Zaten *karanlığın çocuğu* kişiliğine uyan tek renk bu."

"Bu ne anlama..."

"Günaydın." Tezgâh arkasındaki görevli onlara neşeyle gülümsedi. "Ne istersiniz?"

Olive ona gülümsemeyle karşılık verdikten sonra sipariş için Adam'a öncelik verdi.

"Kahve." Carlsen, Olive'e süklüm püklüm bir bakış atarak ekledi: "Sade."

Olive gülümsemesini saklamak için kafasını eğmek zorunda kaldı ama tekrar ona baktığında dudaklarının köşesinin kıvrıldığını gördü. Gönülsüz de olsa doğruyu söylemesi gerekirse genç profesör bu şekilde gayet hoş görünüyordu. Bu düşünceleri bir kenara atıp menüdeki en yağlı, en şekerli içeceği söyledi ve üstüne ekstra krem şanti istedi. Vicdanını rahatlatmak için bir elma mı sipariş etse yoksa bir kurabiye alarak kalorileri daha da mı katlasa diye bir iç hesaplaşma yaşıyordu ki Adam'ın cüzdanından kredi kartını çıkarıp kasiyere uzattığını gördü.

"Ah hayır. Hayır, hayır, hayır. *Hayır.*" Olive eliyle onu durdurdu. "Benim siparişimin ücretini ödeyemezsin," dedi kısık sesle.

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?"

"Sahte ilişkimiz bunu içermiyor."

"Öyle mi diyorsun?" Genç adam şaşırmış gibiydi.

"Öyle." Olive kafasını iki yana salladı. "Sırf erkek olduğu için kahvemin ücretini ödemek zorunda olduğunu düşünen biriyle sahte sevgili olamam."

"Az önce sipariş ettiğin şeyin *kahve* olarak adlandırılabileceği bir dilin var olduğunu sanmıyorum."

"Hey..."

"Ve mesele benim *erkek* olmam değil." Sözcük ağzından acı çekiyormuş gibi çıkmıştı. "Sen hâlâ öğrencisin ve gelirin o kadar da fazla değil."

Buna alınıp alınmayacağına karar veremeyen Olive bir an tereddütte kaldı. Adam her zamanki adiliklerinden birini mi

yapıyordu şu anda? Ona patronluk taslıyor, fakir olduğunu mu söylüyordu? Ama sonra *gerçekten de* fakir olduğunu ve Adam'ın ondan muhtemelen beş kat daha fazla kazandığını hatırladı. Bu yüzden omuz silkip siparişine bir çikolata parçacıklı kurabiye, bir muz ve bir paket de sakız ekledi. Neyse ki Carlsen, 21,39 dolarlık hesabı hiç ses çıkarmadan ödedi.

Siparişlerini beklerken Olive'in aklı projesine kaydı. Daha iyi ayıraçlar satın alması için Dr. Aslan'ı ikna etmeye çalışsa mı bilemiyordu. Dalgın bir şekilde etrafına bakındığında araştırma asistanının, post doktora öğrencisinin ve biyoloji öğrencilerinden birinin gittiğini ama geride kalan iki kişinin -ne şanstı ki biri Anh'ın laboratuvarında çalışıyordu- hâlâ kapının yanındaki masada olduğunu ve ara sıra onlara baktığını gördü. *Harika.*

Kalçasını tezgâha dayayıp kafasını kaldırarak Adam'a baktı. Çok şükür ki bu buluşmalar haftada sadece bir kez, on dakika sürecekti. Yoksa yukarı bakıp durmaktan boynunda kalıcı hasar belirebilirdi.

"Nerede doğdun?" diye sordu.

"Bu da yeşil kart evlilik temelli mülakat sorularından biri mi?"

Olive kıkırdadı. Adam da onu güldürdüğü için memnun olmuş gibi gülümsedi. Gerçi gülmesinin kesin başka bir sebebi vardı.

"Hollanda, Lahey'de."

"Ah."

Adam onun tam karşısına geçip tezgâha yaslandı. "Neden öyle söyledin?"

"Bilmem." Olive omuz silkti. "Sanırım... New York ya da Kansas demeni bekliyordum."

"Annem eskiden Hollanda'da Amerikan büyükelçisiydi."

"Vay canına." Karşısındaki adamın bir anneye, bir aileye sahip olduğunu, böyle iri cüsseli, korkutucu ve kötü şöhretli birine

dönüşmeden önce onun da bir çocukluk yaşadığını düşünmek garip gelmişti. Belki de Flemenkçe biliyor, kahvaltıda tütsülenmiş ringa balığı yiyordu. Belki annesi onun kendi adımlarını takip etmesini ve diplomat olmasını istemişti fakat çocuğunun parlak kişiliğini gördükten sonra hayalinden vazgeçmişti. Olive birden onun nasıl yetiştiğini öğrenmeyi çok istediğini fark etti. Ama bunu istemesi... çok tuhaftı.

"Buyurun." Olive, içecekleri tezgâhta belirirken sarışın kasiyerin Adam'a bakış şeklinin kendisini ilgilendirmediğini söyledi. Ayrıca sahte sevgilisinin kaç dil bildiği, laleleri sevip sevmediği ve diplomat annesinin başka neler yaptığıyla ilgili ne kadar sorusu olursa olsun bunların da anlaşma dışında kaldığını kendine hatırlattı.

İnsanlar onları birlikte görmüştü. Şimdi laboratuvarlarına geri dönüp Dr. Adam Carlsen ile sıradan, önemsiz bir öğrencinin aşk hikâyesini anlatacaklardı. Yani Olive artık çalışmalarına geri dönebilirdi.

Boğazını temizledi. "Eğlenceli bir buluşmaydı."

Adam kafasını kaldırıp şaşkınca ona baktı. "Sahte randevu bitti mi?"

"Evet. Harika işti takım, şimdi duşlara koşun. Haftaya kadar serbestsiniz." Olive pipetini bardağına daldırıp kahvesinden bir yudum aldı ve şekerin ağzında patladığını hissetti. İçeceğin adını bilmiyordu ama mide bulandırıcı derecede lezizdi. İlk yudumu aldığı andan itibaren kapılarını ardına kadar diyabete açmış olmalıydı. "Sonra görü..."

"*Sen* nerede doğdun?" diye sordu Adam, o gidemeden önce.

Ah, pekâlâ. Muhtemelen sadece nazik olmaya çalışıyordu. Olive laboratuvardaki tezgâhını düşünüp özlemle iç geçirdi. "Toronto'da."

"Doğru, Kanadalıydın," dedi Carlsen bu çoktan bildiği bir şeymiş gibi.

"Evet."

"Buraya ne zaman taşındın?"

"Sekiz yıl önce üniversite için geldim."

Genç adam bu bilgileri kaydediyormuş gibi başını salladı. "Neden Amerika? Kanada'da da harika okullar var."

"Tam burs kazanmıştım çünkü." Bu gerçekti. Tabii gerçeğin tamamı sayılmazdı.

Adam karton bardağıyla oynadı. "Sık sık eve gidiyor musun?"

"Yok, pek gitmiyorum." Olive pipetindeki krem şantiyi yalarken Adam'ın anında bakışlarını kaçırdığını görerek şaşırdı.

"Mezun olunca geri dönmeyi planlıyor musun?"

Olive gerildi. "Mümkün olursa kalmayı düşünüyorum." Kanada'da çok fazla acı hatırası vardı ve yanında olmasını istediği, ailesi olarak gördüğü tek kişiler olan Anh ile Malcolm burada yaşıyordu. İkisi de Birleşik Devletler vatandaşıydı ve eğer Olive vizesini kaybetme eşiğine gelirse Anh onunla evlenecekti. Aslında düşününce, ileride İç Güvenlik komitesi üyelerini kandırması gerekirse Adam'la yaptığı bu sahte sevgililik anlaşması sayesinde deneyim kazanmış olacaktı.

Carlsen başını salladıktan sonra kahvesinden bir yudum aldı. "En sevdiğin renk ne?"

Olive en sevdiği rengi söylemek için ağzını açtı ama... "Kahretsin."

"Zormuş, değil mi?" dedi genç adam ona bilmiş bir bakış atarak.

"Çok fazla güzel renk var."

"Aynen."

"Maviyi seçeceğim. Açık mavi. Hayır, bir dakika!"

"Hmm."

"Beyaz diyelim. Aynen, beyaz."

Adam dilini şaklattı. "Bunu kabul edemem şimdi... Beyaz, bir renk değildir. Daha çok tüm renklerin karışımıdır ve..."

Olive onun kolunun etli kısmını çimdikledi.

"Ah," dedi Adam, canının acımadığı belli olsa da. Sonra muzip bir gülümsemeyle ona el sallayıp biyoloji binasına doğru yöneldi.

"Hey, Adam!" diye seslendi Olive arkasından.

Genç adam duraksayıp ona döndü.

"Üç günlük yemeğimi ısmarladığın için teşekkürler."

Carlsen bir an tereddüt eder gibi oldu, sonra bir kez başını salladı. Ağzıyla yaptığı o hareket *kesinlikle* gülümsemeydi. İsteksiz görünse de oradaydı işte.

"Benim için zevkti, Olive."

***

Bugün, 14.40
GÖNDERİCİ: Tom-Benton@harvard.edu
ALICI: Olive-Smith@stanford.edu
KONU: Re: Pankreas Kanseri İnceleme Projesi

Olive,
Oraya salı öğleden sonra geleceğim. Çarşamba günü, öğlen üç civarında Ayşegül Aslan'ın laboratuvarında buluşsak senin için uygun olur mu? Ortağım bana laboratuvarın yerini gösterir.

TB,
İphone'umdan gönderildi

***

OLIVE İKİNCİ SAHTE randevusuna da geç kaldı fakat bu sefer sebebi çok farklıydı. Tabii ki Tom Benton.

Sabah da vaktinde uyanamamıştı çünkü önceki gece profesöre projesini nasıl satabileceğini düşünmekten doğru düzgün uyuyamamıştı. Konuşmasını o kadar çok tekrar etmişti ki Malcolm bile cümlelerinin sonunu getirir olmuştu. Sonunda saat biri vurduğunda Olive'e bir nektarin fırlatıp provasına odasında

devam etmesi için yalvarmıştı. Olive de odasına gidip gecenin üçüne kadar çalışmıştı.

Sabah kalktığında her zamanki laboratuvar kombininin –tayt, beş dolarlık eski püskü bir tişört ve dağınık topuz– onu Dr. Benton'ın gözünde "kıymetli bir iş arkadaşı" olarak göstermeyeceğine karar vererek fazlasıyla uzun bir süresini düzgün kıyafetler seçmeye harcamıştı. Sonuçta başarının ilk adımlarından biri güzel giyinmekti, değil mi?

Sonra, Doktor Benton'ın nasıl *göründüğüne* dair hiçbir fikri olmadığı kafasına dank etti. Evet, Benton şu anda hayatındaki en önemli insanlardan biriydi ve onun görünüşüne dair bir bilgisi olmaması çok acıklıydı ama şu anda bunu düşünemeyecekti. Telefonunu çıkarıp internetten bakınca mavi gözleri ve dümdüz beyaz dişleri olan, otuzlu yaşların sonundaki biri olduğunu gördü. Kampüsteki Starbucks'a yaklaşırken Harvard sitesindeki vesikalık fotoğrafa bakarak, "Lütfen laboratuvarınızda çalışmama izin verin," diye fısıldıyordu ki Adam'ı fark etti.

Olive, ağustos ayında olmalarına rağmen sonbaharmış gibi bulutlu olan göğün altında yürürken Adam'a bir bakış attı ve anında ruh halinin berbat olduğunu anladı. Yaptığı deney yolunda gitmediğinde, elektron mikroskobu bozulduğunda ya da laboratuvarda herhangi bir sorun çıktığında bakteri üretme tabaklarını duvara fırlattığıyla alakalı söylentiler aklına gelince masanın altına saklanmamak için kendini tuttu.

Sorun yok, dedi kendi kendine. *Bunu yaptığına değecek.* Sonunda her şey normale dönmüş, Anh karara varıp Jeremy'le çıkmayı kabul etmişti. Geçen hafta sonu bira ve marşmelov için buluştuklarında Anh'ın üstünde bir tayt ve Jeremy'den ödünç aldığı belli olan büyük beden bir *sweatshirt* vardı. Geçen gün de onlarla birlikte öğle yemeğine çıktıklarında Olive kendisini hiç tuhaf hissetmemişti. Üstüne üstlük, doktora birinci, ikinci hatta

üçüncü sınıf öğrencileri artık Adam Carlsen'ın "kız arkadaşından" çok korktukları için onun damlalıklarını çalmaya cüret edemiyorlardı. Bu sayede Olive her hafta sonu eşyalarını yüklenip eve getirmek zorunda kalmıyordu. Hem bu buluşmalar sayesinde bedava bir şeyler de yiyebiliyordu. Yani bu kadar avantajı varken ruhsuz Adam Carlsen'a bile katlanmaya razıydı. En azından haftada bir kez, on dakikalığına.

"Selam," dedi gülümseyerek, etrafa yayılan huysuzluk ve sıkıntı dalgalarını hissederken. Sonra canlandırıcı bir nefes aldı. "Nasılsın?"

"İyi." Adam'ın sesi ve yüzü normalden daha gergindi. Bugün kot pantolonla kırmızı ekoseli bir gömlek giymeyi tercih etmişti ve bilgisayımsal biyolojinin gizemleri üzerinde çalışan bir biliminsanından çok bir oduncuya benziyordu. Tüm kıyafetlerinin özel dikim olup olmadığını merak eden Olive gözlerinin yine onun kaslarına kaymasına engel olamadı. Genç profesörün saçları önceki haftaya göre biraz daha kısaydı. Onun ruh halinin nasıl olduğunu ya da saçlarını kestirip kestirmediğini fark edecek noktaya ne zaman gelmişti ki?

"Kahve içmeye hazır mısın?" diye şakıdı neşeyle.

Adam dalgınca başını sallarken ona bakmıyordu bile. Kafenin arka taraflarındaki bir masada oturan beşinci sınıf öğrencisi, dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyormuş gibi yaparken alttan alttan onları kesiyordu.

"Geciktiğim için üzgünüm. Ben..."

"Dert değil."

"Haftan iyi geçti mi?"

"İyiydi."

Pekâlâ. "Eee... hafta sonu keyifli bir şeyler yaptın mı?"

"Çalıştım."

Olive, sipariş vermek için sıraya girdiklerinde iç geçirmemek için kendini zor tuttu. "Son zamanlarda hava da çok güzel, değil mi? Fazla sıcak değil."

Carlsen cevap olarak homurdanmakla yetindi.

Bu kadarı da fazlaydı artık. Karşılığında beleşe mangolu Frappuccino kazanacak olsa bile Olive bir sahte randevu için bu kadar uğraşamazdı doğrusu. İçini çekti. "Saç kesimi yüzünden mi böylesin?"

Bu, Adam'ın dikkatini çekmişti işte. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

"Ruh halini diyorum. Saçlarını kestirdiğin için mi böyle?"

"Ne ruh hali?"

"Bu işte. Bu kötü ruh hali," dedi Olive elini yukarıdan aşağı kaydırarak onun vücudunu işaret ederken.

"Ruh halim kötü değil."

Olive burnundan alaycı bir nefes verdi. Aslında sesi biraz yüksek çıktığı için alaycı bir gülüş olarak da sayılabilirdi.

"Ne?" Adam kaşlarını çatarak ona onaylamaz bir bakış attı.

"Hadi ama..."

"Ne?"

"Etrafa *buram buram* karamsarlık yayıyorsun."

"Öyle bir şey yok." Genç adamın bu içerlemiş hali her nedense Olive'e çok tatlı gelmişti.

"Var. O suratını gördüğüm anda anladım."

"Anlamadın."

"Anladım işte. Gün gibi ortada. Ama sorun değil, kötü ruh haline sahip olamayacaksın diye bir şey yok."

Sipariş sıraları geldiği için Olive öne doğru bir adım atıp kasiyere gülümsedi.

"Günaydın. Ben bir balkabaklı *latte*, bir tane de krem peynirli börekten alacağım. Aynen, evet, tam oradakilerden, teşekkürler. Ve..." Başparmağıyla Adam'ı işaret etti. "Beyefendiye de bir papatya çayı lütfen. Şekersiz," dedi neşeyle. Ardından, Adam kafasına bir bakteri üretim tabağı atarsa diye hemen kenara kaçtı. Ama onun sakince kasiyere kredi kartını uzattığını görünce şaşırdı. Bu adam hiç de insanların anlattığı kadar kötü biri değildi.

"Çaydan nefret ederim," dedi sonra. "Ve de papatyalardan."

Olive ona coşkuyla gülümsedi. "Ah, ne kötü."

"Ukala."

Adam dümdüz ileri bakıyordu ama Olive onun gülümsemek üzere olduğundan neredeyse emindi. Hakkında pek çok şey söylenebilirdi ama şakadan anlamadığı söylenemezdi.

"Eee... Sebep saç kesimi değil mi yani?"

"Hı? Yok, hayır. Saçlarım çok uzamıştı, koşarken gözüme giriyordu."

Ah, demek koşuyordu. Olive gibi. "Peki, güzel. Fena görünmüyor."

Çok hoş görünüyor. Çok, çok hoş. Geçen haftaki halinle, hayatım boyunca konuştuğum en yakışıklı erkektin ama şimdi çok daha iyi görünüyorsun. Gerçi bunlar benim umurumda olan şeyler değil. Hem de hiç. Ben erkeklerle alakalı şeyleri hiç fark etmem ama seni, *saçlarını, kıyafetlerini, uzun boyunu ve geniş gövdeni neden fark ettiğimi hiç bilmiyorum. Gerçekten anlamıyorum. Offf of.*

"Ben..." Genç adam bir an afallamış göründü. Dudakları oynuyor ama sesi çıkmıyordu; söylenecek düzgün bir şey bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Sonra birden lafa girdi: "Bu sabah bölüm başkanıyla görüştüm. Araştırma ödeneğimi vermeyi hâlâ reddediyor."

"Ah." Olive kafasını yana eğdi. "Eylül ayının sonuna dek net karar veremeyeceklerini sanıyordum."

"Veremezler. Bugünkü resmi olmayan bir görüşmeydi ama bir şekilde bu konu da açıldı. Hâlâ durumu gözlemlediğini söylüyor."

"Anlıyorum." Olive onun devam etmesini bekledi ama etmeyince, "Nasıl gözlemliyormuş?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Adam çenesini sıkmıştı.

"Senin için üzüldüm." Olive onu anlıyordu. Empati yapabileceği bir konu varsa o da kaynak yetersizliği nedeniyle bilimsel çalışmaların durma noktasına gelmesiydi. "Bu, araştırmana devam edemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Başka hibelerim de var."

"O zaman... Sorun yeni çalışmalara başlayamayacak olman mı?"

"Başlayabilirim. Farklı ayarlamalar yapmam gerekir ama yeni araştırmalara gidecek parayı karşılayabilirim aslında."

Ha? "Anladım." Olive boğazını temizledi. "Peki, konuyu şöyle özetleyebilir miyiz? Stanford, birtakım söylentilere dayanarak ödeneğini dondurdu ki bu çok saçma bir davranış, sana katılıyorum. Ama planladığın araştırmalara yetecek paran var. O halde dünyanın sonu gelmiş sayılmaz, değil mi?"

Adam ona hakarete maruz kalmış gibi baktı. Yüzü daha da asılmıştı.

Tüh. "Beni yanlış anlama, meselenin esasını anlıyorum. Yerinde olsam ben de çok kızardım. Ama sonuçta kazandığın başka hibeler de varmış. Kaç tane var? Bir dakika, hayır, söyleme. Bilmek istediğimden emin değilim."

Muhtemelen en az on beş tane hibe kazanmış olmalıydı. Ayrıca kadrolu öğretim elemanıydı, düzinelerce yayını ve üniversitenin internet sitesine bakılırsa bir sürü onur belgesi vardı. CV'sinde belirtildiği üzere kendi adına bir patenti olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Öte yandan Olive, ucuz ayıraçlar ve sık sık çalınan eski damlalıklarla çalışmaya mahkûmdu. Adam'ın bu yolda ondan ne kadar ileride olduğunu kafasına takmamaya çalışıyordu ama genç profesörün yaptığı işte ne kadar iyi *–sinir bozucu derecede* iyi– olduğunu unutmak mümkün değildi.

"Demem o ki bu aşılamaz bir problem değil. Sonuçta üzerinde çalışıyoruz, değil mi? Bu işte beraberiz ve muhteşem kız arkadaşın için burada kalacağını herkese göstereceğiz."

Olive abartılı hareketlerle kendini gösterirken Adam sert bakışlarını onun üzerinde dolaştırdı. Mantıklı düşünerek duygularını çözümleme taraftarı olmadığı belliydi.

"Ya da kızgın kalmaya devam edebilirsin. Birlikte laboratuvarına gidip zehirli ayıraçlarla dolu tüpleri birbirimize fırlatarak acının bu boktan ruh halini geçirmesini bekleyebiliriz. Çok eğlenceli olur."

Carlsen kafasını çevirip gözlerini devirdi ama Olive onun yanaklarının kıvrımına bakınca gülmemek için çabaladığını görebiliyordu. "Ukalanın tekisin cidden."

"Olabilir. Nasıl olduğu sorulduğunda homurdanan ben değilim ama."

"Ben homurdanmadım. Ayrıca bana papatya çayı sipariş ettin."

Olive gülümsedi. "Rica ederim."

Bir süre sessiz kaldılar. Olive ketesinden bir parça ısırıp yuttuktan sonra, "Ödeneğin için üzgünüm," dedi.

Adam kafasını iki yana salladı. "Kötü ruh halim için üzgünüm."

Vay. "Sorun değil. Bununla meşhursun zaten."

"Öyle mi?"

"Aynen. Senin tarzın olarak görülüyor."

"Hadi ya?"

"Hı hı."

Genç adamın dudağı seğirdi. "Belki de senin için bir istisna yapmak istemişimdir."

Duyduğu bu hoş sözler karşısında Olive tebessüm etti. Karşısındaki adam iyi bir insan olarak görülmüyordu ama ona karşı çoğu zaman –hatta her zaman– nazik olmuştu. Carlsen da

ona neredeyse tebessüm edecekmiş gibi baktı. Bakışlarıyla ne anlatmak istediğini bilmese de Olive'in aklına türlü türlü düşünceler gelmişti. Sonunda kasiyer içeceklerini tezgâhta önlerine itince daldığı yerden çıktı ve Adam'ın kusmak üzereymiş gibi göründüğünü fark etti.

"Adam? İyi misin sen?"

Carlsen onun bardağına bakıp bir adım geriledi. "O şeyin kokusu ne öyle?"

Olive kahvesinin kokusunu içine çekti. Cennet gibiydi. "Balkabaklı *latte* sevmez misin?"

"İğrenç," dedi genç adam burnunu kırıştırıp ondan iyice uzaklaşarak.

"Nasıl sevmezsin ya? Ülkenin son yüz yıl içinde yaptığı en iyi buluş bu."

"Lütfen uzak dur. Çok pis kokuyor."

"Hey, seninle balkabaklı *latte* arasında seçim yapmam gerekecekse anlaşmamızı bir kez daha gözden geçirmeliyiz belki."

Adam bardağa içinde radyoaktif atık varmış gibi baktı. "Belki."

Kafeden çıkarken kapıyı Olive için açtı ama içeceğe fazla yanaşmamaya çalıştı. Dışarıda yağmur çiselemeye başlamıştı. Kafenin veranda masalarında oturan öğrenciler telaşla laptoplarını ve defterlerini toplayıp sınıflarına ya da kütüphaneye gitmek için kalkıyorlardı. Olive kendini bildi bileli yağmura âşıktı. Veranda şemsiyelerinin altında durup derin bir nefes alarak yağmurla ıslanan toprak kokusunu içine çekti. Sonra Adam'ın papatya çayını yudumlamasını izleyerek gülümsedi.

"Hey," dedi. "Aklıma bir fikir geldi. Sonbahardaki biyolojik bilimler pikniğine katılacak mısın?"

"Katılmak zorundayım. Biyoloji bölümünün sosyal ilişkiler komitesindeyim."

Olive bir kahkaha attı. "İnanmam."

"Ama gerçek."

"Kendi isteğinle mi?"

"Zorunlu, dönüşümlü hizmet."

"Ah. Oldukça... eğlenceli olmalı." Olive anlayışla yüzünü buruşturdu ama sonra onun dehşet dolu ifadesine yine gülecek gibi oldu. "Ben de katılacağım. Dr. Aslan, laboratuvar arkadaşları arasındaki bağı güçlendirdiğini düşündüğü için bizi katılmaya mecbur bırakıyor. Sen de aynı düşüncede misin?"

"Hayır. Öğrencilerimin hayatını zorlaştıracak daha üretken fikirlerim var benim."

Olive kıkırdadı. Bu adamın kendine has, karanlık bir espri anlayışı vardı. "Buna inanırım işte. Neyse, fikrimi açıklıyorum: Piknikte birlikte takılmalıyız. Bölüm başkanı *gözlem yaparken* ben sana yaklaşır, gözlerimi falan kırpıştırırım. Böylece evliliğe hazır olduğumuzu görür ve hemen oracıkta gerekli yerlere telefon eder. Sonra koca bir kamyon gelip ödeneğini piknik alanında önüne..."

"Hey, dostum!"

Sarışın bir adam onlara doğru geliyordu. Adam dönüp ona gülümserken ve ikisi *yakın dostmuş* gibi tokalaşırken Olive sessizleşti ve kahvesinden bir yudum alırken gözlerini kırpıştırarak hayal görüp görmediğini düşündü.

"Uyuyakaldın sanmıştım," dedi Adam, diğer adama.

"Saat farkı beni mahvetti. Kendimi kalkmaya zorlayıp en azından kampüse geleyim de işe başlayayım diye düşündüm. Bir de bir şeyler yemek istedim. Evinde yiyecek hiçbir şey yok, dostum."

"Mutfakta elma vardı."

"Yiyecek hiçbir şey yoktu işte."

Olive yanlarından ayrılmak için izin istemeye hazırlanarak geriye doğru bir adım atmıştı ki sarışın adam dikkatini ona verdi. Daha önce tanışmamışlardı ama tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Bu kim?" diye sordu adam merakla. Gözlerinin mavisi çok parlaktı.

"Bu Olive," dedi Adam. İsmini söyledikten sonra bir an duraksadı. Aslında bu duraksamayı, genç kadını nereden tanıdığını söyleyerek doldurması gerekiyordu. Ama bir şey söylemedi. Muhtemelen dostunu bu sahte sevgililik saçmalığına karıştırmak istemiyordu. Olive gülümseyerek onun devam etmesine izin verdi. "Olive, bu da benim birlikte çalıştığım..."

"Ahbap." Sarışın adam öfkelenmiş gibi yaptı. "Beni arkadaşın olarak tanıtsana."

Carlsen gözlerini devirdi. Durumu komik bulduğu belliydi. "Olive, bu da benim *arkadaşım* ve ortağım Dr. Tom Benton."

Beşinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Beynimdeki çarkların son hızda dönmesini ne kadar istersem beynimin olmadık yerde donma riski o kadar artacaktır.*

"Bir dakika." Dr. Benton kafasını yana eğdi. Gülümsemesi hâlâ yüzündeydi ama biraz daha keskinleşen gözleri Olive'e daha çok odaklanmıştı. "Yoksa sen..."

Olive donakaldı.

Hiçbir zaman sakin, huzurlu bir zihne sahip olmamıştı; kafası hep düşüncelerden oluşan bir kaos halindeydi. Ama Tom Benton'ın karşısında dikildiğini fark ettiği anda kafasının içi alışılmadık biçimde boşalmış, belirli düşünceler netleştikten sonra sessiz sakin köşelerine çekilmişlerdi.

Şanssızlığına inanamıyordu. Çok kıymetli projesini tamamlamak için yardım almayı istediği kişinin, çok kıymetli Anh'ının mutlu bir aşk hikâyesine sahip olması için yardım aldığı kişiyle tanıdık... hayır, *arkadaş* çıkmasının ihtimali yüzde kaç olabilirdi Tanrı aşkına? Gerçi hayatta ilk kez böyle komik bir şanssızlıkla karşılaşıyor değildi.

Sonra aklına düşünmesi gereken bir diğer şey geldi. Kim olduğunu Tom Benton'a itiraf etmeliydi. Bugün öğleden sonra üçte buluşacağı adamı tanımıyormuş gibi yapmak, onun laboratuvarında çalışma planlarının ölüm öpücüğüyle buluşması anlamına gelirdi. Sonuçta akademisyenlerin çoğu balon misali şişirilmiş egoya sahip olurdu.

Aklına gelen son şey ise içinde bulunduğu bu sahte sevgililik saçmalığından Tom Benton'ın asla haberdar olmaması gerektiğiydi. Carlsen bahsetmediğine göre demek ki o da söylemek istememişti. Olive de aynısını yapacaktı.

Evet. Harika bir plandı bu. Başa çıkabileceğine inanıyordu.

Gülümseyip balkabaklı *latte* bardağını sıkıca tuttu. "Evet, ben Olive Smith. Aslın..."

"Adını çok duyduğum sevgili sensin, ha?"

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*. Olive yutkundu. "Şey, esasında ben..."

Adam kaşlarını çattı. "Kimden duydun?"

Dr. Benton omuz silkti. "Herkesten."

"Herkesten," diye tekrar etti Adam. Kaş çatışı derinleşmişti. "Boston'da mı?"

"Evet."

"Harvard'dakiler neden benim sevgilim hakkında konuşuyorlar ki?"

"Çünkü sen, sensin."

"Ben, *ben* miyim?" Adam şaşkınlığa düşmüştü.

"Pek çok gözyaşı döküldü. Saç çekmeli kavgalar yaşandı. Kalpler kırıldı. Ama merak etme, atlatacaklardır."

Adam gözlerini devirirken Benton dikkatini tekrar Olive'e verdi ve gülümseyip elini uzattı. "Seninle tanışmak çok güzel.

Adam'ın sevgilisi olduğu haberini sadece söylenti sanmıştım ama gerçekten... var olduğunu öğrendiğime sevindim. Kusura bakma, adın neydi? İsimleri hemen unuturum da."

"Olive." Olive onunla tokalaştı. Adamın tutuşu tam kararındaydı; ne çok sıkı, ne çok yumuşaktı.

"Hangi bölümde öğretim elemanısın, Olive?"

Of, bittik. "Aslında öğretim elemanı değilim."

"Ah, kusura bakma, varsayımda bulunmak istememiştim," dedi Doktor Benton ona özür diler gibi bakarak. Şöyle bir bakılınca, aslında oldukça etkileyici biriydi. Profesör olmak için çok gençti ama Adam kadar da genç görünmüyordu. Uzun boyluydu ama Adam kadar uzun değildi. Ve gayet yakışıklıydı ama... evet, Adam kadar yakışıklı değildi.

"Ne iş yapıyorsun peki? Araştırma partneri misin?"

"Şey, aslına bakarsanız ben..."

"O bir öğrenci," diye araya girdi Adam.

Dr. Benton'ın gözleri kocaman açıldı.

Carlsen, "*Doktora* öğrencisi," diye açıkladı. Sesinde soru sormayı bırakması için Benton'ı uyarır gibi bir ton vardı.

Tabii ki Benton soru sormayı bırakmadı. "*Senin* öğrencin mi?"

Adam kaşlarını çattı. "Hayır, tabii ki benim öğrencim değil."

Olive'in konuşması için doğru an buydu işte. "Aslına bakarsanız Dr. Benton, ben Dr. Aslan'la birlikte çalışıyorum." Hâlâ kendini kurtarma umudu vardı. "Muhtemelen ismimi tanımamışsınızdır fakat daha önce sizinle konuşmuştuk. Pankreas kanserini erken teşhis araçları üzerinde araştırma yapan ve laboratuvarınızda çalışma isteğiyle size ulaşan öğrenci benim. Hatta bugün görüşmemiz var."

Doktor Benton'ın gözleri daha da açıldı ve dudaklarından mırıltıyla *yok artık* gibi bir şeyler döküldü. Ardından yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Adam, seni *şerefsiz*. Bana söylemedin bile."

"Ben de bilmiyordum," diye mırıldandı Adam. Gözleri Olive'deydi.

"Kız arkadaşının böyle bir niyeti olduğunu nasıl bilmez..."

"Adam'a söylemedim çünkü arkadaş olduğunuzu bilmiyordum," diye araya girdi Olive. Sonra bunun yeterince inandırıcı olmayabileceğini düşündü. Eğer gerçekten sevgili olsaydılar Adam ona arkadaşlarından bahsetmiş olurdu, değil mi? Tabii en azından bir arkadaşa sahip olması şok edici bir gerçekti, o başka...

"Şey, ben... ikiyle ikiyi toplayamamışım görünüşe bakılırsa. Adam'ın sürekli bahsettiği Tom'un siz olduğunuz hiç aklıma gelmezdi." İşte, böylesi daha iyiydi. "Kusura bakmayın, Dr. Benton. Sizi böyle..."

"Tom," dedi profesör, gülüşünü bozmadan. Şaşkınlık yerini memnuniyete bırakmış gibiydi. "Lütfen bana Tom de." Bir süre ikisini izledi, sonra, "Hey, şu anda boş musun?" diye sorup kafeyi işaret etti. "Neden burada biraz oturup projen hakkında şimdi konuşmuyoruz? Öğleden sonraya kadar beklememize gerek yok."

Olive zaman kazanmak için kahvesinden bir yudum aldı. Müsait miydi? Teknik olarak evet. Aslında kampüste son sürat koşturarak modern medeniyet çökene kadar sevinçle bağırmayı çok isterdi ama bu o kadar da acil bir iş değildi. Ayrıca Dr. Benton'ın gözünde uyumlu, yumuşak başlı biri olmak isterdi. Hem nihayetinde insan umduğunu değil bulduğunu alırdı.

"Boşum."

"Harika. Peki ya sen, Adam?"

Olive dondu. Adam da bir an için donmuş gibi göründü, sonra, "Onunla iş görüşmesi yapacaksan yanınızda bulunmam uygun olma..."

"Ah hayır, iş görüşmesi değil. Olive'in araştırmasıyla benimkilerin uyumlu olup olmadığını anlamak için kayıt dışı bir sohbet

sadece. Kız arkadaşının bir yıllığına Boston'a taşınması konusu seni ilgilendirir, değil mi? Hadi gelin." Peşinden gelmelerini işaret edip Starbucks'a girdi.

Olive ile Adam birbirlerine sessiz çığlıklar barındıran bakışlar attılar:

Kahretsin, ne yapacağız?

Ben nereden bileyim?

Çok tuhaf olacak!

O kadar da kötü olamaz. Sonra Adam her şeyi oluruna bırakmış gibi içini çekip kafeye girdi. Olive de hayattaki seçimlerinden duyduğu pişmanlıkla onu takip etti.

"Aslan emekli oluyormuş, öyle mi?" dedi Tom, arkalarda herkesten uzak olan bir masaya oturduklarında. Olive'in onun tam karşısına, yani Adam'ın yanına oturmaktan başka çaresi yoktu. İyi bir *kız arkadaş*, sevgilisinin yanına otururdu çünkü. *Erkek arkadaşı* da yerine yerleşip asık suratıyla papatya çayını yudumlamaya başladı. *Şu anda bir fotoğrafını çeksem internette viral olurdu*, diye düşündü Olive.

"Önümüzdeki birkaç yıl içinde emekli olacak, evet," dedi Benton'ın sorusuna cevap olarak. Onu hep destekleyen ve yüreklendiren danışmanını çok seviyordu. Kadın, en başından beri Olive'e kendi araştırma programını oluşturması için bağımsızlık vermişti ki bu, doktora öğrencileri arasında neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Hayallerini gerçekleştirme yolunda karşısına müdahaleci olmayan bir danışman çıkması mükemmeldi ama yine de...

"Eğer Aslan yakında emekli olacaksa artık öğrenci kabul etmiyordur -ki bu anlaşılabilir bir şey, zira gidince projeleri takip edemeyecek- ve laboratuvarınızda şu anda yeterince ödenek yoktur diye düşünüyorum," diye özetledi Tom mükemmel biçimde. "Pekâlâ, bana projenden bahset bakalım. Havalı kısmı ne?"

"Ben..." diye başladı Olive, düşüncelerini toparlamaya çalışarak. "Şey, bu proje..." Bir duraksama daha. Bu seferki daha uzun ve acı verici şekilde tuhaftı. "Şey..."

İşte Olive'in sorunu tam olarak buydu. Mükemmel bir biliminsanı olduğunu biliyordu; laboratuvarda iyi işler çıkarmak için gerekli disipline ve eleştirel düşünce yeteneğine sahipti. Ne yazık ki akademik camiada başarılı olmak için çalışmalarını övme ve yabancılara en iyi şekilde anlatıp satma kabiliyetine de sahip olmak gerekiyordu. Fakat Olive bu konuda ne iyiydi ne de keyif alıyordu. Çalışmalarının reklamını yapmak, kendini mikroskopta inceleniyormuş gibi hissetmesine yol açıyordu. Panikliyor, olumsuz anlamda eleştirildiğini düşünmeye başlıyordu ve beynindeki düzgün cümleler anlamını yitiriyordu.

Tıpkı şu anda olduğu gibi. Yanaklarının yandığını, dilinin bağlandığını hissetti.

"Bu nasıl bir soru?" dedi Adam araya girerek.

Olive ona döndüğünde Tom'a kaşlarını çatmış halde baktığını gördü. Tom ise sadece omuz silkti.

Adam, "Projenin *havalı* kısmı ne mi?" diye tekrarladı.

"Aynen. Havalı derken ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Olive'in de anladığını sanmıyorum."

Tom ofladı. "İyi. Sen olsan ne sorardın?"

Adam, Olive'e döndü. Bacağına değen dizinin sıcaklığı güven vericiydi. "Projen ne gibi sorunları hedef alıyor? Projenin kayda değer yanının ne olduğunu düşünüyorsun? Literatürde hangi boşlukları dolduruyor? Hangi teknikleri kullanıyorsun? Sence gelecekte projen ne gibi açmazlarla karşılaşabilir?"

"Eh, pekâlâ, tüm bu uzun ve sıkıcı soruları sorulmuş say, Olive," dedi Tom tekrar oflayarak.

Olive dönüp Adam'a baktığında sakin ve cesaret verici gözlerinin üstünde olduğunu gördü. Onun soruları, düşüncelerini

düzenlemesine yardım etmişti ve hepsine bir cevabı olduğunu fark edince paniğinin büyük kısmı yok olmuştu. Adam büyük ihtimalle farkında değildi ama ona büyük iyilik yapmıştı.

O anda Olive'in aklına yıllar önce tuvalette karşılaştığı adam geldi. *Doktora için yeterince iyi olup olmadığını ben bilemem*, demişti. *Önemli olan, bu hayata adım atmak için yeterince iyi bir sebebin olmasıdır.* Ayrıca Olive'in sebebinin mükemmel olduğunu, bunu yapması gerektiğini söylemişti. Olive bunu yapmak *zorundaydı.*

"Pekâlâ," diye başladı ve derin bir nefes alıp dün gece Malcolm'la birlikte prova ettiği konuşmasını toparladı. "Pankreas kanserinin oldukça saldırgan ve ölümcül olduğunu biliyoruz. Hastalığın seyrini tahmin etmek kolay olmuyor ve teşhisin ardından yılda ancak dört hasta hayatta kalabiliyor." Sesi artık daha güvenli çıkıyordu. Bu iyiye işaretti. "Problem şu ki hastalığı tespit etmek çok zor, bu nedenle yalnızca sonlara doğru teşhis konulabiliyor. O noktada da kanser çoktan yayılmış oluyor ve tedavilerin çoğu işe yaramıyor. Fakat teşhis konusunda daha hızlı olabilirsek..."

"Hastalar daha hızlı tedavi edilebilir ve hayatta kalma şansları artar," dedi Tom, biraz sabırsızca kafa sallayarak. "Aynen, bunun ben de farkındayım. Ayrıca çoktan buluşu yapılmış birkaç teşhis aracı da var. Mesela manyetik rezonans görüntüleme."

Kendi laboratuvarı bu konuda yoğunlaştığı için Tom'un bundan bahsetmesi şaşırtıcı değildi. "Evet ama o pahalı ve zaman alıcı bir araç. Pankreasın pozisyonu nedeniyle de sıklıkla işe yaramıyor." Olive derin bir nefes daha aldı. "Ben bir biyobelirteç bulmuş olabilirim. Doku biyopsisinde değil, kanda hem de. Noninvazif ve elde edilmesi kolay. Ayrıca ucuz. Farelerde denedim ve pankreas kanserini birinci evredeyken bile tespit etmede işe yaradığını gördüm."

Duraksadı. Tom da Adam da ona öylece bakıyorlardı. Tom'un konuyla oldukça ilgilendiği belliydi ama Adam... Doğrusu biraz garip görünüyordu. Etkilenmiş miydi? Yok canım.

"Pekâlâ, bu oldukça ümit verici. Sonraki adım ne?"

"Daha fazla veri toplamak. Fakat biyobelirteçlerimin, klinik denemelere değeceğini ispatlamamı sağlayacak analizler için daha iyi ekipmana ihtiyacım var. Tabii daha kapsamlı bir laboratuvara da."

"Anlıyorum." Benton düşünceli bir ifadeyle başını sallayıp sandalyesinde arkasına yaslandı. "Neden pankreas kanseri?"

"Bu, en ölümcül kanserlerden biri ve teşhisi hakkında fazla..."

"Hayır." Tom lafını kesti. "Çoğu üçüncü sınıf doktora öğrencisi kendi araştırma programlarını oluşturamayacak kadar yoğun olur. Senin bu konuda böylesine motive hissetmenin başka bir sebebi olmalı. Bir yakınında kanser mi var?"

Olive yutkunup isteksizce, "Evet," dedi.

"Kim?"

"Tom," dedi Adam uyarıcı bir tonla. Dizi hâlâ Olive'in bacağına değiyordu ve hâlâ sıcacıktı. Olive buna rağmen kanının donduğunu hissetti. Cevap vermeyi hiç ama hiç istememesine rağmen soruyu duymazdan da gelemezdi. Tom'un yardımına ihtiyacı vardı.

"Annem."

İşte. Söylemişti. Şimdi bu konuyu tekrar zihninin derinliklerine gömüp düşünmemeye...

"Öldü mü?"

Sessizlik. Olive tereddütle başını sallarken masadaki iki adama da bakmadı. Tom'un niyetinin kötü olmadığını biliyordu; merak beşeri bir özellikti sonuçta. Ama Olive bu konuyu konuşmayı tercih etmiyordu. Anh ve Malcolm'la bile konuşmazdı.

Herkes bunun ona avantaj sağlayacağını söylese de yüksek lisans başvuru belgelerinde bile konudan bahsetmemişti.

Şimdi de yapabileceğini sanmıyordu. Yapamazdı.

"Sen kaç yaşındayken..."

"*Tom.*" Adam yine keskin bir sesle araya girdi ve çay bardağını gerekenden daha sert bir şekilde masaya vurdu. "Kız arkadaşımı rahatsız ediyorsun." Sesi, uyarmaktan ziyade tehdit eder gibi çıkmıştı.

"Ah, doğru. Düşüncesiz bir pisliğim ben." Tom'un tebessümü özür diler gibiydi.

Olive onun omzuna baktığını fark etti ve bakışlarını takip ettiğinde Adam'ın kolunu sandalyesinin arkasına yerleştirdiğini gördü. Genç adam ona dokunmuyordu ama pozisyonunda... korumacı bir şeyler vardı. Vücudundan tatsız sıcaklık dalgaları yayıyordu. Onun bu hali, Olive'in az önceki sohbetin neden olduğu nahoş hissi unutmasını sağladı.

"Senin erkek arkadaşın da öyle ama." Tom, Olive'e göz kırptı. "Pekâlâ Olive," diye devam etti sonra, dirseklerini masaya dayayarak. "Çalışmanı okudum. Biyolojik Keşifler Topluluğu Sempozyumu için yazdığın bildiri özetini de gördüm. Hâlâ katılmayı planlıyor musun?"

"Kabul edilirsem evet."

"Kabul edileceğinden eminim. Mükemmel iş çıkarmışsın. Fakat o özeti yazdıktan sonra projende daha çok yol kat ettiğin aşikâr. Bu konuda senden daha fazla bilgi almalıyım. Eğer önümüzdeki yıl laboratuvarımda çalışmanda karar kılarsam tüm masraflarını ben karşılayacağım. Maaşın, ekipman ücretleri ve başka neye ihtiyacın varsa benden olacak. Tabii neye yatırım yaptığımı anlamak için önce senin hangi noktada olduğunu görmem lazım."

Olive kalbinin gümbürdediğini hissetti. Demek ümit vardı. Gerçekten vardı.

"Şöyle bir anlaşma yapalım: Sana şimdiye dek yaptığın her şeyle, yani protokoller, bulgular ve sorunlarla alakalı bir rapor yazman için iki hafta vereyim. İki hafta içinde bana raporu gönderdiğinde de ne yapabileceğimize bakalım. Senin için uygun olur mu?"

Hevesle başını sallayıp sırıtan Olive, "Evet!" dedi. Onun için kesinlikle uygundu. Daha önce kaleme aldığı çalışmaların birinden giriş yazısını alırdı. Laboratuvar protokollerini, metotlarını ve başvurup kazanamadığı hibe için topladığı verileri de ekleyip bir rapor hazırlayabilirdi. Tabii Tom'a göndermeden önce her şeyin kusursuz olduğundan emin olmak için birkaç analizini sil baştan yapmalıydı. Az zamanda çok iş başarması gerekiyordu ama kimin uykuya ya da tuvalet molasına ihtiyacı vardı ki?

"Harika. Bu esnada bir araya gelip sohbete devam edebiliriz. Adam ile ben, kazandığımız hibeyle alakalı çalışmalarımız için iki hafta boyunca devamlı dip dibe olacağız nasılsa. Yarınki konuşmama katılacak mısın?"

Olive onun konuşma yapacağından haberdar değildi. Yerini bile bilmiyordu ama telefonunda alarm kurmuş kadar net bir tavırla, "Tabii! Sabırsızlıkla bekliyorum!" dedi.

"Adam'ın evinde kaldığım için orada da sık sık görüşürüz sanırım."

Olamaz. "Şey..." Olive riske girip Adam'a bir bakış attı ama okunmaz bir yüz ifadesiyle karşılaştı. "Olur tabii. Genellikle benim evimde takılıyoruz ama..."

"Anlıyorum. Doldurulmuş hayvan koleksiyonunu onaylamıyorsun, değil mi?" Tom sırıtarak ayağa kalktı. "İzninizle ben bir kahve alıp döneyim."

Genç kadın, o gider gitmez Adam'a döndü. Artık yalnız kaldıklarına göre konuşulacak on milyon şeyleri vardı ama aklına

gelen tek soru, "Cidden doldurulmuş hayvan koleksiyonu mu yapıyorsun?" oldu.

Adam ona yakıcı bir bakış atıp kolunu sandalyesinin arkasından çekti. Olive birden buz gibi hissetti. Yoksun.

"Üzgünüm, onunla arkadaş olduğunuzu ya da birlikte hibe kazandığınızı hiç bilmiyordum. Yaptığınız araştırmalar çok farklı olduğu için bu ihtimal aklıma bile gelmedi."

"Kanser araştırmacılarının bilgisayımsal biyologların bakış açısından yararlanabileceğine inanmadığını söylemiştin."

"Sen..." Olive onun dudaklarının seğirdiğini fark etti ve ne zamandan beri birbirlerine takıldıklarını düşünmeye başladı. "Nasıl tanıştınız?"

"Ben doktora yaparken Tom post doktora öğrencisiydi. Aynı laboratuvardaydık. Derecelerimizi aldıktan sonra da görüşmeye ve birlikte çalışmaya devam ettik."

Demek Tom, Adam'dan dört ya da beş yaş büyüktü.

"Sen Harvard'da okumuştun, değil mi?"

Genç adamın onaylamasını izlerken Olive'in aklına korkunç bir şey geldi. "Ya senin sahte kız arkadaşınım diye beni işe almak zorunda hissederse?"

"Tom öyle biri değildir. Bir keresinde akışlı hücreölçeri kırdı diye öz kuzenini işten attı. O kadar yufka yürekli biri sayılmaz."

Tencere dibin kara, seninki benden kara, diye düşündü Olive. "Dinle, benim yüzümden dostuna yalan söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Eğer ona gerçekleri anlatmak istersen..."

Adam kafasını iki yana salladı. "Anlatırsam asla unutturmaz."

Olive güldü. "Bunu görebiliyorum. Dürüst olmam gerekirse gerçeği bilmesi benim için de iyi olmaz."

"Ama Harvard'a gidecek olsan bile bunu eylülün sonuna kadar sır olarak saklamanı istemek zorundayım, Olive."

Genç kadın onun ne demek istediğini idrak edince keskin bir nefes aldı. "Elbette. İnsanlar benim gideceğimi duyarsa bölüm başkanı senin burada kalacağına asla inanmaz. Nasıl aklıma gelmedi bu? Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim. Yani, şey, Malcolm ile Anh dışında. Ama onlar sır saklamada çok iyidirler. Asla..."

Adam bir kaşını kaldırınca Olive yüzünü buruşturdu.

"Kimseye söylemediklerinden *emin olacağım*, yemin ederim."

"Minnettar olurum."

Tom'un masaya dönmek için harekete geçtiğini gören Olive, Adam'a yaklaşıp, "Bir sorum daha var," diye fısıldadı. "Tom'un bahsettiği şu konuşma..."

"Senin *sabırsızlıkla beklediğin* konuşma mı?"

Olive yanağının içini ısırdı. "Evet. Nerede ve ne zaman olacak?"

Tom karşılarına otururken Adam sessizce güldü. "Merak etme, detayları sana e-postayla atarım."

Altıncı Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Çeşitli tip ve modeldeki mobilyalarla kıyaslandığında Adam Carlsen'ın kucağı konfor ve keyif bakımından ilk beşe girecektir.*

Olive oditoryumun kapısını açtığında Anh'la birbirlerine şaşkınlıkla baktılar ve aynı anda, "Yok artık," diye bağırdılar.

Olive, Stanford'da okuduğu iki yıl boyunca bu oditoryumda sayısız seminere, eğitime ve derse katılmış fakat içerinin bu kadar dolu olduğunu hiç görmemişti. Acaba Tom bedava bira falan mı dağıtıyordu?

"Bu konuşmaya katılmayı immünoloji ve farmakoloji bölümleri için zorunlu kılmışlar galiba," dedi Anh. "Ayrıca koridorlarda en az beş kişinin Benton'dan 'meşhur seksi bilimci' diye bahsettiğini duydum." Eleştirel gözlerini sahneye, Tom'un immünolojiden Dr. Moss'la konuştuğu yere çevirdi. "Hoş bir adam ama Jeremy kadar değil."

Olive gülümsedi. Salon fazlasıyla sıcak ve nemliydi. Havada ter ve insan kokusu vardı. "İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin. Senin araştırmanla alakası da pek yok zaten."

"Oturup çalışmaktan iyidir." Anh onu bileğinden tutarak girişteki doktora ve post doktora öğrencilerinin arasından yan taraftaki merdivene doğru çekiştirdi. Bu taraf da tıklım tıklımdı gerçi. "Hem bu adam seni bir yıllığına benden alıp Boston'a götürecekse buna değip değmediğini kendi gözlerimle görmem lazım." Ona göz kırptı. "Bu yaptığımı, kızının erkek arkadaşının karşısında tüfeğini temizleyen baba davranışı olarak görebilirsin."

"Ayy sağ ol, babacığım."

Yerde ve basamaklarda bile oturacak yer kalmamıştı. Olive koridorun birkaç metre ilerisinde oturan Adam'ı fark etti. Yine siyah Henley tişörtünü giymişti ve Holden Rodrigues'le derin bir konuşma içindeydi. Bakışları buluşunca Olive ona sırıtıp el salladı. Muhtemelen artık kocaman, gülünç bir sırrı paylaştıkları için Adam'ın yüzü oldukça dostane geliyordu. Genç adam ona el sallayarak karşılık vermedi ama bakışları yumuşayıp ısınmış, ağzı hafifçe kıvrılmıştı. Olive artık bu hareketin onun kendine has gülümsemesi olduğunu öğrenmişti.

"Konuşmayı daha büyük bir oditoryuma taşımadıklarına inanamıyorum. Burada yeterli alan... Ah *hayır*. Hayır, hayır, hayır."

Olive arkadaşının bakışlarını takip edince en az yirmi kişinin daha salona girdiğini gördü. Doğal olarak insanlar birbirini itmeye başladı ve Olive birden kendini hareket ederken buldu. Nörobilimden iriyarı bir çocuk ayağına basınca Anh bir çığlık attı. "Bu kadarı da olmaz artık."

"Haklısın. Bazı insanların..." Olive'in kalçası bir yere... daha doğrusu birine çarptı. Özür dilemek için döndüğünde bu kişinin Adam olduğunu gördü. Yüzünde bitkin bir ifade olan Dr. Rodrigues, Adam'a dönmüş, "Niye buradayız ki," diye mırıldanıyordu.

"Çünkü Tom arkadaşımız."

"Benim arkadaşım değil."

Adam içini çekip dönerek Olive'e baktı.

"Selam. Kusura bakma." Girişe doğru işaret etti. "İçeri yeni bir kalabalık girdi ve sanırım salonun kapasitesi sınırlı. Fizik kanunları işte."

"Sorun yok."

"Geri çekilirdim ama..."

O sırada sahnedeki Dr. Moss mikrofonu eline alıp Tom'u tanıtmaya başladı.

Adam koltuğundan kalkmaya yeltenerek, "Gel," dedi Olive'e. "Benim yerime otur."

"Ah." Bunu teklif etmesi ne hoştu. Onun kıçını kurtarmak için sahte sevgililik olayını kabul etmesi ve karnını doyurmak için her buluşmada yirmi dolar harcaması kadar hoş olmamasına rağmen bu da bir şeydi. Ama Olive teklifi kabul edemezdi. Carlsen bir profesördü ve yaşça ondan büyüktü. Otuzlu yaşlarda olmalıydı. Gayet fit görünse de muhtemelen dizleri ağrıyordu ve osteoporoz olmasına birkaç yıl kalmıştı. "Sağ ol ama..."

"Aslında bu çok kötü bir fikir," diye araya girdi Anh. Gözleri ikisinin arasında dolaşıyordu. "Alınmayın, Doktor Carlsen ama sizin cüsseniz Olive'inkinden üç kat daha büyük. Ayağa kalkarsanız salon patlar."

Adam ona bunun bir hakaret olup olmadığını düşünüyormuş gibi baktı.

"Ama..." diye devam etti kız, Olive'e bakarak. "Bana bir iyilik yapıp erkek arkadaşının kucağına oturabilirsin, Ol. Bu sayede parmak uçlarımda yükselerek sahneye bakmak zorunda kalmam."

Olive birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Dr. Moss hâlâ Tom'u tanıtıyordu. (Doktora derecesini Vanderbilt'ten aldı, ardından Harvard Üniversitesi'nden post doktora bursu kazandı. Burada birçok manyetik rezonans görüntüleme tekniğinin buluşuna öncü oldu.) Ama sesi çok, çok uzaktan geliyormuş gibiydi çünkü Olive'in kafası Anh'ın az önce söylediklerinde takılı kalmıştı.

"Anh, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Olive, sahte erkek arkadaşına bakmamaya çalışarak.

Genç kadın ona yandan bir bakış attı. "Niyeymiş? Carlsen'ın kucağını koltuk olarak kullanmak gayet mantıklıyken burada fazla yer kaplıyorsun. Ben otururdum ama o senin erkek arkadaşın, benim değil."

Olive bir an eğer Anh kucağına otursa Adam ne yapardı diye hayal etmeye çalıştı. Muhtemelen biri katil, biri de kurban olurdu. Kimin hangisi olacağını bilemiyordu ama gözünde canlananlar o kadar komikti ki neredeyse yüksek sesle gülecekti. Sonra Anh'ın nasıl beklentiyle baktığını gördü. "Anh, *yapamam*."

"Neden?"

"*Çünkü* bilimsel bir konuşmadayız."

"Püf. Geçen seneki CRISPR seminerinde Jess ile Alex'in nasıl öpüştüğünü hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Aşırı *tuhaftı*."

"Yoo, hiç de değildi. Ya Malcolm'ın gördüğüne yemin ettiği şey ne? İmmünolojiden bir çocuğun bir seminer boyunca elle tatmin..."

"*Anh*."

"Anlatmaya çalıştığım şu ki kimse böyle şeyleri umursamıyor." Anh'ın yüzü yalvarır gibiydi. "Şu anda sağ ciğerim bir kızın dirseğinin baskısı altında eziliyor, otuz saniyelik falan nefesim kaldı. Lütfen Olive."

Olive, Adam'a bakmak için döndüğünde onun hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ifadesiz bir yüzle baktığını gördü. Ama çenesi hafifçe hareket ediyordu. Belki de bardağı taşıran son damla buydu. Belki de anlaşmalarını şu anda, burada sonlandıracaktı. Çünkü milyonlarca dolar araştırma ödeneği kazanacak olmak bile, kalabalık salonlar tarihindeki en kalabalık salonun ortasında, neredeyse hiç tanımadığı bir kızın kucağına oturmasına izin vermeye değmezdi.

Olur mu? diye sormaya çalıştı Olive gözleriyle. *Bu kadarı sınırı aşmak oluyor sanırım, değil mi? Koridorlarda birbirimize selam vermek ve haftada bir kez kahve içmekten çok daha fazlası bu.*

Ama Adam kısaca başını sallayarak onayladı ve Olive'in bedeni ihtiyatla öne doğru ilerleyip onun kucağına yerleşti. Dizleri, adamın iki yana açılmış bacaklarının arasındaydı. Gerçekten oluyordu. Hatta olmuştu. Yapmıştı.

Adam'ın.

Üstünde.

Oturuyordu.

Evet, evet, bu *gerçekti*.

Hayatı artık buydu.

Böyle bir fikir ortaya attığı için Anh'ı gebertecekti. Hem de yavaş ve acı verici bir şekilde. En yakın arkadaşını katlettiği için parmaklıklar ardına atılacaktı ama hiç sorun değildi.

"Kusura bakma," diye fısıldadı Adam'a. Boyları arasında çok fark olduğu için dudakları kulağına zar zor yetişiyordu. Ama kokusunu alabiliyordu. Şampuanıyla duş jelinin odunsu kokusu ile karanlık ama çok hoş, temiz bir başka koku burnuna dolmuştu. Tüm bunların neden aşina geldiğini bir an anlayamadı ama sonra, daha önce bir kez daha, O Gece'de bu kadar yakınlaştıklarını anımsadı. "Çok özür dilerim."

Adam hemen cevap vermedi. Çenesi gerilirken bakışları PowerPoint sunumuna dikildi. Dr. Moss sahneden ayrılmıştı ve Tom, kanser tanıları hakkında konuşuyordu. Normal bir günde olsa Olive onu can kulağıyla dinlerdi ama şu anda tek ihtiyacı *çıkmaktı*. Bu salondan ve kendi hayatından çıkıp gitmek istiyordu.

Sonra Adam yüzünü çok hafifçe ona doğru çevirip, "Sorun değil," dedi. Sesi biraz gergindi. Söylediğinin aksine, şu an yaşadıkları şeyin büyük bir sorun olduğunu düşünür gibiydi.

"Üzgünüm, Anh'ın böyle bir şey önereceği aklıma gelmezdi. Nasıl hayır diyeceğimi..."

"Şşş." Adam kolunu onun beline dolayıp elini kalçasına koydu. Aslında bu yaptığı rahatsız edici olmalıydı ama aksine, rahatlatıcı gelmişti. "Sorun yok," diye ekledi kısık sesle. Sözcükleri Olive'in kulağını gıdıklıyordu. "*Title IX* dilekçem için malzeme çıkıyor işte."

Kahretsin. "Tanrım, çok özür dilerim cidden."

"Olive."

Olive bakışlarını kaldırıp ona baktığında şok oldu. Adam neredeyse... Gülümsüyordu.

"Şaka yapıyordum. Hiç ağır değilsin, yani benim için sorun yok."

"Ben..."

"Şşş. Sahneye odaklan. Görüştüğünüzde Tom sana konuşmasıyla ilgili soru sorabilir."

İçinde bulunduğu bu durum bütünüyle, *tamamıyla...*

Konforluydu. Adam Carlsen'ın kucağı bu dünyadaki en rahat yerlerden biri olabilirdi. Sert ama sıcacık ve güven vericiydi. Ayrıca genç adam onun kucağında oturmasından hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Olive bir süre sonra fark etti ki kalabalık yüzünden salondaki hiç kimse onlara dikkat etmiyordu. Tabii hemen yanlarındaki Holden Rodrigues hariç. Profesör uzunca bir süre Adam'ı inceledi, ardından Olive'e sıcak bir tebessüm atıp dikkatini konuşmaya verdi. Bunun üzerine Olive sırtını dimdik tutmaya çalışmaktan vazgeçip Adam'ın gövdesine dayandı. Carlsen bir şey demedi ama hafifçe pozisyonunu değiştirip onun daha rahat oturmasını sağladı.

Konuşmanın ortalarına doğru Olive, olduğu yerden aşağı doğru kaymaya başladığını fark etti. Bunu fark etmesine sebep olan da Adam'ın onu gerçekten kuş kadar hafifmişçesine yukarı

çekip sıkıca tutmasıydı. Onu düzelttikten sonra da kolunu, beline doladığı yerden çekmemişti. Konuşma başlayalı otuz beş dakika olmuştu ama yüz yıl geçmiş gibiydi; yani birazcık kendini bıraktı diye kimse Olive'e bir şey diyemezdi.

Sorun yoktu. Hayır, hiç yoktu.

"Uyuma," diye mırıldandı Adam. Konuşurken dudakları onun şakağına değmişti. Bu doğrulması için bir işaret olmalıydı ama Olive'in canı hiç istemiyordu.

"Uyumuyorum. Ama kucağın çok rahatmış."

Adam'ın parmakları onu biraz daha sıktı. Ya uyanması için ya da onu kendine daha da yaklaştırmak için yapmış olmalıydı bunu. Fakat Olive neredeyse yere yuvarlanıp horlamaya başlayacaktı.

"Kucağımda kıvrılıp şekerleme yapacakmış gibi görünüyorsun."

"Tom'un bütün makalelerini okudum. Ne anlattığını çok iyi biliyorum."

"Ben de. Hibe için başvurmadan önce bunların hepsini kelimesi kelimesine ezberledik." Carlsen içini çektiğinde Olive onun bedeninin altında hareket ettiğini hissetti. "Şu an çok sıkıcı geliyor."

"Belki de bir soru sormalı, ortamı canlandırmalısın."

"Ben mi?" dedi Adam ona doğru biraz dönerek.

Olive kulağına konuşmak için kafasını çevirdi. "Bir şeyler bulabileceğinden eminim. Elini kaldır ve her zamanki katı ses tonunla kötü bir yorum yap ya da ona dik dik bak. Belki yumruk yumruğa dövüşürsünüz, biz de biraz eğleniriz."

Adam'ın yanağı kıvrıldı. "Çokbilmiş seni."

Olive gülümseyerek sahneye döndü. "Tom'a hakkımızda yalan söylemek garip geliyor mu?"

Adam bir süre düşündü. "Hayır." Bir an tereddüt edip devam etti: "Senin arkadaşların da birlikte olduğumuza inanmış gibiler."

"Sanırım öyle. Ben aslında pek ikna edici bir yalancı sayılmam. Bazen Anh'ın şüphelendiğinden korkuyorum. Ama geçen gün onu dinlenme odasında Jeremy'le öpüşürken yakaladım."

Sonrasında ikisi de sessizleşip konuşmanın geri kalanını dinlediler. Önlerindeki iki profesör bir güzel uykuya dalmıştı. Birkaç tanesi hararetle dizüstü bilgisayarlarının klavyesine basmakla meşguldü. Adam'ın yanındaki Dr. Rodrigues ise son yarım saattir telefonunda Candy Crush oynuyordu. Katılımcıların bazıları ayrıldığı için Anh ve başka birkaç öğrenci on dakika kadar önce boş koltuk bulup oturmuştu. Bu da demek oluyordu ki teknik olarak Olive de kalkıp Adam'ı rahat bırakmalıydı. Ama teknik olarak. Arkalarda mutlaka boş bir koltuk olmalıydı. Teknik olarak.

Bunun yerine dudaklarını bir kez daha Adam'ın kulağına yaklaştırıp fısıldadı. "Söylemeden geçemeyeceğim, bu sahte sevgililik benim çok işime yaradı." Bunda ciddiydi. Aklına hayaline gelmeyecek faydalar görmüştü.

Adam gözlerini kırpıştırdı, sonra kafasını salladı. Ama... az önce beline dolanmış kolu biraz gerilmiş miydi? Belki de öyle değildi, sadece Olive'in hayal gücü ona oyun oynuyordu. Saat ilerliyordu sonuçta. Son kahvesinin üzerinden saatler geçmişti ve tam olarak uyanık sayılmayacağı için düşünceleri bulanıktı.

"Ya sen?"

"Hı?" Adam ona bakmıyordu.

"Senin de işine yarıyor mu?" Olive'in sesi biraz muhtaç gibi çıkmıştı ama muhtemelen çok kısık konuştuğu için böyleydi. "Belki de sahte ayrılık vaktinin geldiğini düşünüyorsundur."

Carlsen bir süre cevap vermedi. Sonra, tam Dr. Moss mikrofonu alıp Tom'a teşekkür ederken ve seyircilere sorularını sorabileceklerini söylerken konuştu. "Hayır. Ayrılmak istemiyorum."

Kokusu cidden müthişti. Ve tuhaf, duygusuz mizah anlayışıyla oldukça komik biriydi. Evet, meşhur bir pislik olabilirdi ama

dostane tavırları sayesinde Olive bu kötü özelliğini göz ardı edebiliyordu. Ayrıca onun şeker ihtiyacı için küçük bir servet döküyordu. Yani Olive'in şikâyet etmeye hakkı yoktu.

Adam'ın kucağına daha da yerleşti ve dikkatini sahneye verdi.

***

OLIVE, KONUŞMA BİTTİKTEN sonra sahneye gidip Tom'a iltifat etmeyi ve yanıtlarını zaten bildiği bir iki soru sormayı düşündü. Fakat maalesef ki profesörle konuşmak için düzinelerce insan sıraya girmişti. Olive de yalakalık uğruna bu uzun sırada beklemeye değmeyeceğine karar verip Adam'a veda etti ve Anh'ın yanına gitti. Arkadaşının kestirdiğini görünce intikam için yüzüne penis çizmeyi aklından geçirdi ama sonra onu uyandırdı ve birlikte biyoloji binasına doğru yürümeye başladılar.

"Benton'ın istediği raporu yazmak çok zamanını alacak mı?"

"Evet, alacak diyebilirim. Sonuçların daha kuvvetli olması için birkaç deneme yapmalıyım. Bunun dışında bir de yapmam gereken diğer şeyler var. Asistanlık işlerimi halletmem, Boston'daki BKT sempozyumu için sunumumu hazırlamam lazım." Olive kafasını geriye atıp güneşin sıcaklığını yüzünde hissederken gülümsedi. "Ama önümüzdeki iki hafta boyunca kendimi laboratuvara kapatırsam raporu zamanında tamamlayabilirim."

"Neyse ki sempozyum heyecanla beklenebilecek bir şey."

Olive başını salladı. Normalde sempozyumların fanı sayılmazdı; kayıt, konaklama ve seyahat masrafları çok fazlaydı. Fakat bu sene Malcolm ile Anh da katılacaklardı ve Olive onlarla Boston'ı keşfetmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Ayrıca bedava içecek servisinin yapıldığı bu yerlerde departmanlar arası dramaları izlemek çok keyifli oluyordu.

"Ben de ülke çapındaki, bilimle ilgilenen BIPOC kadınlar için bir etkinlik hazırlıyorum. Lisans öğrencileriyle benim gibi doktora öğrencilerini bir araya getirip akıllarındaki soruları sormalarını sağlayacağım. Böylece lisansüstü eğitim almaya karar verdiklerinde asla yalnız kalmayacaklarını anlayacaklar."

"Anh, bu harika bir fikir. *Sen* harikasın."

"Biliyorum." Anh göz kırpıp kolunu onunkine geçirdi. "Otel odamızı paylaşır, fuardaki tezgâhlardan bedava ıvır zıvırlar alır, birlikte eğlenip kafayı buluruz. İnsan Genetiği seminerinde Malcolm nasıl kafayı bulup yanından geçen herkese vurmaya başlamıştı, hatırlıyor musun? Bir dakika... karşıda ne oluyor?"

Olive güneşte gözlerini kısarak karşıya baktı. Biyoloji binasının otoparkında alışılmadık bir trafik sıkışıklığı yaşanıyordu. İnsanlar kornalarını öttürüyor, neler olduğunu anlamak için arabalarından çıkıyordu. Olive ile Anh, oldukları yerde sıkışmış araçların arasından geçip ilerleyince bir grup biyoloji doktora öğrencisine denk geldiler.

"Araçlardan birinin bataryası tam çıkışta bitince yol kapanmış," dedi Olive'in laboratuvarından Greg, gözlerini devirip sabırsızca kıpırdanırken. Olabilecek en uygunsuz şekilde yolda kalmış kırmızı bir kamyoneti işaret etti.

Olive bu aracı tanıyordu. Departman sekreteri Cherie'ye aitti.

"Yarın tez önerisi savunmamı yapacağım. Hemen eve gidip hazırlanmam gerekiyor. Sinirlerim bozuldu ya. Cherie ne sikime orada dikilmiş, Carlsen'la muhabbet ediyor ki? Çayla kurabiye de isterler mi acaba?"

Olive dönüp Adam'ın iri cüssesini aradı.

"Ah evet, Carlsen orada," dedi Anh. Olive onun işaret ettiği yöne bakınca Cherie'nin direksiyona geçtiğini, Adam'ın da kamyonetin arkasına doğru ilerlediğini gördü.

"Ne yapıyor ki öy..." Olive cümlesini yarıda kesti çünkü sahte sevgilisi avuçlarını kamyonetin arkasına dayamış ve...

İtmeye başlamıştı.

Omuz ve kol kasları tişörtünü zorluyordu. Öne doğru eğilip tüm gücünü verirken sırtındaki sert kaslar da siyah kumaşın altında gözle görülür biçimde gerilmişti. Birkaç tonluk kamyoneti ilerletip en yakındaki boş park yerine bıraktı.

Vay.

İzleyicilerden alkışlar ve ıslıklar yükseldi. Yol açılıp araçlar otoparktan çıkmaya başlarken nörobilim bölümünden birkaç akademisyen Adam'ın omzuna vurdu.

Arkasındaki Greg, "Nihayet," derken Olive öylece dikilmiş, şaşkınlıkla karşıya bakıyordu. Az önce halüsinasyon mu görmüştü? Carlsen gerçekten de koca bir kamyoneti tek başına mı itmişti? Kripton gezegeninden gelen, insan kılığındaki bir süper kahraman falan mıydı bu adam?

"Ol, git de ona bir öpücük ver."

Arkadaşının varlığını unutmuş olan Olive hızlıca ona döndü. "Ne?" Hayır. *Hayır.* "Yok ya. Onunla bir dakika önce vedalaştık zaten."

"Neden erkek arkadaşını öpmek istemiyorsun, Ol?"

Kahretsin. "Şey... İstemediğimden değil. Sadece..."

"Kızım, adam az önce bir kamyoneti tek başına ittirdi. Hem de yokuşta. Lanet olası bir öpücüğü hak ediyor bence." Anh onu itip gitmesini işaret etti.

Olive dişlerini sıkarak Adam'a doğru ilerlerken az önce fırsatı varken Anh'ın yüzüne yirmi tane penis çizmiş olmayı diledi. Acaba arkadaşı onların rol yaptığından kuşkulanıyor olabilir miydi? Ya da belki de milletin içinde yakınlaşmalarını izlemekten keyif alacağı için bunu yapıyordu. *Nankör kedi.* Ama her ne olursa olsun, eğer bu sahte sevgililik dalaveresinde puan kazanmasına yardımcı olacaksa o halde...

Sonra olduğu yerde donakaldı.

Adam kafasını eğmiş, siyah saçları alnına düşerken tişörtünün eteğiyle gözlerindeki teri siliyordu. Bu hareketiyle karnının büyük kısmı açığa çıkmış, kasları gözler önüne serilmişti. Aslında görünüşünde sıradışı bir şey yoktu, klasik fit erkek vücuduydu

ama nedense Olive gözlerini ondan alamıyordu. Karşısında adeta mükemmel bir İtalyan heykeli duruyordu.

"Olive?"

Olive hemen gözlerini kaçırdı. Kahretsin, onu süzerken yakalanmıştı. Önce onu zorla öpmüştü, şimdi de insanların ortasında sapık gibi kesiyordu.

"Bir şey mi istemiştin?"

"Hayır, ben..." Olive'in yanakları yanıyordu.

Adam'ın teni de kamyoneti iterken sarf ettiği çaba yüzünden kıpkırmızı kesilmişti ama gözleri parlak ve keskin bakıyordu. Neyse ki onu gördüğü için mutsuz olmuşa benzemiyordu.

"Anh seni öpmem için gönderdi."

Tişörtüne ellerini silmekte olan genç adam öylece kalakaldı. Sonra her zamanki nötr ses tonuyla, "Ah," dedi.

"Kamyoneti tek başına ittin diye. Bunun... bunun çok saçma olduğunu biliyorum ama şüphelenmesini istemedim. Hem burada birkaç öğretim elemanı da var. Belki bölüm başkanına gidip gördüklerini söylerler, biz de bir taşla iki kuş vurmuş oluruz diye düşündüm ama istemiyorsan gidebili..."

"Sorun yok, Olive. Nefes al."

Tabii. Doğru. Güzel bir öneriydi. Olive içine derin bir nefes çekince cidden bir süredir soluk almadan konuştuğunu anladı ve kafasını kaldırıp Adam'a sırıttı. O da kendine has minik tebessümüyle karşılık verdi. Olive bu adama alışmaya başlamıştı. Yüz ifadelerine, cüssesine, varlığına...

"Anh bizi izliyor," dedi Carlsen, onun kafasının arkasına bakarak.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı, içini çekip burun kemerini sıkan Olive.

Adam elinin tersiyle alnındaki teri sildi.

"Eee... sarılsak mı ne yapsak?"

"Ah." Sahte sevgilisi ellerine ve gövdesine baktı. "Bana sarılmak isteyeceğini sanmıyorum. Şu anda oldukça iğrencim."

Olive kendine engel olamadan onu baştan aşağı süzdü. Geniş gövdesini ve omuzlarını, kulaklarının arkasına sokulmuş buklelerini inceledi. Hiç de iğrenç *görünmüyordu*. Normalde spor salonunda geçirdikleri vaktin yüzdesi çift haneli bir sayı olan iriyarı erkeklerden hoşlanmayan Olive bile onun şu anda iğrenç göründüğünü söyleyemezdi.

Aslında sarılmasalar daha iyiydi çünkü genç kadın korkunç bir aptallık yapabilirdi. Ona veda edip hemen gitmeliydi. Evet, mantıklı olan buydu.

Fakat bunun yerine dudaklarından inanılmaz derecede çılgınca sözcükler döküldü. "Öpüşelim mi o zaman?"

Bunu söyler söylemez kafasına bir meteor düşmesi için dua etti çünkü az önce Adam Carlsen'a öpüşme teklif etmişti! Gerçek miydi bu? Aklını mı kaçırmıştı?

"Yani, *gerçek* bir öpücük değil tabii," diye ekledi hemen. "Geçen seferki gibi. Anlarsın işte."

Carlsen hiç de anlamışa benzemiyordu. Çünkü geçen seferki öpücük de gayet *gerçek* bir öpücüktü. Olive, O Gece'yi pek düşünmemeye çalışıyordu ama ara sıra aklına geldiğini inkâr edemezdi. En çok da bir deney faresinin pankreasına elektrot yerleştirmek ya da Subway'de ne sipariş vereceğine karar vermek gibi tüm dikkatini gerektiren işleri yaparken düşünüyordu. Bazen de sessiz anlarda, mesela gece uykuya dalmak üzereyken aklında beliriveriyor, içinin utançla dolmasına neden oluyordu. Hâlâ öyle bir şey yaptığına inanamıyordu. O anları düşünürken hissettiği bir şey daha vardı ama bu duyguyu fazla irdelemek istemiyordu. Ne şimdi ne de daha sonra.

"Emin misin?"

O kadar emin olmasa da başını salladı. "Anh hâlâ bize bakıyor mu?"

Sahte sevgilisi bakışlarını hafifçe kaldırdı. "Evet. Bakmıyormuş gibi yapmıyor bile. Neden bu kadar umursuyor ki? Sen ünlü biri falan mısın?"

"Hayır, Adam." Olive parmağını ona doğrulttu. "*Sen* ünlüsün."

"Öyle mi?" Carlsen çok şaşırmış gibiydi.

"Her neyse, öpüşmeye gerek yok. Haklısın, biraz tuhaf kaçacaktır."

"Hayır. Demek istediğim o değildi..." Şakağından akan teri tişörtünün koluyla sildi. "Öpüşebiliriz."

"Ah."

"Arkadaşın izliyorsa ve bunun iyi olacağını düşünüyorsan..."

"Evet." Olive yutkundu. "Ama yapmak zorunda değiliz."

"Biliyorum."

"Ama sen de istiyorsan olur tabii." Olive'in avuçları sırılsıklam olmuştu. Ellerini gizlice pantolonuna sürttü. "İstemek derken, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan yani." Hiç ama hiç iyi bir fikir *değildi*. Korkunç bir fikirdi. *Tüm* fikirleri gibi.

"Anladım." Genç adam bakışlarını ondan ayırıp Anh'a doğru çevirdi. Kız şimdiye kadar çoktan Instagram'ı açıp hikâyesinde yayımlamak için video çekme işine girişmiş olmalıydı. "Peki o zaman."

"Peki."

Adam ona doğru bir adım attı. Düşündüğünün aksine kesinlikle iğrenç değildi. Az önce koca bir kamyoneti ittiği için fazlasıyla terlemiş olan birinin hâlâ bu kadar iyi kokması bir doktora tezine konu olabilirdi. Dünyanın en iyi biliminsanları bu konuyu araştırmalıydı.

"Ben sana doğru..." Olive ona biraz yaklaştı, elini kaldırıp bir anlık tereddütten sonra omzuna koydu ve parmak uçlarında yükselip kafasını ona doğru uzattı. Boyu, dudaklarına kolayca ulaşabileceği kadar uzun olmadığı için diğer elini de koluna

koyarak destek almaya çalıştı ve anında fark etti ki bu da bir nevi sarılma sayılırdı. Oysaki Adam daha iki saniye önce bunu yapmamasını söylemişti. *Lanet olsun.*

"Özür dilerim, çok mu yakınlaştım? Amacım..."

Cümlesini bitirmesine fırsat kalmadan Adam aralarındaki mesafeyi kapatıp onu öptü.

Küçük bir öpücükten birazcık fazlasıydı. Dudaklarını onunkilere bastırmış, dengesini korumasını sağlamak için de belini kavramıştı sadece. Ama ateşli bir an olmasa da Olive'in kalbi göğüs kafesine çarpmaya, karnının alt kısımlarında sıcak bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Nahoş bir his değildi ama kafa karıştırıcı ve biraz da korkutucuydu. Bu yüzden fazla uzun sürmeden geri çekilmek zorunda kaldı. Tekrar topuklarının üstüne basarken kısacık bir an için Adam ona doğru uzanmış ve ağızları arasındaki boşluğu kapatmaya çalışmış gibi geldi. Ancak gözlerini kırpıştırıp öpüşmenin sersemliğinden kurtulduğunda, genç adamın -yanakları hafifçe kızarmış ve solukları kesik kesik bir hal almış olsa da- sırtını dikleştirdiğini fark etti. Olive muhtemelen hayal görmüş olmalıydı.

Gözlerini ondan kaçırması gerektiğini hissediyordu. Adam da aynı şeyi yapmalıydı. O halde neden hâlâ birbirlerine bakıyorlardı?

"Pekâlâ," dedi Olive neşeli bir sesle. "Bu... şey, işe yaramıştır."

Adam'ın çenesi seğirdi ama sesi çıkmadı.

"Tamamdır o halde. Ben artık... şey..." Olive başparmağıyla arkasını işaret etti.

"Anh'ın yanına mı döneceksin?"

"Aynen. Aynen, onun yanına döneceğim."

Adam yutkundu. "Tamam. Peki."

Öpüşmüşlerdi. İki kere. Tam *iki kere* öpüşmüşlerdi. Gerçi bu o kadar da önemli bir şey değildi. İkisi de umursamıyordu. Ama... *İki kere!* Bir de kucak meselesi vardı. Tabii bu da önemli değildi.

"Haftaya görüşürüz o zaman."

Carlsen parmaklarını dudaklarına götürdü, sonra ellerini indirip iki yanında serbest bıraktı. "Evet. Çarşamba görüşürüz."

Bugün perşembeydi. Yani birbirlerini tekrar görmelerine altı gün vardı. Ama sorun değildi. Olive ne zaman ya da ne sıklıkta görüştüklerini takmıyordu. "Aynen, çarşamba gö... Bir dakika, ondan önce piknik var."

"Ne pik... Ah." Adam gözlerini devirdiğinde kendi gibi göründü. "Doğru. O kahr..." Cümlesini yarıda kesti. "O piknik."

Olive sırıttı. "Piknik pazartesi günü."

"Biliyorum," dedi Adam içini çekerek.

"Gidiyorsun değil mi?"

Carlsen ona, *tüm tırnaklarımın kerpetenle tek tek sökülmesini yeğlesem de başka bir seçeneğim yok*, der gibi baktı.

"Eh, ben de gidiyorum," dedi Olive gülerek.

"Neyse ki."

"Tom'u da getirecek misin?"

"Yüksek ihtimalle. O insanları *seviyor*."

"Eh, o zaman onunla biraz daha kaynaşmış olurum. Ayrıca bölüm başkanına da ilişkimizin ne kadar ciddi olduğunu, senin kaçmayı düşünmediğini gösteririz."

"Mükemmel. Sahte evlilik izni de bastırıp önüne atarım."

Olive bir kahkaha atıp ona el salladıktan sonra Anh'ın yanına döndü. Bir yandan da Adam'ı –Dr. Adam Carlsen'ı– ikinci kez öptüğü gerçeğini zihninden atmak ister gibi elinin tersiyle dudaklarını sildi. Gerçi silmese de olurdu. Küçücük bir öpücüktü sadece. Bir anlamı yoktu.

"Şu işe bak," dedi Anh, telefonunu cebine koyarken. "Biyoloji binasının önünde Doktor Adam MacArthur Carlsen'la işi pişirdin."

Olive gözlerini devirip binanın basamaklarını tırmanmaya koyuldu. "Göbek adının o olmadığından eminim. Ayrıca işi pişirmedik."

"Ama çok istediğiniz belliydi."

"Kapa çeneni. Sen neden bizi izliyordun ki?"

"Hiç de izlemiyordum. Tam Carlsen senin üzerine atılırken kafamı kaldırmış bulundum, sonra da gözlerimi ayıramadım."

Kulaklığını telefonuna takmakta olan Olive alaycı bir şekilde güldü. "Eminim öyledir."

"Carlsen senden gerçekten hoşlanıyor. Sana bakışından anlayabili..."

"Müziğin sesini sonuna kadar açıyor, seni dinlemiyorum."

"... yorum."

Uzunca bir zaman sonra, Olive raporunu yazmakla meşgulken, pikniğe gideceğini söylediğinde Adam'ın verdiği karşılığı hatırladı birden.

Neyse ki, demişti.

Başını eğip yere bakarken kendi kendine gülümsedi.

Yedinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Avuçlarıma dolan güneş kremi miktarı ile Anh'ı öldürme arzum arasında kayda değer bir pozitif korelasyon bulunduğu inkâr edilemez bir gerçektir.*

Tom'un raporunun üçte biri bitmişti. Arial font, on bir punto, aralıksız paragraf ile sayfa yanaştırma yapılmadan yazılmış halde bir kenarda bekliyordu. Olive sabahın beşinden beri laboratuvarda çalışmakla meşguldü. Peptit örneklerini analiz etmiş, protokol notları almış ve PCR makinesini beklerken kısa şekerlemeler yapmıştı. Saat on birde kapı hızla açıldı ve Greg küplere binmiş halde içeri daldı.

Bu sıradışı bir şeydi ama *aşırı* sıradışı da sayılmazdı. Greg zaten öfkeli biriydi, üstüne bir de doktora eğitiminin sebep olduğu sinir eklenince bu tür patlamalar yaşaması normaldi. Böyle davranışlar akademik camiada olmayan birine çok saçma gelebilirdi ama Olive onu anlıyordu. *Bana dördüncü kez Biyolojiye Giriş asistanlığı yaptırıyorlar, ihtiyacım olan evrak ödeme duvarına takıldı, danışmanımla görüşmemde ona yanlışlıkla "anne" diye seslendim...*

Greg ile Olive'in danışmanları aynıydı ve ikisi şimdiye dek iyi anlaşsalar da pek sıkı fıkı olmamışlardı. Olive, kadın danışman seçerken STEM kadınlarına yöneltilen pis bakışlardan biraz olsun kaçabileceğini düşünmüştü ama yine de kendini tamamen erkeklerden oluşan bir laboratuvarda bulmuştu. Ne yazık ki ideal ortamının bu olduğunu söyleyemezdi. İşte bu sebeplerden ötürü, Greg bir hışım içeri girip dosyasını tezgâha fırlattığında Olive ne yapacağını bilemedi. Onun suratını asarak oturmasını izlerken bir başka laboratuvar arkadaşı Chase içeri girdi, yüzünde rahatsız bir ifadeyle çocuğun sırtını sıvazlamaya başladı.

Olive RNA numunelerine özlemle son bir bakış attıktan sonra Greg'in tezgâhına gitti. "Sorun ne?"

Cevabın, *ayıraç üretimime son verildi* ya da *p-değerim .06 çıktı* veya *doktoraya başlamak bir hataydı ama özgüvenim akademik performansıma bağlı olduğundan ve okuldan ayrılmaya karar verirsem ne yapacağımı bilmediğimden dolayı artık geri çekilmek için çok geç* gibi bir şeyler olmasını bekledi.

Fakat bunların yerine duyduğu cevap, "Sorun senin salak erkek arkadaşın," oldu.

Sahte sevgililik oyununa başlayalı iki haftayı geçmişti ve birileri Adam'dan erkek arkadaşı olarak söz edince Olive artık irkilmiyordu. Yine de Greg'in sözleri öyle zehir doluydu ki Olive kendini tutamayıp, "Kim?" dedi.

"Carlsen." Greg bu ismi küfreder gibi söylemişti.

"Ah."

"Carlsen, Greg'in tez komitesinde," diye açıkladı Chase, daha yumuşak bir sesle. Olive'in gözlerine bakmıyordu.

"Ah, doğru." Haberler kötü olabilirdi. Fazlasıyla kötü hem de... "Ne oldu?"

"Tez önerimi reddetti."

"Kahretsin." Olive alt dudağını ısırdı. "Çok üzüldüm, Greg."

"Bu beni çok geriletecek. Her şeyi yeniden gözden geçirmem aylarımı alacak. Tek sebebi de Carlsen'ın kılı kırk yarması. Ben onun komitemde olmasını bile istememiştim ama Dr. Aslan aptal bilgisayımsal biyolojiye takıntılı olduğu için beni zorladı."

Olive yanağının içini ısırıp söyleyecek anlamlı bir şeyler bulmaya çalıştı ama başaramadı. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Olive, siz bu konuları konuşuyor musunuz?" diye sordu Chase birden, ona kuşkuyla bakarak. "Greg'i geçirmeyeceğini sana söyledi mi?"

"Ne? Hayır. Hayır, ben..." *Ben onunla bir hafta içinde sadece on beş dakika konuştum. Tamam, onu iki kez öpmüş ve bir kez kucağında oturmuş olabilirim ama hepsi bu kadar. Adam... Çok az konuşan biridir. Keşke daha fazla konuşsaydı. Böylece ben de hakkında bir şeyler öğrenmiş olurdum.* "Hayır, söylemedi. Böyle şeylerden bahsetmesi yönetmeliğe aykırı olurdu."

"Tanrım!" Greg avcunu tezgâhına vurarak Olive'in sıçramasına neden oldu. "Adi pislik. Şerefsiz sadist."

Olive ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. Adam'ı mı savunacaktı? Sonuçta adam *gerçekten* pisliğin tekiydi. Olive kendi gözleriyle kaç kez görmüştü. Belki son zamanlarda böyle davranmıyor olabilirdi ya da ona karşı öyle değildi ama Adam yüzünden gözyaşı döken tanıdıklarını tek tek sayması gerekse iki elinin parmaklarını hatta ayak parmaklarını bile dahil etmesi gerekirdi. Belki Chase'in parmaklarını bile ödünç almak zorunda kalırdı.

"En azından neden olduğunu söyledi mi? Değiştirmen gereken neymiş?"

"Her şey. Kontrol şartını değiştirmemi ve bir tane daha eklememi istedi. Bu projenin on kat daha fazla zaman almasına neden olacak. Bir de bunu söylerken görecektin. Kendini beğenmiş, *küstah* herif!"

Eh, bu yeni bir haber değildi. Olive iç geçirmemeye çalışarak şakağını kaşıdı. "Çok kötü olmuş. Üzüldüm," dedi bir kez daha. Hislerinde samimiydi ama başka ne diyeceğini bilemiyordu.

"Ee bir zahmet." Greg kalkıp tezgâhının etrafından dolaşarak Olive'in önünde durdu. "Üzülmelisin zaten."

Olive donakaldı. Yanlış duymuş olmalıydı. "Pardon?"

"Onun kız arkadaşı değil misin?"

"Ben..." *Aslında değilim.* Ama kız arkadaşı olsaydı bile bunu hak etmiyordu. "Greg, ben onunla *çıkıyorum*. Ama o değilim. Bu meselenin benimle ne alak..."

"Tüm bunları sıkıntı etmiyorsun. Onun istediği gibi güç gösterisinde bulunmasına bir şey demiyorsun. Bölümdekilere yaptıkları senin kıçında bile değil. Öyle olsaydı miden onunla çıkmayı kaldırmazdı."

Çocuğun ses tonu karşısında Olive geriye doğru bir adım attı.

Chase ise barış elçisi gibi ellerini kaldırarak aralarına dikildi. "Hey, hey! Uzatmaya hiç..."

"Tez önerini reddeden ben değildim, Greg."

"Olabilir. Yine de bölümdeki çoğu insanın, erkek arkadaşından korkarak bir hayat geçirmelerini önemsemiyorsun."

Olive kızmaya başlıyordu. "Bu doğru değil. Profesyonel ilişkilerimle şahsi hislerimi ayırt edebilecek kabiliyete sahibim."

"Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun sen."

"Bu yaptığın adil değil. Ben ne yapabilirim ki?"

"İnsanların tezlerini reddedip durmasını engelleyebilirsin."

"Ben mi?" dedi Olive sinirle. "Greg, Adam önerini reddetti diye böyle..."

"Oo, şimdi Adam oldu, öyle mi?"

Olive dişlerini sıktı. "Evet, öyle. Erkek arkadaşıma hangi şekilde seslenmem seni memnun ederdi? Profesör Carlsen mı demeliydim?"

"Bölümdeki doktora öğrencilerinin yarısını anlayabilseydin veya destekleseydin siktiğimin herifinden ayrılırdın."

"Bunu nasıl... Şu an nasıl mantıksız konuştuğunun farkında mısın?"

Greg ona cevap vermeden öfkeyle laboratuvardan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Onun söyledikleriyle ilgilenmediği belliydi. Olive avuçlarını yüzüne sürttü, cidden çok rahatsız olmuştu.

"Greg'in demek istediği bu değildi. Yani, konu seninle alakalı değil," dedi Chase, kafasını kaşıyarak. Ah, tartışmaya o da şahit olmuştu. Hem de en ön koltuktan. On beş dakika sonra departmandaki herkes olayı duyacaktı. "Greg ilkbaharda karısıyla birlikte mezun olmak istiyor. Sonrasında birlikte post doktora programı arayacaklar. Ayrı olmak istemiyorlar."

Olive başını salladı. Greg'in isteğini anlayabiliyordu. Öfkesinin bir kısmı eridi. "Anladım." *Ancak bana karşı kaba davranmak, tezinin daha çabuk kabul görmesini sağlamayacak*, diye düşündü.

Chase içini çekti. "Şahsi bir şey değil ama bu durumun bizim için tuhaf olduğunu anlamalısın. Çünkü Carlsen... Yani, daha önce hiçbir komitende yer almamış olabilir ama onun nasıl biri olduğunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Olive nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"Şimdi de onunla çıkıyorsun ve..." Chase omuz silkip gergince gülümsedi. "Taraf tutuyor olamazsın ama bazen öyle hissettiriyor, anlarsın ya..."

Chase'in söyledikleri gün boyunca Olive'in aklını kurcaladı. Fareleri test protokolünden geçirip bulguları yorumlamasını zorlaştıran iki aykırı değerle ne yapacağını düşünürken ve sonrasında sıcak esintinin altında bisikletle eve dönüp hayatında tattığı en lezzetsiz pizzadan iki dilim yerken bu sözleri düşündü durdu. (Malcolm, bağırsak mikrobiyomlarını düzenleme amacıyla haftalar önce sağlıklı beslenme takıntısı edinmişti ve karnabahar pizzasının tadının güzel olmadığını itiraf etmeyi reddediyordu.)

Olive'in arkadaşları arasında sadece Malcolm ile Jeremy, Adam'la birlikte olması konusunda sorun çıkarmışlardı ama ilk şokun ardından, ilişkisi yüzünden ona kin tutmaya falan kalkmamışlardı. Esasında diğer öğrencilerin duygularını kafasına pek taktığını söyleyemezdi. Her zaman yalnız biri olmuştu ve sıklıkla etkileşim halinde olmadığı insanların fikirlerini önemsemek zaman ve enerji kaybı gibi geliyordu. Yine de Greg'in söylediklerinde bir doğruluk payı olabilirdi. Carlsen tanıştıklarından beri ona karşı asla kabalık etmemişti ama diğer öğrencilere kötü davranan birinin yardımını kabul etmek Olive'i kötü biri yapar mıydı?

Dağınık yatağına uzanıp karanlıkta parlayan yıldızlarına baktı. Malcolm'ın seyyar merdivenini alıp bunları dikkatlice tavanına yapıştıralı iki sene olmuştu; şimdi yapışkanın gücü azalıyordu ve köşedeki kuyruklu yıldız her an düşecek gibiydi. Olive daha fazla düşünmeden dönerek yataktan kalktı ve az önce çıkardığı kot pantolonunun cebinden telefonunu buldu.

Adam birkaç gün önce ona numarasını vermiş, "Bir sorun çıkarsa da buluşmayı iptal etmek zorunda kalırsan beni ara. E-postadan daha kolay olur," demişti ama Olive o zamandan beri numarayı hiç kullanmamıştı. İsminin altındaki mavi ikona tıkladığında daha önce hiç mesajlaşmadıkları için karşısına beyaz bir ekran çıktı. İçi birden kaygıyla dolduğu için bir eliyle mesaj yazarken diğer elinin başparmağını ısırmaya başladı.

Olive: Greg'in tez önerisini ret mi ettin?

Adam telefonunu *hiç* kullanmıyordu. Hem de hiç. Olive onunla zaman geçirirken bir kez bile telefonunu çıkarıp kontrol ettiğini görmemişti. Halbuki o kadar büyük bir laboravutarın başındayken dakika başı otuz e-posta geliyor olmalıydı. İşin aslı, Olive onun bir ceptelefonuna sahip olup olmadığını bile bilmiyordu. Belki de modern hippiler gibi o da teknolojiden nefret ediyordu. Belki verdiği numara ofis hattıydı ve bu yüzden mesaj atmak yerine aramasını söylemişti. Ya da... Mesaj yazmayı bilmiyor bile olabilirdi.

Olive'in avcu titredi.

Adam: Olive?

O anda kendi numarasını ona vermediği kafasına dank etti. Yani mesajı atanın kim olduğuna dair hiçbir fikri olmamasına rağmen doğru tahmin etmesi olağanüstü bir içgüdünün işaretçisiydi.

Lanet olasıca adam.

Olive: Evet, benim.

Olive: Greg Cohen'ı reddetmişsin. Bugün laboratuvarda karşılaştığımızda çok kızgındı.

Bana kızgındı. Senin yüzünden. Yaptığımız bu aptalca şey yüzünden.

Olive, bir dakikalık duraksama olunca onun kötü karakterler gibi ekrana bakarak güldüğünü hayal etti. Sonra cevap geldi.

Adam: Diğer öğrencilerin tez önerileri hakkında seninle konuşamam.

Olive içini çekti ve yeterlik sınavlarını geçtiği için Malcolm'ın hediye ettiği pelüş tilkiyle bakıştı.

Olive: Bana bir şey anlatmanı istemiyorum. Greg anlattı zaten. Kız arkadaşın olduğum için de bütün sinirini benden çıkardı.

Olive: "Kız arkadaşın."

Ekranın alt kısmında üç nokta belirip kayboldu. Sonra yine belirdi, bir süre ekranda kaldı ve yine kayboldu. En sonunda Olive'in telefonu titredi.

Adam: Komiteler öğrencileri reddetmez. Tez önerilerini reddederler.

Olive alaycı bir şekilde gülerken onun da bunu duymasını diledi.

Olive: Tabii. Bunu bir de Greg'e söyle.

Adam: Söyledim zaten. Çalışmasındaki zayıf noktaları açıkladım. Tezini bu açıklamalar doğrultusunda yeniden gözden geçirip düzelttiğinde ben de onayımı vereceğim.

Olive: Greg'in reddedilmesinin sebebinin sen olduğunu itiraf ediyorsun demek.

Olive: Yani senin deyiminle... önerisinin reddedilmesinin.

Adam: Evet. Önerisi olduğu haliyle kabul edilseydi herhangi bir bilimsel değer taşımayacaktı.

Olive yanağının içini ısırıp telefonuna bakarak bu konuşmayı devam ettirmenin kötü bir fikir olup olmayacağını düşündü. Söylemek istediği şeylerle sınırı aşar mıydı acaba? Ama sonra Greg'in laboratuvarda nasıl davrandığını hatırladı ve "Aman, boş ver," diye mırıldanarak cevabını yazdı.

Olive: Peki geribildirimini nazik bir üslupla yapmanın daha iyi olabileceğini hiç düşündün mü?

Adam: Sebep?

Olive: Çünkü öyle yapsaydın Greg şimdi bu kadar kızgın olmazdı.

Adam: Hâlâ sebebi anlamıyorum.

Olive: Ciddi misin?

Adam: Arkadaşının duygularını düşünmek benim işim değil. Doktora derecesi için çalışıyor, ilkokulda okumuyor. Eğer akademik camiada kalmaya karar verirse hayatının sonuna dek hoşlanmadığı geribildirimlerle karşılaşacak. Bununla nasıl başa çıkacağını kendisi öğrenmeli.

Olive: Yine de mezuniyetini ertelemekten zevk alıyormuş gibi görünmemeye çalışabilirdin.

Adam: Bu çok saçma. Tez önerisinin reddedilmesinin sebebi, şu anki haliyle onu başarısızlığa götürecek olmasıydı. Ben ve komitedeki diğer arkadaşlarım, faydalı bilgiler üretebilmesi için ona geribildirim yaptık. Greg şu anda *eğitim görmekte olan bir biliminsanı* ve kendisine yol gösterenlere kızmak yerine değer vermeli.

Olive cevap yazarken dişlerini sıktı.

Olive: Departmanda en çok tez reddeden profesör sensin, bunu biliyor olmalısın. O kadar ağır eleştiriler gerçekten lüzumsuz. Yani bölümdekilere, doktora derecesi peşinde koşmayı bırakın ve asla arkanıza bakmadan gidin der gibisin. Öğrencilerin senin hakkında neler dediğini bilmiyor musun?
Adam: Bilmiyorum.
Olive: Muhalif. Ve ulaşılması güç.

Tabii ki bunlar söylenenlerin en hafifiydi. *Pisliğin tekisin*, demek isterdi Olive. *Oysaki istediğinde nasıl bunun tam aksi gibi davranacağını çok iyi biliyorsun. Bana karşı neden o kadar farklı olduğunu hiç anlamıyorum. Senin için hiçbir şey ifade etmememe rağmen ne zaman bir araya gelsek kişilik nakli yaptırmış gibi davranmanın mantığını çözemiyorum.*

Ekranın alt kısmındaki üç nokta on, yirmi, otuz saniye kıpırdandı. Bir dakika geçtiğinde hâlâ oradaydı. Olive son mesajını tekrar okurken fazla ileri gitmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Belki de Carlsen, bir cuma akşamı saat dokuzda bu denli tahkir edilmenin, sahte sevgililik anlaşmasının dahilinde olmadığını hatırlatan bir mesaj yazıyordu.

Sonra karşısında ekranı kaplayan mavi bir baloncuk belirdi.

Adam: Ben işimi yapıyorum Olive. Ve iş tanımımda geribildirimleri kibar bir dille yapmak veya öğrencilerin kendilerini iyi hissetmesini sağlamak bulunmuyor. Benim görevim, ilerlemesi için çalıştığımız

bilimdalının yoluna ket vuracak faydasız veya zararlı saçmalıklar yazmayacak titiz araştırmacılar yetiştirmek. Akademik dünya zaten korkunç bilimsel çalışmalar ve vasat biliminsanlarıyla dolu. Arkadaşlarının hakkımda ne *düşündükleri umurumda bile değil*, çalışmaları standartlara uygun olsun yeter. *Çalışmalarda* doğru yolda olmadıkları söylendi diye okulu bırakmak istiyorlarsa bıraksınlar o zaman. Herkeste biliminsanı olacak kumaş yoktur. Ve bu kumaşa sahip olmayanlar ayıklanmalı.

Olive telefonuna bakakalmıştı. Adam'ın bu kadar hissiz ve merhametsiz oluşundan nefret ediyordu. Greg'i çok iyi anlıyordu çünkü kendisi de benzer vaziyetlere düşmüştü. Sebebi Adam olmayabilirdi ama STEM camiasındaki deneyimlerinin büyük kısmının aşağılık kompleksi, kendinden şüphe ve kaygıyla sonuçlandığını söyleyebilirdi. Yeterlilik sınavlarından önceki iki hafta gözüne doğru düzgün uyku girmemişti. Sahne korkusu yüzünden kariyer yapamayacağından ve odadaki en aptal insan olarak görüleceğinden endişelenmiş durmuştu. Yine de zamanının ve enerjisinin çoğunu mükemmel bir biliminsanı olmaya adamış, kendine bir yol çizmeye ve bir şekilde *faydalı olmaya* çalışmıştı. Birilerinin, duygularını ve yaptığı çalışmayı böylesine soğuk bir kalple reddetmesi fikri canını çok yakıyordu. Bu yüzden Adam'a cevabı fazlasıyla çocukça oldu.

Olive: Peki, siktir git Adam.

Mesajı gönderir göndermez pişman olsa da içinden özür dilemek gelmedi. Yirmi dakika geçtikten sonra Adam'ın yanıt vermeyeceğini anladı ve ekranın üst kısmındaki, şarjının %5 kaldığını gösteren uyarıyı fark edince derin bir iç geçirerek kalktı, şarj aletini aramaya girişti.

***

"ŞİMDİ SAĞA DÖNECEKSİN."

"Anlaşıldı." Malcolm sağ sinyali yakınca küçük arabanın içinde *klik* sesleri yankılandı. "Sağa dönüyorum."

"Hayır, Jeremy'yi dinleme. Sola dön."

Jeremy öne uzanıp Anh'ın koluna hafifçe vurdu. "Malcolm, sen bana güven. Anh daha önce bu çiftliğe hiç gelmedi. Ben sağ tarafta olduğunu biliyorum."

"Google Haritalar solda olduğunu söylüyor."

"Google Haritalar yanılıyor."

"Ne yapacağım?" Malcolm dikiz aynasına bakarak yüzünü buruşturdu. "Sağ mı sol mu? Ol, sen ne diyorsun?"

Arka koltuktaki Olive camdan dışarı bakarken omuz silkti. "Sağı dene. Yanlışsa geri dönüp soldan gideriz." Anh'a özür diler gibi bir bakış attı ama kız, erkek arkadaşıyla sahte bir sert bakışma yarışması içinde olduğu için onu fark etmedi bile.

Malcolm burnunu kırıştırdı. "Geç kalacağız. Tanrım, bu aptal pikniklerden nefret ediyorum."

"Zaten geç kaldık." Olive arabanın saatine baktı. "Hem de bir saat. On dakika daha eklense bir şey olmaz." *Umarım yiyecek bir şeyler kalmıştır.* Karnı iki saattir öyle gurulduyordu ki araçtaki herkes fark etmiş olmalıydı.

Üç gün önce Adam'la tartıştıktan sonra pikniğe katılma konusunda kararsız kalmıştı. Kendini laboratuvara kapatmak ve tüm hafta sonu yaptığı şeye –yani Adam'a durduk yere "siktir git" dediği gerçeğinden kaçmaya– devam etmek istiyordu sadece. Hem bu vakti, Tom'un raporu üzerinde çalışmakla geçirebilirdi, zira raporu yazmak düşündüğünden daha zorlu oluyordu. Sebebi de bu işi çok ciddiye aldığı için analizleri yüzlerce kez tekrar etmesi ve her cümlenin üstünde dakikalar harcamasıydı. Fakat bölüm başkanı için özel gösteri sergileyecekleri sözünü hatırlayarak son

dakikada fikrini değiştirmişti. Adam onun Anh'ı ikna etmesi için elinden geleni yapmıştı, şimdi sıra Olive'deydi.

Tabii Adam onunla görüşmekten vazgeçmediyse.

"Merak etme, Malcolm," dedi Anh. "Eninde sonunda varacağız. Biri sorarsa dağ aslanı saldırısına uğradığımızı söyleriz. Tanrım, hava neden bu kadar sıcak? Aa bu arada, yanımda güneş kremi getirdim. Koruma faktörü 30 olan da var, 50 de. Hiçbiriniz krem sürmeden şuradan şuraya gidemezsiniz ona göre."

Arka koltuktaki Olive ile Jeremy, onun güneş kremi takıntısını bildikleri için bezgince bakıştılar.

Sonunda alana ulaştıklarında piknik tam gaz devam ediyordu ve bedava yiyeceğin bulunduğu tüm akademik etkinlikler gibi kalabalıktı. Olive masaların arasından dolanarak ilerlerken, dev bir meşenin altında diğer akademisyenlerle birlikte oturan Dr. Aslan'ı görüp el salladı. Kadın da ona el sallayarak karşılık verdi. Laboratuvarındaki öğrencilerin, haftalık sekiz saatlik çalışmanın dışındaki boş vakitlerini de yönetebilecek otoriteye sahip olduğunu düşündüğü için memnun olduğu belliydi. Olive ona gücenmemiş gibi gülümsemeye çalışırken bir salkım yeşil üzüm buldu ve yemeye başlarken gözlerini alanda gezdirdi.

Anh haklıydı. Eylül ayında olmalarına rağmen hava çok sıcaktı ama bunun keyfini çıkaran insanlar her yerdeydi. Piknik sandalyelerine oturmuş, çimenlere uzanmışlardı. Bazıları ahırlara girip çıkıyor, bazılarıysa ana binanın yakınlarındaki katlanır masalarda plastik tabaklardan yemek yiyordu. Devam eden en az üç maç vardı. Biri, oyuncuların çember şeklinde durduğu voleybol karşılaşması, biri futbol maçı, biri de oyuncularını yarı giyinik bir düzine kadar erkeğin oluşturduğu frizbi oyunuydu.

Dr. Rodrigues'in immünolojiden birini devirmesini izlerken Olive, "Şuradakiler ne oynuyorlar?" diye sordu Anh'a. Sonra bakışlarını neredeyse boşalmış masalara çevirdi. Çok az yiyecek kalmıştı. Bir sandviç veya bir paket cips bulsa yine yeterdi.

"*Ultimate* frizbi sanırım, emin değilim. Güneş kremi sürdün mü sen? Üstünde askılı tişört ve şort var, Ol. Sürmediysen derhal sürmelisin."

Olive ağzına bir üzüm daha attı. "Siz Amerikalılar ve sahte sporlarınız..."

"Kanada'da da frizbi turnuvaları olduğundan eminim ama sana sahte olmayan bir şey söyleyeyim."

"Neymiş?"

"Cilt kanseri. Güneş kremini sür."

"Tamam anneciğim." Olive gülümsedi. "Önce yemek yiyebilir miyim?"

"Ne yiyeceksin ki? Bir şey kalmamış. Ah, şurada biraz mısır ekmeği var."

"Güzel. Ver bakalım."

"Mısır ekmeğini yemeyin kızlar." Jeremy kafasını ikisinin arasına uzattı. "Jess'in dediğine göre farmakolojiden bir öğrenci üstüne hapşırmış. Malcolm nereye gitti?"

"Aracı park etmeye. *Oha! Siktir!*"

Olive arkadaşının bağırışıyla telaşlanarak bakışlarını masadan ayırdı. "Ne oldu?"

"*Oha ohaa*!"

"Ne oluyor, Anh?"

"*Oooha*!"

"Bunu az önce söylemiştin."

"Çünkü... *Oooohaa*!"

Olive etrafına bakınarak ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Ne diyorsun ya... Ah, Malcolm da geldi. Belki yiyecek bir şeyler bulmuştur."

"Şuradaki *Carlsen* mı?"

Olive güneş kremi saçmalığını unutup yiyecek bir şey buldu mu diye Malcolm'a doğru ilerlemeye başlamıştı ki Adam'ın

adını duyunca olduğu yerde kalakaldı. Gerçi asıl dikkatini çeken Anh'ın ismi söyleyiş şekliydi. "Ne? Nerede?"

Jeremy frizbi oynayan kalabalığı işaret etti. "Şuradaki o, değil mi? Üstsüz olan?"

"*Oha*!" diye tekrar etti Anh. Herhalde dağarcığındaki diğer sözcükler yok olmuştu. "O gördüğüm altılı karın kası mı?"

Jeremy gözlerini kırpıştırdı. "Sekizli bile olabilir."

"Onlar gerçek omuzlar mı?" diye sordu Anh. "Acaba omuz genişletme operasyonu falan mı yaptırdı?"

"MacArthur hibesini o operasyona harcamış olmalı," dedi Jeremy. "Çünkü bu tür omuzlar doğal bir şekilde oluşamaz."

"Tanrım, Carlsen'ın *göğsüne* bakın." Malcolm çenesini Olive'in omzunun üstünden uzattı. "Tez önerimi yırtıp yenisini yazmamı söylerken gömleğinin altında bu göğüs mü vardı yani? *Ol!* Neden onun tam bir kas yığını olduğunu söylemedin?"

Olive yere kazık çakmış gibi kalmıştı. *Çünkü bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.* Geçen gün o kamyoneti ittiğini gördükten sonra biraz fikir sahibi olmuştu aslında ama öyle bir görüntüyü gözünde canlandırmamaya çalışıyordu.

"İnanılmaz." Anh, Olive'i çekiştirip avcuna bolca güneş kremi sıktı. "Şu kremi omuzlarına ve bacaklarına sür. Yüzünü de unutma. Senin tenin büyük risk altında, Bayan Çilli Surat. Jer, sen de gel bakayım."

Olive hissizce başını sallayıp güneş kremini kollarıyla bacaklarına sürmeye başladı. Hindistan cevizi kokusunu içine çekerken hâlâ Adam'ın vücudunu düşünmemek için kendini zorluyor ama yapamıyordu.

"Bu konuda gerçek çalışmalar var mı?" diye sordu Jeremy.

"Hıı?" Anh saçlarını topuz yapmakla meşguldü.

"Çiller ve cilt kanseri arasındaki bağ konusunda."

"Bilmem."

"Olması gerek."

"Doğru. Merak ettim şimdi."

"Bir dakika. Burada Wi-Fi bağlantısı var mı?"

"Ol, internetin var mı?"

Olive ellerini fazla kullanılmamışa benzeyen bir peçeteye sildi. "Telefonumu Malcolm'ın arabasında unuttum."

Sonra bakışlarını, telefonun ekranına bakan Anh ile Jeremy'den ayırıp on dört erkek ve sıfır kadından oluşan frizbi grubuna çevirdi. Grupta hiç kadın olmamasının sebebi STEM programlarındaki testosteron salgılayan beden fazlalığı olmalıydı. Ayrıca oyuncuların en az yarısı akademisyenler ve post doktora öğrencileriydi. Adam, Tom, Dr. Rodrigues ve farmakolojiden birkaç kişi daha vardı. Hepsi de aynı Adam gibi üstsüzdü. Ama hayır, aynı Adam gibi demek doğru olmazdı çünkü onun görünüşü çok farklıydı.

Olive daha önce hiç böyle hissetmemişti. Bu denli çekici bulduğu erkekler bir elin parmaklarını geçmezdi. Esasında tek parmağı bile geçmezdi. Ve şu anda bahsi geçen bu erkek ona doğru koşuyordu çünkü Tom Benton sağ olsun, dengesiz bir atış yaptığı için frizbi Olive'in birkaç metre ötesinde çimlerde duruyordu. Ve ne tesadüftü ki Adam –*üstsüz Adam*– frizbiye en yakın duran oyuncuydu.

"Aha, şu makaleye bak." Jeremy heyecanlanmıştı.

"*Kanser Epidemiyolojisi, Biyo-işaretler ve Önleyici Tedbirler.* 2013'te yapılmış bir meta analiz. 'Fotokimyasal hasar ve bazal hücreli karsinom' diyor burada."

Jeremy aradığını bulmanın sevinciyle havayı yumrukladı. "Olive, dinliyor musun?"

Hayır, maalesef dinleyemiyordu. Beynini ve gözlerini boşaltmaya uğraşmakla meşguldü çünkü. Sahte sevgilisini ve karnında birden beliren sıcak hisleri görmezden gelmeye çalışıyordu.

Tek dileği şu anda başka bir yerde olmaktı. Ya da geçici olarak kör ve sağır olmak.

"Şunu dinleyin: Güneş lekelerinin, bazal hücreli karsinomla zayıf da olsa bağlantısı bulunmaktadır. Bu hiç hoşuma gitmedi. Jeremy, telefonu tut. Olive'e daha çok güneş kremi vereceğim. Koruma faktörü 50 olandan kullanması daha akıllıca sayılır."

Olive gözlerini artık iyice yaklaşmış olan Adam'dan ayırdı ve dönüp Anh'dan kaçtı. "Hayır. Bir sürü sürdüm zaten."

"Ol," dedi arkadaşı, Olive ne zaman sebze ihtiyacını patates kızartması yiyerek karşıladığını ya da beyazlarıyla renklilerini birlikte yıkadığını söylese takındığı tavırla. "Literatürü biliyorsun."

"Literatürü ben de bilmiyorum, sen de bilmiyorsun. Sadece bir cümle okudun diye..."

Anh onun elini tekrar tutup yarım kilo güneş kremini avcuna boca etti. O kadar çoktu ki dökülmesin diye Olive diğer avucunu da kullanmak zorunda kaldı ve ellerini açmış bir dilenci gibi öylece kaldı.

"İşte oldu." Anh kocaman gülümsedi. "Şimdi kendini bazal hücreli karsinomdan koruyabilirsin. Of, adı çok korkunç değil mi?"

"Ben..." Kollarını hareket ettirebilse Olive avcunu alnına vururdu. "Güneş kreminden nefret ediyorum. Yapış yapış olmama ve *piña colada* gibi kokmama yol açıyor. Hem bu kadar krem çok fazla."

"Teninin emebileceği kadarını sür. Çilli bölgelere daha çok sürmeyi unutma. Kalanını da başkasıyla paylaşabilirsin."

"İyi. Anh, sen birazını al. Sen de al Jeremy, sonuçta kızılsın."

"Çilleri olmayan bir kızılım ama." Çocuk, bu geni kendisi oluşturmuş gibi gururla gülümsedi. "Ayrıca ben çoktan sürdüm. Bebeğim sağ olsun." Anh'ın yanağına bir öpücük kondurmak için uzandığında neredeyse oracıkta işi pişirmeye başlayacaklardı.

Olive içini çekmemek için kendini tuttu. "Ben bu kadar kremle ne yapacağım peki?"

"Başka birini bul. Malcolm nereye gitti?"

Jeremy burnundan alaycı bir nefes verdi. "Şurada, Jude'la birlikte."

"Jude mu?" Anh kaşlarını çattı.

"Evet. Nörobilim beşinci sınıf öğrencisi olan çocuk."

"MD-Ph.D. Jude mu? Çıkıyorlar mı yoksa..."

"Arkadaşlar." Olive öfkeyle bağırmamak için zor duruyordu. "Hareket edemiyorum. Şu güneş kremi pisliğine bir çare bulun artık."

"Tanrım, Ol," dedi Anh gözlerini devirerek. "Bazen çok dramatik oluyorsun. Bir dakika..." Olive'in arkasındaki birine el sallayıp daha yüksek bir sesle devam etti. "Hey, Doktor Carlsen! Güneş kremi sürdünüz mü?"

Olive'in beyni bir mikro-saniye içinde alev aldı ve yanıp kül oldu. Bir milyon nöron, bir milyon gliyal hücre ve kim bilir kaç mililitre beyin-omurilik sıvısı vücuduna veda edip ebediyete doğru yolculuğa çıktı. Organları da farklı durumda değildi; hepsi aynı anda kendilerini kapatmaya başlamışlardı sanki. Adam'la tanıştıkları andan beri kaçıncı kez yer kabuğunun yarılıp ona yer açmasını ya da kıyametin kopmasını istemişti, artık sayamıyordu. Ama bu sefer gerçekten dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordu.

Arkanı dönme, dedi sinir sisteminden geriye kalanlar. *Anh'ı duymamış gibi davran. Burada yokmuşsun gibi davran.* Ama bu imkânsızdı. Çünkü bir üçgene hapsolmuştu. Bir köşesini kendisi oluştururken bir köşesini Anh, diğer köşesini de muhtemelen artık arkasında olan Adam oluşturuyordu. Başka bir seçeneği yoktu. Onun bir kova güneş kremiyle dolu olan ellerini göremeyen Adam'ın, "Hayır," dediğini duyduğunda her şey bitmişti.

Lanet olsun.

Olive arkasına döndüğünde sol elinde frizbiyi tutan genç adam terle sarılmış kaslarıyla karşısında duruyordu. "Mükemmel!" dedi Anh, aşırı coşkulu bir sesle. "Olive'in elinde bir sürü güneş kremi kalmıştı ve ne yapacağını bilemiyordu. Birazını size sürsün!"

Hayır. Hayır, hayır, *hayır*. "Olmaz," diye tısladı Olive, Anh'a. "Bu *çok* uygunsuz olur."

"Niyeymiş o?" Anh ona bakıp masumca göz kırpıştırdı. "Ben Jeremy'ye sürekli sürüyorum. Bak." Eline biraz güneş kremi sıkıp Jeremy'nin yüzüne rastgele sürdü. "Erkek arkadaşıma güneş kremi sürüyorum. Çünkü cilt kanseri olmasını istemiyorum. *Uygunsuz* bir şey mi yapıyorum?"

Olive bu kızı gebertecekti. Aptal güneş kremini son damlasına kadar boğazından aşağı sıkacak ve oksibenzon zehirlenmesi nedeniyle kıvranarak ölmesini izleyecekti.

Ama sonra. Şimdi tamamen okunmaz bir ifadeyle ona bakan Adam'a dönmesi gerekiyordu. Özür mü dilese, el mi sallasa yoksa masanın altına girip oracıkta kıvrılsa mı bilemiyordu. Bu yüzden tek yapabildiği öylece dikilmek oldu. Son konuşmalarında ona hakaret etmiş olsa da Adam hiç kızgın görünmüyordu aslında. Olive'in bir yüzüne bir de avuçlarından taşmakta olan beyaz gölcüğe bakıyor ve muhtemelen başlarına açılan bu yeni dertten kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

En sonunda pes edip bir kez kafasını salladı, sırt kaslarını dalgalandırarak çimenliğe doğru döndü ve frizbiyi Dr. Rodrigues'e fırlattı. "Ben beş dakika mola veriyorum!"

Ah, gerçekten de güneş kremi sürme seremonisi yapacaklardı. Kahretsin. Tabii, neden yapmayacaklardı ki? Artık hayatı böyle zavallıca, aptalca, ahmakça kararlardan ibaretti ne de olsa.

"Selam," dedi Adam, ona yaklaştığında. Gözlerini yalvarırcasına açılmış ellerine dikmişti. Arkadaki Anh ile Jeremy'nin gözleri de kesin onların üstündeydi.

"Selam." Olive bugün terlik giymeyi tercih etmişti. Adam ise spor ayakkabı giymişti ve normalde de uzun olmasına rağmen bugün daha bir uzun görünüyordu. Olive'in gözleri onun göğüs kaslarıyla aynı hizadaydı ve... *Hayır. Olmaz. Oraya girme.*

"Arkanı döner misin?"

Adam kısacık bir an için tereddüt etse de karakterine aykırı bir uysallıkla döndü. Fakat bu Olive'in sorunlarına çözüm olmamıştı zira adamın sırtı da en az göğsü kadar göz alıcıydı.

"Şey... biraz eğilebilir misin?"

Adam eğildi ama aşırı uzunluktan ötürü omuzları hâlâ metrelerce yukarıdaydı. Yine de Olive'in ulaşması biraz olsun kolaylaşmıştı. Sağ elini kaldırdığında kremin bir kısmı yere döküldü. *İşte ait olduğun yerdesin salak krem*, diye düşündü Olive kızgınlıkla. Ardından yapacağını asla ama asla hayal etmediği şeye, Adam Carlsen'ın vücuduna güneş kremi sürmeye başladı.

Ona ilk kez dokunmuyordu aslında. Kaslarının bu denli sert, etinin bu denli sıkı oluşu karşısında böylesine şaşırmamalıydı. Bu vücut, geçen gün bir kamyoneti tek başına itmişti ve muhtemelen Olive'in kilosunun üç katı kadar ağırlık kaldırabilirdi. Olive onu ağırlık kaldırırken hayal etmeye başlamıştı ki kendini durdurdu çünkü düşünceleri hiç iyi bir yere gitmiyordu. Ancak hayallerini durdurmayı başarsa da eliyle Adam'ın teni arasında artık boşluk kalmadığı gerçeği değişmiyordu. Genç adamın cildi güneşte iyice ısınmıştı ve dokunuşunun altında omuzları oldukça rahattı. İnsan içinde olmalarına rağmen bu yakınlık, aralarında fazlasıyla samimi ve sıcak bir şeyler geçiyormuş gibi hissettiriyordu.

"Bu gibi..." Olive'in ağzı kurumuştu. "Bu gibi durumlara sık sık düştüğümüzden dolayı özür dilemek istiyorum."

"Sorun değil."

"Ama gerçekten üzgünüm."

"Senin bir hatan yok." Adam konuşurken zorlanıyormuş gibiydi.

"Sen iyi misin?"

"Evet." Başını salladı ama bu hareketinde bile bir gerginlik hissediliyordu. Olive onun aslında göründüğü kadar rahat olmayabileceğini fark etti.

"Bir ila 'korelasyon eşittir nedensellik' arasında bir puan vermen gerekse bu durumdan ne kadar nefret ettin?"

Carlsen kıkırdayarak onu şaşırttı ama bir yandan da kendini sıkıyor gibiydi. "Hiç nefret etmedim. Hem senin bir kabahatin yok."

"Ama başımıza gelebilecek en berbat şeylerden biri bu ve..."

"Berbat bir durum değil, Olive." Adam ona bakmak için hafifçe döndü. Gözlerinde muzip ışıltılar ve bir tutam gerginlik vardı. "Böyle şeyler sık sık yaşanacak, mecburen."

"Doğru."

Adam parmaklarını onun sol avcuna daldırıp gövdesinin ön kısmına sürmek için biraz krem aldı. Bunu yapması çok iyi olmuştu çünkü Olive, bölümündeki öğrenciler ile akademisyenlerin yüzde yetmişinin ve tıpkı bir şahin gibi onları izleyen patronu Dr. Aslan'ın önünde genç adamın göğsüne güneş kremi sürmeyi istemezdi. Gerçi Dr. Aslan'ın onları izlediğinden tam emin değildi ve dönüp kontrol etmeye de hiç niyeti yoktu. Sonuçta bilmemek en büyük mutluluktu. "En büyük sebep de senin meraklılardan oluşan bir toplulukla arkadaş olman."

Olive bir kahkaha attı. "Değil mi ama? Bugünden sonra Anh'la arkadaşlığıma *kesin* nokta koyacağım. Hatta onu öldürmeyi bile planlıyorum."

Bunu söyledikten sonra ellerini Adam'ın kürekkemiklerine kaydırdı. Tenindeki sayısız küçük ben ve çilleri incelerken parmağıyla noktaları birleştirme oyunu oynamayı düşündü. Ortaya ne güzel resimler çıkardı.

"Neyse ki güneş kreminin uzun süreli yararları biliminsanları tarafından kanıtlandı. Sen de *oldukça* açlık tenlisin. Biraz daha eğilir misin? Boynuna da süreyim."

"Hı hı."

Olive omuzlarının ön kısmına krem sürebilmek için ön tarafına geçti. Adam o kadar iriydi ki elindeki aptal sıvının hepsini

kullanması, hatta belki de Anh'dan biraz daha istemesi gerekecekti. "En azından bölüm başkanı gösterinin keyfini çıkarıyor. Sen de eğleniyormuş gibisin."

Adam onun güneş kremi sürmekle meşgul ellerine imalı bir bakış attığında Olive'in yanakları yandı. "Demek istediğim... sana güneş kremi sürdüğüm için değil... Yani, frizbi oynarken eğleniyormuş gibisin."

"Boş muhabbetten iyidir," dedi Adam suratını ekşiterek.

Olive güldü. "Mantıklı. Bu kadar fit olmanın sebebi de budur eminim. Küçükken de birileriyle konuşmaktan kaçınmak için bir sürü spor aktivitesine katılmışsındır. Ayrıca kesin insanlardan uzak kaldığın için bu kadar..." Cümlesini yarıda kesti.

Adam bir kaşını kaldırdı. "Muhalif ve ulaşılması güç birine mi dönüşmüşümdür?"

Kahretsin. "Öyle bir şey demedim."

"Tabii canım, sadece yazdın."

"Ö-özür dilerim. Çok özür dilerim. Niyetim..." Olive kızararak dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra Adam'ın göz kenarlarının kırıştığını fark etti. "Seni uyuz."

Kolunun alt kısmını çimdiklediğinde Carlsen hafifçe bağırıp daha da gülmeye başladı. Olive intikamını almak için güneş kremiyle sırtına ismini yazmayı düşündü. Böylece bronzlaştığında harfler üstünde kalmış olacaktı. Tişörtünü çıkarıp banyo aynasına baktığında ve tenine damgalanmış beş harfi gördüğünde ne yapacağını, suratının ne şekle gireceğini, parmaklarıyla harflere dokunup dokunmayacağını hayal etmeye çalıştı.

Delilik bu, dedi kendi kendine. *Bütün bunlar yavaş yavaş delirmene neden oluyor. Evet, Adam yakışıklı biri ve sen onu çekici buluyorsun. Olabilir. Ne var yani bunda?*

Elinde kalan az bir miktar kremi de onun kalın kollarına sürdükten sonra geri adım attı. "Artık gidebilirsiniz, Dr. Muhalif."

Genç adamın taze ter, hindistancevizi ve kendine has vücut kokusu burnuna dolarken Olive çarşamba gününe kadar onunla bir daha konuşamayacağını düşündü. Ama bu düşüncenin neden göğsünde sızıya sebep olduğunu hiç bilmiyordu.

"Teşekkürler. Anh'a da teşekkür etmem lazım tabii."

"Hı hı. Bir dahaki sefere ne yapmamızı isteyecek sence?"

Carlsen omuz silkti. "El ele tutuşmamızı isteyebilir."

"Ya da birbirimize çilek yedirmemizi."

"Bu iyi işte."

"Belki bir adım ileri gider."

"Sahte düğün mü ister mesela?"

"Ya da birlikte bir ev almamızı."

"Ve evimizin borç senetlerini birlikte imzalamamızı."

Olive gülerek onun yüzüne baktı. Adam'ın ona bakışları... Nazik, meraklı ve sabırlıydı. Ama hayır, bunları hayal ediyor olmalıydı. Kafası yerinde değildi. Şapka takmadığı için güneş geçmişti herhalde.

"Selam Olive."

Olive gözlerini Adam'ın gözlerinden ayırdığında Tom'un geldiğini fark etti. O da üstsüzdü ve oldukça fit görünüyordu. Karın kasları sayılabilecek kadar belirgindi. Ama her nedense Olive'in üstünde pek etki oluşturmamıştı.

"Selam Tom." Ânı böldüğü için ona biraz sinir olsa da gülümsedi. "Geçen günkü konuşman çok iyiydi."

"Gerçekten iyiydi, değil mi? Adam sana plan değişikliği yaptığımızdan söz etti mi?"

"Plan değişikliği mi?" Olive kafasını yana eğdi.

"Projede oldukça ilerleme kaydettik. Önümüzdeki hafta da Harvard tarafındaki işleri halletmek için Boston'a gideceğiz."

"Ah, harika." Olive, sahte sevgilisine döndü. "Orada ne kadar kalacaksın?"

"Sadece birkaç gün." Adam'ın sesi alçaktı. Olive onun fazla uzun süreliğine gitmediğini duyunca rahatlamıştı. Nedenini bilmiyordu gerçi.

"Raporunu bana cumartesi günü gönderebilir misin?" dedi Tom. "Hafta sonu incelerim ve ben buradan ayrılmadan önce üzerinde tartışırız."

Olive, beyninde birden parlak kırmızı alarm lambaları yanmaya başlasa da gülümsemesini bozmadı. "Tabii, olur. Cumartesi gönderirim." Yüce İsa. *Olamaz.* Hiç başını kaldırmadan çalışması gerekecekti. Bu gidişle bu hafta uyku bile uyuyamayacak, tuvalete girerken bile dizüstü bilgisayarını yanına alacaktı. "Hiç sorun değil," diye yalanına yalan kattı.

"Harika." Tom ona göz kırptı. Ya da güneş yüzünden gözünü kısmış da olabilirdi. Sonra Adam'a bakarak, "Oyuna dönüyor musun?" diye sordu. Onun onayladığını görünce de dönüp çimenliğe koştu.

Adam bir anlık tereddütten sonra Olive'e başıyla selam verip yanından ayrıldı. Olive gözlerini onun sırtına dikmemeye çalışırken takımının Carlsen'ın dönüşünden ne kadar memnun olduğunu fark etmeden edemedi. Görünüşe bakılırsa genç adamın mükemmel olduğu bir diğer alan da spordu. Hayat hiç adil değildi gerçekten.

Anh ile Jeremy'ye dönerken son beş dakikadır onların da, alandaki diğer herkesin de bakışlarının üstünde olduğunun gayet farkındaydı. Yakındaki soğutucudan bir şişe maden suyu kapıp bu oyuna başlarken amaçlarının tam da bu olduğunu kendine hatırlattı, ardından bir meşe ağacının altında oturan arkadaşlarına katıldı. O kadar güneş kremi tantanası yaptıktan sonra şimdi gitmiş gölgede oturuyorlardı.

Olive artık aç hissetmiyordu. Herhalde sahte sevgilisine milletin içinde güneş kremi sürmenin getirdiği bir mucizeydi bu.

"Eee, anlat bakalım, nasıl biri?" diye sordu Anh. Başını Jeremy'nin kucağına koymuş uzanıyordu. Onun tepesindeki Malcolm ise gözlerini frizbi oyuncularına dikmişti. Muhtemelen Holden Rodrigues'in güneşte nasıl güzel göründüğünü düşünüyordu.

"Hı?"

"Carlsen diyorum. Ah, daha doğrusu..." Anh sırıttı. "... *Adam* demek istemiştim. Sen ona Adam diyorsun, değil mi? Yoksa Doktor Carlsen'ı mı tercih ediyorsun? Okul üniforması ve cetvel içeren oyunlar oynuyorsanız bana hemen anlatmalısın."

"Anh."

"Aynen, bize Carlsen'ı anlat," dedi Jeremy. "Sana, bize davrandığından daha farklı davranıyordur sanıyorum. Yoksa sana da mı x ve y eksenlerinin etiketlerindeki yazının sinir bozucu derecede küçük olduğunu söyleyip duruyor?"

Olive dizlerine bakarak gülümsedi çünkü Adam'ı böyle bir şeyi söylerken rahatlıkla hayal edebiliyordu. "Hayır. En azından şimdilik."

"Nasıl biri peki?"

Anlatmanın kolay olacağını düşünen Olive'in ağzını açmasıyla kapaması bir oldu. Çünkü hiç de düşündüğü gibi kolay değildi. "O... bilirsiniz işte."

"Hiç bilmiyoruz," dedi Anh. "Göze çarpmayan bazı özellikleri olmalı. Her zaman o kadar huysuz, negatif ve öfkeli ki..."

"Öyle biri değil," diye araya girdi Olive. Sonra biraz pişman oldu çünkü bu tam olarak doğru değildi. "Yani, öyle *olabiliyor*, evet. Ama *istediği zaman* tam zıttı biri oluyor."

"Sen öyle diyorsan öyledir," dedi Anh ama ikna olmuşa benzemiyordu. "Siz nasıl çıkmaya başladınız? Bana hiç anlatmadın."

"Ah." Olive gözlerini kaçırıp etrafa bakındı. Muhtemelen iyi bir hamle yapmış olan Adam'ın Dr. Rodrigues'le beşlik çaktığını gördü. Sonra Tom'un sahanın diğer tarafından ona baktığını fark edip gülümseyerek el salladı. "Şey, sadece konuştuk. Sonra kahve içmeye çıktık. Ardından da..."

"Ama nasıl başladı?" diye sözünü kesti Jeremy kuşkuyla. "İnsan Carlsen'la randevuya çıkma konusunda nasıl olumlu karar verir? En azından onu yarı çıplak görmeden önce."

Onu öperek tabii ki. Onu öpersin, sonra o senin kıçını kurtarır, her randevunuzda sana çörek ve kahve ısmarlar, sana "ukala" diye seslenir ama sesinde hep şefkat olur ve her zamanki huysuz hallerindeyken bile sana o kadar kötü biri gibi gelmez. Sonra sen ona telefonda "siktir git" diyerek her şeyi berbat edersin.

"Adam teklif etti, ben de kabul ettim." Bunun yalan olduğu oldukça aşikârdı aslında. Koskoca *Lancet* dergisinde bir makalesi yayımlanmış olan ve böylesine mükemmel, kaslı bir vücuda sahip bir adam asla Olive gibi birine çıkma teklif etmezdi.

"Yani Tinder'da tanışmadınız mı?"

"Ne? Hayır!"

"İnsanlar öyle diyor."

"Benim Tinder'ım bile yok."

"Carlsen'ın var mı?"

Hayır. Belki. Evet? Olive şakaklarına masaj yaptı. "Tinder'da tanıştığımızı kim söylüyor?"

Birine el sallarken, "Söylentinin aslı, Craigslist'te tanıştığınız," dedi Malcolm dalgınca. Olive onun bakışlarını takip edince baktığı kişinin Holden Rodrigues olduğunu gördü. Dr. Rodrigues de Malcolm'a gülümseyip el sallıyormuş gibiydi.

Olive kaşlarını çattı. Sonra Malcolm'ın az önce söylediği şey kafasına dank etti. "*Craigslist* mi?"

Ev arkadaşı omuz silkti. "İnandığımı söylemedim."

"Kimmiş bu söylentiyi çıkaranlar? Hem neden bizi konuşuyorlar?"

Anh onun omzuna hafifçe vurdu. "Merak etme, Dr. Moss ile Sloane birilerinin kan örneklerini kadınlar tuvaletine dökmesiyle alakalı büyük bir kavgaya tutuşunca insanlar sizin konuyu unuttular. Yani çoğunlukla."

Sonra doğrulup kolunu omzuna sararak Olive'i kendine çekti. Etrafına buram buram hindistancevizi kokusu yayıyordu. Salak, *salak* güneş kremi.

"Rahat ol. Bazı insanların size tuhaf gözle baktığını biliyorum ama Jeremy, Malcolm ve ben senin için mutluyuz, Ol." Anh ona güvence verircesine gülümseyince Olive gevşediğini hissetti. "En çok da sonunda biriyle sevişebilmene seviniyoruz."

Sekizinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Jeremy'nin zamanlamasına bir ila on arasında bir puan vermek gerekirse puanı kesinlikle eksi elli olacaktır.*

Otomatın otuz yedi numaralı gözü –sirkeli, tuzlu patates cipslerinin bulunduğu yer– bomboştu. Halbuki Olive akşam sekizde dinlenme odasına uğradığında makinede en az bir paket cips olduğunu kendi gözleriyle görmüş, kotunun arka cebini eliyle yoklayıp tam dört tane çeyrekliği bulunduğunu fark edince de cipsi alabileceği için zafer kazanmış gibi hissetmişti. Şimdi, tam iki saat sonra, o anı düşününce nasıl sevindiğini hatırlıyordu. Çalışmasının üçte birini tamamlayıp buraya tekrar geldiğinde kendini, binanın dördüncü katında bulunan en muhteşem atıştırmalık olan bu cipsle ödüllendirmeyi planlamıştı. Fakat ne yazık ki sevinci kursağında kaldı. Bu büyük bir problemdi çünkü çok açtı ve çeyrekliklerini çoktan otomata atmıştı.

Yirmi dört numaralı gözdeki Twix'i seçti –en sevdikleri arasında değildi ama bu da idare ederdi– ve çikolatanın hayal kırıklığına

neden olan tok bir sesle makinenin alt kısmına düşmesini dinledi. Eğilip paketi alırken altın rengi parıltısına esefle baktı.

"Keşke sirkeli tuzlu cips olsaydın," diye fısıldadı çikolataya üzüntüyle.

"Burada var."

"Ayy!" Olive irkilerek arkasını dönerken ellerini kendini savunmak –hatta belki de karşısındakine saldırmak– için kaldırmıştı. Fakat içerideki tek kişi, küçük koltuklardan birine oturmuş, ona biraz ciddi biraz muzip bir ifadeyle bakmakta olan Adam'dı.

Olive gevşeyip ellerini göğsüne bastırarak deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Sen buraya ne zaman geldin!"

"Beş dakika önce." Adam gayet sakindi. "Sen geldiğinde buradaydım."

"Neden bir şey *demedin*?"

Genç adam kafasını yana eğdi. "Ben de sana aynısını sorabilirim."

Hâlâ korkuyu üstünden atamayan Olive eliyle ağzını kapattı. "Seni görmedim ki. Ne diye karanlıkta oturuyorsun?"

"Ampul patlamış. Her zamanki gibi." Adam kola kutusunu – ne komikti ki üstünde "Seraphina" ismi vardı– kaldırıp içerken Olive'in aklına, laboratuvarına yiyecek içecek sokulmasına asla izin vermediği geldi. Bunu onunla çalışan öğrencilerden biri olan Jess söylemişti. Adam koltukta yanında duran bir şeyi alıp Olive'e uzattı. "İşte. Cipsin geri kalanını yiyebilirsin."

Olive gözlerini kıstı. "Sen."

"Ben mi?"

"Cipsimi sen çalmışsın."

Adam'ın dudakları kıvrıldı. "Kusura bakma. Kalanı senin olsun." Paketin içine baktı. "Ben çok yememişim zaten."

Olive kısa bir tereddüt anından sonra koltuğa doğru ilerledi, paketi şüpheyle aldı ve onun yanına oturdu. "Sağ ol."

Carlsen başını sallayıp kolasından bir yudum içti. Olive onun yutkunurken hareket eden âdemelmasına bakmamak için gözlerini dizlerine çevirdi.

"Gecenin..." Saate baktı. "... on yirmi yedisinde kafein almak sorun olmaz mı?" Gerçi böylesine parlak bir kişiliğe sahip olan birinin hiç kafein almaması gerekirdi. Ama... her çarşamba kahve içmek için buluşuyorlardı. Olive kendini birden kötü davranış destekçisi gibi hissetti.

"İçmesem de fazla uyuyabileceğimi sanmıyorum zaten."

"Neden?"

"Bir hibe için pazar gecesine kadar yetiştirmem gereken son dakika analizleri çıktı."

"Ah." Olive daha rahat oturmak için arkasına yaslandı. "Böyle işler için kölelerin var sanıyordum."

"Öğrencilerinden senin için sabaha kadar çalışmalarını istemek insan kaynaklarının hoş karşılamadığı bir şey."

"Ne rezillik."

"Kesinlikle. Sen bu saatte ne yapıyorsun peki?"

"Tom'un raporu için çalışıyorum." Olive içini çekti. "Yarın teslim günü ama bir yerde takıldım." Tekrar iç geçirdi. "Birkaç analizi tekrar gözden geçirmem, her şeyin *mükemmel* olduğundan emin olmam gerek ama bizim laboratuvardaki ekipmanla... *uff*."

"Ayşegül'e söyledin mi bunu?"

Ayşegül. İkisi iş arkadaşı oldukları için Adam'ın Dr. Aslan'a ismiyle hitap etmesi gayet doğaldı aslında. Olive de bunu ilk kez fark ediyor değildi. Ama burada, karanlıkta baş başa otururken Adam'ın bir akademisyen, kendininse hiçbir şey olduğu... yani tamamen farklı dünyalara ait oldukları hiç gerçekmiş gibi gelmiyordu.

"Söyledim ama para olmadığı için yapılabilecek bir şey yok. Dr. Aslan harika bir akıl hocası ama... Geçen sene kocası hastalandıktan sonra erken emekli olmaya karar verdiğinden beri umursamayı bıraktı açıkçası." Olive şakağını ovuşturdu. Baş ağrısının

tehdidini hissedebiliyordu ama daha önünde upuzun bir gece vardı maalesef. "Bunları anlattığımı ona söyleyecek misin?"

"Elbette."

Olive homurdandı. "Söyleme."

"Beni iki kez zorla öptüğünü, üstüne bir de sahte sevgililik dalaveresine sürüklediğini söyleyeceğim. Bir de güneş kremi olayı var tabii..."

"Ah Tanrım." Olive yüzünü dizlerine gömüp kollarını kafasına sardı. "Tanrım. Güneş kremi olayı."

"Aynen." Sesi, Olive'in tıkalı kulaklarına boğuk geliyordu. "Fazlasıyla..."

"Tuhaftı, değil mi?" dedi kafasını kaldırıp yüzünü ekşiterek.

Ama Adam ondan başka her yere bakıyordu ve biraz kızarmış gibiydi. Sonra boğazını temizledi. "Başka şeyler de vardı tabii."

"Hı hı." Evet, başka şeyler de vardı. Olive'in asla bahsetmeyeceği şeyler. Çünkü *kendi* hisleriyle *onunkilerin* aynı olmadığından yüzde yüz emindi. Adam'ın bahsettiği hisler *korkunç, tüyler ürpertici* ve *asap bozucu* gibi şeyler olmalıydı. Olive'in hisleriyse...

"Güneş kremi olayı da *Title IX* dilekçende yer alacak mı?"

Genç adamın dudakları seğirdi. "Hem de ilk sayfada. *Şikâyetçinin rızası hilafına güneş kremi sürülmesi.*"

"Aa ama ben seni bazal hücreli karsinomdan korudum."

"*Güneş kremi sürme bahanesiyle taciz.*"

Olive çikolatasını ona doğru savurunca Adam gülerek eğildi. "Bu arada, çikolatanın yarısını ister misin? Çünkü ben senin cipsinin hepsini bitireceğim."

"Yok."

"Emin misin?"

"Çikolataya katlanamam."

"Hiç şaşırmadım," dedi Olive kafasını inanmazlıkla iki yana sallayarak. "Leziz ve rahatlatıcı her şeyden nefret ediyorsun."

"Ama çikolata mide bulandırıcı bir şey."

"Hayır, sen sade kahve, sade ekmek, sade krem peynir ve arada bir de sirkeli tuzlu cipsten oluşan acı ve karanlık dünyanda yaşamak istiyorsun sadece."

"Ama senin de bu cipsi sevdiğin belli..."

"Parmak basmak istediğim nokta bu değil."

"... ve tercihlerimi hatırlaman gururumu okşadı."

"Tercihlerin hep aynı, bu nedenle sıkıntı olmuyor."

"En azından ben hiç *Unicorn Frappucino* adında bir şey sipariş etmedim."

"Off, onun tadı acayip güzeldi. Gökkuşağını yiyormuşum gibiydi."

"Şeker ve gıda boyası demek istedin herhalde."

"Evrendeki en sevdiğim iki şey. Ismarladığın için teşekkür ederim bu arada." Bu haftaki sahte randevuları, *Unicorn Frappucino* ile daha da güzelleşmişti. Gerçi Tom'un raporuyla fazlasıyla meşgul olduğu için Adam'la bir iki kelimeden fazlasını edememişlerdi ve dürüst olması gerekirse bu yönden hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sen ve ben böyle güzel bir cuma akşamında köleler gibi çalışırken Tom ne yapıyor?"

"Dışarı çıktı. Randevusu vardı sanırım."

"Randevu mu? Kız arkadaşı burada mı yaşıyor?"

"Tom'un bir sürü yerde bir sürü kız arkadaşı var."

"Peki, hiç sahte sevgilisi var mı?" Olive ona kocaman bir gülümseme attı. Karşılığında o da tebessüm edecekmiş gibi göründü. "Neyse, cipsin parasını vereyim mi?"

"Gerek yok."

"Sağ ol. Aylık kazancımın üçte biri ediyor çünkü."

Bu sefer onu gerçekten güldürmeyi başardı. Ve Adam'ın gülümsemesi yalnızca yüzünü değil, adeta bütün odayı aydınlatmıştı. Olive akciğerlerini oksijeni işlemeye devam etmeleri,

gözlerini ise karşısındaki gözlerin kenarındaki kırışıklıklarda ve yanaklarına hâkim olan gamzelerde kaybolmamaları için zorlamak zorunda kaldı. "Doktora öğrencilerinin kazancının benim zamanımdan beri hiç artmadığını öğrenmek güzel oldu."

"Sen de öğrenciyken hayatını hazır ramen ve muzla mı idame ettiriyordun?"

"Muz sevmem ama sık sık elma yerdim."

"Elma çok daha pahalı, seni savurgan." Olive kafasını yana eğerken tanıştıklarından beri en çok merak ettiği şeyi sorup sormama konusunda kararsız kaldı. Bu soru muhtemelen uygunsuz kaçacaktı ama yine de kendini tutmadı. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört."

"Ah. Vay canına." Onun daha genç olduğunu sanıyordu. Ya da daha yaşlı. Belki de yaşın hiç var olmadığı bir boyutta yaşadığını düşünmüştü. Bu yüzden bir sayı duymak çok garip gelmişti. Özellikle de ondan neredeyse on yaş büyük olduğu için. "Ben yirmi altı yaşındayım." Sorulmadığı halde neden bu bilgiyi verdiğini bilmiyordu. "Senin de bir zamanlar öğrenci olduğunu düşünmek tuhaf."

"Öyle mi?"

"Aynen. Lisans öğrencisiyken de böyle miydin?"

"Böyle derken?"

"Bilirsin." Olive cilveli bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Muhalif ve ulaşılması güç."

Adam ona dik dik baktı ama Olive artık bu bakışları fazla ciddiye almamayı öğrenmişti. "Daha da beterdim diyebilirim."

"Eminim." Arkasına yaslanıp bir otomattan bekleyebileceği en lezzetli şey olan cipsini yerken kısa, rahatlatıcı sessizliğin tadını çıkardı. "Gün geçtikçe kolaylaşıyor mu peki?"

"Ne?"

"Burası." Etrafını işaret etti. "Akademik camia. Doktora dereceni alıp kadrolu akademisyen olduktan sonra daha kolay bir hal alıyor mu?"

"Hayır. Hiç kolaylaşmıyor." Adam öyle dehşete düşmüş gibiydi ki Olive bir kahkaha attı.

"Neden devam ediyorsun o zaman?"

"Bilmiyorum." Gözlerinden anlaşılmaz bir ifade geçti ama bu şaşırtıcı değildi. Adam Carlsen'ın bilinmez pek çok yönü vardı. Pisliğin teki olabilirdi ama derinlerde beklenmedik şeyler saklıyordu. "Batık maliyet yanılgısı denebilir belki. Bir şeye çok fazla zaman ve enerji harcayınca bırakıp gitmek zor oluyor. Ama bilim her şeye değiyor. Yani en azından sonuç alabildiğin zamanlarda."

Olive hımlayarak onun sözlerini düşündü. Sonra aklına birkaç sene önce tuvalette karşılaştığı adam geldi. Akademide ağzıyla kuş tutanın bile kimseye yaranamayacağını, burada ancak iyi bir sebebi olanların kalmak isteyeceğini söylemişti. Acaba şimdi neredeydi? Mezun olabilmiş miydi? Bir insanın, hayatındaki en zor kararlardan birini vermesine yardımcı olduğunu biliyor muydu? Dünyanın bir yerinde, tesadüfi karşılaşmalarını şaşırtıcı bir sıklıkta düşünen bir kız olduğundan haberdar mıydı? Şüpheliydi.

"Lisansüstü okulun herkes için işkence olduğunu biliyorum ama kadrolu bir akademisyenin bir cuma akşamı sıcacık yatağında Netflix izlemek ya da kız arkadaşıyla birlikte yemeğe çıkmak yerine burada olması biraz üzücü doğrusu."

"Kız arkadaşımın sen olduğunu sanıyordum."

Olive kafasını kaldırıp gülümsedi. "Sayılmaz." *Yeri gelmişken, neden gerçek bir kız arkadaşın yok? Bunu hiç anlayamıyorum gerçekten. Yani, sevgili istemiyor da olabilirsin tabii. Belki de tavrından da gayet net okunduğu gibi tek tabanca olmayı seviyorsundur. Ben de dibinde oturmuş, çene çalarak seni sinir ediyorum. Cipsimi ve çikolatamı alıp aptal protein numunelerime geri dönmeliyim ama nedense yanında olmak çok rahatlatıcı geliyor. Sebebini bilmiyorum fakat sana çekildiğimi hissediyorum.*

"Sen akademik dünyada kalmayı planlıyor musun?" diye sordu Adam. "Mezuniyetten sonra yani."

"Evet. Belki. Hayır."

O gülümseyince Olive bir kahkaha attı.

"Kararsızım."

"Anladım."

"Mesele şu ki... Burada sevdiğim çok şey var. Laboratuvarda olmaya, araştırma yapmaya, yeni çalışma konuları bulmaya, anlamlı bir şeyler yaptığımı hissetmeye bayılıyorum. Ama bu yolda devam etmeyi seçersem pek hoşlanmadığım diğer şeyleri de yapmak zorunda kalacağım." Kafasını iki yana salladı.

"Diğer şeyler neler?"

"Çoğunlukla halkla ilişkilerle ilgili. Hibe başvuruları hazırlamak ve insanları, araştırmama fon sağlamaları için ikna etmeye çalışmak korkulu rüyam. Belirli çevrelere girip etkileşimde bulunmak zaten apayrı bir cehennem. En kötüsü bile diyebilirim. Bunu yapmaktan o kadar çok nefret ediyorum ki kafam patlayacak gibi oluyor. Vücudum donakalıyor, dilim dolanıyor ve herkes beni eleştirmeye hazır halde izlerken oracıkta ölmeyi diliyorum. Hatta *dünyanın* varlığının son bulmasını diliyorum. Ve..." Adam'ın gülümsemesini fark edip ona bitkince baktı. "Özetle böyle işte."

"Bu konuda yapabileceğin şeyler var aslında. Bol bol prova yapmalı, düşüncelerini organize ettiğinden emin olmalısın. Böyle böyle hazır olursun."

"Biliyorum. Bunu yapmaya çalışıyorum. Tom'la görüşmemden önce yaptım mesela. Ama basit bir soru sorduğunda bile karşısında mal gibi kalakaldım." *Sonra sen bana yardımcı oldun, düşüncelerimi sıraya sokmamı sağlayıp farkında bile olmadan kıçımı kurtardın.* "Bilemiyorum. Belki de beynimde bir hasar vardır."

Carlsen kafasını iki yana salladı. "Görüşmende gayet iyiydin. Hem de sahte sevgilinle yan yana oturmak zorunda kalmana rağmen." Olive, onun varlığı sayesinde daha rahat hissettiğini belirtmedi. "Tom gerçekten etkilenmiş gibiydi ki bu hiç küçümsenecek bir şey değil. O gün yanlış bir şey yapan varsa o da Tom'du. Onun adına özür dilerim bu arada."

"Neden öyle diyorsun?"

"Seni şahsi hayatın hakkında konuşmaya zorladığı için."

"Ah." Olive kafasını çevirip mavi ışıkla aydınlatılmış otomata baktı. "Sorun değil. Çok oldu zaten. Lisedeydim." Konuşmaya devam ederek kendini çok şaşırtmıştı. Daha doğrusu, konuşmaya devam etmek *isteyerek*.

"Çok... küçükmüşsün." Adam'ın sesindeki bir şey, belki dengeli tonu ya da abartılı anlayış göstermemesi Olive'e güven verici gelmişti.

"On beş yaşındaydım. Bir gün annemle beraberdik, sonrasında ise... bilmiyorum. Kano gezintileri yapıyor, bir kedi evlat edinmeyi düşünüyor, çöp kovası taşarken dışarı çıkarmamakta inat edip üstüne daha da çöp doldurmaya çalışmam konusunda tartışıyorduk. Sonra birden anneme tanı koyuldu ve üç hafta sonra çoktan..." Cümlenin devamını getiremedi. Dudakları, ses telleri, kalbi kelimeleri birleştiremiyordu. Yutkundu. "Çocuk esirgemedekiler, reşit olana kadar beni nereye yerleştireceklerini bir türlü bilemediler."

"Baban yok mu?"

Olive kafasını iki yana salladı. "Hiç olmadı. Annemin söylediğine göre şerefsizin tekiymiş." Hafifçe güldü. "Çöp kovasını boşaltmayı reddeden genlerim onun tarafından gelmiş olmalı. Büyükannemle büyükbabam da ben çocukken ölmüşler, çevremdeki herkes gibi." Bunu şakacı bir tavırla söylemek istemişti. Başarılı olduğunu da düşünüyordu. "Ben hep... Yalnızdım."

"Neler yaptın peki?"

"On altı yaşına kadar koruyucu ailede kaldım, sonra özgürlüğüme kavuştum." Olive anıları unutmaya çalışarak omuz silkti. "Tanıyı birkaç ay erken koymuş olsalardı belki annem şimdi burada olurdu. Ben... ben hep fen bilimlerinde çok iyi olmuşumdur. Bu nedenle en azından bir şeyler yapabilirim diye..."

Adam bir süre ceplerini karıştırdı, sonra buruşmuş bir kâğıt mendil bulup ona uzattı. Kafası karışan Olive onun eline öylece baktı, sonra birden yanaklarının ıslandığını hissetti.

Ah.

"Adam, şu anda bana kullanılmış peçete mi veriyorsun?"

"Şey... sanırım." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biraz panikledim."

Olive gözyaşları arasında kıkırdayıp pis mendili alarak burnunu temizledi. Sonuçta iki kez öpüşmüşlerdi. Biraz da sümük paylaşsalar ne olurdu? "Üzgünüm. Normalde böyle değilimdir."

"Nasıl?"

"Ağlak değilimdir. Ben... bu konuyu konuşmamalıyım."

"Neden?"

"İşte." Annesinin konusu açıldığında kalbini dolduran acı ve sevgi yoğunluğunu açıklaması zordu. Bu yüzden onunla alakalı konuşmak istemiyordu ve kanserden de bu nedenle bu kadar nefret ediyordu. Ondan dünyada en sevdiği insanı çalmakla kalmamış, hayatının en mutlu anlarının acı veren hatıralara dönüşmesine neden olmuştu. "Ağlak birine dönüşmeme neden oluyor."

Adam gülümsedi. "Olive, bu konuyu konuşmalısın. Ve ağlamak istiyorsan ağlamalısın."

Olive onun samimi olduğunu, annesiyle ilgili saatlerce konuşsa bile can kulağıyla dinleyeceğini hissedebiliyordu. Ama kendi buna hazır mıydı emin değildi. Bu yüzden omuz silkip konuyu değiştirdi. "Her neyse, bugün de buradayım işte. Laboratuvarda çalışmayı seviyorum fakat diğer şeyleri –konferanslar, iletişim, etkileşim ve öğretmenlik– nasıl halledeceğimi, reddedilen hibe başvurularıyla ve başarısız görülen tez önerileriyle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum." Son cümlelerini söylerken Adam'ı işaret etmişti.

"Laboratuvar arkadaşın hâlâ zorluk çıkarıyor mu?"

"En sevdiği insan değilim ama sorun yok. Zamanla atlatacaktır," dedi Olive elini "önemsiz" dercesine sallayarak. Sonra dudağını ısırdı. "Geçen akşam için özür dilerim. Çok kaba davrandım. Kızmakta haklısın."

Adam kafasını iki yana salladı. "Önemli değil. Nedenini anlayabiliyorum."

"Ben de senin amacını anlıyorum. Rezil biliminsanlarından oluşan yeni bir jenerasyon oluşturmaya karşısın."

"*Rezil biliminsanları* ifadesini kullandığımı hatırlamıyorum."

"Ama şunu da bilmelisin ki geribildirim yaparken o kadar sert bir dil kullanmana lüzum yok. Eleştirilerini nazikçe yapsan da ne demek istediğini anlayabilecek kapasitedeyiz."

Carlsen onu uzunca bir süre inceledi. Sonra bir kez başını salladı. "Bir kenara yazdım."

"Daha nazik olacak mısın yani?"

"Pek mümkün görünmüyor."

Olive içini çekti. "Eğer bu sahte sevgililik işi yüzünden herkes benden nefret ederse ve kalan arkadaşlarımı da kaybedersem benimle her gün sen takılmak zorunda kalacaksın. Seni sürekli sinir edeceğim. Departmandaki bütün öğrencilere karşı kaba olmaya değer mi bu?"

"Kesinlikle."

Bir kez daha iç geçirirken yüzünde bir tebessüm oluşan Olive, kafasını onun omzuna yasladı. Bu biraz sınırı aşmak olabilirdi ama bir şekilde doğal gelmişti. Belki de kendilerini sürekli insan içinde yakınlaşırken bulmaya alıştıkları içindi. Ya da gecenin bu saatinde baş başa oturdukları ve konuştuklarıyla alakalıydı. Adam da pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sessizce, rahatça oturuyordu, Olive'in şakağının altındaki omzu sıcak ve sertti. Uzun bir süre geçtikten sonra sessizliği bozan o oldu.

"Greg'den önerisini tekrar gözden geçirmesini istediğim için üzgün değilim. Ama hıncını senden çıkarmasına neden olacak ortamı oluşturduğum için üzgünüm. Birlikteliğimiz devam ettiği sürece aynı şeyin yaşanma olasılığı yüksek olacak; bunun için de üzgünüm."

"Ben de sana yazdıklarım için üzgünüm," dedi Olive tekrar. "Ve sen iyi bir insansın. Her şeye muhalif ve ulaşılması güç biri olsan da."

"Bunu duymak güzel."

"Benim artık laboratuvara dönmem lazım." Doğrulup ensesini ovaladı. "Felaket deneylerim kendi kendilerini düzeltmeyecekler."

Adam gözlerini kırpıştırdı. Yüzünden, onun hemen gitmeyeceğini düşünüyormuş, hatta yanında kalmasını istiyormuş gibi bir ifade geçti. "Neden felaket olduklarını düşünüyorsun?"

Olive homurdandı. "Mesele şu..." Telefonunu alıp orta tuşa basarak üstünde çalışmakta olduğu Western blotun fotoğrafını açtı. "Görüyor musun?" Hedef proteini işaret etti. "Bu... Böyle olmamalı..."

Adam düşünceli bir şekilde onayladı. "Numunenin ve jelin iyi durumda olduğundan emin misin?"

"Evet. Ne çok akışkan ne de çok kuruydu."

"Sorun antikormuş gibi görünüyor."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet. Yerinde olsam seyreltiyi ve tamponu kontrol ederdim. Eğer sorun bu değilse o zaman dengesiz bir ikinci antikor olabilir. Her şeyi deneyip yine de başarılı olamazsan benim laboratuvarıma uğrayıp blotumuzu ödünç alabilirsin. Diğer araç gereçlerden istediğin olursa onları da alabilirsin. Herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda laboratuvar yöneticimden istemen yeter."

"Ah, vay canına. Teşekkür ederim," dedi Olive gülümseyerek. "Şimdi tez önerisi komitemde bulunamayacağın için biraz üzülmüş olabilirim. Belki de zalimliğinle alakalı söylentiler fazla abartılmıştır."

Adam'ın dudakları seğirdi. "Belki de sen iyi yönlerimi ortaya çıkarıyorsundur."

Olive sırıttı. "O zaman belki de hep etrafında olmalıyım. Sırf okulu senin korkunç ruh halinden korumak için."

"Eh, zaten yakın zamanda mezun olabilecekmişsin gibi görünmüyor," dedi Carlsen, Western blotun fotoğrafına tekrar bakarak.

Olive yarı gülerek yarı dehşete düşerek konuştu: "Aman Tanrım! Sen şimdi..."

"Objektif olarak..."

"Bu duyduğum en kaba, en sert..." Olive kahkahalara boğulmuştu. Ona parmağını sallarken bir yandan karnını tutuyordu.

"... blotuna bakıldığı zaman..."

"Bir doktora öğrencisine söylenebilecek *en* kötü şey bu cidden!"

"Eğer kendimi zorlarsam daha kaba sözler bulabilirim sanırım."

"İlişkimiz bitti." Olive konuşurken gülmemeye çalıştı. O zaman belki Adam her zamanki sabırlı tebessümüyle bakmak yerine onu ciddiye alırdı. "Ciddiyim. Buraya kadarmış." Kızgınmışçasına kalkıp gitmeye yeltendi fakat Carlsen uzanıp tişörtünün kolundan tutarak onu tekrar dar koltuğa, yanına çekti. Bu sefer sanki daha da yakındılar. Olive dik dik bakmaya devam etti ancak karşısındaki kişi hiç istifini bozmuyordu.

"Mezun olmanın beş seneden fazla sürmesinde hiçbir sorun yok," dedi teselli eder gibi.

Olive ofladı. "Senin istediğin benim sonsuza dek burada kalmam herhalde. Böylece *Title IX* dosyanı iyice kabartabileceksin."

"En başından beri planım buydu esasında. Durduk yere seni öpmemin sebebi de buydu."

"Of, sus ya." Olive kafasını eğip dudağını ısırarak ahmak gibi sırıttığını gizlemeyi çalıştı. "Bu arada, sana bir şey sorabilir miyim?"

Sahte erkek arkadaşı son zamanlarda sık sık yaptığı gibi ona beklenti dolu gözlerle bakınca Olive'in sesi yumuşadı. "Bunu yapmaktaki asıl sebebin ne?"

"Neyi?"

"Sahte sevgililik oyununu. Firar edeceğini düşünmelerini istemiyorsun, biliyorum. Ama... Neden *gerçek* randevulara çıkmıyorsun? Hiç de fena değilsin aslında."

"Övdün mü gömdün mü belli değil."

"Hadi ama! Demek istediğim, sahte randevularımızdaki davranışlarına bakınca pek çok kadının –eh, hadi *bazı* kadınların diyelim– seninle çıkmak isteyeceğini söyleyebilirim." Yine

dudağını ısırıp kotunun diz kısmında oluşmaya başlayan delikle oynadı. "Başlarken öyle olmasak da artık arkadaşız, bana düşüncelerini anlatabilirsin."

"Öyle miyiz?"

Olive başını salladı. *Evet, evet, öyleyiz.* "Gerçi mezuniyet vaktimle alakalı konuşarak arkadaşlığın kutsal ilkelerinden birini çiğnedin ama eğer senin için bu sahte ilişkinin... *gerçek* bir kız arkadaş edinmekten daha iyi olduğunu ciddi ciddi düşünüyorsan seni affedebilirim."

"Öyle düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Dürüst görünüyordu. Dürüsttü. Olive onun yalan söyleyen biri olmadığına dair hayatı üstüne bahse bile girebilirdi.

"Ama neden? Güneş kremi sürme bahanesiyle okşanmak, kampüsteki Starbucks'ta yüzlerce dolar harcamak hoşuna mı gidiyor?"

Carlsen hafifçe gülümsedi. Sonra ciddileşti. Bakışlarını birkaç dakika önce masaya atılmış buruşuk cips paketine çevirmişti.

Ardından yutkundu. Çenesi kıpırdandı. "Olive." Derin bir nefes aldı. "Şunu bilmelisin ki..."

"Aman Tanrım!"

İkisi de korkuyla sıçrayarak –Olive daha çok sıçramıştı– kapıya döndüler. Jeremy eşikte durmuş, elini dramatik bir tavırla göğsüne bastırmıştı. "Ödümü patlattınız. Ne demeye karanlıkta oturuyorsunuz?"

Sen burada ne arıyorsun, diye düşündü Olive sinirle. "Sohbet ediyoruz," demesine rağmen tam açıklaması bu değilmiş gibi hissediyordu. Nedenini bilmiyordu ama sanki daha farklı bir şey vardı.

"Beni korkuttunuz," dedi çocuk tekrar. "Raporun üstünde mi çalışıyorsun, Ol?"

"Evet." Olive yanında ifadesiz ve hareketsiz bir şekilde oturan Adam'a hızlı bir bakış attı. "Mola vermiştim ama şimdi laboratuvara döneceğim."

"Ah, tamam. Ben de öyle." Jeremy gülümseyip çalıştığı laboratuvarı işaret etti. "Birkaç bakir meyve sineğini izole etmem lazım. Yoksa bekâretlerinden eser kalmayacak, anlarsınız ya." O kaşlarını oynatınca Olive kendini küçük, neşesiz bir kahkaha atmaya zorladı. Genelde Jeremy'nin esprilerini severdi. Genelde. Şimdiyse istiyordu ki... Aslında ne istediğini bilmiyordu. "Birlikte gidelim mi Ol?"

Hayır, burada gayet iyiyim. "Olur." Gönülsüzce ayağa kalktığında Adam da onunla kalkıp abur cubur ambalajlarıyla boş su şişesini toplayarak geri dönüşüm kutusuna attı.

"Size iyi geceler dilerim, Dr. Carlsen," dedi Jeremy kapıdan. Adam ona kısaca başını sallamakla yetindi. Gözlerinde yine çözülmesi imkânsız bir parıltı vardı.

Bu akşamlık bu kadarmış, diye düşündü Olive. Göğsünde bir ağırlık vardı ama nereden geldiğini bilmiyordu. Büyük ihtimalle yorgunluktandı. Belki de yedikleri çok fazla... veya çok az gelmişti.

"Sonra görüşürüz, değil mi Adam?" diye mırıldandı, o kapıya gidip odadan çıkmadan önce. Sesi o kadar kısıktı ki Jeremy'nin duyması imkânsızdı. Hatta belki Adam bile duymamıştı. Fakat genç adam bir an duraksadı ve onun yanından geçerken bilerek elinin üstünü onunkine değdirmiş gibi oldu.

"İyi geceler, Olive."

Dokuzuncu Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Bir e-postanın ilişiğindeki dosyadan ne kadar sık bahsedersem bu dosyayı e-postaya ekleme olasılığım o kadar azalacaktır.*

Cumartesi, 18.34
GÖNDERİCİ: Olive-Smith@stanford.edu
ALICI: Tom-Benton@harvard.edu
KONU: Re: Pankreas Kanseri İnceleme Projesi

Merhaba Tom,
İstediğin raporu, şimdiye dek yaptığım tüm çalışmaların detaylı açıklamaları ile gelecekte ihtiyaç duyulabileceğini düşündüğüm yönergeler ve kaynaklarla alakalı şahsi fikirlerimi de ekleyerek hazırladım. İlişikte bulabilirsin. Düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyorum!

Saygılar,
Olive

***

Cumartesi, 18.35
GÖNDERİCİ: Olive-Smith@stanford.edu
ALICI: Tom-Benton@harvard.edu
KONU: Re: Pankreas Kanseri İnceleme Projesi

Selam Tom,
Kusura bakma, dosyayı eklemeyi unutmuşum.

Saygılar,
Olive

***

Bugün, 15.20
GÖNDERİCİ: Tom-Benton@harvard.edu
ALICI: Olive-Smith@stanford.edu
KONU: Re: Pankreas Kanseri İnceleme Projesi

Olive,
Raporu okumayı şimdi bitirdim. Bu konuyu konuşmak için Adam'ın evine uğrayabilir misin? Yarın (salı) sabah dokuz uygun olur mu? Çarşamba öğleden sonra Adam'la birlikte Boston'a yola çıkacağız.

TB

Olive'in kalbi gümbürdemeye başladı. Sebebi sahte sevgilisinin evine gidecek olması mıydı yoksa Tom'dan cevap almak mı bilmiyordu. Hemen Adam'a mesaj attı.

Olive: Tom rapor hakkında konuşmak için beni senin evine çağırdı. Gelmem sorun olur mu?
Adam: Hayır tabii ki. Ne zaman?
Olive: Yarın sabah dokuzda. Sen evde olacak mısın?
Adam: Muhtemelen. Benim evin yakınlarında hiç bisiklet yolu yok. Seni arabayla gelip alayım mı?

Olive bir süre düşünüp bu fikrin olması gerekenden daha çok hoşuna gittiğini fark etti.

Olive: Ev arkadaşım arabasıyla getirebilir. Yine de sorduğun için teşekkürler.

***

MALCOLM ARABASINI, KEMERLİ pencereleri ve alçı kaplama dış cephesi olan, İspanyol tarzı, çok güzel bir evin önünde durdurup Olive'in eline zorla bir şişe biber gazı tutuşturdu. Olive araçtan indi ve tuğla döşeli bahçe yolunda ilerledi. Bahçenin yeşilliğine, verandanın samimi atmosferine bayılmıştı. Tam zile basmak üzereydi ki birinin ona seslendiğini duydu.

Adam ter içinde kalmış halde arkasında duruyordu. Sabah koşusundan döndüğü belliydi. Göğsüne yapışmış bir Princeton Üniversitesi Matematik Olimpiyatları tişörtü ile şort giymiş ve güneş gözlüğü takmıştı. Bugün üstünde siyah olmayan tek şey, nemli saçlarının arasından görünen AirPod'larıydı. Onun ne dinlediğini düşünürken genç kadının yüzünde bir gülümseme belirdi. Büyük olasılıkla Coil, Kraftwerk, The Velvet Underground gibi grupları seviyordu. Su verimliliğini ön planda tutan çevre planlamasıyla alakalı bir TED konuşması veya balina sesleri seçmiş de olabilirdi.

Olive onun telefonunu beş dakikalığına ele geçirmek için aylık kazancının büyük kısmını feda edebilirdi. Çalma listesine Taylor Swift, Beyoncé ve Ariana şarkıları ekleyip ufkunu genişletmeyi ne çok isterdi. Ona baktığında güneş gözlüğünün koyu camları arkasındaki gözlerini göremedi ama buna gerek yoktu. Çünkü yüz yüze gelir gelmez Adam'ın dudaklarının kıvrıldığını görmek yetmişti. Tebessümü minikti ama sonuçta oradaydı.

"İyi misin?"

Olive gözlerini ona dikmiş olduğunu fark etti. "Şey, evet. Kusura bakma. Sen?"

Adam başını salladı. "Evi kolay bulabildin mi?"

"Evet. Tam kapıyı çalmak üzereydim."

"Gerek yok." Genç adam önüne geçip kapıyı açtı ve onun girmesi için tuttu. Yanından geçerken burnuna ter, sabun ve karanlık ama çok leziz bir şeyin kokusu dolan Olive, bu kadar kısa zamanda kokusuna nasıl aşina olduğunu bir kez daha fark edip yeniden hayrete düştü. "Tom muhtemelen şu taraftadır."

Adam Carlsen'ın evi geniş, ferah ve az mobilyalıydı. "Doldurulmuş hayvan yok mu?" diye sordu Olive alçak sesle.

Adam tam ona hareket çekecekti ki köşeyi dönüp mutfaktaki Tom'la karşılaştılar. Dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken kafasını kaldırıp ona gülümseyince Olive bunun iyiye işaret olmasını diledi.

"Geldiğin için teşekkürler, Olive. Buradan ayrılmadan önce kampüse bir kez daha uğrayacak vakit bulabilir miydim bilmiyorum. Otur lütfen." Adam muhtemelen duş almak için yanlarından ayrılınca Olive kalbinin hızlandığını hissetti. Karar verilmişti demek. Olive'in kaderi birkaç dakika içinde belli olacaktı.

"Benim için birkaç şeyi açıklığa kavuşturabilir misin?" dedi Tom, bilgisayarın ekranını ona doğru çevirip gönderdiği değerlerden birine işaret etti. "Protokollerini daha iyi anlamak istiyorum."

Adam yirmi dakika sonra, dolabında muhtemelen on milyon tane falan bulunan siyah Henleylerinden birini -aralarında ufak farklar bulunan tişörtlerin tek ortak yanı genç adamın üstüne sinir bozucu biçimde tam oturmalarıydı- giymiş halde mutfağa döndüğünde Olive de RNA analizleriyle alakalı açıklamasını bitirmek üzereydi. Tom ise bilgisayarına notlar alıyordu.

"İşiniz bittiğinde seni kampüse geri götürebilirim, Olive," dedi Adam. "Zaten ben de oraya gideceğim."

"İşimiz bitti," dedi Tom, yazmaya devam ederek. "Olive tamamen senindir."

Ah. Olive onaylayıp gönülsüzce masadan kalktı. Tom henüz kararını bildirmemişti. Projesi hakkında bir sürü ilginç ve zekice soru sormuş fakat seneye onunla çalışmak isteyip istemediği hakkında tek kelime etmemişti. Acaba cevabı olumsuz olacağı için Olive'e bunu "erkek arkadaşının" evinde söylemek istemiyor muydu? Ya da başından beri bu projenin fon sağlamaya değer olmadığını düşünüyor olabilir miydi? Belki de sırf Adam'la arkadaş olduğu için sahte tepkiler veriyordu. Adam, onun böyle bir insan olmadığını söylemişti ama ya yanılıyorsa ve...

"Gitmeye hazır mısın?" dedi Adam.

Olive kendini toplamaya çalışarak çantasını aldı. İyiydi. Bir sorunu yoktu. Gözyaşlarını daha sonraya saklayabilirdi. "Tabii." Topuklarının üstünde sallanıp masaya son bir bakış attı ama Tom bilgisayarına dalmıştı. "Hoşça kal, Tom. Seninle tanışmak güzeldi. İyi yolculuklar."

"Hisler karşılıklı," dedi genç adam ona bakmadan. "Çok ilginç bir sohbetti."

"Evet, öyleydi."

Adam'ın peşinden mutfaktan çıkmak için dönerken, *sorun genom tabanlı prognoz kısmında olmalı*, diye düşündü. Bu kısmı gözden geçirirken fazla zayıf olduğundan şüphelenmiş ama aptallık edip raporu yine de göndermişti. Daha özenli olmalıydı. Aptal, aptal, *aptal.* Şimdi tek yapması gereken ağlamamak için kendini tutmak ve...

"Bu arada, Olive," diye ekledi Tom.

Olive eşikte durup ona baktı. "Efendim?"

"Seneye Harvard'da görüşeceğiz, değil mi?" Sonunda gözleri onunkilerle buluşmuştu. "Senin için mükemmel tezgâhı hazır edeceğim."

Olive'in kalbi infilak etti. İçi coşkuyla, mutluluk, gurur ve rahatlamayla doldu. Duygular o kadar güçlüydü ki kolayca dizlerinin

bağını çözebilirdi ama biyolojinin kerametiyle ayakta kalmayı başarıp gülümsedi.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi gözyaşları yüzünden boğuklaşan sesiyle. "Çok teşekkür ederim."

Tom ona göz kırpıp nazik ve yüreklendirici bir tebessüm yolladıktan sonra Olive kendini evden dışarı atarak hoplayıp zıplamaya, havaya yumruk atmaya başladı.

"Artık hazır mısın?" dedi Adam.

Olive yalnız olmadığını hatırlayarak arkasına döndü. Sahte sevgilisi kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmaklarını pazılarına vuruyordu. Yüzünde onu anladığını gösteren bir ifade vardı. Olive aslında utanması gerektiğini hissetse de kendine engel olamayıp ona doğru atıldı ve kollarını gövdesine olabildiğince sıkı şekilde sardı. Birkaç saniyelik tereddüdün ardından onun kolları tarafından sarıldığını hissettiğindeyse gözlerini yumdu.

"Tebrikler," diye fısıldadı Adam onun saçlarına doğru. Ve Olive yine ağlamanın eşiğine geldi.

Arabaya –tabii ki markası Prius'tu– binip kampüse doğru yola çıktıklarında o kadar mutluydu ki sessiz kalması imkân dahilinde değildi.

"Beni kabul etti. Kabul etti."

"Aksi ahmaklık olurdu." Carlsen gülümsüyordu. "Kabul edeceğini biliyordum."

"Sana söylemiş miydi? Biliyordun ama bana söylemedin, öyle mi?"

"Söylememişti. Seninle ilgili hiç konuşmadık."

"Aa?" Olive onu daha iyi görebilmek için koltukta dönüp kafasını yana eğdi. "Neden?"

"Dillendirilmemiş mutabakat diyebiliriz. Böyle şeylerin sonu çıkar çatışmasına varabilir."

"Doğru." Mantıklıydı. Sevgilisi ile yakın arkadaşı arasındaki bir konuya karışması kötü sonuçlar doğurabilirdi. Bu sevgili sahte olsa da...

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Olive bekledi.

"Amerika'da pek çok kanser araştırma laboratuvarı var. Neden Tom'un laboratuvarını seçtin?"

"Şey, aslında özellikle onu seçmedim. Birkaç kişiye e-posta atmıştım. İkisi UCSF'dendi ve biliyorsun ki orası Boston'dan daha yakın. Ama yanıt veren tek kişi Tom oldu." Başını koltuğa yasladı. Buradaki hayatını koca bir yıl için geride bırakması gerekeceğini idrak etmişti birden. Malcolm'la paylaştığı daireyi, Anh'la geçirdiği akşamları... Ve Adam'ı. Fakat şu anda kafa yormak istemediği için bu düşünceyi derhal bir rafa kaldırdı. "Profesörler neden öğrencilerin e-postalarına hiç cevap yazmazlar ki?"

"Çünkü günde yaklaşık iki yüz e-posta alıyoruz ve çoğu da 'Neden bana C eksi verdiniz?' gibi sorular içeriyor." Adam bir süre sessiz kaldı. "Gelecek için sana bir tavsiye vereyim. Bir profesöre ulaşmak istiyorsan e-postayı kendin göndermek yerine danışmanının göndermesi için ricada bulun."

Olive onaylayarak bu kıymetli bilgiyi aklına kazıdı. "Harvard'a kabul edilmek güzel gerçi. Harika bir deneyim olacak. Tom çok popüler biri ve laboratuvarında yapabileceğim çalışmalar sınırsız. Yedi gün yirmi dört saat araştırma yapacağım ve eğer sonuçlar beklediğim gibi çıkarsa projemin önemli dergilerde yayımlanmasını, birkaç yıl içinde de klinik çalışmaların başlamasını sağlayabileceğim." Olasılıklar başını döndürmüştü. "Aa, şu anda neyi fark ettim biliyor musun? Seninle sahte sevgili olmamız dışında ortak bir araştırma partnerimiz de oldu! Bu arada, ikinizin projesi ne hakkındaydı?"

"Hücre tabanlı modeller."

"Kafessiz mi?"

Adam onayladı.

"Vay canına. Çok havalı."

"Şu ana dek çalıştığım en enteresan proje olduğu kesin. Hibeyi de tam vaktinde kazandık."

"Nasıl yani?"

Carlsen şerit değiştirirken bir süre konuşmadı. "Genetikle alakalı araştırmalar için olan diğer hibelerimden farklı. Bu yüzden de daha ilginç. Beni yanlış anlama ama on yıl boyunca devamlı aynı konuda araştırma yapmak biraz... rutine bağladığımı hissettirmeye başlamıştı."

"Yani sıkılmış mıydın?"

"Hem de ölümüne. Bir ara endüstriye girmeyi bile aklımdan geçirdim."

Olive keskin bir nefes aldı. Akademik camiadan ayrılıp endüstriye girmek en büyük ihanet olarak görülürdü.

"Merak etme." Adam gülümsedi. "Tom günü kurtardı. Ona artık araştırmalardan keyif almadığımı söylediğimde oturup beyin fırtınası yaptık ve ikimizin de tutkulu olduğu bir konu bulup hibeyi kazanmak için çalışmalara başladık."

Olive birden Tom'a karşı minnet duygusuyla doldu. Sadece kendi projesini kurtardığı için değil, Adam'ın hâlâ buralarda olmasını sağladığı için de mutluydu. Bu sayede Adam Carlsen'ı tanıyabilme fırsatı olmuştu. "Çalışmak için tekrar heyecan hissetmek güzel olmalı."

"Öyle gerçekten. Akademi senden çok şey alır ama karşılığında çok az şey verir. Eğer iyi bir sebebin yoksa burada kalmak çok zordur."

Olive, bu sözlerin nereden tanıdık geldiğini düşünürken dalgınca başını salladı. Sadece içerik değil, konuşma şekli de aynıydı. Doğru ya... yıllar önce tuvalette karşılaştığı adam da tam olarak bu tarz bir şey söylemişti. *Akademik çevre öyle bir yerdir ki*

ağzınla kuş tutsan kimseye yaranamazsın. Önemli olan, bu hayata adım atmak için yeterince iyi bir sebebin olmasıdır.

Birden kafasında bir ampul yandı.

Bu kalın ses. Kömür karası saçlar. Net ve keskin konuşma tarzı. Tuvaletteki o adam, Adam olabilir miydi?

Hayır. Bu mümkün değildi. O adam bir öğrenciydi. Ama... Bunu kendi ağzıyla söylemiş miydi? Hayır. Sadece, *burası benim laboratuvarımın tuvaleti*, demişti ve altı senedir orada olduğunu söylemişti. Ne zaman mezun olacağını sorduğundaysa cevap vermemişti.

İmkânsızdı bu. Muhtemel değildi. Hayal edilemezdi.

Adam ve Olive hakkındaki diğer her şey gibi.

Ah Yüce Tanrı... Ya *gerçekten de* yıllar önce karşılaştılarsa? Ama Adam o günü hatırlıyor olamazdı. Olive onun için hiç kimseydi. Hâlâ da öyleydi. Ona sormayı düşündü ama ne manası vardı ki? O beş dakikalık konuşmayla Olive'e ihtiyaç duyduğu cesareti verdiğini nereden bilecekti? Ve yıllardır genç kadının aklında olduğunu?

Olive o gün ona söylediği son sözleri hatırladı. *Belki seneye görüşürüz.* Bugün bu noktada olacaklarını tahmin bile edemezdi tabii. İpeklere sarıp sarmalayarak sakladığı en hassas yanının kıpır kıpır ve sıcacık olduğunu hissetti. Dönüp yanındaki adama baktığında bu his iyice güçlendi ve içi daha da yanmaya başladı.

Sen, diye düşündü. *Sen bu dünyadaki en büyük...*

En kötü...

En iyi...

Sonra kafasını iki yana sallayarak güldü.

"Ne oldu?" diye sordu Adam şaşkınlıkla.

"Bir şey yok." Sırıttı. "Önemli değil. Hey, bence bugün karşılıklı birer kahve içmeliyiz. Kutlama yapmak için."

"Neyi kutlayacağız?"

"Her şeyi! Senin hibeni. Benim Harvard'da bir yıl geçirmeye hak kazanmamı. Sahte sevgililik oyunumuzun harika gitmesini."

Sahte randevu günü yarın olduğu için şu anda bunu teklif etmesi adil değildi belki ama geçen çarşamba sadece birkaç dakika görüşebilmişlerdi ve cuma akşamından beri Olive ona muhtemelen umurunda bile olmayan konularda mesaj atmamak için belki otuz kez kendini zorlayarak telefonunu bir kenara kaldırmıştı. Adam'ın, Western blottaki sorunun antikorda olmasıyla alakalı tahmininin doğru olduğunu bilmesine gerek yoktu, değil mi? Cumartesi gecesi saat onda atılmış bir mesaja cevap vermezdi herhalde. Bu yüzden Olive iki kez "*Selam, n'aber?*" yazmış, sonra onun ofisinde olup olmadığını öğrenmeyi çok istese de göndermekten vazgeçip silmişti. Ayrıca *Onion*'daki güneşten korunma yollarıyla alakalı yazıyı da yollamadığı için seviniyordu.

Evet, anlaşma dışında birlikte vakit geçirmeyi önermesi adil olmayabilirdi ama bu mühim günü kutlamadan geçmek istemiyordu.

Adam düşünceli bir şekilde yanağının içini ısırdı. "Gerçek kahve mi olacak yoksa papatya çayı mı?"

"Belli olmaz. Yine karşımda karamsar karamsar oturacak mısın?"

"O balkabaklı şeyden sipariş edersen karamsar olurum tabii."

Olive gözlerini devirdi. "Hiç damak tadın yok." O sırada telefonu bir hatırlatmayla bipledi. "Ah, kahveden önce Fluchella'ya da gitmeliyiz."

Adam'ın kaşlarının arasında dikey bir çizgi belirdi. "Onun ne olduğunu sormaya korkuyorum."

"Fluchella," diye tekrarladı Olive. Ama alnındaki çizgiler arttığına göre Adam hâlâ bir şey anlamamıştı. "Öğretim üyelerine, öğrencilere ve diğer görevlilere toplu olarak grip aşısı yapılan etkinliğin adı. Hem de ücretsiz."

Carlsen yüzünü buruşturdu. "Adı Fluchella mı cidden?"

"Aynen, Coachella festivali gibi."

Adam bu etkinliği hiç duymamış gibi görünüyordu.

"Bu konudaki üniversite e-postalarını almadın mı? En az beş tane gönderdiler."

"*Gereksiz e-posta* filtrem mükemmeldir."

Olive kaşlarını çattı. "Stanford e-postalarını da bloke ediyor mu? Eğer öyleyse yöneticiler ve öğrencilerin önemli mesajlarını da kaçırmana neden..."

Adam bir kaşını kaldırdı.

"Ah, tabii ya."

Gülme. Gülme. Seni güldürmeyi başarabildiğini bilmek zorunda değil.

"Neyse, gidip aşılarımızı olalım."

"Benim yaptırmama gerek yok."

"Aa, çoktan yaptırdın mı?"

"Yoo."

"Herkes için zorunlu olduğundan eminim."

Adam'ın omuzlarının duruşu, onun herkes *olmadığını* ilan eder gibiydi. "Ben asla hasta olmam."

"Buna inanmam."

"İnanabilirsin."

"Hey, grip düşündüğünden daha ciddi bir hastalıktır."

"O kadar da kötü değil."

"Kötü tabii ki. Özellikle de senin gibiler için."

"Benim gibiler mi?"

"Bilirsin... Belirli bir yaşı geçmiş insanlar."

Kampüs otoparkına dönerlerken Adam'ın ağzı seğirdi. "Seni ukala."

"Hadi ama." Olive eğilip işaretparmağını adamın pazısına bastırdı. Şimdiye kadar birbirlerine pek çok kez dokunmuş-

lardı. Hem herkesin ortasında hem de baş başayken. Artık hiç garip gelmiyordu. Gayet doğal ve rahatlatıcıydı. Tıpkı Anh ve Malcolm'la olduğu gibi. "Birlikte gidelim."

Olive'in iki saat uğraşsa giremeyeceği bir yere paralel park ederken Adam'ın düşüncesi hiç de değişmiş gibi değildi. "Zamanım yok."

"Daha az önce kahve içmeyi kabul etmiştin. Demek biraz zamanın var."

Bir dakika sonra araç yerine yerleşmişti ama Adam hâlâ cevap vermiyordu.

"Neden aşı olmak istemiyorsun?" Olive onu kuşkuyla inceledi. "Aşı karşıtı falan mısın?"

Vay canına. Eğer bakışlar öldürebilseydi şimdiye diğer tarafı boylamıştı.

"Pekâlâ." Kaşlarını çattı. "O halde neden?"

"O kadar tantanaya değmez." Huzursuzlanmış mıydı bu adam? Dudağının içini mi kemiriyordu?

"Sadece on dakikanı alıyor." Olive onun tişörtünün kolunu çekiştirdi. "Gidiyorsun, üniversite kimlik kartını tarıyorlar ve aşını yapıyorlar." Son sözcükleri söylerken parmaklarının altında Adam'ın kolunun gerildiğini hissetti. "Bu kadar basit. En güzel yanı da bütün yıl grip olmamak. Gerçekten... *Aaa*!" Olive bir eliyle ağzını kapattı.

"Ne?"

"Aman Tanrım!"

"Ne oldu?"

"Yoksa sen... Ah, Adam."

"Ne var?"

"İğneden korkuyor musun?"

Genç adam hareketsiz kaldı. Felç olmuş gibiydi. Nefes bile almıyordu. "İğneden *korkmuyorum*."

"Sorun yok," dedi Olive, mümkün olduğunca teselli edici bir tonla.

"Biliyorum. Çünkü iğneden korkmu..."

"Burası sen ve iğne korkun için güvenli bir yer."

"İğne korkusu falan..."

"Anlıyorum, iğne *gerçekten* korku verici bir şey."

"Hayır..."

"Korkabilirsin, sorun yok."

"*Korkmuyorum*," dedi Adam, biraz fazla sert bir sesle. Sonra kafasını çevirip boğazını temizledi ve boynunu kaşıdı.

Olive dudaklarını birbirine bastırdı. "*Ben de* eskiden korkardım."

Carlsen'ın merakla baktığını görünce devam etti.

"Çocukken yani. An..." Boğazını temizledi. "Annem her seferinde bana sıkı sıkı sarılırdı yoksa aşı yapılırken kollarımı ve bacaklarımı çok savururdum. Ayrıca sonrasında bana dondurma alacağına dair söz verirdi. Sorun şuydu ki dondurmayı aşının *hemen* ardından yemek isterdim." Güldü. "Bu yüzden annem doktor randevusundan önce bir dondurmalı sandviç alıp çantasına koyardı ama aşı bitene kadar dondurma erimiş olurdu. Her yer batardı ve..."

Kahretsin. Adam'ın yanında *yine* ağlamaklı olmuştu.

"Çok tatlı bir kadınmış," dedi Adam.

"Öyleydi."

"Bu arada konuya netlik kazandırayım, iğneden korkmuyorum." Adam'ın sesi bu sefer daha sıcak ve nazikti. "Sadece... tiksindirici geliyor."

Olive burnunu çekip kafasını kaldırdı. İçinden ona öyle bir sarılmak geliyordu ki neredeyse kendini tutamayacaktı. Ama bu hakkını bugün çoktan kullanmıştı, sadece koluna hafifçe vurmakla yetindi. "Kıyamam."

Adam ona ters bir bakış attı. "Kıyamam falan deme bana."

Çok sevimliydi. Öyle sevimliydi ki... "Cidden çok tiksindirici bir şey. Bir şey tenini deliyor ve kanını akıtıyor. Bu his... çok iğrenç."

Olive arabadan inip bekledi ve genç adam yanına geldiğinde gülümsedi.

"Seni anlıyorum."

"Öyle mi?" İkna olmuşa benzemiyordu.

"Aynen. İğne dehşet verici bir şey."

Carlsen hâlâ ona inanmıyormuş gibiydi. "Öyle."

"Ve korkutucu." Olive dirseğini kavrayarak onu Fluchella çadırına doğru çekiştirmeye başladı. "Ama bunu atlatmalısın. Bilim aşkına. Bu yüzden seni grip aşını olmaya götürüyorum."

"Ben..."

"Konu tartışmaya kapalı. Aşını yaptıkları sırada elini tutarım."

"Elimi tutmana gerek yok. Çünkü gitmiyorum." Tabii ki *gidiyordu*. Ayak direyebilir hatta oraya demir atabilirdi. Olive onu sürükleyecek güce asla sahip değildi. Fakat hali ve tavrı eninde sonunda gideceğini gösteriyordu.

Olive elini onun bileğine doğru kaydırıp yüzüne baktı. "*Gidiyorsun.*"

"Lütfen." Adam acı çekiyormuş gibiydi. "Beni zorlama."

Off, cidden *acayip* sevimliydi. "Senin iyiliğin için bu. Ve tabii yakınında bulunabilecek yaşlıların iyiliği için. Yani senden daha yaşlılardan bahsediyorum."

Carlsen yenilgiye uğradığını kabul edermişçesine iç geçirdi. "Olive."

"Hadi. Şanslıysak belki bölüm başkanı bizi orada görür. Hem sana dondurmalı sandviç de alırım."

"Sözü geçen dondurmalı sandviçin parasını ben mi ödeyeceğim?" Artık durumu kabullenmiş gibiydi.

"Muhtemelen. Gerçi sen şimdi dondurma da sevmiyorsundur kesin. Çünkü hayattaki güzel şeylerden keyif almayı bilmiyorsun."

Olive yürümeye başlarken düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğnedi. "Belki kafeteryada çiğ brokoli vardır."

"Grip aşısının üstüne bir de sözlü tacizi hak etmiyorum bence."

Olive neşeyle gülümsedi. "Ah, ne kadar da yüreklisin. Öcü iğneyle cesurca yüzleşmeye gidiyorsun."

"Sen de ukalanın önde gelenisin."

Saat henüz on olmasına rağmen güneşin gökte pırıl pırıl parladığı ve Olive'in tişörtünün altına geçerek tenini yaktığı bir eylül sabahıydı. Sığla ağaçlarının yaprakları hâlâ yemyeşildi ve yakın zamanda renk değiştirmeye de niyetleri varmış gibi görünmüyorlardı. Geçen senelerin aksine bu sefer yaz sona ermeyi hiç istemiyordu sanki. Dönemin başından bu yana sıcaklık hiç düşmemişti.

Lisans öğrencileri şu anda ya sabah derslerinde uyukluyor ya da sıcacık yataklarında rüya görüyor olmalıydılar. Zira Stanford kampüsüne genellikle hâkim olan kaos havası bugün eksikti. Tabii bu iyi bir şeydi.

Ve Olive... Olive seneye muhteşem bir laboratuvarda çalışabilecekti. On beş yaşından beri uğruna savaştığı hayali sonunda gerçek olacaktı.

Hayat bundan daha güzel olabilir miydi?

Çiçek yataklarından yükselen kokuyu içine çekip kısık sesle bir melodi mırıldanarak Adam'la yan yana yürümeye devam etti. Bir süre bu şekilde ilerledikten sonraysa parmaklarını genç adamın bileğinden aşağı kaydırıp onunkilere kenetledi.

Onuncu Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Eğer âşık olursam işler kaçınılmaz olarak sarpa saracaktır.*

Nakavt faresi, mümkün olamayacak kadar uzun bir süredir telde asılı duruyordu. Halbuki geni değiştirilmiş olduğu için bunu yapamaması gerekirdi. Olive kaşlarını çatıp dudaklarını birbirine bastırarak hayvana baktı. DNA'sının önemli bir parçası artık yoktu ve telde asılı durabilmesini sağlayacak proteinler vücudundan çekilmişti. Bunca zaman dayanabilmesinin imkânı yoktu. Aptal genini silmekteki tek amaç da buydu zaten. Ama...

Telefonu aydınlanınca gözü ekrana kaydı. Göndericinin adını görebiliyordu –Adam– fakat mesajın içeriğini okuyamıyordu. Çarşamba sabahı 08.45 olduğu için birden sahte randevularını iptal etmek için mesaj atmış olabileceğini düşünerek kaygılandı. Belki de dün Fluchella'dan sonra onun dondurmalı sandviç almasına izin verdikten sonra –ve Olive aslında onun için aldığı dondurmayı kendi yedikten sonra– bugün buluşmalarına gerek olmadığını düşünmüştü. Ya da Olive onu bir banka oturup koştukları maratonları saymaya mecbur bıraktığı ve telefonunu çalarak en

sevdiği koşu uygulamasını indirip kendi hesabını arkadaş olarak eklediği için tekrar görüşmek istemiyordu. Gerçi o da eğleniyormuş gibi görünmüştü ama belki içten içe rahatsız olmuştu.

Olive bir eldivenli ellerine bir de hâlâ telde asılı duran fareye baktı.

"Dostum, bu kadar gayretli olma." Kafesle göz hizasına gelebilmek için diz çöktü. Fare minik bacaklarını savuruyor, kuyruğunu sallıyordu. "Bu işte bu kadar iyi olmaman gerekiyordu. Ne kadar beceriksiz olduğunla alakalı bir tez önerisi yazmam lazım. O zaman sen koca bir parça peynir kazanırsın, ben de gerçek maaş ödeyen bir işe girer ve bindiğim uçakta biri kalp krizi geçirirse, 'Ben o tür bir doktor değilim,' deme keyfine erişebilirim."

Fare cıyaklayarak teli bıraktı ve test kafesinin zeminine pat diye düştü.

"İşte böyle." Olive hızlıca eldivenlerinden kurtuldu ve telefonunun ekran kilidini açtı.

Adam: Kolum çok ağrıyor.

Bir an onun buluşmamak için bahane bulduğunu zannetti ama sonra sabah uyandığında kendi kolunun da çok ağrıdığını hatırladı.

Olive: Aşı yüzünden mi?
Adam: Cidden çok acı veriyor.

Olive kıkırdadı. Böyle şeylere kıkırdayacak biri haline gelebileceğini hiç düşünmezdi ama şimdi ağzını eliyle örtmüş, laboratuvarın ortasında salak gibi gülüyordu. Faresi gözlerini yargılar gibi üstüne dikince Olive hızla kafasını çevirip tekrar telefonuna baktı.

Olive: Ah Adam, çok üzüldüm.
Olive: *Öpeyim de geçsin mi?*
Adam: Bu kadar ağrıyacağını söylememiştin.
Olive: Birilerinin bir zamanlar dediği gibi, duygularını düşünmek benim işim değil.

Adam'ın cevabı tek bir emoji olunca –sarı bir ortaparmak– Olive'in yanakları sırıtmaktan iyice ağrımaya başladı. Tam öpücük emojisiyle cevap verecekti ki bir sesle mesajlaşması bölündü.

"İğğğrenç."

Bakışlarını telefonundan ayırdığında laboratuvar girişindeki Anh'ın dil çıkaran yüzüyle karşılaştı.

"Hey, burada ne arıyorsun?"

"Eldiven almaya geldim. *Ama* midem bulandı."

Olive kaşlarını çattı. "Niye ki?"

"Bizim laboratuvarda küçük beden eldiven bitmiş." Anh gözlerini devirerek içeri girdi. "Oradaki tek kadın ben olduğum için yeteri kadar küçük eldiven almıyorlar. Gerçi ben de her gün yüz tane eldiven değiştiriyor değilim ama..."

"Hayır, neden miden bulandı diyorum."

Anh suratını ekşitip Olive'in kutusundan iki tane mor eldiven aldı. "Carlsen'a olan aşkını izlemekten. Birkaç çift alsam olur mu?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Olive telefonunu sıkıca tutarken ona gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ona *âşık değilim*."

"Hı hı, tabii." Anh ceplerine eldiven tıkma işini bitirip ona bakınca sonunda rahatsız ifadesini fark etti ve gözlerini kocaman açtı. "Hey, şaka yapıyordum! İğrenç falan değilsin. Ben de Jeremy'le mesajlaşırken öyle görünüyorumdur, eminim. Ve esasında bu çok tatlı bir şey. Yani ona böyle abayı yakmış olman."

"Ama abayı falan yakmadım ben." Olive paniklemeye başlıyordu. "Ben öyle bir... aramızdaki sadece..."

Anh gülümsememek ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki. Sen öyle diyorsan öyledir."

"Hayır, ben ciddiyim. Biz sadece..."

"Bunda bir sorun yok ki arkadaşım." Anh'ın sesi teselli edici ve biraz duygusaldı. "Sen harika birisin. Çok özelsin. Ve açık yüreklilikle söylüyorum, bu dünyada en sevdiğim kişisin. Ama

bazen Malcolm ve benim dışımda kimsenin bu özel ve inanılmaz insanla tanışamayacağından endişe ediyorum. Yani... *ediyordum*. Artık endişeli değilim çünkü piknikte Adam'la seni izledim. Otoparkta da. Ve daha pek çok kez sizi birlikte gördüm. *İkiniz de* deli gibi âşıksınız ve bu çok tatlı! Tabii o ilk gece hariç," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "*O geceki* öpüşmeniz cidden çok tuhaf görünüyordu."

Olive gerildi. "Anh, öyle bir şey yok. Biz sadece... çıkıyoruz. Öylesine takılıyoruz. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Âşık..."

"Tamam, tamam. Sen nasıl diyorsan öyle olsun." Anh omuz silkti. Onun tek kelimesine inanmadığı belliydi. "Neyse, benim bakteri kültürlerime dönmem lazım. Mola verdiğimde yine başını ağrıtmaya gelirim, tamam mı?"

Olive yavaşça onaylayıp onun gidişini izledi. Sonra arkadaşı duraksayıp tekrar döndüğünde kalbinin teklediğini hissetti. Anh'ın yüzü birden ciddileşmişti.

"Ol, bilmeni istediğim bir şey var. Aslında ben... Jeremy'le çıktığım için senin incineceğinden çok korkuyordum. Ama şimdi korkum gitti. Çünkü artık o duyguyu gerçekten hissettiğinde nasıl göründüğünü biliyorum." Süklüm püklüm bir tebessüm attı. "Dikkat ettiysen, o duyguyu dillendirmiyorum artık."

Ardından Anh elini sallayıp gitti ve onu ardında donakalmış halde bıraktı. Olive'in tek yapabildiği arkasındaki tabureye çöküp "sıçtım" diye düşünmek oldu.

***

DÜNYANIN SONU GELMİŞ değildi ya. Böyle şeyler olabilirdi. En mükemmel insanlar bile sahte sevgilisi oldukları kişiye tutulabilirlerdi. Anh buna aşk demişti. Yüce İsa! *Aşk*! Yok hayır, bu doğru olamazdı.

Ama... Siktir. Siktir, siktir, *siktir*.

Olive ofisine girip kapıyı kilitledi ve kendini sandalyesine bırakırken burayı ortak kullandığı diğer asistanların saat ondan önce gelmeye karar vermemelerini umdu.

Hepsi kendi suçuydu. Aptallığının sonuçlarıydı. Ama gün gelip Adam'ı çekici bulmaya başlayacağını biliyordu. *Biliyordu* işte. En başından beri böyle bir şey olabileceğinin farkındaydı ama yine de onunla muhabbet etmeye, planları dahilinde olmasa bile onu tanımaya başlamıştı. Ve kahretsin ki Adam beklediğinden çok farklı çıkmıştı. Kahretsin ki gün geçtikçe daha çok birlikte zaman geçirmek istemesine yol açmıştı. Gerçekler son birkaç gündür gözünün önündeydi ama fark etmemişti. Çünkü tam bir geri zekâlıydı.

Birden yerinden kalkıp cebindeki telefonunu çıkararak Malcolm'ın numarasını buldu.

Olive: Buluşmamız lazım.

Çok şükür ki Malcolm'ın yanıt vermesi beş saniye bile sürmedi.

Malcolm: *Öğle yemeğinde* buluşsak olur mu? Bir yavru sıçanın nöromusküler kavşağını incelemeye başlamak üzereyim.
Olive: HEMEN konuşmamız gerek.
Olive: Lütfen.
Malcolm: 10 dakikaya Starbucks'tayım.

***

"Sana demiştim."

Olive başını masadan kaldırmaya zahmet etmedi. "Dememiştin."

"Eh, 'Sakın sahte sevgililik saçmalığına bulaşma çünkü Carlsen'a âşık olabilirsin,' dememiş olabilirim fakat bu fikrin aptalca olduğunu, büyük bir felaketin yaşanacağını söylemiştim. Ki bu durumda felaketin kapıda olduğu aşikâr."

Kalabalık kafedeki bir cam kenarında karşı karşıya oturuyorlardı. Etraflarındaki öğrenciler onun hayatını vuran kasırgadan habersizce kahvelerini içerek gülüp eğlenirken Olive soğuk masadan kafasını kaldırıp avuçlarını gözkapaklarına bastırdı. Henüz gözlerini açmaya hazır değildi. Belki de bir daha hiç olmayacaktı. "Bu nasıl olabilir? Ben böyle biri değilim. Bu ben

değilim. Onca insanın arasından Adam Carlsen'a nasıl... *Yani kim Adam Carlsen'dan hoşlanır ki?*"

Malcolm alaycı bir şekilde güldü. "Herkes, Ol. Carlsen uzun boylu, geniş vücutlu, karanlık, kasvetli ve de dâhi IQ'suna sahip bir adam. Herkes uzun boylu, geniş vücutlu, kasvetli ve karanlık dâhileri sever."

"Ben sevmem!"

"Sevdiğin belli."

Olive gözlerini sıkıca yumup inledi. "O kadar da kasvetli biri değil."

"Kesinlikle öyle biri. Sadece sen farkında değilsin çünkü ona abayı yakmışsın."

"Hayır, ona..." Olive alnına birkaç kez vurdu. "Sıçayım."

Ev arkadaşı uzanıp elini tuttu. Ten rengi Olive'inkinden daha koyu ve sıcaktı. "Hey," dedi rahatlatıcı bir sesle. "Rahatla biraz. Bir çözüm buluruz mutlaka." Yüzüne sıcak bir gülümseme bile yerleştirmişti. Olive tüm "sana demiştim" laflarına rağmen şu anda onu çok seviyordu. "Öncelikle, durum ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum. Bunun bir skalası mı var?"

"Eh, hoşlanma vardır, *hoşlanma* vardır."

"Ondan hoşlanıyorum sadece. Sık sık onunla vakit geçirmek istiyorum."

"Yani bu o kadar büyük bir şey değil. Benimle de vakit geçirmek istiyorsun."

"Ama bu öyle değil," dedi Olive kızardığını hissederek.

Malcolm bir süre sessiz kaldı. "Anlıyorum." Bu konunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Olive'in birine karşı çekim -özellikle cinsel çekim- hissetmesinin nasıl nadir bir durum olduğunu, bu yüzden kendinde bir sorun olup olmadığını ve geçmişinin bugününü etkileyip etkilemediğini düşündüğünü pek çok kez konuşmuşlardı.

"Tanrım." Kapüşonunu kafasına geçirip her şey geçene kadar kaplumbağa gibi saklanmak istiyordu. Ya da gidip bir maratona

katılmak veya tez önerisini yazmaya başlamak... Bu duyguyla başa çıkmaya çalışmak yerine her şeyi yapabilirdi. "Hep içimdeydi ama ben anlamadım. Sadece onun zeki, çekici biri olduğunu, çok tatlı gülümsediğini ve arkadaş olabileceğimizi düşünüyordum." Avuçlarıyla gözlerini ovuştururken zamanda geri gidip son bir ayda yaptığı seçimleri silebilmeyi diledi. "Benden nefret ediyor musun?"

"Ben mi?" Çocuk şaşkınlığa düşmüştü.

"Evet."

"Hayır. Senden neden nefret edeyim ki?"

"Çünkü Adam sana çok kötü davrandı ve tonlarca veriyi çöpe atmana neden oldu. Ama benimleyken öyle değil ve..."

"Biliyorum. Yani..." Malcolm elini salladı. "Aslında biliyorum diyemem ama seninleyken lanet olası komitemdeki halinden çok daha farklı olduğuna inanıyorum."

"Ondan nefret ediyorsun."

"Evet, ondan nefret ediyorum. Ya da sevmiyorum diyeyim. Ama ben onu sevmiyorum diye sen de aynı şekilde hissetmek zorunda değilsin. Tabii bu, erkekler konusundaki zevksizliğin hakkında dırdır etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Fakat sizi piknikte gördüm, Ol. Sana yaklaşımı bana karşı olan tavırlarına hiç benzemiyor. Ayrıca biliyorsun..." Biraz imrenmiş gibiydi. "... adam *yakıyor*. Onu neden çekici bulduğunu görebiliyorum."

"Sahte ilişkimizi ilk duyduğunda böyle dememiştin ama."

"Burada sana destek olmaya çalışıyorum. Hem o zamanlar ona âşık değildin."

Olive homurdandı. "O kelimeyi kullanmasak olur mu? Çok vakitsiz geliyor."

"Olur." Malcolm gömleğinde olmayan bir tozu silkeledi. "Söylemeden edemeyeceğim, bir romantik komedi filmindeymişiz gibi hissediyorum. Şimdi anlat bakalım, ona haberi nasıl vereceksin?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Olive şakaklarına masaj yaparken.

"Eh, ona karşı bir şey hissediyorsun ve ikiniz oldukça yakınlaşmışsınız. Varsayıyorum ki ona karşı hislerini bir şekilde... açıklayacaksındır. Bu arada *hisler* dememe izin var mı?"

"Hayır."

"Her neyse." Malcolm gözlerini devirdi. "Ona söyleyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Olive burnundan alaycı bir nefes verdi. "Sahte sevgilin olan adama ondan..." Doğru kelimeyi bulmak için beynini kurcaladı ama bulamadı. "... *hoşlandığını* söyleyemezsin. Asla olmaz. Adam her şeyi benim kurguladığımı, başından beri onun peşinde olduğumu düşünecektir."

"Çok saçma. O zaman tanışmıyordunuz bile."

"Tanışıyor olabiliriz aslında. Hani sana tuvalette bir adamla karşılaştığımdan ve onun, doktora konusunda karar vermeme yardımcı olduğundan bahsetmiştim ya?"

Malcolm başını salladı.

"O adam, *Adam* olabilir."

"*Olabilir* mi? Ona sormadın mı?"

"Tabii ki hayır."

"Neden *tabii ki*?"

"Çünkü o *olmama* ihtimali var. Eğer oysa bile beni hatırlamadığı belli. Yoksa haftalar önce bahsederdi."

Sonuçta tarihi geçmiş lens kullanan *Adam* değildi.

Malcolm yine göz devirdi. "Olive, bir şeyi hesaba katmıyorsun. Ya Adam da senden hoşlanıyorsa? Ya daha fazlasını istiyorsa?"

Olive kahkaha attı. "İmkânsız."

"Neden?"

"İşte."

"İşte mi?"

"Burada Adam Carlsen'dan bahsediyoruz. Ve ben..." Cümlenin gerisini getirmedi. Çünkü gerek yoktu. *Ben özel biri değilim.*

Ev arkadaşı uzunca bir süre sessizliğini korudu. "Gerçekten farkında değilsin, değil mi?" Sesi hüzünlüydü. "Sen mükemmel bir kadınsın. Çok güzel ve sevecensin. Kendi ayakları üstünde durmayı başaran, dâhi bir biliminsanısın. Hep başkalarını düşünürsün ve sadık birisin. Kahretsin Ol, sırf arkadaşın hoşlandığı çocukla rahat rahat sevgili olabilsin diye neler yaptın, baksana. Carlsen'ın, senin bu özelliklerini fark etmemesi mümkün değil."

"Hayır. Beni yanlış anlama, onun beni sevdiğini ben de biliyorum ama sadece arkadaş olarak. Eğer ona hislerimi açarsam ve..."

"Ve? Seninle sahte sevgili olmaktan vazgeçeceğini mi düşünüyorsun? Öyle olsa bile kaybedeceğin bir şey yok ki."

Bu doğru olabilirdi. Adam'ın ona bakışları, kahvesini ekstra kremalı istediğinde kafasını iki yana sallaması, ona takılmasına izin vermesi, mesajlaşmaları, onun yanındayken eski korkutucu halinden çok farklı ve fazlasıyla rahat oluşu hiçbir anlama gelmiyordu belki de. Ama şu anda arkadaştılar ve 29 Eylül'den sonra da bu şekilde devam edebilirlerdi. Aksini düşünmek Olive'in kalbini sızlatıyordu. "Kaybedeceğim bir şey var."

Malcolm iç geçirip onun elini sardı. "O zaman fena vurulmuşsun."

Olive dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kırpıştırarak yaşların akmasına engel olmaya çalıştı. "Olabilir. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey olduğu için bilemiyorum. Hissetmeyi bile istemediğim bir şeydi hatta."

Arkadaşı onu rahatlatmak istercesine gülümsedi ama vermek istediği duygu Olive'e geçmedi. "Dinle, bunun korkutucu bir his olduğunu biliyorum ama kötü bir şey değil ki."

Gözünden bir damla gözyaşı kaçınca Olive yanağını kazağının koluyla hızlıca sildi. "Berbat bir şey."

"Sonunda karşına çekici bulduğun biri çıktı işte. Tamam, bu kişi Carlsen belki ama ilişkiniz yine de muhteşem olabilir."

"Olamaz. İmkânsız."

"Ol, ne düşündüğünü biliyorum. Seni çok iyi anlıyorum." Malcolm onun elini sıktı. "Kırılganlığın korkutucu geldiğinin

farkındayım ama kendine *izin ver* artık. İnsanlara arkadaştan öte hisler beslemek istemen gayet normal."

"Ama yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü önem verdiğim herkes *gidiyor*," diye patladı Olive.

Bir barista, birinin *caramel macchiato*'sunun hazır olduğunu duyururken Olive sert tonundan anında pişman oldu.

"Özür dilerim. Sadece... Gerçekler bunlar. Annem, büyükannem ve büyükbabam artık yok. Babam zaten hiç yoktu. Eğer kendime izin verir ve onu önemsersem Adam da gidecek." İşte. Kalbindekileri dile dökmüştü sonunda. Bu yüzden şimdi daha da gerçekmiş gibi geliyordu.

"Ah, Ol." Ev arkadaşı derin bir nefes alıp verdi. Olive'in korkularından bahsettiği nadir insanlardan biri oydu. Bir yere ait hissetmemesinden, hayatının çoğunu yalnız başına geçirdiği için geri kalanını da aynı şekilde geçireceğine dair kalbine yerleşen sonu gelmez şüphelerden, asla birinin sevgisine değer olup olamayacağı endişesinden herkese bahsetmezdi. Fakat yine de Malcolm'ın anlayış, hüzün ve acıma dolu yüzünü izleyemeyecekti. Kafasını çevirip gülüşen öğrencilere, tezgâha dizilmiş kahve bardağı kapaklarına, bir kızın MacBook'unun kapağındaki etiketlere baktı ve elini arkadaşının elinin altından çekti.

"Hadi sen git artık." Malcolm'a gülümsemeye çalıştı ama pek beceremedi. "Ameliyatını bitir."

Malcolm gözlerini onunkilerden ayırmadı. "*Ben* seni önemsiyorum. *Anh* da önemsiyor; o kadar ki seçim yapması gerekse Jeremy yerine seni seçerdi. Sen de bize değer veriyorsun. Üçümüz de birbirimizi önemsiyoruz ama bak, ben hâlâ buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bu daha farklı."

"Nesi farklı?"

Olive cevap vermeye zahmet etmeden koluyla yanağını kuruladı. Adam farklıydı. Olive'in ondan istediği şey de farklıydı ama bunu dile getirmek istemiyordu. Henüz olmazdı. "Ona söylemeyeceğim."

"Ol."

"Hayır," dedi Olive katı bir sesle. Gözyaşları artık gittiği için daha iyi hissediyordu. Hiç beklemediği bir yanı ortaya çıkmıştı belki ama rol yapabilirdi. Kendini bile kandırabilirdi. "Ona söylemeyeceğim. Bu korkunç bir fikir."

"Ol."

"Hem söylemek istesem bile nasıl olacak ki? Kelimelere nasıl dökeceğim? Doğru sözcükler neler?"

"Aslında şimdi..."

"Onunla ilgilendiğimi mi söyleyeceğim? Onu aklımdan çıkaramadığımı ve çok hoş bulduğumu mu? Yoksa..."

"*Olive.*"

Susmasına neden olan şey, Malcolm'ın uyarıcı sesi ya da panik dolu yüzü değil, gözlerini omzunun arkasındaki bir yere dikmiş olmasıydı. Tam o anda Anh'dan bir mesaj gelince telefonunun ekranı aydınlandı ve Olive saati gördü.

10.00

Saat on olmuştu. Ve günlerden çarşambaydı. Ve Olive şu anda kampüsteki Starbucks'taydı; son birkaç haftadır çarşamba sabahlarını geçirdiği Starbucks...

Arkasını dönüp de Adam'ın orada durduğunu gördüğünde şaşırmadı bile. O kadar yakınındaydı ki son görüşmelerinden beri kulak zarlarında herhangi bir hasar oluşmadıysa az önce ağzından çıkan her şeyi duymuş olmalıydı.

Olive oracıkta son kullanma tarihinin dolmasını diledi. Ruhunun bedeninden çıkıp gitmesini ve vücudunun eriyip yerdeki karoların arasına karışmasını ya da sadece buharlaşıp yok olmasını diledi. Fakat tüm bunlar şu anki kabiliyetleri arasında değildi. Bu nedenle yüzüne zayıf bir gülümseme yerleştirdi ve başını kaldırıp Adam'la yüzleşti.

On Birinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Ne zaman yalan söylesem her şey yedi yüz kırk üç kat daha kötü bir hal alacaktır.*

"Sen... Söylediklerimi duydun mu?" diye yumurtladı Olive.

Malcolm hızlıca masadaki eşyalarını toplayıp, "Ben de tam gitmek üzereydim," diye mırıldandı.

Olive, karşısındaki sandalyeye yerleşen Adam'ı izlerken arkadaşını zar zor duydu.

Sıçtık.

"Evet," dedi genç adam, kısa ve öz bir şekilde. Olive olduğu yerde milyonlarca parçaya ayrılmak üzereymiş gibi hissetti. Adam'ın, "Hayır, neyi duyacaktım?" demesini istedi. Sabah saatlerine geri dönüp bu korkunç günü en baştan yaşamayı diledi. O zaman telefonuna gelen mesajı kontrol etmez, sahte sevgilisiyle konuşurken kıkırdadığını Anh'ın duymasına izin vermez ve olabilecek en kötü yerde Malcolm'a içini dökmezdi.

Adam onu anlamayacaktı. Bu fiyaskoyu Olive'in planladığını düşünüp ondan nefret edecek, bu anlaşma sayesinde kazanacağı şeyleri bile bir kenara atıp ayrılmak isteyecekti.

Bu düşünce o kadar dehşet vericiydi ki Olive aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Seninle ilgili değildi."

Hazırlıksız yalanı dilinden bir çamur seli gibi kaydı ve arkasında iğrenç bir leke bıraktı.

"Biliyorum." Adam başını sallarken hiç şaşırmış görünmüyordu. Sanki onun kendinden hoşlanabileceğine ihtimal bile vermiyordu. Olive ağlamak istedi –sabahtan beri sulugöz modu açıktı zaten– ama bunun yerine başka bir yalan daha kustu.

"Ben... şey, birinden hoşlanmaya başladım da."

Adam bir kez daha başını salladı. Gözleri kararırken bir an için çenesi seğirdi. Fakat Olive gözlerini kırpınca o ifade gitti ve genç adamın yüzü yine ifadesizleşti. "O kadarını anladım."

"Bu kişi..." Olive yutkundu. Kimdi bu kişi? *Hızlı düşün Olive, hızlı.* Bir immünolog muydu? İzlandalı mıydı? Bir zürafa mıydı? Neydi?

"İstemiyorsan açıklamak zorunda değilsin." Adam'ın sesi biraz bitkin ve tuhaf olmasına rağmen rahatlatıcıydı.

Olive birden ellerini ovuşturduğunu fark edince durmak yerine onları masanın altına sakladı. "Ben... sadece..."

"Sorun yok." Genç adam güven verici bir şekilde tebessüm etti ama Olive onun yüzüne bakamıyordu. Gözlerini kaçırırken bu durumu düzeltmek için söyleyecek bir şeyler bulabilmeyi diledi. Kafenin penceresinin hemen dışında bir grup lisans öğrencisi, bir dizüstü bilgisayarın önünde toplanıp izledikleri şeye gülüyorlardı. Bir genç, çıkan esintiyle uçuşan not kâğıtlarının peşinde koştururken Dr. Rodrigues, Starbucks'a doğru geliyordu.

"Aramızdaki... bu anlaşma..." Adam'ın sesi Olive'i yeniden masaya, aralarındaki yalanlara doğru çekti. Sesi çok yumuşak, çok nazikti.

Adam. Eskiden seni kötü bir insan olarak görürdüm. Şimdiyse...

"Anlaşmanın ikimizin de yararına olması gerekiyordu. Artık senin..."

"Hayır." Olive kafasını iki yana salladı. "Hayır. Ben..." Kendini gülümsemeye zorladı. "Karmaşık bir durum."

"Anlıyorum."

Olive onun anlayamayacağını, anlamasının mümkün olmadığını söylemek istedi. Her şey kendi uydurmasıydı çünkü. Bu bok çukurunu kendi oluşturmuştu. "Ben..." Dudaklarını yalayarak ıslattı. "Anlaşmayı erken bitirmemize gerek yok çünkü ondan hoşlandığımı söyleyemeyeceğim zaten. Çünkü ben..."

"Dostum." Adam'ın omzunda bir el belirdi. "Ne zaman seni ofisinde bulmak bu kadar... Ah, şimdi anladım." Dr. Rodrigues'in bakışları Olive'e doğru kaydı. Bir an için onu öylece inceledi; orada olduğuna şaşırmış gibiydi. Sonra dudakları gerilip sırıtış halini aldı. "Selam Olive."

Doktoraya ilk başladığı sene Olive'in önceden oluşturulmuş danışman komitesinde Dr. Rodrigues de bulunuyordu. Bu aslında oldukça garip bir seçimdi zira adamın onun araştırma konusuyla uzaktan yakından alakası yoktu. Yine de Olive onu hep iyi hatırlıyordu. Komite toplantılarında kekelemeye başladığında ona ilk gülümseyen hep Dr. Rodrigues olmuştu. Hatta bir keresinde *Star Wars* tişörtüne iltifat etmişti ve o günden sonra, Dr. Moss ne zaman Olive'in metotları hakkında nutuk çekmeye başlasa Darth Vader tema müziğini mırıldanmıştı.

"Merhaba Dr. Rodrigues." Olive gülümsemesinin ikna edici olmadığının farkındaydı. "Nasılsınız?"

Genç adam elini salladı. "Bana Holden de lütfen. Artık öğrencim değilsin." Sonra coşkuyla Adam'ın sırtına vurdu. "Ayrıca en eski, en asosyal dostumla çıkıyorsun."

Olive'in ağzı bir karış açık kaldı. Cazibeli ve vurdumduymaz Holden Rodrigues ile asık suratlı, suskun Adam Carlsen eski dost muydu? Peki bu, Olive'in bilmesi gereken bir şey miydi? Eh, Adam'ın gerçek kız arkadaşı olsa bilirdi, değil mi?

Dr. Rodrigues –yani Holden! Olive profesörlerin de *gerçek* isimlere sahip olan *gerçek* insanlar olduğuna hiç alışamayacaktı herhalde– bakışlarını, asosyal olarak tanıtıldığına kızmış gibi görünmeyen Adam'a çevirdi.

"Boston'a bu akşam gidiyordun, değil mi?" Holden'ın konuşması değişmiş, daha rahat ve hızlı bir hal almıştı. İkisinin gerçekten de eski dost olduğu belliydi.

"Evet. Tom'la beni havalimanına götüreceksin, değil mi?"

"Emin değilim."

"Neden?"

"Tom elleri ve ağzı bağlanmış halde bagajda mı seyahat edecek?"

Adam iç geçirdi. "Holden."

"Arka koltuğa oturmasına izin veririm ama çenesini kapalı tutmazsa onu yola atıp giderim, ona göre."

"Tamam, ona söylerim."

Holden tatmin olmuş gibiydi. "Her neyse, ben sizin konuşmanızı bölmeyeyim." Tekrar Adam'ın omzuna vurdu ama gözleri Olive'deydi.

"Sorun yok."

"Gerçekten mi? Peki o zaman." Gülümsemesi daha da büyürken yandaki masadan bir sandalye çekti. Carlsen bıkkınca gözlerini yumdu.

"Ee, ne hakkında konuşuyoruz?"

Sahte sevgilime yalanlar sıralamakla meşguldüm, sorduğun için sağ ol. "Ah, önemli bir konu değil. Bu arada siz ikiniz..." Olive iki

adama bakarken boğazını temizledi. "Kusura bakmayın, nasıl tanıştığınızı unuttum."

Bir gümbürtü duyuldu. Holden masanın altından Adam'a tekme atmıştı. "Seni dingil. Ona yıllardır süren dostluğumuzdan bahsetmedin mi?"

"Ben de unutmaya çalışıyorum."

"Çok beklersin." Holden dönüp sırıtarak Olive'e baktı. "Adam'la birlikte büyüdük."

Olive kaşlarını çattı. "Sen Avrupa'da büyümemiş miydin?" diye sordu Adam'a.

Holden elini salladı. "Aynen öyle. Ben de yanındaydım çünkü ailelerimiz birlikte çalışıyordu. Diplomatlar görüp görebileceğin en kötü insanlardır bu arada. Neyse, sonra ikimizin de ailesi Washington DC'ye yerleşti." Öne eğildi. "Bil bakalım kimler lise, üniversite ve lisansüstü eğitimlerini birlikte aldı?"

Olive'in gözleri kocaman açılınca Holden bunu fark edip Adam'a bir tekme daha geçirdi.

"Cidden ona hiçbir şey anlatmamışsın. Görüyorum ki esrarengiz kişiliğini hâlâ koruyorsun." Gözlerini devirdi ama tavırlarında sevgi vardı. Ardından yine Olive'e döndü. "Sana neredeyse liseden mezun olamayacağını anlattı mı? Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'nın dünyayı yok edeceğinde ısrar eden bir çocuğu yumrukladığı için uzaklaştırma almıştı."

"Ne ilginç. Senin de tam olarak aynı şeyi yaptığın için aynı cezayı aldığını hatırlıyorum."

Holden onu duymazdan geldi. "Annemle babam bir çeşit görev için ülke dışına çıkmış ve benim varlığımı kısa bir süreliğine unutmuşlardı. Bu yüzden Adam'la tüm haftayı bizim evde *Final Fantasy* oynayarak geçirmiştik. Muhteşemdi. Peki, hukuk fakültesine yazıldığını anlattı mı? Kesin anlatmıştır."

"*Teknik olarak* yazılmış sayılmam."

"Palavra. Hepsi palavra. Mezuniyet balosunda benim kavalyem olduğundan bahsetti mi bari? *Olağanüstü* bir gündü."

Olive bunu da inkâr etmesini bekleyerek Adam'a baktı ama o hafifçe tebessüm ederek Holden'a dönmüştü. "Cidden olağanüstüydü."

"Bir hayal et, Olive. 2000'li yılların başı. Saçma şekilde pahalı, özel bir erkek okulu. On ikinci sınıflarda yalnızca iki gey öğrenci var. Yani, en azından sadece ikimiz gey olduğumuzu ilan etmiştik. Richie Muller'la son sene boyunca çıkmıştık ama balodan üç gün önce, *aylardır* bir şeyler yaşadığı bir çocuk için beni terk etmişti."

"Pisliğin tekiydi," diye mırıldandı Adam.

"Üç seçeneğim vardı. Bir, baloya gitmeyip evde bunalım takılmak. İki, baloya yalnız gidip orada bunalım takılmak. Ve *üç*, evde kalıp gama aminobutirik asitler konusunda bunalım takılma planı yapan en iyi arkadaşımla baloya gitmek. Tahmin et hangisini seçtim."

Olive keskin bir nefes aldı. "Onu nasıl ikna ettin?"

"Mesele de bu ya, ikna etmeme gerek kalmadı. Ona Richie'yle olanları anlattığımda kendi *öneride bulundu*!"

"Hiç alışma derim," diye mırıldandı Adam.

"İnanabiliyor musun Olive?"

Adam'ın, birinin kıçını kurtarmak için onunla birlikteymiş gibi rol yapmasına inanıp inanmadığımı mı soruyorsun?
"İnanamıyorum."

"El ele tutuştuk, dans ettik ve Richie'nin pişmanlıktan yerlerde sürünmesini sağladık. Sonra da eve gidip biraz daha *Final Fantasy* oynadık. Muhteşemdi."

"Şaşırtıcı ama eğlenceliydi," dedi Adam isteksizce.

Olive ona baktığında birden bir şeyi fark etti: Holden, Adam'ın Anh'ıydı. Vazgeçilmez dostuydu. Tom'la da oldukça yakın oldukları belliydi ama Holden'la ilişkisi çok farklı bir şeydi. Ve... ve Olive bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Belki de gidip Malcolm'a anlatmalıydı. Çocuk ya sevinçten ya da öfkeden deliye dönerdi.

"Size doyum olmaz," dedi Holden masadan kalkarak. "Ben gidip kahvemi alayım. Yakın zamanda üçümüz bir buluşma ayarlayalım, olur mu? Adam'ı kız arkadaşının önünde utandırma fırsatı yıllardır elime geçmiyordu. Fakat şimdilik dostum tamamen senindir." Son kelimeyi söylerken öyle bir sırıtmıştı ki Olive kızardığını hissetti.

Adam onun gidişini izlerken gözlerini devirdi. Olive'in ise afallamış bakışları hâlâ Holden'ın üzerindeydi. "Şey, bu..."

"Holden, Holden'lığını yapıyor işte," dedi Carlsen ama sinirli görünmüyordu.

Sersem halinden çıkamayan Olive başını salladı. "İlkin olmadığıma inanamıyorum."

"İlkim mi?"

"İlk sahte sevgilin."

"Doğru. Sanırım mezuniyet balosu da randevudan sayılıyor." Adam bir süre düşündü. "Holden'ın şansı ilişkilerde pek yaver gitmedi. Halbuki bunu *hiç* hak etmiyordu."

Sahte sevgilisinin sesindeki korumacı ton Olive'in kalbini ısıttı. Acaba kendi bunun farkında mıydı?

"Tom'la aralarında hiç..."

Adam başını iki yana salladı. "Holden bunu sorduğunu duysa küplere binerdi."

"O zaman neden onu havalimanına götürmek istemiyor?"

"Holden lisansüstü eğitim yıllarından beri ondan hiç hoşlanmadı."

"Aa? Neden ki?"

"Bilemiyorum. Holden'ın da bildiğinden emin değilim. Tom kıskandığını söylüyor. Ama bence kişilikle alakalı bir şey sadece."

Olive sessizleşip düşündü. "Aramızdaki ilişkinin aslından Holden'a da bahsetmemişsin."

"Evet."

"Niye?"

Adam kafasını başka yöne çevirdi. "Bilmem." Çenesi gerildi. "Sanırım söylemek..." Cümlesini ortasında kesip başını iki yana salladı ve ona zorlama bir tebessüm attı. "Holden senden hep övgüyle bahsediyor, biliyor musun?"

"Holden mı? Benden mi?"

"Çalışmalarından ve araştırmalarından."

"Ah." Olive ne diyeceğini bilemiyordu. *Ne zaman benim hakkımda konuştunuz? Ve neden?* "Ah," diye tekrarladı gereksiz yere.

Nedendir bilinmez, aralarındaki bu şeyin Adam'ın hayatında daha çok olumsuz sonuca yol açabileceği tam o anda ilk defa kafasına dank etti. Bu sevgililik oyununa anlaşarak başlamışlardı -çünkü ikisinin de bir kazancı olacaktı- fakat Adam'ın kaybedecek şeyi çok daha fazlaydı. Olive sevdikleri arasından sadece Anh'a mecburiyetten ötürü yalan söylüyordu. Diğer öğrencilerin düşünceleri umurunda bile değildi. Adam ise... Hem iş arkadaşlarına hem de dostlarına her gün yalan söylemek durumundaydı. Öğrencileri onun kendi seviyelerindeki biriyle çıktığına inanıyordu. Onu bir zampara olarak mı görüyorlardı? Olive'le ilişkisi yüzünden ona bakışları değişmiş miydi? Peki departmandaki ya da diğer programlardaki kişiler onun hakkında ne düşünüyordu? Bir profesörün, bir doktora öğrencisiyle çıkması yasak olmayabilirdi ama bu, herkesin onaylayacağı anlamına gelmezdi. Peki, Adam gerçekten hoşlandığı biriyle tanışırsa ne olacaktı? Hatta belki de *çoktan* tanışmış olabilirdi. Anlaşmayı ilk yaptıklarında kimseyle çıkmayacağını söylemişti ama o konuşmanın üstünden haftalar geçmişti. Olive bile o zamanlar hiç kimseyle birlikte olmak istemeyeceğini düşünmüştü. Şimdi bu acınası haline ancak kahkahalarla gülebilirdi. Ayrıca şu anda bu anlaşmadan yararlı çıkan taraf sadece Olive'di; Anh da Jeremy de yalanını yemişlerdi. Ancak Adam'ın araştırma ödeneği için hâlâ ses yoktu.

Tüm bunlara rağmen Adam yine de ona yardım ediyordu. Olive ise bu iyiliğin karşılığını yanlış fikirlere kapılarak ve rahatsız edici hisler besleyerek veriyordu.

"Kahve ister misin?"

Olive bakışlarını ellerinden ayırdı. "Hayır." Yanan boğazını temizlemek için öksürdü. Şu anda kahve fikri midesini bulandırıyordu. "Artık laboratuvara dönsem iyi olacak."

Yerdeki sırt çantasını almak için eğildi; niyeti derhal oradan ayrılmaktı ama sonra aklına bir şey gelince kendini Adam'a bakarken buldu. Genç adam, kaşlarını endişeyle çatmış halde karşısında oturuyordu.

"Arkadaşız, değil mi?" Olive gülümsemeye çalıştı.

Adam kaşlarını daha da çattı. "Arkadaş mı?"

"Evet. Sen ve ben."

Sahte erkek arkadaşı uzun bir süre onu inceledi. Bu sefer yüzünde yeni bir ifade belirmişti. Hüzün ya da karamsarlık gibi bir şeydi ama geldiği hızla kaybolmuştu. "Evet Olive."

Olive başını salladı, bunu duyduğuna sevinse mi bilemiyordu. Bugünün böyle geçeceğini hiç düşünmemişti. Şimdiyse gözkapaklarında tuhaf bir baskı vardı. Sırt çantasının askılarını hızlıca kollarına geçirdi ve titrek bir gülümsemeyle Adam'a el sallayıp şu lanet Starbucks'tan bir an önce çıkmak için döndü.

Sonra genç adamın, "Olive," dediğini duyunca tam sandalyesinin önünde durup ona baktı. Bir kez olsun uzun taraf olmak çok tuhaftı.

"Bunu münasebetsizlik olarak algılayabilirsin ama..." Çenesini sıkıp bir saniyeliğine gözlerini yumdu. Düşüncelerini toparlamak ister gibiydi. "Olive. Sen gerçekten... Sen öyle sıradışı birisin ki eğer Jeremy'ye nasıl hissettiğini söylesen eminim ki seni..." Cümleyi tamamlamadan kafasını salladı. Ne demek istediğini zaten anlattığını düşünüyor gibiydi. Bu söyledikleri ve

söyleyiş tarzı, Olive'in zaten hazırda bekleyen gözyaşlarını bir kez daha tetikledi.

Adam, onun hoşlandığı kişinin Jeremy olduğunu sanıyordu. Bu anlaşmaya başlarken onun Jeremy'ye âşık olduğunu düşünmüştü, şimdi de *hâlâ* onu sevdiğine inanıyor olmalıydı. Sebebi de Olive'in aptalca, düşüncesizce bir yalan söylemesi ve geri alamayacak kadar korkmasıydı.

Gözyaşları akmak üzereydi. Ama şu anda dünyada en çok istediği şey Adam'ın yanında ağlamamaktı.

"Haftaya görüşürüz." Onun cevabını beklemeden yanından ayrıldı ve hızlı adımlarla çıkışa gitti. Çıkarken omzu birine çarptı ama özür dileyecek hali bile yoktu. Dışarı adım attığında içine derin bir nefes çekti, zihnini boşaltmaya çalışarak biyoloji binasına yöneldi. Kendini bugünkü asistanlık işine, Dr. Aslan'a yarına dek göndermeye söz verdiği burs başvurusuna ve Anh'ın kız kardeşinin haftaya yanlarına gelip leziz Vietnam yemekleri pişirecek olmasına odaklanmaya zorladı.

Kampüsteki ağaçların arasından esen serin rüzgâr kazağının üstüne yapışmasına neden olurken kollarını gövdesine sarıp arkasındaki kafeye bir kez bile bakmadan ilerledi. Sonbahar sonunda gelmişti.

On İkinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Eğer Aktivite A'yı yapma konusunda kötüysem, Aktivite A ile uğraşmamın istenmesi ihtimali katlanarak artacaktır.*

Adam'ın yokluğunda kampüs tuhaf şekilde boş geliyordu. Hatta buluşmayacakları günlerde bile... Bu hiç mantıklı değildi zira Stanford, derslerine girip çıkan rahatsız edici, gürültücü lisans öğrencileriyle tıklım tıklım doluydu. Olive'in hayatı da dopdolu geçiyordu: Fareleri davranışsal çalışmalar yapmasına yardımcı olamayacak kadar yaşlanmıştı, aylar önce gönderdiği bir makalenin gözden geçirilmiş halini sonunda teslim almıştı ve artık Boston'a taşınma konusunda net planlarını yapmaya koyulmuştu. Ayrıca asistanlığını yaptığı sınıfın sınavı yaklaştığı için panik olmuş lisans öğrencileri ofis saatleri içinde kapısını çalmaya, ders programının ilk üç satırında cevapları bulunan sorular sormaya başlamışlardı.

Malcolm, Adam'a gerçekleri söylemesi için birkaç gün onu darlamıştı ama Olive'in inatçılığı ve kendi aşk hayatı dramaları yüzünden –şükürler olsun ki– sonunda vazgeçmişti. Bu süreçte

onun için birkaç tepsi karamelli kurabiye yapmış ve "kendi kendine zarar veren davranışlarını ödüllendirmek için değil, sadece tarifimi mükemmelleştirmek için yapıyorum" diye yalan söylemişti. Olive bütün kurabiyeleri mideye indirmiş, son tepsiyi fırına vermeden önce hamurların üstüne deniz tuzu serpmesini izlerken ona arkadan sıkı sıkı sarılmıştı.

Anh cumartesi günü bira ve marşmelov buluşmasına gelince de birlikte oturup akademik dünyayı terk etme, doğru düzgün bir maaş ödeyen ve çalışanların boş vakitlerine saygı duyan bir iş bulma konusunda hayaller kurdular.

"Pazar sabahları altıda yataktan fırlayıp farelerimizi kontrol etmeye gitmek yerine istediğimiz saate kadar uyuyabilirdik mesela."

"Aynen." Anh efkârlı bir biçimde iç geçirdi. Arka planda *Aşk ve Gurur ve Zombiler* oynuyordu ama ikisinin de dikkati ekranda değildi. "Burger King'den çalmak yerine gidip marketten ketçap alabilirdik. Ve televizyonda gördüğüm kablosuz süpürgeyi sipariş edebilirdik."

Olive sarhoş bir kahkaha atıp yatağı gıcırdatarak yana döndü. "Cidden mi? Süpürge mi?"

"Kablosuz diyorum sana. *Fena bir şey*, Ol."

"Bu..."

"Ne?"

"Sadece..." Olive yine kıkırdadı. "Çok saçma geldi."

"Kapa çeneni." Anh gülümsedi ama gözlerini açmadı. "Ciddi toz alerjisinden mustaribim. Ama ne var biliyor musun?"

"Bilgi yarışmalarından süpürgelerle alakalı öğrendiğin bilgileri mi sıralayacaksın?"

Anh'ın gözlerinin kenarları kırıştı. "Yok. Öyle bir şey değil. Gerçi... Tarihteki ilk kadın CEO, bir süpürge şirketi için çalışmış diye bir şey duymuştum sanki."

"Hadi canım. Bu *çok* havalı."

"Uyduruyor da olabilirim." Anh omuz silkti. "Her neyse, demek istediğim... Sanırım hâlâ istiyorum."

"Neyi? Süpürgeyi mi?" Olive ağzını kapamakla uğraşmadan esnedi.

"Hayır. Akademik dünyayı ve yanında gelen her şeyi. Laboratuvarları, lisans öğrencilerini, öğretilmesi gereken tonlarca konuyu, NIH hibesi için yarışmayı, orantısız derecede az olan maaşı. Bu dükkânı seviyorum ben. Jeremy, Malcolm'ın haklı olduğunu, endüstriye girmenin daha kazançlı olacağını söylüyor. Ama ben bu dünyada kalıp profesör olmak istiyorum. Acınası bir hayat süreceğim kesin ama bizim gibi kadınlar için burada güzel bir çevre oluşturmanın tek yolu bu, Ol. Kendilerini hak sahibi zanneden şu beyaz erkeklere rekabet edecek birilerini vermeliyiz." Güzel ve azimli bir tebessüm attı. "Jeremy isterse endüstriye girip milyonlarca dolar kazanabilir. Ben de o parayı kablosuz süpürgelere yatırırım."

Olive sarhoş kafayla, Anh'ın sarhoş suratındaki sarhoş kararlılığı inceledi. En yakın arkadaşının hayatıyla ilgili kararlar vermeye başlamasında güven verici bir şeyler vardı. Onun ömrünü kiminle geçirmek istediğine karar vermesi, Olive'in içinde, Adam'ın yokluğunu en çok hisseden yerin bir kez daha sızlamasına neden oldu. Ama bu hissi gerilere itip düşünmemeye çalıştı. Uzanıp arkadaşının elini sıktı ve saçlarından gelen tatlı elma kokusunu içine çekti.

"Çok başarılı olacaksın, Anh. Dünyayı değiştirmeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

***

OLIVE'İN HAYATI HEP olduğu gibi devam ediyordu fakat ilk defa yapmak istediği başka bir şey, birlikte olmak istediği başka biri vardı.

Demek birinden hoşlanmak böyle oluyormuş, diye geçirdi içinden. Adam şehir dışında olduğu için biyoloji binasına gitmeye bile değmeyeceğini düşünüyordu çünkü onunla rasgele karşılaşma şansı bile elinden alınmıştı. Şimdi kuzgun siyahı saçlar görür müyüm diye devamlı etrafına bakınmıyor, kalın bir ses duyduğunda acaba Adam mı diye düşünmüyordu. Fakat arkadaşı Jess, Hollanda'ya seyahat planı yaptığından bahsettiğinde veya bilgi yarışmasında "amofobi nedir" sorusunun yanıtı "iğne korkusu" çıktığında aklına hemen o geliyordu. Kendini tuhaf bir limboya sıkışmış gibi hissediyordu ama neyi beklediğini bilmiyordu. Adam birkaç gün sonra geri dönecekti ve Olive'in başka birine âşık olduğu yalanı hâlâ orada olacaktı. Eylülün yirmi dokuzundan sonra Adam'ın onunla romantik bir ilişkiye adım atmayı düşünmesi zaten mümkün değildi. Olive en azından arkadaş olarak sevildiği için kendini şanslı görmeliydi.

Pazar günü spor salonunda koşarken telefonundan *ding* sesi yükseldi. Ekranda Adam'ın adı belirince derhal telefonu kapıp mesajı açtı ama öyle uzun bir şey değildi. Sadece kocaman plastik bir bardağa doldurulmuş, üstüne de muffine benzer bir şey yerleştirilmiş bir içeceğin fotoğrafı vardı. Bardağın üstünde "Balkabaklı Turta Frappucino" yazıyordu. Adam fotoğrafın altına, "Bunu uçağa sokabilir miyim sence?" yazmıştı.

Olive ekrana bakarken ahmak gibi sırıttığını fark etti.

Olive: Ulaştırma Güvenlik İdaresi'nin dikkatsiz olduğu konusunda söylentiler var.
Olive: Ama o kadar da dikkatsiz değillerdir herhalde.
Adam: Bu kötü oldu işte.
Adam: Keşke burada olsaydın.

Olive'in gülümsemesi uzun süre yüzünü terk etmedi. Ama sonra içinde bulunduğu bok çukuru aklına geldi ve tebessümü koca bir iç çekişle yok oldu.

***

OLIVE, BİR TEPSİ doku örneğini elektron mikroskobuna taşırken biri omzuna vurup irkilmesine neden olunca neredeyse her şeyi yere düşürecekti. Eğer bu gerçekleşseydi birkaç bin dolarlık devlet hibesi puf diye hiçliğe karışmış olurdu. Arkasına döndüğünde Dr. Rodrigues'in her zamanki çocuksu gülüşüyle karşılaştı. Sanki bir doktora öğrencisi ile onun komitesinde bulunsa da çalışmalarının hiçbirini okuyamamış bir profesör değil de az sonra birlikte bira içmeye çıkacak iki arkadaşlarmış gibi bakıyordu adam.

"Dr. Rodrigues."

"Bana Holden diyeceğin konusunda anlaşmıştık hani?" dedi genç adam kaşlarını çatarak.

Anlaşmışlar mıydı? "Doğru. Holden."

Holden memnuniyetle gülümsedi. "Sevgilin uzaklara gitti, ha?"

"Ah. Şey... Evet."

"İçeri mi giriyordun?" Çenesiyle mikroskop laboratuvarını işaret ettiğinde Olive başını salladı. "Dur, yardım edeyim." Kilidi açmak için yaka kartını okuttu ve kapıyı onun için tuttu.

"Sağ ol." Olive örnekleri bir tezgâha bırakırken minnettarlıkla gülümseyip ellerini pantolonunun arka ceplerine soktu. "Tekerlekli raf alacaktım ama bulamadım."

"Bu katta sadece bir tane tekerlekli raf kalmış. Sanırım birileri çalıp tekrar satıyor."

Holden sırıttı. Malcolm son iki yıldır söylediklerinde çok haklıydı: Bu adamın tasasız ve çabasız hali cidden çok çekiciydi. Gerçi Olive görünüşe göre yalnızca uzun boylu, geniş vücutlu, karanlık ve kasvetli, dâhi IQ'suna sahip adamlardan hoşlanıyordu.

"Ama onları suçlayamam. Lisans yıllarında olsaydım ben de aynısını yapardım. Ee, hayat nasıl gidiyor?"

"Şey, iyi. Seninki?"

Holden bu soruyu duymazdan gelip rahatça duvara yaslandı. "Ne kadar kötü?"

"Kötü mü?"

"Adam'ın yokluğu yani. Kahretsin, o küçük pisliği ben bile özledim." Kıkırdadı. "Sen nasıl dayanıyorsun?"

"Ah." Olive ellerini ceplerinden çıkarıp kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra fikrini değiştirip tekrar serbest bıraktı. *Aynen kızım. Mükemmel. Doğal davran.* "Fena değil aslında. Çok yoğunum."

Holden samimi şekilde rahatlamış gibiydi. "Harika. Telefonda konuşuyor musunuz?"

Tabii ki hayır. Telefonda konuşmak dünyadaki en zor, en stresli şeydir. Ben diş doktoru randevularımı ayarlayan kadınla bile telefonda konuşamıyorum, Adam Carlsen'la mı konuşacağım? "Şey, çoğunlukla mesajlaşıyoruz."

"Anlıyorum. Ama Adam sana karşı ne kadar ketum ve somurtkan olsa da lütfen çaba gösterdiğini bil. Ben dahil herkese karşı bin kat daha beter çünkü." İçini çekip kafasını iki yana salladı ama yine de arkadaşına olan sevgisi belliydi. Olive bu sevgiyi asla gözden kaçırmazdı. Adam için, *en eski dostum*, demişti. Yalan söylemediği gayet açıktı. "Hatta seninle çıkmaya başladıktan sonra daha iyi biri oldu diyebilirim."

Olive irkilmemek için kendini zor tutarken güç bela, "Gerçekten mi?" diyebildi.

Holden başıyla onayladı. "Evet. Sonunda sana çıkma teklif edecek cesareti topladığı için çok mutluyum. Yıllardır *muhteşem bir kız* diye bahsettiği biri vardı ama aynı bölümde olmanın verdiği endişeyle adım atamamıştı. Onu tanırsın." Omuz silkip elini salladı. "Sonunda başarabildiği için seviniyorum."

Olive'in beyni çalışmayı kesti. Nöronları cansızlaşıp dondu ve Adam'ın yıllardır ona çıkma teklif etmek istediği gerçeğini idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Ama mantığı bir türlü almıyordu çünkü... Bu mümkün değildi. Koridorda neredeyse mahkemelik olmalarına yol açacak o öpücüğü ona verdiği geceden önce Adam onu tanımıyordu bile. Hem yıllar önce tuvalette karşılaştığı kişi o olsa mutlaka söylerdi. Sonuçta adam açık sözlülüğüyle tanınıyordu.

Holden'ın bahsettiği kız başka biri olmalıydı. Bu da demek oluyordu ki Adam'ın hoşlandığı biri vardı. Onlarla aynı bölümde olan, *muhteşem* biri...

Saniyeler önce donmuş olan beyni yavaş yavaş çözülmeye başladı. Bu konuşmayla Adam'ın özel hayatına balıklama dalmıştı resmen. Ayrıca onun başka birinden hoşlandığını duymak, yaptıkları anlaşmanın onu nasıl etkilediğini bir kez daha düşünmesine neden olmuştu. Eğer Holden'ın sözünü ettiği kişi Adam'ın iş arkadaşlarından biriyse, onun Olive'le çıktığını duymamasına imkân yoktu. Çarşamba günleri kafede buluştuklarını, Tom'un konuşması esnasında Olive'in Adam'ın kucağına oturduğunu ve o lanet piknikteki güneş kremi olayını görmüş olmalıydı. Bu Adam için hiç iyi değildi. Tabii hislerinin karşılıklı olmadığını düşündüğü için bunları umursamıyorsa o başkaydı. Eğer durum buysa cidden çok gülünçtü. Adeta bir Yunan trajedisinin içindeydiler.

"Neyse." Holden duvarda dayandığı yerden ayrılıp ensesini kaşıdı. "Bir ara ikili randevuya çıkmalıyız. Ben bir süredir kalp kırıklıkları nedeniyle gönül işlerinden uzak duruyordum ama belki de tekrar riske girmenin vakti gelmiştir. Yakın zamanda bir erkek arkadaş bulabilirim umarım."

Olive'in göğsündeki baskı daha da arttı. "Çok hoş olur," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Değil mi ama?" Holden sırıttı. "Adam çok fena sinir olur."

Gerçekten de öyle olurdu.

"Hem sana onun hakkında bir sürü enteresan hikâye anlatabilirim." Holden çok keyifli görünüyordu. "Onu utançtan yerin dibine geçiririz."

"Doldurulmuş hayvanlarla alakalı hikâyeler de var mı?"

"Doldurulmuş hayvan mı?"

"Boş ver. Tom'un söylediği bir şeydi..." Olive elini salladı. "Önemli değil."

Holden'ın bakışları keskinleşti. "Adam senin seneye Tom'la çalışabileceğini söyledi. Doğru mu?"

"Ah... evet. Planım bu."

Genç adam düşünceli bir şekilde onayladı. Ardından bir karara varmış gibi görünerek, "Onun yanındayken arkanı kolla, olur mu?" dedi.

"Arkamı mı kollayayım?" Ne? Neden? Acaba bu, Tom'dan hoşlanmamasıyla alakalı bir şey miydi? "Ne demek istiyorsun?"

"Adam'ın arkasını da kolla. *Özellikle* onun arkasını kollamalısın." Holden'ın yüzü bir süre ciddiyetini korudu, sonra yine eski neşesine kavuştu. "Neyse. Tom onunla doktora yaparken tanıştı. Ben ise çocukluk yıllarından beri yanındaydım. İlginç hikâyelerimin hepsi o zamanlardan."

"Bence anlatmasan daha iyi. Çünkü..." *Çünkü onunla ilişkimiz sahte olduğu için geçmişini bilmemi istemeyecektir. Ayrıca muhtemelen başka birine âşık.*

"Ah, tabii. O gelene kadar beklemeliyim, değil mi? Sürekli kasketle gezdiği dönemi sana anlatırken yüzünü görmek istiyorum."

Olive gözlerini kırpıştırdı. "Kasketle mi?"

Holden ciddiyetle başını sallayıp laboratuvardan çıktı ve kapıyı arkasından kapatarak serin, loş odada onu yalnız bıraktı. Olive ancak birkaç derin nefes aldıktan sonra işine tekrar odaklanabildi.

***

GELEN KUTUSUNDAKİ YENİ e-postayı gördüğünde ilk önce bir hata olduğunu düşündü. Yanlış okumuş olma ihtimali de vardı –son günlerde düzgün uyuyamıyordu; görünüşe göre karşılıksız aşk insanın kafasını her türlü dağıtıyordu– ama yazıya ikinci, üçüncü ve dördüncü kez göz gezdirdikten sonra da hiçbir şey değişmedi. Doğru okumuştu. Belki de Biyolojik Keşifler Topluluğu komitesi bir hata yapmıştı. Çünkü Olive'in sempozyum komitesine gönderdiği bildiri özetinin, bir panelde sunulmak üzere seçilmiş olması hiç ama *hiç* olası değildi.

O panel akademisyenlerin sunum yaptığı bir yerdi.

Hayır, imkânsızdı. Doktora öğrencilerinin sözlü sunuma seçilmesi sık görülen bir şey değildi. Öğrenciler çoğunlukla poster bildiri hazırlar, sözlü bildirilerse sadece kariyerlerinde belirli bir noktaya ulaşmış biliminsanları yapardı. Fakat Olive siteye girip kontrol ettiğinde gerçekten de adının listede olduğunu gördü. Ve konuşmacıların arasında adının başında Dr., Doç. Dr. veya MD-Ph.D. unvanı olmayan tek kişiydi.

Kahretsin.

Bilgisayarını göğsüne bastırıp laboratuvardan koşarak çıktı. Koridorda neredeyse Greg'e çarpacak gibi olduğunda pis bakışlarının hedefi oldu ama umursamayıp soluk soluğa Dr. Aslan'ın ofisine daldı. Bacakları pelte gibi olmuştu.

"Konuşabilir miyiz?" Cevap beklemeden kapıyı kapattı.

Masanın başında oturan danışmanı telaşlı bir ifadeyle ona baktı. "Olive, ne olu..."

"Konuşma yapmak istemiyorum. Konuşma yapamam ben." Kafasını iki yana salladı. Sesini dengeli tutmaya çalışıyordu ama panik yüzünden delirmiş gibi konuşuyordu. "*Yapamam.*"

Dr. Aslan kafasını yana eğip parmak uçlarını birleştirerek üçgen oluşturdu. Danışmanının bu sakin hali genelde çok rahatlatıcı olurdu ama şu anda Olive'in tek istediği en yakınındaki mobilyayı kaldırdığı gibi duvara fırlatmaktı.

Sakin ol. Derin derin nefes al. Farkındalığını ve Malcolm'in her zaman bahsettiği şu sakinleşme taktiklerini kullan. "Dr. Aslan, BKT sempozyumuna sunduğum bildiri özeti, sözlü sunum olarak kabul edilmiş. Panelde *konuşma yapmamı* istiyorlar. Yüksek sesle. Sahnede. *İnsanların* karşısında." Olive'in sesi tizleşmişti. Fakat her nedense Dr. Aslan sırıtıyordu.

"Ne harika bir haber!"

Olive gözlerini kırpıştırdı. "Hiç... iyi bir haber değil bence."

"Saçmalık." Dr. Aslan kalkıp masanın önüne geçerek onu tebrik edercesine kollarını ovuşturdu. "Bu muhteşem bir şey. Poster

sunumdansa sözlü sunum daha çok tanınmanı sağlar. Post doktora için birileriyle bağlantı bile kurabilirsin. Senin adına çok, *çok* mutlu oldum."

Olive'in ağzı bir karış açık kalmıştı. "Ama..."

"Ama ne?"

"Ben sözlü sunum yapamam. *Konuşamam* ki ben."

"Şu anda konuşuyorsun ya, Olive."

"İnsanların karşısında konuşmuyorum."

"Peki, ben neyim?"

"Ama *tek* bir kişisiniz. Bir sürü insanın karşısında konuşamam, Dr. Aslan. Üstelik bilimle alakalı konularda hiç olmaz."

"Neden?"

"Çünkü..." *Çünkü eminim ki boğazım zımpara gibi olur, beynim kendi kendine kapanma tuşuna basar ve bu kötü görüntüye dayanamayan seyircilerden biri çantasındaki arbaleti çıkarıp beni oracıkta dizimden vurur.* "Birilerinin karşısında konuşmaya hazır değilim."

"Tabii ki hazırsın. Birilerinin karşısında gayet iyi konuşuyorsun."

"Hayır. Kekeliyorum, kızarıyorum, kıvranıyorum. Özellikle çok kalabalık olduğunda..."

"Olive." Dr. Aslan sert bir sesle sözünü kesti. "Ben sana her zaman ne diyorum?"

"Şey... Çok kanallı pipeti yanlış yere koyma mı?"

"Diğeri."

"*Sıradan bir beyaz adamın özgüvenli duruşunu sergile,*" dedi Olive iç geçirerek.

"Mümkünse daha fazlasını yap. Zira sen katiyetle sıradan değilsin."

Olive gözlerini yumup panik atak geçirmemek için içine derin nefesler çekti. Tekrar danışmanına baktığında cesaret verici bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Dr. Aslan," dedi yüzünü buruşturarak. "*Gerçekten* yapabileceğimi düşünmüyorum."

"Öyle düşündüğünü biliyorum." Kadının yüzünde hüzün vardı. "Ama yapabilirsin. Kendini hazır hissedene kadar birlikte çalışırız." Bu sefer iki elini de onun omzuna koydu. Olive okyanusun ortasında can simidine sarılmış gibi bilgisayarına sarılmıştı ama danışmanının dokunuşu garip bir şekilde rahatlamasını sağladı. "Endişelenme. Seni hazırlanmak için iki haftamız var."

Çoğul konuşuyor, "biz" diyorsunuz ama yüzlerce insanın karşısında konuşma yapacak olan benim. Ve biri, çalışmamın esasında saçmalıktan başka bir şey olmadığını kanıtlamak adına üç dakikalık bir soru sormaya kalkarsa sahnenin ortasında altına edecek olan da benim. "Doğru." Olive kendini kafasını sallamaya zorlayıp derin bir nefes alıp verdi. "Tamam."

"İstersen bir taslak hazırla. Bir sonraki laboratuvar toplantımızda alıştırma yapabilirsin." Doktor Aslan yeniden gülümsedi ama Olive başını sallasa da rahatlamış hissetmiyordu. "Eğer bir sorun olursa ben her zaman buradayım. Ah, keşke seni sahnedeyken izleyebilseydim. Benim için kaydetmelisin mutlaka. O zaman gelmiş kadar olurum."

Orada yapayalnız olacağım, diye düşündü Olive, danışmanının ofisinden çıkıp kapıyı arkasından kapatırken. Kendini duvara doğru bırakıp gözlerini sıkıca kapattı ve kafasının kazan gibi olmasına yol açan düşünceleri susturmaya çalıştı. Sonra Malcolm'ın sesini duyarak tekrar gözlerini açtı. Anh ile ikisi yarı gülen, yarı endişeli gözlerle onu inceliyorlardı. Ellerindeki Starbucks bardaklarından yükselen karamel ve nane kokusu Olive'in midesinin ekşimesine neden oldu.

Anh içeceğinden bir yudum aldı. "Neden danışmanının kapısında uyuyorsun?"

"Ben..." Olive duvarda dayandığı yerden ayrıldı ve elinin tersiyle burnunu ovuşturarak danışmanının ofisinden birkaç adım uzağa gitti. "BKT'ye gönderdiğim bildiri özeti kabul edilmiş."

"Tebrikler!" Anh gülümsedi. "Ama bu belli değil miydi zaten?"

"*Sözlü* sunum olarak kabul edilmiş."

İki çift göz bir süre ona öylece baktı. Olive, Malcolm'ın yüzünü buruşturduğunu düşündü ama ona döndüğünde dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm olduğunu gördü. "Bu... harika bir haber."

"Aynen." Anh'ın bakışları bir Malcolm'a bir Olive'e yöneldi. "Çok... harika."

"Efsanevi bir felaket desek daha doğru."

İki arkadaşı kaygıyla bakıştılar. Olive'in sahne korkusunu çok iyi biliyorlardı.

"Dr. Aslan ne diyor?"

"Her zamanki şeyler." Gözlerini ovuşturdu. "Sorun olmayacağını, birlikte çalışacağımızı söylüyor."

"Bence haklı," dedi Anh. "Ben de prova yapmana yardım ederim. Sunumu ezberlediğinden emin oluruz. Gerçekten bir sorun *olmayacaktır*."

"Tabii." Ya da *olacaktır*. "Ama sempozyuma iki haftadan daha az vakit kaldı. Artık oteldeki odamızı ayırtmalıyız. Yoksa Airbnb'den ev mi tutacağız?"

Bu soruyu sorduğunda tuhaf bir şey oldu. Anh huzurla kahvesini yudumlamaya devam ediyordu fakat Malcolm'ın bardağı ağzına giden yolda havada kalmıştı. Çocuk gözlerini kazağının koluna dikip dudağını ısırdı.

"O konu..."

Olive kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Şey..." Malcolm biraz kıpırdandı. Sanki Olive'den santim santim uzaklaşıyormuş gibiydi. "Kalacak yer çoktan ayarlandı."

"Öyle mi?"

Anh neşeyle onayladı. "Evet." Malcolm'ın kalp krizi geçirecekmiş gibi göründüğünü fark etmemişti. "Sempozyumun yapılacağı otelde."

"Ah, tamam o zaman. Size ne kadar ödemem gerektiğini söyleyin de..."

"Mesele şu ki..." Malcolm biraz daha geriledi.

"Ne meselesi?"

"Şey..." Ev arkadaşı, kahve bardağının kenarıyla oynamaya başlamıştı. Anh ise kendi mutluluğuna öyle kapılmıştı ki hiçbir şeyin farkında değildi. "Jeremy'nin otel ücretini ona burs veren dernek ödemiş. Bu yüzden o da Anh'dan kendisiyle kalmasını istemiş. Jess, Cole ve Hikaru da bana onlarla kalmamı teklif ettiler."

"Ne?" Olive, Anh'a döndü. "Ciddi misiniz siz?"

"Bu şekilde hepimiz büyük kâra geçeceğiz. Hem bu benim Jeremy'le ilk gezim olacak," dedi arkadaşı dalgınca. Telefonuna bir şeyler yazmakla meşguldü. "Aman Tanrım, çocuklar, buldum sanırım! Boston'da, bilimle ilgilenen BIPOC kadınlar için düzenleyeceğim etkinliğe uygun mekân buldum! Yaşasın!"

"Ne güzel bir haber," dedi Olive zayıf bir sesle. "Ama ben... birlikte kalacağız diye düşünmüştüm."

Anh sonunda kafasını kaldırıp suçlu suçlu ona baktı. "Biliyorum. Ben de Jeremy'ye öyle dedim ama o senin..." Ne demek istediğini anlamayan Olive kafasını yana eğince Anh devam etti: "Yani Carlsen'la kalabilecekken neden otel odası için para ödeyesin ki?"

Ah. "Çünkü." Çünkü. Çünkü, çünkü, *çünkü*. "Ben..."

"Seni özleyeceğim ama sonuçta odaya sadece uyumak için çıkacağız, değil mi?"

"Doğru." Olive dudaklarını birbirine bastırdı. "Öyle."

Anh sırıttı. "Mükemmel. Yemeklerimizi birlikte yer, poster sunumlarda birlikte takılırız. Akşamları da beraber eğleniriz."

"Tabii." Olive sesinin sert çıkmaması için elinden geleni yapıyordu. "Sabırsızlanıyorum," dedi mümkün olduğunca sıcak bir gülümsemeyle.

"Pekâlâ. Benim artık gitmem lazım. Beş dakika sonra Bilimde Kadın Gücü komitesi toplantımız var. Hafta sonu buluşup Boston'da yapılacak eğlenceli aktiviteleri konuşalım. Jeremy hayalet turu diye bir şeyden söz etmişti!"

Olive onun duyma mesafesinden çıkmasını bekledi, ardından Malcolm'a döndü. Çocuk çoktan ellerini savunmacı bir şekilde kaldırmıştı.

"Anh bu planı bana ilk anlattığında yirmi dört saatlik deneyimi gözlemlemekle meşguldüm; hayatımın en kötü günüydü çünkü bu gidişle yakın zamanda mezun *olamayacağım*. Ona ne diyecektim ki? Carlsen'la kalamayacağını çünkü ilişkinizin sahte olduğunu mu söyleyecektim? Ah, bir dakika... Artık ondan çok hoşlandığına göre belki de bu ilişki sahtelikten çıkmış..."

"Tamam, tamam, anladım." Olive'in midesi ağrımaya başlamıştı. "Yine de bana önceden haber verebilirdin."

"Verecektim. Ama sonra Nöro Jude'u terk ettim ve o da delirip arabamı yumurta yağmuruna tuttu. Ardından da babam merhaba demek için aradı ve projelerimin nasıl gittiğini sordu. Tabii cevaplarımı duyunca *C. elegans* model organizma kullanmadığım için beni azarlamaya başladı. Onun ne kadar meraklı olduğunu, her şeyi en ince detayına kadar nasıl sorduğunu bilirsin, Ol. Babam yüzünden konuşmamız tartışmaya döndü ve sonra annem de dahil oldu ve..." Susup nefes aldı. "Sen de tartışma esnasında oradaydın zaten. Bağrışmaları duydun. Özet olarak, sana söylemek aklımdan çıktı. Çok özür dilerim."

"Sorun değil." Olive şakağını kaşıdı. "Kalacak bir yer bulmam lazım şimdi."

"Ben sana yardımcı olurum," dedi arkadaşı hevesle. "Bu akşam internetten bakarız."

"Sağ ol ama sen kafanı yorma, kendim hallederim." *Ya da halledemem. Herhalde. Muhtemelen.* Sempozyuma iki haftadan az zaman kalmıştı; bütün oteller ve diğer yerler dolmuş olmalıydı. Boş olan yerlerin ücretini de ancak böbreğini satarak ödeyebilirdi. Gerçi bu da bir seçenekti; nasıl olsa iki böbreği vardı.

"Kızmadın, değil mi?"

"Ben..." *Hayır. Evet. Belki biraz.* "Hayır, senin hatan değil." Malcolm'a sarılıp güvence vermek ister gibi sırtına birkaç

kez vurdu. Onu suçlayamazdı; asıl suçluyu görmek için aynaya bakması yeterdi. Tüm problemlerin kaynağı aptalca bir kararla Anh'a yalan söyleyip bu sahte sevgililik dalaveresine başlamasıydı çünkü. Şimdi de başına o salak sempozyumda *konuşma* yapma sorunu açılmıştı. Sunumdan sonra da muhtemelen bir otobüs durağında yatacak, kahvaltıda yosun yiyecekti. Fakat bütün bunlara rağmen yine de aklı Adam'daydı. Ne harika.

Sempozyum bildirisi için slaytlarını düzenleme düşüncesi yüreğini karartırken dizüstü bilgisayarını kolunun altına alıp laboratuvara yöneldi. Ama karnında bir kilo kurşun varmış gibi bir ağırlık oluştuğunu hissedince dönüp tuvaletlere koştu ve en sondaki kabine girip kafasının arkasının soğuk fayansa çarpmasını umursamadan duvara yaslandı.

Midesindeki ağırlık fazla gelmeye başlayıp dizlerinin bağı çözülünce kendini yerde bulan Olive, hiç kıpırdamadan öylece oturdu ve bu hayat ona ait değilmiş gibi davrandı.

On Üçüncü Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Yaklaşık üç sahte sevgililik oyunundan ikisinde taraflar eninde sonunda aynı odayı paylaşmak mecburiyetinde kalacak ve bu durumlardan yüzde ellisi, odada tek bir yatak bulunmasıyla daha karmaşık bir hal alacaktır.*

Airbnb'nin gösterdiği bir ev, sempozyum merkezinden yirmi beş dakika uzaktaydı ama gecelik ücreti yüz seksen dolar olmasına rağmen uyumak için depodaki şişme yataktan başka bir şey sunulmuyordu. Olive bu kadar ücreti ödemeyi göze alsa bile yorumlarda ev sahibinin konuklarla Vikingcilik oynamaya düşkün olduğunu görünce anında vazgeçti. Sonra metroyla kırk dakika uzaklıkta, daha ucuz bir yer buldu ama tam rezerve et butonuna tıklayacakken birinin ondan saniyeler önce odayı tuttuğunu fark edince sinirden bilgisayarı kafenin diğer ucuna fırlatacak raddeye geldi. Artık son iki seçeneği kalmıştı: Köhne bir motel ve yatmak için koltuk sunan banliyödeki ucuz bir yer. Karar vermeye çalışırken üstüne bir gölge düşünce şarj aletinin takılı olduğu prizi kullanmak isteyen bir lisans öğrencisiyle karşılaşmayı bekleyerek kafasını kaldırdı ama...

"Ah."

Adam, kafasıyla omuzlarının etrafında öğlen güneşinin ışınlarından bir hale oluşmuş şekilde karşısında duruyordu. Elinde bir iPad, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Son görüşmelerinin üstünden bir haftadan daha az zaman –tam olarak altı gün– geçmişti. Çok uzun değil, sadece birkaç saat ve dakikaydı. Yalnızca bir aydır tanışmaları hesaba katılırsa hiçbir şeydi. Sanki onun geri dönüşüyle bu mekân, hatta bütün kampüs ve bütün şehir değişivermişti.

Olasılıklar... Adam'ın varlığı olasılıkların müjdecisiydi sanki. Ama Olive neyin olasılığı olduğunu bilmiyordu.

"Sen..." Ağzı kupkuru olmuştu. Daha on saniye önce şişesinden bir yudum su içmiş olmasına rağmen şimdi ağzının kuruması araştırılması gereken bilimsel bir olaydı. "Dönmüşsün."

"Döndüm."

Olive onun sesini unutmamıştı. Boyunu da. Aptal kıyafetlerinin üstüne nasıl tam oturduğunu da. Unutması mümkün değildi; sonuçta kafatasının içinde güzelce oturan ve işlevlerini yerine getiren iki mükemmel temporal lobu vardı. Bunlar sayesinde anılarını gayet net bir şekilde kodlayıp saklayabiliyordu. Hiçbir şey unutmamıştı ama neden unutmuş gibi hissettiğini hiç bilmiyordu. "Ben düşünüyordum ki... ben..." *Harikasın, Olive. Nasıl güzel konuşuyorsun öyle.* "Döndüğünü bilmiyordum."

Adam biraz mesafeli gibiydi ama kafasını salladı. "Dün gece geldim."

"Ah." Olive diyecek bir şeyler hazırlardı belki ama onun çarşambaya kadar dönmeyeceğini düşünüyordu. Bilseydi bugün okula gelirken giymek için en eski taytını ve en yıpranmış tişörtünü seçmez, saçlarını darmadağınık bırakmazdı. Gerçi Adam'ın, üstünde mayo mu varmış, gece elbisesi mi varmış fark edeceğini sanmıyordu ama yine de... "Oturmak ister misin?" Uzanıp telefonuyla not defterini alarak küçük masanın karşı tarafında ona yer açtı. Adam'ın tereddüt ettiğini görünce bel-

ki de kalmaya niyeti olmadığını ama şimdi oturmak zorunda hissettiğini düşündü. Genç adam büyük kedilerin zarafetiyle sandalyeye yerleşti.

Bravo sana, Olive. Kim ilgiye muhtaç insanlara bayılmaz ki?

"İstemiyorsan oturmak zorunda değilsin. Yoğun olduğunu biliyorum. Kazanılacak MacArthur hibeleri, zorbalık yapılacak pek çok öğrenci ve yenilecek bir sürü brokoli var." Onun başka bir yerde olmak isteyeceğini düşünen Olive suçlulukla paniğe kapılmaya başlıyordu ki...

Adam gülümsedi. Dudaklarının kenarlarında çizgiler, yanaklarında gamzeler belirince yüzü bütünüyle değişti. Masadaki hava da incelmişti sanki. Olive nefes alamadığını hissetti.

"Sırf brownie yiyerek yaşamakla sadece brokoli yemeyi tercih etmek arasında bir ortak nokta var."

Olive sırıttı. Adam *burada*, onunla *birlikteydi*. Ve *gülümsüyordu*. "Koca bir yalan bu."

Adam kafasını iki yana salladı. Dudaklarında hâlâ tebessüm vardı. "Nasılsın?"

Artık daha iyiyim. "İyiyim. Boston nasıldı?"

"İyiydi."

"Döndüğüne sevindim. Biyoloji bölümünü terk eden öğrencilerin sayısı hızla azalmaya başlamıştı. Buna izin veremeyiz."

Sahte erkek arkadaşı ona gücenmiş gibi bir bakış attı. "Fazlasıyla yorgun görünüyorsun, küçük ukala."

"Ah, evet. Şey..." Olive yanağını ovuşturup görünüşü yüzünden özgüvensiz hissetmemeye çalıştı. Holden'ın geçen sözünü ettiği kadının nasıl göründüğünü merak etmek de şu anda hiç yardımcı olmazdı. Ama kadın muhtemelen büyüleyici biriydi. Kıvrımları olan, sutyen takmadan dışarı çıkamayan, kadınsı biri olmalıydı. Yüzü büyük ihtimalle çillerle kaplı değildi ve kesin her yeri batırmadan *eyeliner* sürmekte ustaydı.

"İyiyim. Bir haftadır görüşmüyoruz, ha?" Şakağına masaj yaptı.

Adam kafasını yana eğdi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey... Aptal arkadaşlarımdan nefret ediyorum sadece." Birden kendini suçlu hissedip yüzünü buruşturdu. "Aslında onlardan nefret etmiyorum. Onları hâlâ sevmemden nefret ediyorum."

"Güneş kremi takıntılı arkadaşın Anh mı?"

"Ta kendisi. Bir de ev arkadaşım var."

"Ne yaptılar?"

"Şey..." Olive parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. "Uzun hikâye. BKT sempozyumu için kendilerine kalacak yer bulmuşlar. Bu da demek oluyor ki ben tek kaldım ve şimdi kalacak yer bulmam lazım."

"Neden öyle yapmışlar?"

"Çünkü..." Gözlerini yumup içini çekti. "Çünkü benim seninle kalmak isteyeceğimi düşünmüşler. İkimiz... *sevgiliyiz* diye."

Genç adam bir an hareketsiz kaldı. Sonra, "Anlıyorum," dedi.

"Oldukça cesur bir varsayım. Ama..." Kollarını iki yana açıp omuz silkti.

"Onlarla kalamayacağın için üzüldüm." Adam düşünceli bir şekilde yanağının içini ısırdı.

Olive elini önemli değil der gibi salladı. "Sorun o değil. Yani, birlikte kalsak eğlenceli olurdu ama mesele şu ki şimdi sempozyum mekânının yakınlarında bir yer bulmam lazım ve uygun fiyata hiçbir şey yok." Bakışlarını bilgisayarının ekranına çevirdi. "Bir saat uzaklıkta olan motele bakıyorum şimdi."

"Arkadaşların anlamaz mı?"

Olive motelin pek de güven vermeyen karıncalı fotoğrafına baktı. "Hı?"

"Anh benimle kalmadığını anlamaz mı?"

"Sen nerede kalacaksın?"

"Sempozyumun yapılacağı otelde."

Tabii ki. "Eh." Olive burnunu kaşıdı. "Ona söylemem. Fazla dikkat edeceğini sanmıyorum zaten."

"Ama bir saat uzaktaki bir yerde kalırsan fark edecektir."

"Ben..." Evet. Fark edecek ve sorular soracaktı. Böylece Olive'in başına yine bir sürü yalan derdi açılacaktı. Haftalardır oluşturduğu Jenga yalanlar kulesine yeni bloklar eklenecekti.

Adam yavaşça başını salladı. "Özür dilerim."

"Senin bir suçun yok ki."

"Aslında benim suçum olduğu söylenebilir."

"Hiç değil."

"Otel odanın ücretini ödemeyi teklif ederdim ama yakınlarda bir yer kaldığını sanmıyorum."

"Ah, hayır." Olive kafasını iki yana salladı. "Olsa bile kabul etmezdim zaten. Bir bardak kahve, küçük bir çörek ya da kurabiye... veya balkabaklı *Frappucino* değil ki bu." Gözlerini kırpıştırarak öne doğru eğildi ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Bu arada, son bahsettiğim içecek menüye yeni eklenmiş. İstersen bana ondan ısmarlayabilirsin."

"Olur." Adam'ın midesi bulanmış gibi görünüyordu.

"Harika. Salı gününe özel indirim de varmış sanırım. Yani..."

"Benimle kalabilirsin istersen."

Adam bunu öyle sakin, öyle makul bir şeymişçesine söylemişti ki Olive neredeyse teklife atlayacaktı. Sonra kulakları ve beyni bir şekilde bağlantı kurmayı başardı ve duyduklarının ne anlama geldiğini idrak etti.

Onunla.

Kalabileceğini.

Söylemişti.

Olive biriyle kısa süreliğine de olsa birlikte kalmanın ne anlama geldiğini biliyordu. O kişiyi pijamalarla görmek, gecenin karanlığında yatakta rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdandığında çarşafların sesini dinlemek ve aynı banyoyu paylaşmak demekti. Aynı odada uyumak... Hayır, bu berbat bir fikirdi. Son

zamanlarda yeterince berbat fikri hayata geçirmişlerdi, şimdi bir de bunu yapamazlardı. Boğazını temizledi.

"Kalamam."

Adam sakin bir ifadeyle başını salladı, sonra yine sakin bir sesle, "Neden?" diye sordu.

Olive kafasını masaya vurmak istiyordu. "Kalamam işte."

"Odam iki kişilik," dedi genç adam, bu bilgiyle fikrini değiştirebilecekmiş gibi.

"İyi bir fikir değil."

"Neden?"

"Çünkü insanlar bizim..." Adam'ın bakışını fark edince anında sustu. "Tamam, *doğru*, zaten öyle düşünüyorlar. Ama..."

"Ama ne?"

"Adam." Olive alnını ovuşturdu. "Odada tek bir yatak vardır."

"Hayır, az önce de dediğim gibi oda iki kişilik ve..."

"Değildir. Kesin bir tane yatak vardır."

Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Daha geçen gün rezervasyon detaylarını gönderdiler. İstersen sana da iletebilirim. Yazdıklarına göre..."

"Ne yazdığı önemli değil. *Her zaman* tek bir yatak olur."

Olive, sahte sevgilisi ona afallamış halde bakarken içini çekip çaresizce arkasına yaslandı. Bu adamın hayatı boyunca tek bir romantik komedi izlemediği ve okumadığı iyice netleşmişti. "Sen beni boş ver."

"Benim katılacağım çalıştay, sempozyumdan bir gün önce gerçekleşecek. Sempozyumun ilk gününde de konuşmam olacak. Odayı son güne dek kalacağım şekilde tuttum ama muhtemelen ikinci geceden sonra bazı toplantılar için otelden ayrılmam gerekecek. Yani üçüncü geceden itibaren oda sana kalabilir. Demem o ki orada ancak bir gece denk gelebiliriz."

Olive onun mantıklı sebepleri sıralamasını dinlerken içinin panikle dolduğunu hissetti. "Bana hâlâ kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Neden öyle göründüğünü anlamıyorum."

"İşte." *Çünkü seninle kalmak istemiyorum. Çünkü sana fena tutuldum. Çünkü birlikte kalırsak hislerim daha da kuvvetlenebilir. Çünkü o hafta 29 Eylül haftası olacak ve ben o günü düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.*

"Seni rızan olmadan öperim diye mi korkuyorsun? Yoksa kucağına otururum veya güneş kremi sürme bahanesiyle oranı buranı okşarım diye mi? Çünkü ben asla..."

Olive telefonunu ona doğru fırlatınca Adam cihazı sol eliyle tutup parıltılı sıvı kılıfını inceledi, sonra dikkatlice bilgisayarının yanına geri koydu.

"Senden nefret ediyorum," dedi Olive huysuzca. Aynı anda hem dudak büzüyor hem de gülümsüyordu.

Adam'ın dudakları seğirdi. "Biliyorum."

"O söylediklerimi hiç unutturmayacaksın, değil mi?"

"Muhtemelen. Onları unutsan bile başkaları çıkar."

Olive oflayarak kollarını göğsünde birleştirdiğinde tebessüm ederek bakıştılar.

"Holden'a ya da Tom'a, onlarla kalıp kalamayacağımı sorarım istersen. Benim odam da sana kalır," diye önerdi Adam. "Ama benim oda tuttuğumu çoktan öğrendikleri için nasıl bir bahane uydururum bilemiyorum."

"Hayır, seni odandan kovamam." Olive elini saçlarından geçirdi. "Hiç hoşuna gitmeyecektir."

Genç adam kafasını yana eğdi. "Ne?"

"Benimle kalmak."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet. Sen sanki..." *Uzlaşması ve tanınması zor, taviz vermekten kaçınan ve insanları kendinden uzak tutan biri gibi görünüyorsun. Ayrıca insanların senin hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyorsun. Ne yaptığını her zaman iyi biliyor gibisin. Aynı zamanda hem çok korkutucu hem de muhteşem görünmeyi*

başarıyorsun ve hislerini açamadığın bir başka kadın olduğu düşüncesi kafamı kurcalarken seninle bu masada oturmaya daha fazla nasıl dayanırım bilemiyorum. "... kendi alanına sahip olmayı seviyor gibi görünüyorsun."

Adam onun gözlerine baktı. "Olive. Sorun olacağını düşünmüyorum."

"Ama sonradan sorun *olursa* odanı benimle paylaşmak zorunda kalacaksın."

"Sadece bir gece." Adam'ın çenesi gerildi, sonra gevşedi. "Hem biz arkadaş değil miyiz?" Sözlerini ona karşı kullanmıştı.

Olive, *ben arkadaş olmak istemiyorum*, demek istedi. Ama sorun şuydu ki arkadaşlığı da bir kenara bırakmak istemiyordu. Asıl isteği asla sahip olamayacağı bir şeydi... Bu arzuyu beyninden kazıyıp atmaya çalışıyordu.

"Evet, öyleyiz."

"O zaman bilmediğin bir şehirde, gece yarısı toplu taşıma kullanman hakkında endişelenmeme neden olma. Bisiklet yolu bulunmayan yerlerde bisiklet sürmen zaten yeterince endişe verici," diye mırıldandı genç adam. Olive birden midesine büyük bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Adam onun için iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu. Onu umursuyordu. Olive ise sahip olduklarıyla yetinmek yerine daha fazlasını isteyerek her şeyi berbat etmeye niyetli gibiydi.

Derin bir nefes aldı. "Senin için problem oluşturmayacağından emin misin?"

Carlsen sessizce onayladı.

"Peki o zaman. Tamam." Olive kendini gülümsemeye zorladı. "Horlar mısın?"

Adam boğuk bir kahkaha attı. "Bilmiyorum."

"Hadi ama nasıl bilmezsin?"

"Bilmiyorum işte."

"O zaman muhtemelen horlamıyorsundur. Yoksa birileri sana söylerdi."

"Birileri?"

"Ev arkadaşın mesela." Sonra Adam'ın otuz dört yaşında olduğu ve ev arkadaşı olduysa bile üstünden on yıl kadar geçtiği aklına geldi. "Ya da kız arkadaşlarından biri."

Adam hafifçe gülümseyip kafasını eğdi. "Sanırım *kız arkadaşım* BKT'den sonra söyleyecektir." Ses tonundan şakalaştığı belliydi ama Olive yine de yanaklarının kızarmasına engel olamadı. Ona bakamayacağını hissettiği için hırkasının koluyla oynamaya başladı ve diyecek bir şeyler aradı.

"Aptal bildiri özetim..." Boğazını temizledi. "Sözlü sunum olarak seçilmiş."

Adam ona baktı. "BKT için mi?"

"Aynen."

"Mutlu olmadın mı?"

"Hayır."

"Sahnede konuşma sorununla mı ilgili?" Adam korkusunu hatırlamıştı.

"Evet. Korkunç olacak."

Bir süre onu izleyen Adam hiç yorum yapmadı. Ne konuşmanın herhangi bir pürüz çıkmadan geçeceğini söyleyerek ona güvence vermeye çalıştı ne de abarttığını ve kırk yılda bir eline geçecek bir fırsatın kıymetini bilmediğinden yakındı. Kaygılı hali karşısında tek tepkisi sükûnetti. Ve onun bu sakinliği, Dr. Aslan'ın hevesli halinin tam aksine Olive'in gevşeyip rahatlamasını sağladı.

"Doktoramın üçüncü senesinde..." diye başladı sonra alçak sesle. "... danışmanım beni kendi yerine sunum yapmam için bir sempozyuma gönderdi. Ve bana sadece iki gün önceden haber verdi. Elimde ne slayt ne de özet vardı. Sadece konuşmanın başlığını biliyordum."

"Vay canına." Olive hiçbir şey bilmeden böyle göz korkutucu bir işe atılmanın nasıl hissettireceğini düşündü. Bir yandan da

Adam'ın herhangi bir şey sorulmadan kendi hakkında bir şey anlatmaya başlamasına şaşırıyordu. "Neden böyle bir şey yaptı ki?"

"Kim bilir?" Adam kafasını geriye atıp tepedeki bir noktaya baktı. Sesinde biraz hoşnutsuzluk vardı. "Belki acil bir işi çıkmıştır. Ya da benim için iyi bir tecrübe olacağını düşünmüştür. Hatta sırf canı istediği için bile yapmış olabilir."

Olive buna inanırdı işte. Adam'ın danışmanını tanımıyordu ama akademik dünyada elinde gücü bulunduran kişilerin, altlarındakilere her istediklerini yaptırabildiklerini çok iyi biliyordu.

"İyi bir tecrübe oldu mu peki?"

"Büyük bir paniğe kapılmana ve kırk sekiz saat boyunca uyuyamamana yol açan bir şey ne kadar tecrübe olabilirse o kadar oldu."

"Sahnede nasıldın?" diye sordu Olive gülümseyerek.

"Pek..." Adam dudaklarını birbirine bastırdı. "... iyi sayılmazdım." Uzunca bir süre sessiz kaldı. Bakışlarını kafenin penceresinin dışındaki bir yere dikmişti. "Gerçi o zamanlar hiçbir şey yeterince iyi değildi."

Adam Carlsen'ın bilimsel başarıları küçümsenecek şeyler değildi. Yaptığı işte en iyisi olmadığını söylemek de imkânsız gibi bir şeydi. Acaba diğerlerini bu kadar sert bir şekilde yargılamasının sebebi bu muydu? Zamanında hep en yüksek standardı belirlemeyi öğrendiği için mi böyleydi?

"O danışmanınla hâlâ görüşüyor musun?"

"Artık emekli oldu. Şimdi onun yerini Tom aldı."

Bu hiç Carlsen tarzı olmayan, belirsiz ve temkinli bir cevaptı. Olive merakına yenik düştü. "Onu sever miydin?"

"Bilemiyorum." Adam düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Hayır, sevmezdim. Hâlâ sevmiyorum. O çok..." Cümlesinin gerisini getirmeden önce uzun bir süre bekledi. O kadar ki Olive artık cevabın gerisini duyamayacağını düşünmeye başlamıştı. Sonra genç adam meşe ağaçlarının ardında batmakta olan güneşe bakarak konuştu: "... gaddardı. Zalim bir adamdı."

Olive kıkırdayınca Adam ne olduğunu anlamamış gibi gözlerini kısarak ona baktı.

"Kusura bakma." Olive hâlâ gülüyordu. "Eski danışmanından böyle yakınmanı dinlemek biraz komik geldi. Çünkü..."

"Çünkü ne?"

"Çünkü tıpkı sana benziyormuş."

"Bana benzemiyor," dedi genç adam, ondan beklenmeyecek kadar sert ve keskin bir tonla.

Olive burnundan alaycı bir nefes verdi. "Adam, insanlardan seni tanımlamalarını istesek en az on kişinin ağzından çıkacak ilk kelime *gaddar* olurdu."

Daha cümlesini bitiremeden onun gerildiğini gördü. Omuzları ve çenesi kaskatı olmuş, ağzı hafifçe seğirmişti. Olive'in içgüdüleri hemen özür dilemesini söylüyordu ama özür dileyecek ne vardı ki? Az önce ağzından çıkanlar yeni bir haber değildi sonuçta. Bu anlayışsız, tavizsiz danışmanlık stili hakkında daha önce de tartışmışlardı ama Adam hep kendinde bir sorun görmediğini söylemişti. Fakat şu anda masanın üstündeki elleri yumruk halini almış, gözleri her zamankinden daha çok kararmıştı.

"Ben... Adam, ben seni..." diye kekelemeye başladı Olive ama Adam sözünü kesti.

"Herkes danışmanıyla öyle ya da böyle sorun yaşar," dedi. Konuşmasındaki keskinlikle ona cümlesini bitirmemesi ve *sana ne oldu, ne yaşadın?* gibi sorular sormaması için uyarı veriyor gibiydi.

Olive yutkunup başını salladı. "Dr. Aslan..." Tereddüt etti. Adam'ın parmak eklemleri az önceki kadar beyaz değildi ve vücudundaki gerginlik de yavaş yavaş azalıyordu. Belki de Olive hepsini hayal etmişti. Evet evet, kesin öyleydi. "... harika biridir. Ama bazen beni yeterince anlamadığını düşünüyorum. Halbuki ihtiyacım olan..." *Biraz rehberlik ve destek. Körlemesine yüreklendirme değil, pratik öneriler.* "Aslında ihtiyacım olanı tam olarak ben de bilmiyorum. Sorunun bir parçası da benim iletişim özürlü kişiliğim olabilir."

Genç adam onayladı. "Danışmanlık yapmak zor iştir." Konuşurken sözlerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Kimse nasıl yapacağını öğretmez. Biz biliminsanı olarak eğitim alıyoruz ama profesör olunca öğrencilerimize, bilimi titizlikle icra etmeyi öğretmemiz gerekiyor. Ben öğrencilerime sorumluluklar yüklerim ve standartlarım yüksektir. Benden korkmaları hiç sorun değil. Çünkü bu alanda riskler çok büyük. Eğer korku, eğitimlerini ciddiye almalarını sağlayacaksa o zaman korkmaları en iyisidir."

Olive kafasını yana eğdi. "Öyle mi diyorsun?"

"Benim işim, yetişkin öğrencilerimin vasat birer biliminsanı olmalarını engellemek. İşte bu nedenle deneylerini tekrar tekrar yapmalarını veya hipotezlerini düzeltmelerini istemeyi görevim olarak biliyorum. İşimin gereği bu."

Olive hiçbir zaman, sürekli birilerini memnun etmeye çalışan bir insan olmamıştı ama Adam'ın, başkalarının onun hakkındaki düşüncelerini böylesine göz ardı edebilmesi neredeyse hayranlık uyandırıcıydı. "Gerçekten umurunda değil mi?" diye sordu merakla. "Yani öğrencilerinin senden hoşlanmaması?"

"Değil. Ben de onları sevmiyorum zaten." Bu söyledikleri Olive'in aklına Jess, Alex ve diğerlerini getirdi. Adam'ın da onları sinir bozucu bulduğu düşüncesi nedense kıkırdamasına neden oldu. "Esasında genel olarak insanlardan hazzetmiyorum."

"Tabii." *Sorma Olive. Sakın sorma.* "Ya benden?"

Adam'ın dudaklarını birbirine bastırışında bir milisaniyelik tereddüt vardı. "Senden de hazzetmiyorum. Lezzetli içeceklerden anlamayan ukalanın tekisin." Sonra o dudaklarda minik bir tebessüm oynaşırken iPad'inin köşesinde parmağını gezdirdi. "Bana slaytlarını göndersene."

"Slaytlarımı mı?"

"Bildiri özetini diyorum. Bir bakayım."

Olive ağzının bir karış açık kalmaması için savaş verdi. "Ah. Sen... ama ben senin öğrencin değilim. Bakmak zorunda değilsin."

"Biliyorum."

"Gerçekten zorunda değilsin..."

"Ama istiyorum," derken Adam'ın sesi kısıktı, gözlerinin içine bakıyordu. Göğsünün sıkıştığını hisseden Olive bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Tamam," dedi sonunda hırkasının kolundaki ipliği koparmayı başarırken. "Peki, geribildirimin duşun altında ağlamak istememe yol açacak kadar acımasız olacak mı?"

"Bu, slaytlarının kalitesine bağlı."

Olive gülümsedi. "Lafını hiç sakınma."

"Sakınmam, merak etme."

"İyi. Güzel." Çalışmasının Adam gibi biri tarafından inceleneceğini bilmek güzeldi aslında. "Konuşmama katılacak mısın?" diye sordu birden, kendini bile şaşırtarak.

Adam da şaşkın görünüyordu. "Ben... Katılmamı ister misin?"

Hayır. Küçük düşürücü, korkunç bir felaket olacak ve beni en zayıf halimle göreceksin. Aslında panel boyunca kendini tuvalete falan kilitlesen çok daha iyi olur. Böylece konuşma yaptığım salona kazara denk gelip kendimi aptal durumuna düşürmemi izlemezsin.

Fakat yine de... Onun seyirciler arasında oturması düşüncesi bu çetin sınavı katlanılabilir kılacakmış gibi geliyordu. Danışmanı değildi, evet. Soru yağmuruna tutulduğunda veya sunumun ortasında projektör bozulduğunda da herhangi bir şey yapamazdı. Fakat... Belki de Olive'in ihtiyacı olan bunlar değildi.

Adam'ı neyin özel kıldığı kafasına o anda dank etti. Okuldaki kötü şöhretine ve ilk tanışmalarının tuhaflığına rağmen, Olive en başından beri onun yanında olduğunu hissetmişti. Asla ummadığı biçimde, tekrar tekrar ona destek olmuş, hiçbir zaman onu yargılamamıştı. Yalnızlık hissini azaltmıştı.

Olive yavaş bir nefes alıp verdi. Bu yeni farkındalık sarsıcı olmalıydı ama garip şekilde sakinleştirici bir etkisi vardı. "Evet," dedi ona, herhangi bir sorun çıkmamasını umarak. Adam'dan

istediği şeye asla sahip olamayabilirdi ama en azından hayatında onun gibi biri vardı. Şimdilik. Buna kanaat etmeliydi.

"O zaman katılırım."

"Abuk sabuk konuşarak meslektaşlarımın saygısını yitirmeme ve biyoloji alanında saygın bir yere sahip olma şansımı kaybetmeme yol açacak zor bir soru sormazsın umarım." dedi Olive öne eğilerek.

"Orasını bilemem." Adam gülümsedi. Sonra kasayı işaret etti. "Ee, şu mide bulandırıcı balkabaklı çamuru şimdi ısmarlayayım mı sana?"

Olive sırıttı. "Eveeet! Yani, istersen tabii."

"Başka bir şey ısmarlamayı yeğlerim."

"Şansına küs." Olive ayağa fırlayıp onu da kolundan çekiştirerek kasaya yöneldi ve sade kahveyle alakalı mırıltılarını duymazdan geldi.

Bu kadarı da yeterli, diye tekrar etti içinden. *Şu anda sahip olduğun bu şey yeterli.*

On Dördüncü Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Bu sempozyum hem kariyerimin hem de fiziki ve akli sağlığımın başına gelebilecek en kötü şey olacaktır.*

Otel odasında iki yatak vardı.

Daha net söylemek gerekirse iki adet çift kişilik yatak vardı. Olive omuzlarının gevşediğini hissederken havaya zafer kazanmış gibi bir yumruk savurmamak için zor durdu. *Alın size, aptal romantik komediler.* Sahte sevgilisine dünkü çocuk gibi kendini kaptırmış olabilirdi ama en azından onunla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmayacaktı. Son birkaç hafta yaşanan felaketlerden sonra biraz da olumlu şeylerle karşılaşmak istiyordu.

Adam'ın girişe yakın olan yatakta yattığına dair birkaç işaret vardı. Komodinde Almancaya benzeyen bir dilde kapağı olan bir kitap, bir USB bellek ve bazı zamanlar yanında taşıdığı iPad duruyor, iPhone şarj aleti prizden sarkıyordu. Ayrıca yatağın ayakucunda pahalı görünümlü, siyah bir bavul vardı. Olive'inki gibi Walmart indirim sepetinden alınmış bir şey değildi.

"Bu yatak da benim o zaman," diye mırıldandı, cam kenarındaki yatağa oturup yumuşaklığını kontrol etmek için birkaç kez zıplayarak. Oda oldukça hoştu. Aşırı lüks değildi ama Olive, ücretin yarısını ödemeyi teklif ettiğinde Adam'ın alayla gülmesine ve ona delirdiğini düşünüyormuş gibi bakmasına şimdi biraz minnettardı doğrusu. Neyse ki hareket ederken birbirlerine çarpmayacakları kadar büyük bir odaydı. Fakat yine de burada Adam'la kalmak cennette yedi dakika oyununun sadist bir versiyonu gibi hissettirecekti.

Aslında saatlerce bir arada olacakları söylenemezdi. Olive iki saat sonra sunumunu yapacak –*offf*– ve sonrasında mümkün olduğu kadar uzun bir süre arkadaşlarıyla birlikte takılacaktı. Zaten büyük olasılıkla Adam'ın sayısız toplantısı olduğu için hiç karşılaşmayabilirlerdi. Genç adam odaya döndüğünde Olive uykuya dalmış olurdu ve yarın sabah da ikisinden biri, diğeri hazırlanıp çıkana dek uyuyormuş numarası yapabilirdi. Sorun çıkmayacaktı. Güvende olacaklardı. En azından işleri şu anda olduğundan daha berbat hale getiremezlerdi, değil mi?

Olive'in sempozyumlarda çoğunlukla tercih ettiği kombin siyah kot ve en az hasar görmüş bluzundan oluşurdu fakat Anh birkaç gün önce bu giysilerin sahne için fazla sıradan kaçacağını söylemişti. Olive birkaç saat iç geçirerek ne giyeceğini bulmaya çalıştıktan sonra doktoraya başvurmadan önce indirimden aldığı belden bağlamalı, siyah elbisede karar kılmıştı. Ayakkabı olarak da Anh'ın kız kardeşinin siyah topuklularını ödünç almıştı. O zaman bunları giymek iyi bir fikir gibi gelmişti ancak banyoya girip de elbiseyi üstüne geçirdiğinde duraksadı. Son yıkamada kumaşın çektiğini fark etmişti. Eteği artık dizlerine kadar inmiyor, üst bacaklarının ortasında kalıyordu. İnleyerek fotoğrafını çekip en yakın iki arkadaşına yolladığında Anh elbisenin hâlâ sunuma uygun göründüğünü söyledi, Malcolm da alev emojisi attı. Olive, Anh'ın haklı olması için dua ederken dalgalı saçlarını

tarayıp düzeltti ve büyük bir hata edip ucuzcudan aldığı kurumuş rimeliyle savaştı.

Tam banyodan çıkmış, kısık sesle konuşmasını prova ediyordu ki odanın kapısı açıldı ve biri –tabii ki *Adam*– odaya girdi. Elinde anahtar yerine kullanılan kart ve bir şeyler yazdığı telefonu vardı. Kafasını kaldırıp Olive'i gördüğünde telefonla ilgilenmeyi bıraktı ve ağzını açtı. Sonra...

Sonra ağzı öyle açık kaldı.

"Selam." Olive kendini gülümsemeye zorladı. Kalbi göğsünün içinde değişik şeyler yapıyor, gerekenden biraz hızlı atıyordu. Eve döner dönmez bir kalp doktoruna görünse iyi olurdu. Kalp sağlığı ihmale gelmezdi. "N'aber?"

Adam ağzını kapatıp boğazını temizledi. "Sen..." Yutkunup ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Gelmişsin."

"Evet. Az önce geldim. Uçağım şaşırtıcı şekilde zamanında iniş yaptı," dedi Olive gülümsemeye devam ederek.

Adam'ın hareketleri biraz yavaşlamıştı sanki. Belki hâlâ jetlag etkisindeydi, belki de dün gece ünlü biliminsanı arkadaşlarıyla veya Holden'ın bahsettiği şu gizemli kadınla geç saatlere kadar dışarıda kaldığı için yorgundu. Hiçbir şey yapmadan, hiçbir şey söylemeden birkaç saniye boyunca Olive'e baktı. Ardından sadece, "Görünüşün..." dedi ama gerisini getirmedi.

Olive elbisesi ve topuklu ayakkabılarına baktı, sonra göz makyajının bozulup bozulmadığını merak etti. Ama daha üç dakika önce makyaj yapmıştı, yani bozulmuş olamazdı. "Profesyonel gibi mi?"

"Demek istediğim o değil..." Adam gözlerini yumup kendini toparlamaya çalışırmış gibi kafasını salladı. "Ama evet, profesyonel görünüyorsun. Nasılsın?"

"İyi. Hoş. Yani, keşke ölmüş olsaydım. Ama bunu saymazsak iyiyim."

Adam küçük bir kahkaha atıp ona yaklaştı. "Başaracaksın." Olive onun kazakla gayet yakışıklı göründüğünü düşünüyordu ama bu, ceket giymiş halini görmeden önceydi. *Şimdiye dek sakladığı gizli bir silahı varmış*, diye düşündü, gözlerini ona dikmemeye çalışarak. *Kullanmak için bula bula bugünü bulmuş. Lanet olası.*

"Katılıyorum." Olive saçlarını geriye itip gülümsedi. "Öldükten sonra."

"Gayet iyi durumdasın. Elinde metnin olacak ama zaten sunumunu ezberledin. Slaytların da çok iyi."

"Sen PowerPoint arka planımı değiştirmemi istemeden önce daha iyiydi bence."

"Seçtiğin renk asit yeşiliydi."

"Biliyorum. Beni mutlu ediyordu."

"Benim *midemi bulandırdı*."

"Hmm. Her neyse, yardımların için sağ ol." *Sorduğum yüz otuz dokuz soruyu bıkmadan cevapladığın, sabahın beş buçuğunda attığım e-postaya bile –muhtemelen uykulu olduğundan dolayı "mutabakat" kelimesini yanlış yazsan da– on dakika geçmeden yanıt verdiğin için de teşekkürler.* "Seninle kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil."

Olive burnunun kenarını kaşıdı. "Senin o yatağı kullandığını düşünüp eşyalarımı bu tarafa koydum ama eğer..."

"Evet, dün gece bu yatakta uyudum."

"Peki." Olive iki yatağın arasında kaç santimetre olduğunu *hesaplamıyordu*. Kesinlikle hayır. "Ee, sempozyum nasıl gidiyor?"

"Hep aynı şeyler işte. Gerçi çoğunlukla Harvard'daydım; Tom'la birlikte toplantılara katıldım. Şimdi öğle yemeği için döndüm."

Yemek kelimesi geçince Olive'in karnı gürültüyle guruldadı.

"Sen iyi misin?"

"Evet. Bugün yemek yemeyi unuttum da."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmezdim."

"Hey!" Olive ona dik dik baktı. "Şu son hafta içinde bulunduğum aralıksız çaresizlik, belirli bir kalori almamı gerektiriyordu. Eğer... Ne yapıyorsun?"

Genç adam bavuluna eğilmiş, bir şey arıyordu. Sonra doğrulup elindekini ona uzattı.

"Ne bu?"

"Kalori. Çaresizliğin için."

"Ah." Olive protein barı ondan alıp incelerken gözyaşlarının sel olmaması için kendini tuttu. Sadece atıştırmalıktı bu, ağlamak niyeydi ki? Muhtemelen Adam'ın yemediği bir uçak ikramıydı. Sonuçta Dr. Adam Carlsen'ın çaresizlikle işi olmazdı. "Teşekkürler. Sen..." Protein barı bir elinden diğerine geçirirken ambalajı hışırdadı. "Panelime katılabilecek misin?"

"Tabii. Saat kaçtaydı?"

"Saat dörtte, 278 numaralı salonda. Oturum numarası 3-b. İyi haber şu ki açılış konuşmasıyla aynı zamana denk geldiği için benim sunumumda pek fazla kişi olmayacaktır."

Adam'ın sırtı fark edilir şekilde gerildi. Olive tereddüde düştü.

"Sen açılış konuşmasına mı katılmayı planlıyordun?"

Genç adam dudaklarını ıslattı.

O anda Olive'in gözüne onun boynunda asılı olan sempozyum yaka kartı takıldı.

Dr. Adam Carlsen
Stanford Üniversitesi
Açılış Konuşmacısı

Olive'in ağzı bir karış açık kaldı.

"Aman Tanrım!" Kocaman açtığı gözlerini ona dikti ve... *Yüce İsa.* Adam süklüm püklüm ona bakıyordu. "Açılış konuşmacısı olduğunu bana nasıl *söylemezsin*?"

Sahte sevgilisi çenesini kaşıdı. Çok rahatsız olduğu açıktı. "Aklıma gelmedi."

"Aman Tanrım," diye tekrar etti Olive.

Adil olması gerekirse bunu fark etmemek Olive'in hatasıydı. Açılış konuşmacısının adı yüksek ihtimalle sempozyum programında üç yüz puntoyla yazılmıştı. Ayrıca tüm tanıtım materyallerinde, sempozyumun telefon uygulamasında ve gönderilen e-postalarda da yazıyor olmalıydı. Bunca şeyin içinde onun adını nasıl görmemişti bilmiyordu.

"Adam." Olive tam gözlerini ovuşturacaktı ki lanet makyajını hatırladı. "BKT'nin açılış konuşmacısıyla sahte sevgili olamam."

"Teknik olarak üç açılış konuşmacısı var. Diğer ikisi ellili yaşlardaki evli kadınlar. Biri Avrupa'dan, biri de Japonya'dan. Yani..."

Olive kollarını göğsünde birleştirip onu susturmak için ifadesizce baktı, sonra duramayıp güldü. "Nasıl hiç konusu açılmaz?"

"O kadar da büyük bir şey değil." Carlsen omuz silkti. "İlk tercihleri bile değildim bence."

"Tabii, öyledir kesin." Dünya üzerinde bir sempozyumda açılış konuşmacısı olmayı reddedecek biri var mıydı ki? Olive kafasını yana eğdi. "Sadece on dört buçuk kişinin katılacağı on dakikalık konuşmam hakkında yakındığımda tam bir ahmak olduğumu düşündün mü?"

"Hayır. Tepkin anlaşılabilirdi." Genç adam bir süre düşündü. "Ama bazen ahmak olduğunu düşünmüyor değilim. Mesela çöreğe krem peynir ve ketçap sürüp yediğini gördüğüm zamanlar."

"Harika bir lezzet oluyor."

Adam acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Konuşman tam olarak kaçta başlayacak? Belki yetişebilirim."

"Yetişemezsin. Beni tam ortaya yerleştirmişler çünkü." Dert etmediğini gösterme umuduyla elini salladı. "Ama sorun değil,

merak etme." Bu söylediğinde ciddiydi. "Zaten konuşmamı videoya çekmem gerekecek." Gözlerini devirdi. "Dr. Aslan için. Sempozyuma gelemedi ama ilk konuşmamı dinlemek istedi. Kekeleyen ve kendini utançtan yerin dibine sokan birini izlemekle ilgilenirsen videoyu sana da gönderirim."

"Çok isterim."

Yanaklarının kızardığını hisseden Olive konuyu değiştirdi. "Bu yüzden mi sempozyum boyunca burada kalmayacak olsan da bu kadar büyük bir odan var? Kodaman olduğun için mi?"

Adam kaşlarını çattı. "Hayır."

"Sana bundan sonra *kodaman* diyebilir miyim?"

Genç adam içini çekip komodinine gitti ve USB belleğini aldı. "Slaytlarımı aşağı götürmem lazım, Bayan Ukala."

"Tamam." Gidebilirdi. Hiç sorun değildi. Hem de hiç. Olive gülümsemesini bozmamaya çalıştı. "Konuşmamdan sonra görüşürüz belki."

"Elbette."

"Ve seninkinden sonra tabii. İyi şanslar. Ve tebrikler. Büyük bir onur bu."

Adam öyle düşünmüyor gibiydi. Elini tokmağa götürmüşken kapıda duraksayıp dönerek ona baktı. Birkaç saniye bakıştıktan sonra, "Gergin olma, tamam mı?" dedi.

Olive dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Dr. Aslan'ın her zaman söylediği şeyi yapacağım."

"Neymiş o?"

"Sıradan bir beyaz adamın özgüvenli duruşunu sergileyeceğim."

Carlsen sırıttığında yürek hoplatan gamzeleri ortaya çıktı. "Sorun çıkmayacak, Olive." Gülümsemesi yumuşadı. "Çıksa bile en azından bitmiş olacak, öyle bak."

O gittikten birkaç dakika sonra Olive yatağına oturup Boston semalarını izleyerek öğle yemeğinin ambalajını açtığında fark etti ki Adam'ın verdiği protein bar çikolatayla kaplıydı.

***

OLIVE DOĞRU SALONA geldiğinden emin olmak için numarayı üçüncü kez kontrol ederken –Golgi aygıtı hakkında bir konuşma bekleyen seyircilere pankreas kanserinden bahsetmeye başlamak kesinlikle iyi bir izlenim oluşturmazdı– omzunda bir el hissetti. Arkasını dönüp elin sahibini gördüğü anda gülümsemeye başladı.

"Tom!"

Genç adam koyu gri bir takım elbise giymişti. Arkaya doğru taranmış sarı saçları, onu Kaliforniya'ya geldiği zamankinden yaşlı ama daha profesyonel gösteriyordu. Yabancılarla dolu kalabalığın içinde böyle tanıdık bir yüz görmek, Olive'in oracıkta bir yere kusma dürtüsünü bastırabilmesini sağlamıştı.

"Merhaba Olive." Tom onun için kapıyı açıp tuttu. "Burada karşılaşacağımızı tahmin etmiştim."

"Öyle mi?"

"Sempozyum programında gördüm." Genç adam ona tuhaf bir şekilde baktı. "Aynı panelde olduğumuzu fark etmedin mi?"

Ah, kahretsin. "Şey, ben... Panelde kimler var diye bakmadım hiç." *Çünkü paniklemekle meşguldüm.*

"Önemli değil. Zaten çoğu sıkıcı insanlar." Tom göz kırpıp elini onun beline koyarak sahneye yönlendirdi. "Sen ve ben hariç tabii."

Olive'in konuşması kötü geçmedi.

Ama mükemmel de değildi. Önce "channelrhodopsin" kelimesini iki kez yanlış söyledi, sonra da projektörün azizliğine uğradı. Yaptığı boyama nedense ekranda kara bir leke gibi görünüyordu. "Benim bilgisayarımda farklı görünüyor," dedi seyircilere, gergin bir gülümsemeyle. "İnanın."

İnsanlar kıkırdarken Olive üstündeki gerginliğin büyük kısmını attı. Söylemesi gereken her şeyi ezberlemenin de büyük faydası olmuştu. Salon korktuğu gibi dolu değildi, belki iki elin parmakları kadar kişi vardı ve muhtemelen farklı enstitülerde aynı

konu üzerinde çalıştıkları için her kelimesini dikkatle dinliyor ve notlar alıyorlardı. Böyle dikkatle dinlenmek kaygı verici olmalıydı ama konuşmanın yarısında fark etti ki, son iki yılını adadığı bu araştırma hakkında en az kendisi kadar tutkulu başkalarının da olduğunu görmek içini kıpır kıpır yapmıştı.

İkinci sırada oturan Malcolm yüzüne sahte bir hayranlık ifadesi yerleştirirken Anh, Jeremy ve Stanford'dan bir grup doktora öğrencisi, ne zaman onlara dönse hevesle kafa sallıyorlardı. Tom ise bazen gözlerini onun üstüne dikiyor, bazen de sıkkın bir ifadeyle telefonuna bakıyordu. Raporunu çoktan okuduğu için sıkılması normal karşılanabilirdi tabii. Süresi dolmak üzere olduğu için moderatör, seyircilere sadece bir soru hakkı verdi ve neyse ki o da çok kolaydı. Sunumu sona erdiğindeyse panelde konuşma yapacak kişilerden ikisi yanına gelip elini sıkarak çalışması hakkında birkaç soru sordu. İkisi de ünlü kanser araştırmacılarıydı ve Olive abartılı bir tepki vermemek için kendini güç bela tuttu. Kalbi aynı anda hem panik hem de coşkuyla dolmuştu.

"Muhteşemdin," dedi Anh, daha sonrasında ona sarılarak. "Ayrıca çok seksi ve profesyonel görünüyordun. Karşımda geleceğin akademisyeni duruyordu sanki. Resmen gözümde canlandı."

Olive kollarını arkadaşına sardı. "Nasıl canlandı?"

"Çok güçlü bir araştırmacı olmuştun ve etrafın, her kelimeni merakla dinleyen öğrencilerle doluydu. Ayrıca çok paragraflık bir e-postaya sadece küçük harflerle yazılmış bir *hayır* ile cevap veriyordun."

"Güzel. Mutlu muydum peki?"

"Tabii ki hayır." Anh alaycı bir şekilde güldü. "Akademik dünyadan bahsediyoruz."

"Hanımlar, departman eğlencesi yarım saat sonra başlıyor." Malcolm eğilip Olive'in belini sıkarak yanağına bir öpücük kondurdu. Olive topuklu giydiği için Malcolm ondan birazcık kısa kalmıştı. Bu şekilde bir fotoğraf çektirmeseler olmazdı. "Gidelim de Olive'in "channelrhodopsin"i doğru telaffuz ettiği tek sefer şerefine biraz bedava içki içelim."

"Uyuz."

Malcolm onu kendine çekip sıkıca kucakladı ve kulağına, "Harikaydın, Kalamata," diye fısıldadı. Ardından sesini yükseltti. "Hadi gidip sarhoş olalım!"

"Siz önden gidin. Ben önce odaya çıkıp eşyalarımı bırakmak istiyorum."

Olive artık bomboş olan salonun kapısına doğru ilerlerken omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Tamamen gevşemişti ve her şeyin düzeldiğini düşünmeye başlamıştı. Demek ki doğru düzgün çalışıp hazırlanınca başka biliminsanlarının karşısında anlamlı cümleler kurabiliyordu. Ayrıca seneye çalışmalarını daha ileri safhalara taşıyabilecekti ve az önce iki tanınmış biliminsanından iltifat almıştı. Kendi kendine gülümseyip Adam'a sunumdan sağ çıktığını söyleyen bir mesaj atmayı düşündü. Ayrıca açılış konuşmasının nasıl gittiğini, "mikrodizi" ya da "karyotipleme" gibi sözcükleri yanlış telaffuz edip etmediğini ve departman eğlencesine katılıp katılmayacağını da sormalıydı. Muhtemelen o da kendi arkadaşlarıyla vakit geçirmek isteyecekti ama Olive ona yardımları için teşekkür etmek adına bir içki ısmarlayabilirdi. Bir kez olsun ücretini de kendi ödeyecekti.

"Çok iyiydi," dedi biri.

Olive döndüğünde arkasında Tom'un durduğunu gördü. Bir masaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir süredir onu izliyormuş gibi görünüyordu. "Sağ ol. Senin konuşman da iyiydi." Stanford'da yaptığı konuşmanın biraz daha kısa hali olduğu için Olive bir ara uykusunun geldiğini itiraf etmeliydi.

"Adam nerede?" diye sordu Tom.

"Hâlâ açılış konuşmasını yapıyordur."

"Tabii." Tom gözlerini devirdi. Bunu sevgiyle yapmış olmalıydı ama Olive gözlerinde o ışığı görmüyordu. "Hep böyle yapıyor, değil mi?"

"Ne yapıyor?"

"Seni bastırıyor." Tom masadan ayrılıp ona yaklaştı. "Hatta herkesi bastırıyor, herkesten üstün geliyor. Kişisel bir şey değil." Olive kaşlarını çatıp ne demek istediğini sormaya yeltendi ama o devam ediyordu. "Bence sen ve ben seneye çok iyi anlaşacağız."

Tom'un ona olan inancı Olive'in içindeki rahatsızlığı bastırdı. "Kesinlikle." Gülümsedi. "Bana ve projeme bir şans tanıdığın için teşekkürler. Seninle çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Bir şey değil." Tom da gülümsüyordu. "Birbirimizden yarar sağlayabileceğimiz pek çok şey var diye düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Olive'e göre kendi elde ettiği yarar daha fazla olacaktı ama bir şey demedi. "Umarım öyle olur. Bence manyetik rezonans görüntüleme ve kan biyo-işaretleri birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyor ve bu yöntemleri birleştirerek..."

"Bende ihtiyacın olan her şey var, değil mi? Araştırma fonu. Geniş bir laboratuvar. Senin için iyi bir danışman olabilecek yetenek ve zaman."

"Evet, öyle. Ben..."

Birden Tom'un korneasının gri çerçevesini net bir şekilde görmeye başladı. Genç adam ona yaklaşmıştı sanki. Boyu uzundu ama Olive'den fazla uzun değildi ve normalde tepesinde *böyle* azametle dikilmiyordu.

"Sana minnettarım. Gerçekten. Eminim ki..."

Tom'un tanıdık olmayan kokusunun burun deliklerine dolduğunu hissetti. Sıcak ve nahoş nefesi dudaklarına çarpıyordu ve parmakları kolunu sıkıca kavramıştı. Neden birden böyle... Ne yapıyordu bu adam böyle...

"Ne..." Yüreği ağzına gelen Olive kolunu ondan kurtarıp birkaç adım geriledi. "Ne *yapıyorsun* sen?" Acıyan kolunu ovuşturdu.

Yüce İsa. Az öncekiler cidden yaşanmış mıydı? Tom onu öpmeye mi çalışmıştı? Hayır, Olive hayal görmüş olmalıydı. Deliriyor olmalıydı çünkü Tom asla...

"Ön gösterim diyebiliriz."

Tepki veremeyecek kadar afallamış ve hissizleşmiş olan Olive ona öylece bakakaldı. Sonra Tom bir kez daha ona yaklaşıp eğildi ve az öncekiler yeniden yaşanmaya başladı.

Olive ellerini göğsüne bastırarak onu mümkün olduğunca sert bir şekilde ittiğinde adam sendeledi ama bu zalimce bir kahkaha atmasına engel olmadı. Olive'in akciğerleri büzüşmüş, oksijen alamaz hale gelmişti.

"Neyin ön gösterimi? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hadi ama."

Neden gülüyordu bu adam? Nefret dolu ifadesinin anlamı neydi? Neden Olive'e pis pis bakıyordu?

"Senin gibi güzel bir kız işini iyi biliyordur, eminim." Tom onu baştan aşağı süzdü. Gözlerindeki pis parıltı Olive'in kendini iğrenç hissetmesine neden olmuştu. "O elbiseyi sırf benim için seçmediğin yalanını kıvırma şimdi. Bacakların çok güzelmiş bu arada. Adam'ın neden seninle vaktini harcadığını anlayabiliyorum."

"Ne... ne diyorsun sen?"

"Olive." Tom iç geçirip ellerini ceplerine soktu. Bu rahat haliyle hiç tehditkâr görünmemeliydi ama görünüyordu. Hem de çok. "Seni laboratuvarıma kabul etmemin sebebi bilimde iyi olman değil herhalde."

Ağzı bir karış açık kalan Olive bir adım daha geriledi. Topuğu halıya takılınca düşmemek için masaya tutunmak zorunda kaldı.

"Bu yolda ilerlemenin en kolay yolunun taşaklı biliminsanlarıyla yatıp kalkmak olduğunu daha akademik kariyerinin en başlarında çözmüş bir kızı başarısı için mi yanıma alacaktım?" Hâlâ gülümsüyordu. Olive'in bir zamanlar nazik ve güven verici bulduğu gülümsemeydi bu. "Adam'ı yatağa attın, değil mi? Benimle de aynı nedenden ötürü yatacağını ikimiz de iyi biliyoruz."

Olive kusmak üzereydi. Konuşma gerginliği yüzünden kusacağını düşündüğü salonun ortasına tamamen başka bir nedenle kusacaktı şimdi. "İğrençsin sen."

"Öyle mi?" Karşısındaki hiç etkilenmemiş gibi omuz silkti. "Bu konuda yalnız değilim. Sen de öylesin çünkü. Bana ve laboratuvarıma ulaşabilmek için Adam'ı kullandın. Bu sempozyum için de."

"Öyle bir şey yapmadım. Başvurumu yaptığımda Adam'ı tanımıyordum bile."

"Of, lütfen. Acınası bildiri özetinin, bilimsel bir önem taşıdığı için mi sunum olarak seçildiğini düşünüyorsun? Birileri kendini oldukça yükseklerde görüyor, bakar mısınız? Faydasız araştırması başka çalışmaların türevinden başka bir şey değil ve kendisi de geri zekâlı gibi kekelemeden iki kelimeyi bir araya getiremiyor ama olsun."

Olive donakaldı. Midesinde bir ağırlık belirirken ayakları yere yapışmış gibiydi. "Bu doğru değil," diye fısıldadı.

"Hadi canım. Bu alandaki biliminsanları sırf muhteşem Adam Carlsen'ı etkilemek için, siktiği kadının kıçını yalayacak tipler değil mi sence? Mesela ben, vasat kız arkadaşının gelip laboratuvarımda çalışabileceğini söyledim. Değil mi? Ama belki de sen haklısındır." Alaycıydı. "Belki de sen STEM dünyasını benden daha iyi biliyorsundur."

"Adam'a bunları anlatacağım. Hemen..."

"Tabii." Kollarını iki yana açtı. "Önden buyur. İstersen benim telefonumu da ödünç alabilirsin, ne dersin?"

"Hayır." Olive'in vücudunu buz gibi bir öfke sararken burun delikleri genişlemişti. "Hayır." Mide bulantısı ile boğazına kadar yükselen safrayı bastırmaya çalışarak döndü ve kapıya doğru yürümeye başladı. Adam'ı bulacaktı. Sempozyum organizatörlerini bulacak ve Tom'u şikâyet edecekti. O pis yüzünü bir daha asla görmeyecekti.

"Kısa bir sorum var. Adam kime inanır dersin?"

Olive kapıdan birkaç metre uzakta duraksadı.

"Yalnızca iki haftadır siktiği kaltağa mı yoksa senelerdir yakın arkadaşı olan, hayatındaki en büyük hibeyi kazanmasını

sağlayan, uzun süredir arkasını kollayan ve gerçekten *iyi* bir biliminsanı olan adama mı?"

Hiddetle titreyen Olive ona döndü. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapabiliyorum." Tom tekrar omuz silkti. "Çünkü Adam'la işbirliğim ne kadar avantajlı olsa da onun her konuda en iyi olma ihtiyacı bazen beni sinir ediyor ve bir kez olsun elindeki bir şeyi almak istiyorum. Çünkü sen çok güzel bir kadınsın ve önümüzdeki seneyi seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum. Adam'ın zevklerinin bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi?"

"Sen delirmişsin. Laboratuvarında çalışacağımı sanıyorsan çok..."

"Ah, Olive'ciğim, tabii ki çalışacaksın. Çalışmaların mükemmel olmayabilir ama benim laboratuvarımda süregelen araştırmalarla çok uyumlu olduğunu inkâr edemeyiz."

Olive acı bir kahkaha attı. "Bu olanlardan sonra seninle işbirliği yapmak isteyeceğimi düşünüyor olamazsın."

"Hmm. Başka bir şansın yok ki. Projeni tamamlamak istiyorsan tek seçeneğin benim laboratuvarım. Ayrıca eğer gelmezsen... Eh, tüm protokollerinin bilgilerini bana gönderdin, değil mi? Kopyalarını çıkarmam hiç zor olmaz. Ama merak etme. Teşekkürler kısmına adını yazarım belki."

Olive zeminin altından kaydığını hissetti. "Bunu yapamazsın," diye fısıldadı. "Usulsüzlük olur..."

"Dinle Olive, sana dostça bir tavsiye vereyim: Durumu kabullen. Adam'ı mümkün olduğunca memnun et, sonra da laboratuvarıma gelip düzgün bir ortamda çalışmaya başla. Eğer *beni de* memnun etmeyi başarırsan söz veriyorum dünyayı pankreas kanserinden korumana yardımcı olacağım. Anneni, teyzeni ya da aptal anaokulu öğretmenini pankreas kanseri yüzünden kaybetme hikâyen seni fazla ileri götüremeyecektir. Çünkü vasatsın."

Olive döndü ve koşarak salondan kaçtı.

***

OLIVE KAPIDAN YÜKSELEN *bip* sesini duyduğunda elbisesinin koluyla hemen yüzünü sildi ama bu muhtemelen bir işe yaramamıştı. Tam yirmi dakikadır ağlıyordu ve koca bir kâğıt havlu rulosunu kullansa dahi durumu saklayamazdı. Ama onun ne suçu vardı ki? Adam'ın konuşmadan sonra açılış seremonisine ya da departman eğlencesine katılacağını düşünmüştü. Sonuçta sosyal ilişkiler komitesinde değil miydi? Şu anda bununla ilgili bir şeyler yapıyor olmalıydı ama odaya dönmüştü.

Olive onun adım seslerini dinledi ve yatak odasına girişte duraksadığını fark etti. Gözlerine bakamıyordu çünkü berbat haldeydi. En azından dikkatini başka şeylere çekebileceğini düşünerek söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Selam." Ellerine bakmaya devam ederken gülümsemeye çalıştı. "Konuşman nasıl geçti?"

"Ne oldu?" Adam'ın sesi sakin ve kısıktı.

"Daha yeni mi bitti yoksa?" Olive tebessümünü koruyordu. Bu iyiydi. Çok iyi. "Soru-cevap kısmı nasıl geç..."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Ben..."

Cümlesini bitiremedi. Zaten en baştan pek gülümseme sayılmayacak gülümsemesi de silinmeye başlıyordu. Adam'ın yaklaştığını duydu ama ona bakmadı. Gözyaşı sellerini engelleyen tek şey kapalı gözkapaklarıydı. Gerçi bu şekilde bile zor dayanıyordu.

Kısa bir an için ona baktığında önünde diz çöktüğünü görüp irkildi. Sandalyesinin hemen önünde duruyordu, kafası onunkiyle aynı hizadaydı ve yüzünde endişe vardı. Olive yüzünü avuçlarına gömmeye yeltendi fakat genç adam uzanıp çenesini tutarak yüzünü kaldırdı ve onu gözlerine bakmaya zorladı. Ardından parmakları yanağına doğru kaydı. "Olive, ne oldu diyorum."

"Hiçbir şey." Genç kadının sesi titriyor, gözlerinde yaşlar oynaşıyordu.

"Olive."

"Gerçekten, bir şey yok."

Sahte sevgilisi soru soran gözlerini ona dikmişti. Vazgeçmeyecekti. "Biri otomattaki son cipsi mi almış?"

Olive'in dudaklarından kontrolsüz bir kahkaha kaçtı. "Evet. Sen miydin yoksa?"

"Tabii ki bendim." Adam başparmağını onun yanağında kaydırarak bir gözyaşını sildi. "Hepsini ben aldım."

Bu seferki gülümsemeyle Olive biraz daha iyi hissetti. "Umarım iyi bir sağlık sigortan vardır çünkü bu gidişle kısa zamanda tip 2 diyabet hastası olacaksın."

"Buna değer."

"Seni canavar..." Fark etmeden başını eline doğru eğmiş olmalıydı çünkü Adam'ın parmağı yine nazikçe yanağını okşamaya başlamıştı.

"İnsan sahte erkek arkadaşına böyle şeyler der mi hiç?" Genç adam çok endişeli görünüyordu. Gözlerinden ve ağzının gerginliğinden belliydi bu. Ama yine de çok sabırlıydı. "Ne oldu, Olive?"

"Ben sadece..." Olive kafasını iki yana salladı. Ona anlatamazdı. Anlatmadan da yapamazdı. Fakat tek seçeneği anlatmamaktı.

Adam kime inanır dersin, Olive?

Derin bir nefes alıp Tom'un sesini kafasından uzaklaştırdı ve konuşmadan önce sakinleşmeye çalıştı. Bir felakete neden olmayacak şeyler söylemeliydi.

"Sunumumun iyi geçtiğini düşünüyordum. Arkadaşlarım da öyle demişti. Ama sonra insanların konuştuğunu duydum. Dedikleri şeyler..." Adam ona dokunmayı kesmeliydi. Gözyaşlarıyla adamın elini ve ceketinin kolunu sırılsıklam etmişti resmen.

"Ne diyorlardı?"

"Konuşmamın başka çalışmalardan türetildiğini, sıkıcı olduğunu ve benim sürekli kekelediğimi söylüyorlardı. Senin kız

arkadaşın olduğumu biliyor ve sunum yapmak için seçilmemin tek nedeninin bu olduğunu düşünüyorlardı." Kafasını iki yana salladı. Bu sözleri unutmalı, onlardan etkilenmemeliydi. Sadece ne yapacağını düşünmeliydi.

"Kimdi bunlar?"

Ah, Adam. "Birileri işte. Bilmiyorum."

"Yaka kartlarını gördün mü?"

"Şey... Dikkat etmedim."

"Senin panelinden birileri miydi peki?" Adam'ın ses tonunda bir şeyler vardı. Öfke, hiddet, kemik kırma gibi şeylerin yaşanabileceğinin işaretçisi olan şeyler. Eli hâlâ onun yanağındaydı ama gözleri kısılmış, çenesi kasılmıştı.

Olive sırtından bir ürperti geçtiğini hissederken, "Hayır," diye yalan söyledi. "Boş ver. Önemli değil." Onun dudaklarının gerilip burun deliklerinin genişlediğini görünce ekledi. "İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum zaten."

"Tabii tabii," dedi genç adam alaycı bir şekilde.

Bu Adam, doktora programındaki öğrencilerin hakkında yakınıp durduğu aksi, hiddetli, gaddar Adam'dı işte. Olive onu bu kadar öfkeli gördüğüne şaşırmamalıydı ama daha önce yanında hiç böyle davranmadığı için biraz afallamıştı.

"Gerçekten, ne dedikleri umurumda değil."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama sorun da bu zaten, doğru mu?" Adam gözlerini onun yüzüne dikmişti. O kadar yakınındaydı ki Olive kahverengi gözlerindeki sarı ve yeşil noktacıkları görebiliyordu. "Asıl problem *onların* ne dediği değil, *senin* ne düşündüğün. Haklı olduklarını düşünüyorsun, değil mi?"

Olive'in ağzı birden pamukla dolmuş gibiydi. "Ben..."

"Olive, sen harika bir biliminsanısın. Gelecekte çok daha iyi olacaksın." Adam'ın bu inançlı ve ciddi bakışları Olive'in sonunu getirecekti. "O pislikler ne dedilerse bence kendi özelliklerinden bahsetmişler." Parmaklarını yanağında kaydırıp saçlarının

arasına daldırdı. "Senin çalışmalarının parlak bir zekânın ürünü olduğu çok bariz."

Olive düşünmeden hareket etti. Düşünse bile kendini durduramazdı zaten. Uzanıp ona sarıldı ve yüzünü boynuna gömdü. Bu berbat, aptalca, uygunsuz bir fikirdi ve Adam kesin onu itecekti. Ama...

Genç adam onu kendine bastırmak ister gibi avcunu ensesine kaydırdı. Olive sıcak gözyaşlarını onun boynuna akıtarak kollarının arasında uzun bir süre durdu ve sırtını yaslayabileceği, sıcak, güven verici birine sahip olmanın değerini hissetti.

Sana daha da âşık olmam için uğraşıyorsun resmen, diye düşündü gözlerini kırpıştırırken. *Çok kötüsün.*

Adam onu geri çekilene kadar bırakmadı. Ardından TV masasındaki peçete kutusunu uzattı. Olive yanaklarını silip burnunu çekerken kendine artık toparlanması gerektiğini hatırlattı. "Gerçekten iyiyim."

Carlsen içini çekti.

"Tamam, belki... belki şu anda iyi olmayabilirim ama mutlaka iyi olacağım." Kutudan bir peçete çekip burnunu temizledi. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Adam gözlerine her zamanki anlaşılmaz ifadesi yerleşirken onu inceleyip başını salladı.

"Söylediklerin için teşekkür ederim. Ayrıca otel odanın her yerine sümük akıtmama izin verdiğin için de teşekkürler."

Adam gülümsedi. "Hiç sorun değil."

"Ceketini de mahvetmişim. Departman eğlencesine katılacak mıydın?" Olive bu sandalyeden kalkıp odadan çıkmayı hiç ama hiç istemiyordu. *Dürüst ol*, diye fısıldadı kafasının içindeki bilmiş ses. *Asıl onun yanından ayrılmak istemiyorsun.*

"Sen katılacak mısın?"

Olive omuz silkti. "Arkadaşlarıma yanlarına gideceğimi söylemiştim ama şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum." Ellerini yine yanaklarına götürdü ama gözyaşları mucize eseri

yok olmuştu. Stanford Biyoloji bölümünün yüzde doksanının akıttığı gözyaşlarının sorumlusu Adam Carlsen, birinin gözyaşlarının dinmesini sağlamıştı. Buna kim inanırdı? "Gerçi bedava alkol şu anda çok işime yarardı."

Genç adam yanağının içini ısırarak bir süre onu inceledi. Düşünceliydi. Sonra bir karara varmış gibi başını salladı ve kalkıp elini ona uzattı. "Hadi gel."

"Ah." Olive ona bakmak için kafasını iyice geriye yatırmak zorunda kaldı. "Eğlenceye katılmadan önce biraz beklesem daha iyi o..."

"Eğlenceye gitmiyoruz."

Gitmiyor muyuz? "Ne?"

"Hadi kalk."

Olive onun elini tuttu ve bırakmadı. Gerçi istese de bırakamazdı çünkü parmakları birbirine sıkı sıkı kenetlenmişti. Sonra Adam imalı bir şekilde topuklularına bakınca Olive mesajı aldı, ona tutunarak ayakkabıları giydi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bedava içki içmeye. Yani... senin için bedava."

Olive onun ne demek istediğini anladığında keskin bir nefes aldı. "Hayır. Ben... Adam, olmaz. Sen eğlenceye ve açılış seremonisine katılmalısın. Koskoca açılış konuşmacısısın!"

"Açılış konuşmamı yapıp bitirdim." Yataktan Olive'in kırmızı kaşe kabanını aldı ve onu kapıya doğru çekiştirdi. "O ayakkabılarla yürüyebilir misin?"

"Ben... evet ama..."

"Bende odanın kartı var, seninkini almamıza gerek yok."

"Adam." Olive bileğini tutunca genç adam hemen ona döndü. "Adam, bu etkinlikleri kaçıramazsın. Sonra insanlar ne düşünür..."

Genç adamın yüzünde yamuk bir gülüş belirdi. "Kız arkadaşımla vakit geçirmek istediğimi düşünürler."

Olive'in beyni durdu. Öylece duruverdi. Sonra tekrar çalışmaya başladı ve...

Dünya farklılaştı.

Adam elini tekrar çekiştirince Olive gülümsedi ve onun peşinden gitti.

On Beşinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Gıda taşıma bandıyla servis edilen yemekler hayattaki en kötü ânı bile güzelleştirebilecek güçtedir.*

Herkes onları gördü.

Olive'in daha önce hiç tanışmadığı kişiler, bloglardan ve Twitter'dan tanıdığı biliminsanları, doktora birinci ve ikinci sınıftaki hocaları... Kısacası herkes onları birlikte gördü. Bazıları Adam'a gülümsedi, bazılarıysa ona ilk adıyla veya Dr. Carlsen olarak seslenip "güzel konuşmaydı" ya da "bir ara görüşelim" dedi. Karşılaştıkları birkaç kişi Olive'i tamamen görmezden gelirken bazıları da onu ve Adam'la birleşmiş ellerini merakla inceledi.

Adam herkese yalnızca kafasını sallayarak karşılık verirken Dr. Rodrigues'i görünce konuşmak için durdu.

"Sıkıcı saçmalıklardan kaçıyorsunuz, ha?" dedi Holden bilmiş bilmiş gülümseyerek.

"Aynen."

"O zaman senin hakkın olan içkiyi de ben içerim. İnsanlara da özürlerini iletirim."

"Hiç lüzumu yok."

"Ailenle alakalı acil bir durum çıktığını söylerim," dedi eski dostu göz kırparak. "Ya da *müstakbel ailesiyle* alakalı demek daha doğru olabilir. Ne dersin?"

Adam gözlerini devirip Olive'i çıkışa doğru çekti. Ona yetişebilmek için genç kadının neredeyse koşması gerekiyordu zira adamın bir adımı onun üç adımına denk geliyordu.

"Şey... Burada topuklularla yürümeye çalışıyorum."

Carlsen ona dönüp bacaklarına baktı, ardından hemen bakışlarını kaçırdı. "Biliyorum. Onlar sayesinde normalden daha az kısa boylusun."

Olive gözlerini kıstı. "Hey, benim boyum 1.73. Gayet de uzunum."

"Hım." Adam'ın yüzü ifadesizdi.

"O surat ne?"

"Ne suratı?"

"Senin suratın."

"Her zamanki suratım işte."

"Hayır, *hiç de uzun değilsin* suratı bu."

Adam hafifçe gülümsedi. "O ayakkabılarla rahat mısın? Geri dönelim mi?"

"Rahatım ama biraz yavaş yürüyebilir miyiz?"

Genç adam numaradan iç geçirdi ve adımlarını yavaşlattı. Sonra elini bırakıp onu sağa yöneltmek için avcunu beline bastırdı.

Olive ürpertisini saklamak için fazlasıyla çaba harcamak zorunda kalırken, "Ee..." dedi. "Bahsettiğin şu bedava içeceğin yanında yemek de veriyorlar mı?" Parmak uçlarının karıncalanmasını görmezden gelmeye çalışarak yumruklarını kabanının ceplerine saklamıştı.

"Sana akşam yemeği de alacağım." Adam'ın dudakları biraz daha kıvrıldı. "Korkarım ki ucuz bir randevu olmayacak."

Olive ona yaslanıp omzunu koluna vurdu ama Adam sarsılmadı bile. "Ucuz zevklerim yoktur, doğru. Bugün kötü duygularımı bastırmak için bol bol yiyip içmeyi planlıyorum."

Adam'ın yüzünde her zamankinden daha büyük ve yamuk bir sırıtış belirdi. "Nereye gitmek istersin, küçük ukala?"

"Bir düşünelim... Sen ne seversin? Musluk suyu ve kaynamış ıspanaktan başka yani?"

Carlsen ona yandan pis bir bakış attı. "Hamburgere ne dersin?"

"Yok. Belki olabilir ama başka seçeneğim kalmazsa."

"Hamburgerde ne var ki?"

"Bilmem. Tadı ayak gibi geliyor."

"Ne gibi?"

"Meksika yemeğine ne dersin? Sever misin?"

"Hamburgerin tadı ayak gibi de..."

"İtalyan da olabilir. Pizza harika olur. Hatta belki senin için kerevizli pizza bile bulabiliriz."

"Hamburger yemeye gidiyoruz."

Olive bir kahkaha attı. "Çin yemeği olur mu?"

"Öğlen yedim."

"Eh, Çin'deki insanlar günde birkaç kez Çin yemeği yiyorlar, biz de aynısını yapabili... *Aaa*!"

Adam, Olive'in kaldırımın ortasında durduğunu birkaç adımdan sonra fark edip ona döndü. "Ne oldu?"

"Oraya gidiyoruz." Yolun karşısındaki kırmızı-beyaz tabelayı işaret etti.

Onun bakışlarını takip eden genç adam bir süre sadece gözlerini kırpıştırarak öylece durdu, sonra "Hayır," dedi.

"Oraya gidiyoruz," diye tekrar etti Olive sırıtarak.

"Olive." Adam'ın kaşlarının arasında dikey bir çizgi belirmişti. "Hayır dedim. Çok daha iyi restoranlar var."

"Ama ben oraya gitmek istiyorum."

"Neden? Daha..."

Olive ona yanaşıp ceketinin kolunu kavradı. "Lütfen. Lütfen?"

Adam burun kemerini sıkıp iç geçirdi ve dudaklarını büzdü. Ama sadece beş saniye sonra avcunu onun kürekkemiklerinin arasına bastırıp caddenin karşısına yöneldi.

***

ADAM RESTORANDA BOŞ yer beklerken kısık sesle, buranın sorununun suşi treni değil, yiyebildiğin kadar yemeğe sadece yirmi dolar ödemek olduğunu söyledi.

"Bu hiçbir zaman iyiye işaret olmaz," dedi ama sesi tartışmacı değildi. Yenilgiyi kabullenmişti. Garson onları çabuk çabuk içeri soktuğunda genç kadının peşinden kuzu gibi gitti.

Olive kabin masaya yerleştiklerinde restoranın içinde dönüp dolaşan yemek bandını ve üstündeki tabakları izlerken ağzı açık bir şekilde sırıtmayı kesemiyordu. Adam'ın varlığını hatırlayıp ona döndüğünde bitkin ama hoşgörülü bir şekilde baktığını fark etti.

"Aslında," dedi genç adam, omzunun yanından geçen yosun salatasına bakarak. "Gerçek bir Japon restoranına da gidebiliriz. Ne kadar suşi yemek istersen yiyebilirsin, hesabı seve seve öderim."

"Ama orada da yiyecekler etrafımda *dönecek* mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Az önce söylediğimi geri alıyorum. *Rahatsız edici* derecede ucuz zevklerin var."

Olive onu duymazdan gelip bandın önündeki camı kaldırdı ve bir suşi tabağı ile çikolatalı donut aldı. Adam kısık sesle "ne özgün ama" gibi bir şey mırıldandıktan sonra yanlarına gelen garson kıza dönüp ikisine de birer bira sipariş etti.

"Bu ne sence?" Olive bir parça suşiyi soya sosuna bandırdı. "Tonbalığı mı somon mu?"

"Muhtemelen örümcek etidir."

"Çok lezzetli," dedi Olive suşiyi ağzına atarak.

"Cidden mi?" Carlsen şüpheli görünüyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse suşi çok da lezzetli değildi ama fena sayılmazdı. Hem bu restoran çok eğlenceliydi. İnsana tam da her şeyi unutturacak türden bir keyif veriyordu. Bu an, bu restoran ve Adam dışında her şeyi kolayca aklından atabiliyordu.

"Evet." Tabağı ona doğru itip denemesi için sessizce meydan okudu.

Adam işkence çekiyormuş gibi bir suratla yemek çubuklarını ayırdı ve kalan suşiyi alıp uzun uzun çiğnedi.

"Tadı ayak gibi."

"Hiç de bile. Aa, bak!" Yine banda uzanıp önlerinden geçen *edamame* kâsesini aldı. "Bunu yiyebilirsin. Temelde brokoliyle aynı."

Genç adam ağzına bir parça atıp iğrenmiyormuş gibi yemeyi başardı. "Konuşmak zorunda değiliz bu arada."

Olive başını yana yatırdı.

"Otelde kimseyle konuşmak istemediğini söylemiştin. Yani bu..." Banttan alınan tabaklara bariz bir güvensizlikle baktı. "... yiyecekleri sessizlik içinde yemek istersen sorun değil."

Sen kimse değilsin, demek tehlikeli olabilirdi. Bu yüzden Olive gülümseyip, "Eminim sessizlikte uzmansındır," dedi.

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Konuşmak istiyorum," dedi Olive kafasını iki yana sallayarak. "Ama sempozyum ve bilim hakkında konuşmasak olur mu? Ya da dünyanın ne kadar çok pislikle dolu olduğu hakkında?" *Ve bu pisliklerden bazılarının, insanın en yakın arkadaşları veya ortakları çıkabileceği hakkında...*

Adam masanın üstünde duran eli yumruk halini alır ve çenesi gerilirken onayladı.

"Harika. Bu restoranın ne kadar hoş olduğunu konuşabiliriz. Veya..."

"Dehşet verici bir restoran."

"... suşinin tadından bahsedebiliriz."

"Ayak gibi."

"Ya da *Hızlı ve Öfkeli* serisinin en iyi filmi hangisiydi diye tartışabiliriz."

"*Rio Soygunu*. Nedense içimden bir ses sence en iyisinin..."

"*Tokyo Drift*."

"Hiç şaşırtmadı." Adam içini çekti ve gülümseyerek birbirlerine baktılar. Sonra... sonra gülümsemeleri yok oldu ama bakışları birbirinden ayrılmadı. Yoğun ve tatlı bir şey aralarındaki havayı renklendirmişti adeta. Manyetik bir güç gibiydi ve dayanılması zordu. Olive gözlerini zorla ondan ayırmak zorunda kaldı çünkü... hayır. Hayır.

Kafasını çevirdiğinde sağ taraflarında, birkaç masa ötede oturan bir çift gözüne çarptı. Onlar da kabin masada karşılıklı oturuyor ve birbirlerine sıcak bakışlarla ihtiyatlı tebessümler atıyorlardı. "Şuradakiler de sahte randevuda mıdır sence?" diye sordu arkasına yaslanarak.

Adam onun bakışlarını takip etti. "Sahte randevuların çoğunlukla kafede yapıldığını ve güneş kremi içerdiğini sanıyordum."

"Yok. Yalnızca en iyi sahte randevular onları içerir."

Genç adam sessizce güldü. "Eh." Dikkatini masaya çevirip yemek çubuklarını birbirlerine paralel olacak şekilde yerleştirdi. "O zaman kesinlikle herkese tavsiye edeceğim."

Olive gülümsemesini saklamak adına başını eğdi ve bir tane *edamame* çalmak için uzandı.

***

OLIVE ASANSÖRE BİNDİKLERİNDE Adam'ın koluna tutunup topuklu ayakkabılarını çıkardı. Tabii bunu yaparken arzu ettiği kadar zarif olamamıştı. Sahte sevgilisi onu incelerken kafasını iki yana sallıyordu. "Onlarla rahat olduğunu söylememiş miydin sen?" Sesinde merak mı vardı? Keyif mi? Sevecenlik mi?

"Onu söyleyeli yıllar oldu." Olive ayakkabıları yerden alıp tekrar doğrulduğunda Adam yine tepesinde kule gibi dikiliyordu. "Şu anda ayaklarımı kesip atsam yeridir."

Asansörde *ding* sesi yankılandı ve kapılar açıldı. "Bence bu pek de yararına olmaz."

"Ah, şu hissi bir bil... Hey, n'apıyorsun?"

Adam onu yeni geliniymiş gibi kucağına alıp odalarına yöneldiğinde kalbi bir takla atan Olive hafifçe bağırdı. Sonra başka seçeneği olmadığı için kollarını boynuna sarıp kendini ona bıraktı. Tekrar yere indiğinde hayatta kalabilecek miydi bilmiyordu. Sırtıyla dizlerinin arkasında hissettiği kollar ile eller sıcak, güçlü ve sertti.

Ve harika kokuyor, harika hissettiriyordu.

"Oda sadece yirmi metre ileride."

"O ne demek bilmiyorum."

"Adam."

"Biz Amerikalılar metre hesabı kullanmayız, Bayan Kanada."

"Ama ben çok ağırım."

"Hem de ne ağır," dedi ama oda kartını çıkarmak için onu kollarının arasında kolayca hareket ettirmesi sözlerinin doğru olmadığının göstergesiydi. "Balkabaklı içeceklerden uzak dursan iyi edersin."

Olive onun saçını çekip omzuna doğru gülümsedi. "Asla."

Yaka kartları hâlâ TV masasında, bıraktıkları yerde duruyordu. Adam'ın yatağının üstündeyse yarı açık bir sempozyum programı, çantalar ve bir yığın faydasız broşür vardı. Tüm bu şeyleri görür görmez Olive'in açık ama unutulmuş yarasına binlerce kıymık batırıldı sanki. Tom'un ağzından çıkan her şey... her yalan, her küçümseyici söz, her hakaret tek tek kulaklarında çınladı.

Adam da bunu hissetmiş olmalıydı ki onu yere bırakır bırakmaz sempozyumla alakalı her şeyi toplayıp cama dönük olan sandalyelerden birinin üstüne bıraktı. Olive ona sarılmayı ne çok isterdi. Tabii ki bunu yapmayacaktı –bugün iki kez sarılmıştı zaten– ama gerçekten çok istiyordu. Bunun yerine yarasına batan minik kıymıkları unutmaya çalışıp kendini yatağına bıraktı ve tavanı izlemeye koyuldu.

Bu kadar küçük bir yerde sahte erkek arkadaşıyla bütün gece baş başa kalmanın tuhaf olacağını sanmıştı. Odaya ilk adım attığında biraz tuhaf gelmişti gerçekten ama şimdi çok sakin ve güvende hissediyordu. Daima bir kargaşa halinde olan dünyası sükûnete kavuşmuş gibiydi. Biraz olsun talepkârlığı bırakmıştı.

Adam'a bakmak için döndüğünde altındaki çarşaf hışırdadı. O da ceketini sandalyenin arkasına asıp çıkardığı kol saatini masanın üstüne düzgünce yerleştirirken gayet rahat görünüyordu. Bu manzara, bu klasik ev hali ve ikisinin gününün aynı yerde, aynı saatte sona ermesi düşüncesi Olive'in yüreğini huzurla kaplamıştı.

"Bana yemek ısmarladığın için teşekkür ederim."

Genç adam ona bakarken burnunu kırıştırdı. "Ben yemek yediğimizi sanmıyorum."

Olive gülümseyerek yan döndü. "Tekrar dışarı çıkacak mısın?"

"Dışarı mı?"

"Evet. Önemli biliminsanlarıyla falan buluşacaksındır belki. Ya da üç kilo *edamame* daha yemek isteyebilirsin."

"Önümüzdeki on yıla yetecek kadar *edamame* yedim, sağ ol. Yeterince insanla da görüştüm."

"Kalıyor musun o zaman?"

Adam duraksayıp ona baktı. "Yalnız kalmak mı istiyorsun?"

Hayır, istemiyorum. Dirseğine dayandı. "Hadi film izleyelim."

"Olur," dedi Adam gözlerini kırpıştırarak. Şaşırmış gibiydi ama şikâyetçi görünmüyordu. "Ama film zevkin de restoran zevkin kadar kötüyse o zaman muhtemelen..."

Olive ona fark ettirmeden bir yastık fırlattı ve yüzünden sekip yere düştüğünde kıkırdayarak yataktan kalktı. "Önce duş alsam olur, değil mi?"

"Seni ukala."

"Filmi sen seçebilirsin!" dedi Olive valizini karıştırırken. "Atların öldürüldüğü bir sahne olmadığı sürece hangi film olduğu benim için önemli değil. Ve... Kahretsin."

"Ne oldu?"

"Pijamalarımı unutmuşum." Kabanının ceplerinde telefonunu aradı ama restorana götürmediğini fark etti. "Telefonumu gördün mü? Ah, şuradaymış."

Şarjı bitmek üzereydi, muhtemelen sunumdan sonra video kaydediciyi kapatmayı unuttuğu içindi. Birkaç saattir telefonunu kontrol etmediğinden mesaj kutusu da dolmuştu ve çoğu Anh ile Malcolm'dandı. Nerede olduğunu sormuş, kıçını DERHAL kaldırıp "bedava içkinin şelale gibi aktığı" eğlenceye katılmasını istemişlerdi. Son olarak da Anh'dan, şehir merkezindeki bir bara gideceklerini söyleyen bir mesaj gelmişti. Kız bunu yazarken çoktan kafayı bulmuş olmalıydı çünkü sözcükleri karmakarışıktı: Bze katılkam istersn ❤ ara Olvie

"Pijama ödünç almak için arkadaşlarımı arayayım demiştim ama yakın zamanda otele döneceğe benzemiyorlar. Belki de Jess onlara katılmamıştır. Ona mesaj atıp..."

"Al." Adam onun yatağına düzgünce katlanmış siyah bir şey koydu. "İstersen bunu giyebilirsin."

Olive yataktaki şeye şüpheyle baktı. "Ne bu?"

"Tişört. Dün gece yatarken giymiştim ama üstündeki elbiseden iyidir. Yani yatmak için." Genç adamın yanakları hafifçe kızarmıştı.

"Ah." Olive tişörtü aldığı anda üç şeyi fark etti: Birincisi, bedeni çok büyüktü. Giydiğinde muhtemelen üst bacaklarının ortasına kadar inecekti. İkincisi, mis gibi kokuyordu. Adam'ın teninin ve deterjanının kokusu o kadar güzeldi ki genç kadın yüzünü kumaşa gömmek ve bir hafta boyunca öyle kalmak istiyordu. Üçüncüsü ise tişörtün önündeki yazıydı.

"*Biyoloji Ninjası* mı?"

Adam ensesini kaşıdı. "Ben almadım."

"Çaldın mı?"

"Hediye geldi."

"Eh." Olive sırıttı. "Oldukça iyi bir hediyeymiş. Doktor Ninja."

Ona ifadesizce bakarken, "Birine söylersen inkâr ederim," dedi Adam.

"Bana vermek istediğinden emin misin? Sen ne giyeceksin?"

"Hiçbir şey."

Olive ağzını açmış olmalıydı çünkü Adam ona gülerek başını iki yana salladı. "Şaka yapıyorum. Gömleğimin altında tişört var."

Onunla göz göze gelmekten kaçınan Olive tamam dedi ve hızlıca banyoya gitti. Suyu en sıcağa ayarlayıp duşun altına girdi ama burada yapayalnızdı; bayat suşiye veya Adam'ın yamuk gülümsemesine odaklanması ve üç saat boyunca sahte sevgilisine yapışıp kalmasına neden olan şeyi unutması çok zordu. Tom'un davranışları çok alçakçaydı ve Olive onu bir yerlere şikâyet etmek zorundaydı. Her şeyi Adam'a anlatmak zorundaydı. Bir şey-

ler *yapmak* zorundaydı. Fakat ne zaman olayı mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışsa Tom'un sesi –*vasat, güzel bacaklar, faydasız bir türev, acıklı hikâye*– gümbürtüyle kulaklarında yankılanıyor, kafatası milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi oluyordu.

Bu yüzden duşunu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bitirmeye çalışırken dikkatini Adam'ın şampuanıyla duş jeline –hipoalerjenik ve pH dengeli olduklarını görünce gözlerini devirmeden edemedi– verdi, hızlıca kurulanıp lenslerini çıkardıktan sonra yine orada bulduğu diş macunundan biraz çaldı. O sırada gözüne Adam'ın simsiyah diş fırçası takılınca küçük bir kahkaha attı.

Olive banyodan çıktığında Adam da ekoseli pijama altıyla beyaz tişörtünü giymiş, yatağının ucunda oturuyordu. Bir elinde TV kumandası, diğerinde telefonu vardı ve gözleri iki ekran arasında gidip geliyordu.

"Senden de bu beklenirdi zaten."

"Ne beklenirdi?" diye sordu Adam dalgınca.

"Kapkara bir diş fırçası."

Genç adamın dudakları seğirdi. "İnanır mısın bilmem ama Netflix'te atların ölmediği filmler kategorisi yok."

"Ne ayıp. Mutlaka olması gerekirdi." Aşırı kısalmış elbisesini top yapıp valizine sıkıştırırken Tom'un boğazına tıkıyormuş gibi davrandı. "Amerikalı olsaydım bu konuyu meclise taşırdım."

"Vatandaşlık almak istersen sahte evlilik yapabiliriz."

Olive'in kalbi takla attı. "Harika olur. Bir sonraki seviyeye geçmenin vakti gelmişti zaten."

"Şimdi..." Adam telefonunun ekranına hafifçe vurdu. "Google'ı açtım. Güzel görünen filmleri seçip adının yanına ölü at yazarak aratıyorum."

"Ben de normalde öyle yapıyorum." Olive odayı geçip onun yanında dikildi. "Neler var?"

"Uzaylıların konuşmasını çözmek için bir dilbilim profesöründen yardım aldıkları film sanki..."

Kafasını telefonundan kaldırdığı anda Adam'ın sesi kesildi. Ağzı açıldı, ardından kapandı; gözleri onun bacaklarında, tek boynuzlu at desenli diz hizası çoraplarında ve ayaklarında dolaşıp hızlıca yüzüne döndü. Hayır, yüzüne değil, omzunun arkasındaki bir noktaya dönmüştü. Ardından boğazını temizledi. "Üstüne olmasına... sevindim." Bakışları yine telefonuna dönmüş, parmakları kumandayı iyice sıkmıştı.

Olive bir an düşündükten sonra tişörtten bahsettiğini idrak edip, "Ah, evet," dedi sırıtarak. "Tam benim bedenime göre, değil mi?" Tişört o kadar uzundu ki üstünden çıkardığı elbiseyle aynı miktarda teni kapatıyordu ama elbisenin aksine çok yumuşak ve rahattı. "Belki sana geri vermem."

"Tepe tepe kullan."

Olive onun yanına oturmanın iyi bir fikir olup olmayacağını düşünürken topuklarının üstünde sallandı. Ama beraber film seçeceklerdi, bu yüzden oturmak en mantıklısıydı. "Gerçekten hafta boyunca bununla uyuyabilir miyim?"

"Tabii. Ben yarın gidiyorum zaten."

"Ah." Olive bunu biliyordu tabii ki. İki hafta önce ilk duyduğu zamandan beri biliyordu. Bu sabah San Francisco'dan uçağa binerken de, birkaç saat önce bu odaya ilk adım attığında da biliyordu ve Adam'la yalnız kalmanın garip olacağını ama en azından kısa süreceğini düşünerek kendini teselli ediyordu. Ancak onunla olmak artık garip gelmiyordu. Stresli de değildi. Böyle bir yerde birkaç gün boyunca ondan ayrı kalma fikri çok daha kaygı vericiydi. "Bavulun ne kadar büyük?"

"Hı?"

"Ben de seninle gelebilir miyim?"

Adam ona bakarak gülümsedi ama gözlerinin ardında, şakanın altında gizlenmiş kırılgan kalbini hemen gördü.

"Olive." Telefonunu ve kumandayı yatağa bıraktı. "Onlara izin verme."

Genç kadın kafasını yana eğdi. Tekrar ağlamayacaktı. Ağlamanın ne faydası vardı ki? Hem o böyle hassas ve savunmasız biri değildi. En azından daha önce. Şimdiyse... Yüce İsa! Tom Benton'dan nefret ediyordu.

"İzin vermek mi?"

"Bu sempozyumu ve bilimi senin için mahvetmelerine izin verme. Başarılarınla gurur duymana engel olmalarına da izin verme."

Olive kafasını eğip gözlerini çoraplarının sarı kısımlarına dikti ve parmaklarını yumuşak halıya gömdü. Sonra tekrar ona baktı.

"Üzücü olan ne biliyor musun?"

Genç adam kafasını iki yana salladı.

"Sunumum esnasında bir süre cidden... keyif aldım. Başta panik doluydum ve neredeyse kusacak gibiydim ama karşımda oturan seyircilere çalışmalarımdan, hipotezlerimden ve fikirlerimden bahsederken... Bu araştırmanın neden çok önemli olduğunu anlatıp deneylerimi, testlerimi ve hatalarımı açıklarken çok özgüvenli hissettim. Bu işte iyi olduğumu hissettim. Bu, benim için *doğru* olandı ve çok da *eğlenceliydi*. Bilimin paylaşılınca güzel olduğunu anladım." Kollarını gövdesine sardı. "Bu yolun sonunda gerçek bir akademisyen olabileceğimi, bir fark oluşturabileceğimi düşündüm."

Adam onun ne demek istediğini çok iyi anlamış gibi başını salladı. "Keşke orada, yanında olabilseydim, Olive."

Samimiyeti ve yanında olamadığı için çok üzüldüğü belliydi. Fakat rekabetçi, azimli ve boyun eğmez Adam Carlsen bile aynı anda iki yerde bulunamazdı.

Durum şu ki doktora için yeterince iyi olup olmadığınızı ben bilemem. Zaten kendinize sormanız gereken soru bu değil. Önemli olan, bu hayata adım atmak için yeterince iyi bir sebebinizin olmasıdır. Yıllar önce tuvalette karşılaştıklarında ona böyle demişti. Olive de ne zaman bir duvara tosladığını hissetse bu sözcükleri tekrar etmişti. Ama ya Adam başından beri yanılıyorsa? Ya "yeterince iyi olmak" diye bir şey gerçekten *varsa*? Ya akademik dünyadaki en önemli şey buysa?

"Ya benim vasat olduğum doğruysa?"

Carlsen uzun bir süre konuşmadan onu izledi. Yüzünde minik bir hiddet belirtisi vardı ve dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüştü. Sonra kısık ve dengeli bir sesle konuşmaya başladı. "Doktora ikinci sınıftayken danışmanım bana asla başarıya ulaşamayacak bir beceriksiz olduğumu söylemişti."

"Ne?" Olive bunları duymayı hiç beklemezdi doğrusu. "Neden?"

"Yanlış bir primer tasarımı yüzünden. Bu ne ilk ne de sondu. Beni sudan bahanelerde azarlamaya bayılırdı. Bazen öğrencilerine herkesin ortasında, hiçbir sebep yokken bile fırça attığı olurdu. Fakat aklıma en çok... az önce bahsettiğim sözleri kazındı. Çünkü düşünmüştüm ki..." Yutkundu. "Onun haklı olduğundan emindim. Hiçbir şey başaramayacağımdan emindim."

"Ama sen..." *Makalesi Lancet'de yayımlanmış, kadrolu olmaya hak kazanmış, milyonlarca dolarlık hibelere sahip olmuş bir biliminsanısın. Üstüne üstlük çok önemli bir sempozyumda açılış konuşmacısı olarak seçildin.* "MacArthur hibesi kazandın."

"Evet, kazandım." Adam bitkin bir kahkaha attı. "Fakat MacArthur hibesinden beş yıl önce, doktoramın ikinci yılında koca bir haftamı hukuk fakültesi başvurusu için hazırlanarak geçirdim çünkü asla biliminsanı olamayacağımdan emindim."

"Bir dakika... Yani Holden'ın dedikleri doğru muydu?" Olive duyduklarına inanmıyordu. "Neden hukuk fakültesi?"

"Annemle babam istiyordu. Ben de biliminsanı olamayacaksam ne olduğum önemli değil diye düşünüyordum."

"Seni durduran ne oldu peki?"

Adam içini çekti. "Holden. Ve Tom."

"Tom," diye tekrarlarken Olive'in midesi büzüşmüştü sanki.

"Onlar olmasaydı doktorayı bırakacaktım. Danışmanımız tam bir sadist olmakla ünlenmiş bir adamdı. Yani benim gibi." Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Doktoraya başlamadan önce onun bu ününü biliyordum aslında. Ama adam fazlasıyla zekiydi de. Alanının en iyisiydi. Düşündüm ki... düşündüm ki yaptıklarına katlanabilirim. Fedakârlık, disiplin ve sıkı çalışmayla istediğim yere gelebilirim." Sesinde, bu türden bir konuşmaya alışkın olmadığını gösteren bir gerginlik vardı.

Olive, "Öyle olmadı mı?" diye sordu nazikçe.

"Tam tersi oldu diyebilirim."

"Disiplin ve sıkı çalışmanın tam tersi mi?"

"Çok sıkı çalıştık tabii ki. Ama disiplin... disiplin belirli beklentilerle oluşturulmuş kurallara titizlikle uyulması durumudur. İdeal davranış kodları belirlenir ve eğer bir yanlış yapılırsa en verimli şekilde düzeltilmeye çalışılır. En azından benim düşüncem bu yöndeydi. Hâlâ böyle düşünüyorum. Öğrencilerime karşı gaddar olduğumu söylüyorsun ve belki de haklısın ama..."

"Adam, ben..."

"Ama benim yapmaya çalıştığım şey onlar için bazı hedefler koymak ve bunlara ulaşmalarını sağlamak. Karşılıklı olarak anlaşmamıza dayalı şeyleri yapmadıklarını fark edersem onlara sorunun ne olduğunu, neyi değiştirmeleri gerektiğini açıklıyorum. Onları pışpışlamıyor, eleştirilerimi övgülerin arkasına saklamıyorum.

Şu saçma sapan Oreo eleştiri metoduna* asla inanmıyorum. Öğrenciler sırf bu yüzden beni korkutucu ve kendilerine muhalif biri olarak görüyorlarsa görsünler, hiç önemli değil." Derin bir nefes aldı. "Ama eleştirilerim *asla* şahıslarına yönelik değil. Her zaman işle alakalı oluyor. Çıkardıkları işler bazen iyi, bazen kötü olabilir. Kötüyse en baştan yapılabilir, geliştirilebilir. Kendilerine verdikleri değeri, elde ettikleri sonuçlarla ölçmelerini istemiyorum." Duraksadı. Sanki uzaklara gitmiş gibiydi. Bu söylediklerini oturup uzun uzun düşündüğü, öğrencileri için gerçekten bunu istediği aşikârdı. "Bu sözlerimin kulağa kibir dolu gelmesinden nefret ediyorum ama bilim *ciddi* bir iştir. Ve bir biliminsanı olarak benim vazifem de bunları dile getirmek..."

"Ben..." Nedense oda birden buz gibi olmuştu. *Ona bunları söyleyen benim,* diye düşündü Olive kederle. *Dehşet verici ve herkese muhalif biri olduğunu, tüm öğrencilerinin ondan nefret ettiğini ona söyleyip duran benim.* "Danışmanın bu şekilde düşünmüyor muydu peki?"

"Ne düşündüğünü hiçbir zaman anlamadım desem yeridir. Fakat şimdi, yıllar sonra, gerçek bir istismarcı olduğunu görebiliyorum. Onun gözetiminde pek çok korkunç olay yaşandı. Biliminsanlarının fikirleri çalındı, makaleleri hak ettikleri gibi kendi adlarıyla yayımlanmadı. Öğrenciler, deneyimli araştırmacılar için bile normal sayılabilecek hatalar yüzünden herkesin ortasında küçük düşürüldü. Beklentiler çok yüksekti ama asla net olarak belirtilmiyordu. Son teslim tarihleri keyfi olarak, birdenbire değiştiriliyordu ve öğrenciler bir şeyleri sırf bu yüzden yetiştiremediğinde cezalandırılıyorlardı. Yine öğrenciler sık sık aynı konularda görevlendiriliyor, sonra sırf danışmanımıza eğlence olsun diye karşı karşıya getirilip yarıştırılıyordu. Bir keresinde Holden'la beni aynı projeye verdi ve yayımlanabilecek kalitede sonuçlar bulan ilk kişinin bir sonraki senenin ödeneğini kullanmaya hak kazanacağını söyledi."

---

* Eleştirilerin daha kabul edilebilir ve anlaşılır olmasını sağlamak adına geliştirilmiş, eleştirinin arasına övgü de katan yapıcı bir metot. (ç.n.)

Olive, Dr. Aslan da aynı şekilde davransa ve onunla laboratuvar arkadaşlarını böyle yarıştırsa nasıl hissedeceğini düşünmeye başladı. Ama hayır, onlarla kendini kıyaslaması mümkün değildi; çünkü Adam ile Holden küçüklükten beri yakın arkadaştı. Seneye maaş kazanabilmek için Olive'in Anh'ı bilimsel bir konuda yenmeye çalışması gibi bir şeydi bu. "Ne yaptınız?"

Adam elini saçlarından geçirince bir tutamı alnına düştü. "Araştırma ortağı olduk. Yeteneklerimiz birbirini tamamlıyordu; bir farmakoloji uzmanı ile bir bilgisayımsal biyolog birbirine yardım ederse ortaya çok daha iyi çalışmalar çıkar diye düşündük ve haklı çıktık. Gerçekten iyi bir araştırma yürüttük. Protokollerimizi düzeltmek için sabahlara kadar uyanık kalmak yorucuydu ama aynı zamanda çok da keyif vericiydi. Bir şeyi ilk keşfeden kişiler olma düşüncesi insana keyiften başka ne verir ki?" Bir an bu hatıraları mutlulukla anımsıyormuş gibi göründü, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Dönemin sonunda bulgularımızı danışmanımıza sunduğumuzda ödeneği ikimizin de kazanamadığını çünkü onun talimatlarına uymadığımızı söyledi. Holden da ben de sonraki bahar dönemini, laboratuvar çalışmalarının üstüne her hafta Biyolojiye Giriş derslerinde sürünerek geçirdik. O zamanlar birlikte yaşıyorduk ve bir keresinde Holden'ın uykusunda *mitokondriler, hücrelerin elektrik santralleridir,* diye sayıkladığına yemin edebilirim."

"Ama... danışmanınıza istediği şeyi vermişsiniz."

Adam kafasını iki yana salladı. "O güç oyunu istiyordu. Sonunda istediğini elde etti. Onun müziğiyle dans etmediğimiz için bizi cezalandırma yöntemi, ona sunduğumuz bulguları bizim adımızı vermeden yayımlamak oldu."

"Ben..." Olive ondan ödünç aldığı tişörtü parmaklarının arasında sıktı. "Adam, seni ona benzettiğim için çok özür dilerim. Niyetim..."

"Önemli değil." Genç adamın gülümsemesi gergin ama güven vericiydi.

Önemliydi. Evet, Adam acı verici derecede açık sözlü olabilirdi. Katı, inatçı ve uzlaşmaz biriydi, her zaman nazik olmayabiliyordu. Fakat asla sinsi bir dolandırıcı değildi. Tam aksine, fazlasıyla dürüsttü ve diğerlerinden de kendi disiplin çerçevesinde bulunmalarını istiyordu. Öğrencileri onun sert eleştirilerinden ve kendilerini uzun saatler boyunca laboratuvarda tutmasından yakınsalar da deneyimli bir akıl hocası olduğunun farkındaydılar. Öğrencilerin çoğu iki ve üçten daha fazla yayınla mezun olup mükemmel akademik pozisyonlar elde etmişti.

"Bilmiyordun ki."

"Yine de..." Olive suçlulukla dudağını ısırdı. Yenilgiye uğramış hissediyordu. Akademik camia kendi özel oyun parklarıymış gibi kafalarına estiğince davrandıkları için Adam'ın danışmanına ve Tom'a çok kızgındı. Bu konuda ne yapabileceğini bilmediği için kendine de kızgındı. "Niye kimse onu şikâyet etmedi?"

Adam kısa bir an için gözlerini yumdu. "Çünkü iki kez Nobel ödülü finaline kalmıştı. Çünkü yüksek mevkilerde arkadaşları vardı ve konuşsak kimse bize inanmazdı. Çünkü o, insanların kariyerlerini bozabilecek güce sahipti. Çünkü yardımımıza koşacak gerçek bir sistem göremiyorduk." Çenesini sıkmıştı ve artık Olive'e bakmıyordu. Adam Carlsen'ın çaresiz hissettiği bir zamanın olması inanılmazdı. Fakat gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. "Dehşete düşmüş durumdaydık ve belki de içten içe, bu belayı başımıza kendi kendimize sardığımızı, bunu hak ettiğimizi, hiçbir şey başaramayacak beceriksizler olduğumuzu düşünüyorduk."

Olive'in kalbi sancıyordu. Hem onun için hem kendi için. "Çok, *çok* üzgünüm."

Yüzündeki haşinlik biraz olsun kaybolan Adam kafasını yine iki yana salladı. "Bana beceriksiz olduğumu söylediğinde ona

inandım. Sırf bu nedenle, en çok önem verdiğim şeyden vazgeçmeye bile hazırdım. Tom ile Holden'ın da -herkesin olduğu gibi- onunla ayrı sorunları vardı ama yine de bana yardım ettiler. Nasıl oluyorsa danışmanım, çalışmalarımda bir sorun olduğunda hemen anlıyordu ama Tom sık sık arabuluculuk yapıyordu. Ben zorunda kalmayayım diye adamın saçmalıklarına o katlanıyordu. Danışmanımızın favorilerinden biriydi ve laboratuvarın muharebe alanına dönmemesi için hep araya giriyordu."

Adam'ın Tom'dan sanki kahramanmış gibi bahsetmesi midesini bulandırsa da Olive sessiz kaldı.

"Ve Holden... Holden hukuk fakültesi başvuru kâğıtlarımı çalıp onlardan uçak yaptı. Yaşadıklarımın farkında olsa da dışarıdan bakabiliyordu, böylece durumu objektif şekilde değerlendirmemi sağlayabildi. Tıpkı bugün benim, senin yaşadıklarına dışarıdan bakabildiğim gibi." Şimdi bakışlarını Olive'e çevirmişti ve gözlerinde anlaşılmaz bir ışık vardı. "Sen vasat değilsin, Olive. Sunum yapmak için seçilmenin nedeni benim kız arkadaşım olman değildi. Böyle bir şey zaten mümkün değil çünkü BKT bildiri özetleri isimsiz olarak gözden geçirilir. Geçmişte ben de komitede olduğum için biliyorum. Senin çalışman çok zekice, çok önemli ve çok özenli." Derin bir nefes alırken omuzlarının inip kalkışı Olive'in kalp atışlarıyla senkronizeydi. "Keşke kendini, benim seni gördüğüm gibi görebilsen."

Sebebi belki söyledikleri belki ses tonuydu. Belki de kendi hayatının benzer bir dönemini anlatması ya da elini tutup onu atladığı acınası çukurdan kurtarmasıydı. Ama Olive'in gözünde artık o siyah atlı şövalyeydi. Birazdan yaşanacak şeyin nedeni bu da olabilirdi, başka bir şey de. Fakat kaçınılmaz olduğu en başından belliydi. Birden nedenler, nasıllar, önceler, sonralar önemini yitirdi. Olive'in tek önemsediği arzularıydı ve şu anda da arzular yeterliymiş gibi geliyordu.

Her şey çok yavaş gelişti. Olive öne doğru bir adım atıp onun bacaklarının arasında durdu, elini yüzüne doğru kaldırdı ve

çenesini kavradı. O kadar yavaştı ki Adam istese onu durdurabilir, geri çekilebilir ya da bir şey diyebilirdi. Hiçbirini yapmadı. Yalnızca berrak kahverengi gözlerini ona dikti, başını yana eğip yanağını onun avcuna yasladı ve Olive'in kalbinin teklemesine neden oldu.

Kirli sakalın altındaki teni yumuşak ve sıcacıktı. Olive ilk defa ondan daha uzundu ve dudaklarına ulaşmak için eğilmek zorunda kalmıştı. Ağzı onunkinin altında eski, tanıdık ve rahatlatıcı bir şarkı gibiydi. Adam elini ihtiyatlı bir şekilde onun beline koyarken çenesini arzuyla kaldırdı. Bir süredir bunu düşünüyor ve istiyor gibiydi. İlk öpüşmeleri değildi ama *onlara ait* olan ilk öpücüktü. Olive uzun bir süre dudaklarında hissettiklerinin, burnuna dolan kokuların ve bu yakınlıklarının tadını çıkardı. Adam'ın nefesinin kesilmesi, ara sıra yaşanan tuhaf duraksamalar, dudaklarının doğru açıyı ve uyumu bulmak için uğraşması... Hepsi keyif vericiydi.

Gördün mü? Başından beri böyle olması gerekiyordu! demek istiyordu zafer kazanmışçasına. Bunu kime söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Kendi kendine gülümsedi. Adam ise...

Adam kafasını iki yana sallamaya başlamıştı, öpücüğüne karşılık vermiş olsa dahi *hayır* kelimesi dilinin ucunda gibiydi. Parmaklarını onun bileğine sarıp elini yüzünden çekti. "Bu iyi bir fikir değil."

Olive'in gülümsemesi soldu. Adam haklıydı. Çok haklıydı. Aynı zamanda da haksızdı. "Neden?"

"Olive." Genç adam yine kafasını iki yana salladı. Sonra elini onun belinden çekip az önceki öpücüğe dokunmak istermiş gibi dudaklarına götürdü. "Bu... olmaz."

Gerçekten haklıydı. Ama... "Neden?" diye tekrar etti Olive.

Adam parmaklarını gözlerine bastırdı. Sol eli hâlâ onun bileğini tutuyordu ama bunun farkında değil gibiydi. Başparmağının nazikçe onun nabzının üstünde dolandığının da farkında değildi. "Buraya bunun için gelmedik."

Olive burun deliklerinin genişlediğini hissetti. "Bunun için gelmedik diye..."

"Düzgün düşünemiyorsun. Üzgünsün. Ayrıca sarhoşsun. Ve..." Güçlükle yutkundu.

"Sadece iki bira içtim. Üstünden saatler geçti."

"Sen kalacak yer bulma konusunda bana güvenmiş bir öğrencisin. Durum böyle olmasaydı bile senin üzerindeki gücüm yüzünden buna mecburmuş gibi..."

"Ben..." Olive güldü. "Ben hiçbir şeye mecburmuş gibi hissetmiyorum."

"Ama *başkasına* âşıksın!"

Bu sözler öyle bir ateşle söylenmişti ki Olive neredeyse irkilerek geri çekilecekti. Aslında korkup kaçabilir ve bir kez daha bu fikrin ne kadar saçma olduğuna kendini inandırabilirdi. Ama bunu yapmadı. Çünkü aksi, öfkeli pislik Adam Carlsen ile ona kurabiyeyle kahve ısmarlayan, slaytlarını kontrol edip düzelten ve omzunda ağlamasına izin veren Adam tamamen iç içe geçmişti. Genç kadın bir zamanlar bu iki zıt karakteri bir arada düşünmekte zorlanıyordu ama onun Adam'ının pek çok yüzü olduğu aşikâr bir gerçekti. Ve Olive bunların hiçbirini geride bırakmak istemiyordu.

"Olive." Adam derin bir nefes alıp gözlerini yumdu.

Onun, Holden'ın bahsettiği diğer kadını düşünüyor olabileceği fikri bir an aklından geçse de... Olive bunu derhal unutmaya çalıştı.

Adam'a her şeyi anlatmalıydı. Ona karşı dürüst olmalı, Jeremy'yi sevmediğini, âşık olduğu başka biri olmadığını söylemeliydi. Ama korku dilinin tutulmasına yol açmıştı ve geçirdiği korkunç günden sonra kalbi kırılmaya daha da müsait hale gelmişti. Adam bundan bihaber olduğu için kalbini binlerce parçaya ayırabilirdi.

"Olive, bunlar *şu anki* hislerin. Bir ay sonra, bir hafta sonra, hatta yarın bile pişman olabilirsin. Bunu istemiyorum."

"Peki ya *benim* isteklerim?" Olive aralarındaki boşluğu kelimelerin doldurmasına izin verirken hafifçe öne eğildi. "Ya *ben* bunu gerçekten istiyorsam? Belki de benim isteğim senin umurunda değildir." Sırtını dikleştirip gözlerini kırpıştırarak batma hissini geçirmeye çalıştı. "Sen istemiyorsun, değil mi? Sana çekici gelmiyorum ve bunu istemiyorsun."

Adam bileğini kavrayarak onu kendine doğru çekti ve avcunu kasıklarına bastırdı. Ah.

Ah.

Vay canına.

Sonra çenesini sıkarak onun gözlerine baktı. "Ne istediğime dair hiçbir fikrin yok."

Olive'in nefesi kesilmişti. Parmaklarının altındaki sertlik, Adam'ın gırtlaktan gelen, boğuk sesi ve gözlerindeki aç bakışları... Hepsi nefes kesiciydi. Genç adam onun elini hemen ittirdi ama artık çok geçti.

Dürüst olması gerekirse Olive daha önce de... Yani, her öpüşmelerinde birbirlerine dokundukları zaman içinde bazı duygular uyanmıştı ama... Şimdi, bir şeylerin açma düğmesine basılmış gibiydi. Uzun zamandır Adam'ı yakışıklı ve çekici buluyordu. Ona dokunmuş, kucağında oturmuş ve yakınlaşsalar neler olur diye ara sıra düşünmüştü. Evet, onunla seks yapmayı aklından geçirmişti ama görüntüler hep hayal meyaldi. Bulanık ve belirsizdi. Fakat siyah-beyaz bir taslak aniden renklenmişti sanki.

Şimdi her şey netti. Kendi bacaklarının arasındaki ıslaklık, Adam'ın gözlerinin kapkara olması... Yakınlaşsalar neler olacağı açıktı. Baş döndürücü, terletici, meydan okuyucu bir deneyim olacaktı. Birbirleri için bir şeyler yapacak, birbirlerinden bir şeyler isteyeceklerdi. Fazlasıyla yakın olacaklardı. Ve Olive, resmi

açık ve net görebildiği için bunu gerçekten ama *gerçekten* istediğine emindi.

Daha da yaklaştı. "Peki o halde." Sesi kısıktı ama onun duyduğunu biliyordu.

Adam gözlerini kapattı. "Benimle kalmanı bu yüzden istemedim."

"Biliyorum." Olive onun yüzüne düşen siyah bir saç tutamını geriye itti. "Ben de bu yüzden kabul etmedim zaten."

Genç adamın dudakları aralanırken gözleri az önce ereksiyonunu kaplamış olan ele kaydı. "Seks yok demiştin."

Evet, demişti. Olive kurallarını onun ofisinde ilk listelediği günü hatırlıyordu. Adam Carlsen'la haftada on dakikadan daha uzun süre vakit geçirmeyi asla istemeyeceğinden emin olduğunu da hatırlıyordu. "Aramızdakinin kampüste kalacağını da söylemiştim. Ama az önce burada yemeğe çıktık. Yani..." Adam neyin doğru olduğunu biliyor ama tamamen farklı bir şey istiyor gibiydi. Olive onun kontrolünü yavaş yavaş kaybettiğini görebiliyordu.

"Benim yanımda..." Sırtı hafifçe dikleşti. Omuzları, çenesi hatta bütün vücudu fazlasıyla gergindi ve hâlâ Olive'in gözlerine bakmıyordu. "Yanımda hiçbir şey yok."

Bunun ne anlama geldiğini uzun birkaç saniye sonra çözmek Olive'i biraz utandırdı. "Ah. Önemli değil. Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ayrıca temizim." Dudağını ısırdı. "Ama başka... şeyler de yapabiliriz."

Adam iki kez yutkundu, sonra başını salladı. Nefes alıp verişleri normal değildi ve artık hayır diyemeyecek noktaya gelmişti. İstese bile diyemezdi. Aslında iyi dayanmıştı. "Ya sonrasında benden nefret edersen? Ya geri döndüğümüzde fikrini değiştirirsen ve..."

"Öyle bir şey olmayacak. Ben..." Olive ona daha da, daha da yaklaştı. Sonrasını düşünmemişti. Düşünemezdi. Düşünmek

istemiyordu. "Ben daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Tabii hücre teorisini saymazsak..." Gülümsedi. Onun da gülümsemesini bekledi.

Adam'ın dudakları hâlâ dümdüz bir çizgi halindeydi ama bu çok da önemli değildi; çünkü bir saniye sonra... Olive, genç adamın elini kalçasının hemen üstünde, ödünç tişörtün altında hissetmişti.

On Altıncı Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Herkesin söylediğinin aksine, seks asla küçük bir eğlenceden daha fazlası olama... Ah.*
Ah.

Bir katman sökülüp atılmıştı sanki.

Adam üstündeki tişörtü tek bir kıvrak hareketle çıkarıp odanın köşesindeki diğer şeylerin yanına fırlattı. Olive diğer şeylerin ne olduğunu hiç bilmiyordu; tek bildiği, daha birkaç saniye önce çekinik duran ve neredeyse ona dokunmak istemeyen Adam'ın şimdi tamamen... farklı davrandığıydı.

Artık dizginler Adam'daydı. Devasa ellerini onun beline sarıp parmaklarını yeşil puantiyeli külotunun altına kaydırıyor, onu öpüyordu.

Hem de ne öpmek, diye düşündü Olive. *Açlıktan ölmek üzereymiş gibi.* Sanki bunca zamandır bekliyor, kendini zor tutuyordu ama artık dizginleri bırakmıştı. Belki de bunu yapabilecekleri ihtimalini o da düşünmüştü fakat bu fikri, korku verici, kontrol dışı bir şeye dönüşene dek karanlık bir yerde saklamıştı.

Olive bunun nasıl bir deneyim olacağını bildiğini sanıyordu, sonuçta daha önce öpüşmüşlerdi. Ama şimdi fark ediyordu ki her zaman öpen taraf *kendi* olmuştu. Belki de hayal kuruyordu. Farklı öpüşme çeşitleri hakkında ne bilecekti ki zaten? Fakat Adam'ın dili onunkine değdiğinde midesinde bir şeyler sıvılaştı sanki. Boynundaki hassas noktayı ısırdığında ve külotunun üstünden poposunu kavrayıp gırtlağından bir ses çıkardığında daha da fenalaştı. Sonra elinin tişörtün altından kaburgasına doğru kaydığını hissettiğinde keskin bir nefes alıp gülümsedi.

"Bunu daha önce de yapmıştın."

Adam kararmış gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Ne?"

"Koridorda seni öptüğüm gece de aynı şeyi yapmıştın."

"Neyi?"

"Burama dokunmuştun." Elini kaburgalarına doğru götürüp tişörtün üstünden onunkinin üzerine koydu.

Adam'ın gözleri, kara kirpiklerin arasından onu izliyordu. Ardından genç kadının kalçalarından aşağı kadar inen tişörtünü göğsüne doğru kaldırdı ve eğilip dudaklarını kaburgasının en alt kısmına bastırarak nefesini kesti. Sonra dişlerini ve dilini aynı noktaya sürterek bir kez daha keskin bir nefes almasına yol açtı.

"Burana mı?" diye sordu.

Olive'in başı dönüyordu. Sebebi Adam'ın yakınlığı ya da odanın sıcaklığı olabilirdi. Veya sahte sevgilisinin karşısında külot ve çorap, bir de gövdesinin yarısını kapatan tişört dışında çırılçıplak dikilmesi de olabilirdi. "Olive." Adam'ın dudakları bir santim yukarı kaydı ve dişleri tenine dokundu. "Burana mı?" Son birkaç yıldır seksi aklından bile geçirmemiş olan Olive bacaklarının arasının bu kadar çabuk sırılsıklam olabileceğini hayatta tahmin etmezdi.

"Dikkatini ver, güzelim." Adam göğsünün alt kısmını emdiğinde Olive onun omuzlarına tutunmak zorunda kaldı; dizleri onu daha fazla taşıyamayacak haldeydi. "Burana mı?"

"Ben..." Odaklanması biraz zaman alsa da Olive sonunda başını salladı. "Sanırım. Evet, orama. O geceki de... güzel bir öpücüktü." Gözkapakları yavaşça kapanırken tişörtün üstünden tamamen çıkarılmasına itiraz edecek hali bile kalmamıştı. Tişört Adam'ındı sonuçta, istediğini yapabilirdi. Sonra onun vücudunu incelediğini fark edip bir an özgüvensiz hissetti. "Sen hatırlıyor musun?"

Bu sefer dikkati dağılan taraf Adam'dı. Göğüslerine göz alıcı şeylermiş gibi bakarken dudakları aralanıp nefes alıp verişleri hızlanmıştı. "Neyi hatırlıyor muyum?"

"İlk öpüşmemizi."

Adam cevap vermek yerine kafasını kaldırıp bulanıklaşmış gözlerini onunkilere dikti. "Seni bir hafta boyunca bu otel odasında tutmak istiyorum." Elini kaldırıp sertçe göğsünü avuçladı. Bu öyle bir sertlikti ki Olive'in bacaklarının arasına net bir mesaj iletmişti. "Hatta bir yıl boyunca."

Diğer elini genç kadının kürekkemiklerinin arasına bastırıp sırtını germesini sağladı ve göğsünü ağzına aldı. Dişleri ve diliyle teninde muhteşem hisler bırakıyordu. Olive elinin tersini dudaklarına bastırarak inledi. Bu kadar hassas olduğunu asla düşünmezdi. Göğüs uçları sertleşip gerilmişti ve bu, neredeyse acı verici bir şeydi. Eğer Adam hemen bir şey yapmazsa...

"Seni yemek istiyorum, Olive."

Adam avcunun baskısını artırınca Olive de kendini sunar gibi bir kez daha sırtını gerdi. "Bu bana biraz hakaret gibi geldi," dedi nefes nefese gülümseyerek. "Sadece buğday çimi ve brokoli sevdiğin göz önüne alını... *Ah.*"

Adam tek göğsünü tamamen ağzına alabiliyordu. Bunu yapınca genizden gelen bir sesle inledi; onu gerçekten tek lokmada yemek istiyor gibiydi. Olive de ona dokunması gerektiğini hissediyordu; bunu başlatan kendiydi ve onun zorunlu bir iş yapıyormuş gibi hissetmesini istemiyordu. Belki de elini genç adamın

bacaklarının arasına götürmeliydi. Adam nasıl sevdiğini, nasıl okşaması gerektiğini ona gösterirdi. Bu yaptıkları, hakkında bir daha hiç konuşmayacakları tek seferlik bir şey olabilirdi ama Olive, Adam'ın da zevk almasını istiyordu. *Ondan* hoşlanmasını istiyordu.

"İyi misin?" Olive düşüncelere fazla dalmış olmalıydı çünkü Adam başparmağını kalçasında gezdirirken ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Gerildin sanki." Onun da sesi gergindi. Gözleri Olive'in sertleşmiş göğüs uçlarına kaydığında ya da onun durduğu yerde kıvranıp bacaklarını birbirine bastırdığını ve ürperdiğini fark ettiğinde eli dalgınca kasıklarına gidip aletini kavrıyordu. "İstemiyorsan yapmak..."

"İstiyorum. İstediğimi söyledim..."

Adam'ın âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Ne söylediğin önemli değil. Fikrini değiştirmekte özgürsün."

"Değiştirmeyeceğim."

Görünüşe göre genç adam yine karşı gelmek istiyordu ama bunu yapmak yerine alnını onun göğsüne yasladı. Nefesi az önce yaladığı yerlere vururken parmak uçları külotunun ince kumaşının altına doğru kaydı.

"Sanırım fikrini değiştiren *benim*," diye mırıldandı.

Olive gerildi. "Karşılık olarak bir şey yapmadığımı biliyorum ama bana nelerden... Hoşlandığını söylersen..."

"En sevdiğim renk yeşilmiş, şimdi anladım."

Adam parmaklarını bacaklarının arasına, kumaşın çoktan ıslanıp koyulaştığı yere bastırırken Olive derin bir nefes aldı. O dev ve cesur parmaklar üstünde oyalanırken ciğerlerinde hava kalmamıştı sanki. Bir yandan da bunu ne kadar çok istediğini kanıtlarıyla gösterdiği için utanıyordu.

Adam kesinlikle anlamıştı. Cam gibi olmuş gözleriyle ona dönerken soluk soluğaydı. "Kahretsin," dedi kısık sesle. "Olive."

"İstersen..." Olive'in ağzının içi çöl kadar kuruydu. "İstersen çıkarabilirim."

"Hayır." Carlsen kafasını iki yana salladı. "Henüz değil."

"Ama eğer..."

Genç adam parmağını külotunun lastiğine takıp kumaşı kenara çekiştirdi. Daha hiçbir şey yapmamalarına rağmen Olive'in bacaklarının arası ıslaklıktan parlıyordu. Çok hevesli görünüyor olmalıydı. Utançtan yerin dibine girdi. "Üzgünüm." Vücudunda iki yer cayır cayır yanıyordu; karnının en alt kısmı ve yanakları. İkisini birbirinden ayırmak zordu. "Ben..."

"Mükemmel." Adam onunla değil, daha çok kendiyle konuşuyordu. Parmağının kolayca genç kadının içine kayması çok hoşuna gitmiş gibiydi. Olive sıcak bir zevk dalgası bedenini sararken kafasını geriye attı.

"Çok güzelsin." Adam'ın sesi alçaktı. Sanki zorla konuşmuş gibiydi. "İznin var mı?"

Islaklığının üzerinde oyalanan ortaparmağını kastettiğini anlaması Olive'in birkaç saniyesini aldı. İnleyerek, "Evet. Her şeye iznim var," dedi.

Adam sessiz bir teşekkür gibi göğüs ucunu yaladıktan sonra parmağını içine itti. Daha doğrusu, itmeyi denedi. Olive keskin bir nefes alırken Adam boğuk sesle, "Siktir," dedi.

Parmakları çok büyük olduğu için içine sığmamış olmalıydı. Parmağı ilk eklemine kadar ilerleyebilmiş ama bacaklarının arasında şimdiden yakıcı bir sızı ve rahatsız edici bir doluluk hissi bırakmıştı. Olive yer açabilmek adına dikildiği yerde kıpırdanmaya başladığında Adam diğer eliyle poposunu kavrayıp "Şşş," diyerek onu durdurdu. Olive onun alev almış, terle ıslanmış omuzlarına tutundu ve parmağı yine tenini okşadığında titredi. "Sorun yok. Gevşe."

İmkânı yok. Gerçi Olive dürüst olmalıydı, içinde kıvrılan parmağa alışmıştı ve verdiği his güzelleşiyordu. Az önceki kadar acı verici değildi ve biraz daha ıslaktı şimdi. Eğer *tam orasına* dokunursa... Kafası kendiliğinden geriye yatarken tırnakları Adam'ın omzuna battı.

"Burası mı? Hoşuna mı gitti?"

Olive ona bu kadarının fazla olduğunu, hoşuna gitmediğini söylemek istedi ama o ağzını açamadan Adam aynı hareketi tekrar yapınca konuşacak hali kalmadı. Tek yapabildiği inlemek, titremek, daha da ıslanmak ve şehvetli sesler çıkarmak oldu. Fakat içindeki parmak daha da ilerlemek istediğinde yüzünü buruşturmadan edemedi.

"Ne oldu?" Adam'ın sesi her zamanki tonun fazlasıyla pürüzlenmiş haliydi. "Canın mı yandı?"

"Hayır... *Ah.*"

Sahte erkek arkadaşı siyah dalgalarla çerçevelenmiş, kızarmış yüzünü ona çevirdi. "Neden bu kadar gerginsin, Olive? Bunu daha önce yaptın, değil mi?"

"Ben... evet." Ne diye devam etmek istediğini bilmiyordu. Bir moron bile bunun kötü bir fikir olduğunu anlayabilirdi. Ama şu anda, burada, aralarında daha fazla yalan olmasını istemediği için itiraf etti. "Birkaç defa. Lisans eğitiminde."

Adam tamamen hareketsiz kaldı. Kasları gevşeyip pelteleşti. Gözleri ona dikildi. "Olive."

"Ama önemli değil," diye ekledi hızlıca. Çünkü Adam çoktan kafasını iki yana sallayarak ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Ama gerçekten önemli değildi. Olive için önemli değilse Adam için de önemli olmamalıydı. "Alışabilirim. *Patch clamp* yöntemini bile birkaç saatte öğrendim; seks o kadar da zor olamaz. Hem bahse varım sen bunu sık sık yapıyorsundur, yani bana nasıl yapacağımı..."

"Kaybederdin."

Oda buz gibiydi. Adam'ın parmağı artık onun içinde değildi ve diğer eli de kalçasından ayrılmıştı.

"Ne?"

"Bahse girsen kaybederdin." Bir eliyle yüzünü ovuştururken az önce onun içinde olan elini de kocaman olmuş aletinin üzerine götürmüştü. Kendine dokunduğunda yüzünü buruşturdu. "Olive yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin."

"Üzgünüm," dedi başını iki yana sallayarak.

"Ne? Hayır. Hayır, ben..."

"Bakire sayılırs..."

"Değilim!"

"Olive."

"Değilim ama."

"Ama neredeyse öyle dene..."

"Hayır, neredeyse öyle falan değil. Bekâret, kesintisiz değişken değildir, kategoriktir. Kategorik değişkenler de kendi içlerinde sınıflara ayrılır. Nominal, ordinal, binary, dikotom falan filan. Ki-kare testi, Spearman korelasyonu, lojistik regresyon, logit modeli ve aptal sigmoid işlevinden bahsediyorum burada. Ayrıca..."

Haftalar geçse dahi bu adamın yamuk gülümsemesi ve beklenmedik şekilde ortaya çıkan gamzeleri soluğunu kesmeye devam edecekti. Devasa avcu yanağını kavrayıp onu gülerek öpmeye çektiğinde Olive nefes alamaz oldu.

"Tam bir çokbilmişsin," dedi dudaklarına doğru.

"Öyleyimdir." Olive de gülümseyerek öpücüğe karşılık verdi. Kollarını boynuna doladı ve onun tarafından sarıldığında da tüm vücudundan bir ürperti geçtiğini hissetti.

"Olive," dedi genç adam biraz geriye çekilerek. "Eğer herhangi bir sebepten ötürü seks senin için rahatsız edici bir şeyse ve bir ilişki içinde değilken yapmayı tercih etmiyorsan..."

"Hayır. Hayır, öyle bir şey değil. Ben..." Derin bir nefes alıp kendini nasıl açıklayacağını düşündü. "Seks istemiyor *değilim*. Sadece illaki *olsun* diye düşünmüyorum. Beynim ve bedenim tuhaf bir mekanizmayla çalışıyor gibi ve bende ne sorun olduğunu bilmiyorum ama... Birilerine karşı çekim hissedemiyorum. *Normal* insanlar gibi değilim. Bunu aşmayı denedim ve seks yaptığım çocuk iyi biriydi ama gerçek şu ki hiçbir şekilde..." Gözlerini yumdu. Bunu itiraf etmek zordu. "... cinsel çekim hissetmiyorum. Ancak karşımdaki kişiye gerçekten güvenirsem ve hoşlanırsam oluyor ama her nedense bu da hiç gerçekleşmiyor. Neredeyse yani. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim ama şimdi sana gerçekten güveniyorum ve senden hoşlanıyorum. Milyonlarca yıldır ilk kez istiyorum. Hem..."

Konuşması yarıda kesildi çünkü Adam yine dudaklarına yapışmıştı. Bu seferki öpücüğü çok sertti, onu içine çekmek istiyor gibiydi. "Bunu istiyorum," dedi Olive tekrar konuşma fırsatı bulunca. "Seninle olsun istiyorum."

"Ben de istiyorum, Olive." Genç adam iç geçirdi. "Hem de nasıl..."

"O zaman lütfen, lütfen hayır deme." Olive önce kendi dudağını, sonra onunkini ısırdı. Ardından da dişlerini adamın çenesine kaydırdı. "Lütfen?"

Carlsen derin bir nefes alıp onayladığında ve elini sırtına bastırdığında Olive de gülümseyip onun boynuna bir öpücük kondurdu.

"Ama," dedi Adam. "Bence adımları biraz farklı atmalıyız."

***

GENÇ ADAMIN NİYETİNİ anlamak Olive'in fazlasıyla vaktini aldı. Aptal, cahil ya da toy olduğundan değil...

Peki, tamam, seks konusunda biraz toy *olabilirdi*. Ama Adam'la tanışmadan önce yıllardır seksi aklından bile geçirmemişti, özellikle de bu pozisyonda olacağını hiç düşünmemişti. Şu anda Adam'ın altında, bacaklarını iki yana açmış halde yatıyordu. O da önünde eğilip aşağılara, aşağılara doğru kaymakla meşguldü.

"Sen ne yapı..."

Dilini bacaklarının arasından sanki sıcak bir bıçakla tereyağını keser gibi geçirdi. Yavaş ama emin adımlarla hareket ediyordu. Avcunun altında Olive'in kıvrandığını ya da bacaklarının gerildiğini hissetse de durmadı. Yoğun ve kısık bir sesle inleyip burnunu karnının en alt kısmına sürterek derin derin nefes aldı. Sonra onu bir kez daha yaladı.

"Adam... dur," diye yalvardı Olive. Adam durmaya asla niyeti yokmuş gibi bir süre daha yüzünü onun sıcaklığına sürtmeye devam etti. Ardından birden Olive'i dinlemesi gerektiğini hatırlamış gibi bulanık gözlerini ona dikti.

"Hıı?" Sesi, tenini titretmişti.

"Belki... belki dursan iyi olur."

Genç adam tamamen hareketsizleşip bacağındaki elini sıktı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Ama başka şeyler... yapmalıyız."

Karşısındaki kaşlar çatıldı. "Bu hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır. Evet. Şey, daha önce hiç..." Olive de kaşlarını çattı. "Seni buna sürükleyen benim, bu nedenle *senin* hoşlandığın şeyleri yapmalıyız, benim değ..."

Adam bu sefer dilini onun klitorisine bastırarak heyecanla kıvranmasına ve keskin bir nefes almasına yol açtı. Ardından dilinin ucunu hareket ettirmeye başladı; bu küçücük bir hareketti ama Olive'in elini ağzına götürüp avcunun etli yerini ısırmasına neden olmuştu.

"Adam!" Sesi başkasına ait gibiydi. "Ne dediğimi duymadın mı?"

"Hoşlandığım bir şeyi yapmamı söyledin." Adam'ın nefesi tenine sıcak sıcak vuruyordu. "Yapıyorum işte."

"Bundan hoşlanman mümkün de..."

"Hoşlanmadığım tek bir an bile yok."

Böylesine yakınlık gerektiren bir şey tek gecelik ilişkilerde olmamalıydı. Ama Adam'ın büyülenmiş gibi yüzüne, bacaklarına ve vücudunun geri kalanına bakmasını izlerken karşı gelmek çok zordu. Sonra iri ellerinden biri karnına değip oradan göğüslerine doğru kaydı. Olive, onun altında bu şekilde yatarken karnının çukur oluşturmasından ve kaburgalarının çıkıntı yapmasından utandı fakat Adam pek umursuyor gibi değildi.

"Başka bir şey..."

Adam onu hafifçe ısırdı. "Hayır."

"Ne olduğunu söylemedim bile."

Kararmış gözler onunkilerle buluştu. "Yapmak istediğim başka hiçbir şey yok."

"Ama..."

Adam'ın ağzı bacaklarının arasına daldı ve onu yüksek, ıslak bir sesle emmeye başladı. Sonra dili içine daldı. Olive hem şaşkınlık hem de yoğun hisler nedeniyle kendini tutamayıp inledi. Of, evet.

Evet.

"Siktir," dedi biri. Ses Olive'e ait değildi, demek Adam söylemişti. "Siktir." İnanılmaz bir şeydi bu. Bu dünyaya ait olamazdı. Burnu tenine sürtünürken dili içine girip çıkıyor, daireler çiziyor, her bir noktasını yalıyordu. Göğsünün derinlerinden yükselen kısık inlemelerse Olive'in hemen o anda bo...

Hayır, yakın bir zamanda boşalabileceğini sanmıyordu. Ona dokunan başka biri olsa da bu zordu. "Biraz zaman alabilir," dedi

özür diler gibi. Sesinin bu kadar ince çıkmasından nefret etmişti.

"Siktir. Çok güzel." Adam'ın dili aşağıdan yukarı tek bir hamlede kaydı. "Lütfen." Olive onu herhangi bir konuda böyle hevesli görebileceğini sanmıyordu; hibe kazanma konusunda veya bilgisayımsal biyolojide bile. Bu sayede işin önemini daha iyi anladı. Sonrasındaysa onun, kendi üzerinde olmayan kolunu fark etti.

Bu hiç adil olmasa da Adam hâlâ pijamasını çıkarmamıştı. Kolu yavaşça aşağı yukarı hareket ediyordu ve bunu izlemek dayanılmazdı. Olive sırtını daha da gererek kafasını yastığa bastırdı.

"Olive." Adam birkaç santim gerileyip titrek bacağına bir öpücük kondurdu ve sanki kokusunu kendine saklamak istercesine burnuyla derin bir nefes çekti. "Hemen boşalamazsın." Dudakları bacaklarının arasındaki kıvrımlara değdiğinde Olive gözlerini sıkıca kapattı. Karnında sıvı bir ateş yanmaya başlamıştı ve sıcaklığı tüm vücudunu sarıyordu. Parmakları tutunacak bir yer arayıp çarşafı kavradı. Bu imkânsız bir şeydi. Kontrol edilmesi mümkün değildi.

"*Adam.*"

"Sakın. İki dakika daha bekle," dedi genç adam onu emerken. *Tanrı aşkına, evet. Tam orası.*

"Özür... dilerim."

"Bir kez daha."

"*Dayanamıyorum...*"

"Odaklan, Olive."

Her şeyi bozan Adam'ın kısık, sahiplenici, pürüzlü ses tonu oldu ve zevk dalgaları Olive'in her yanını sardı. Zihni kendini kapatmıştı sanki; saniyeler hatta dakikalar boyunca kendine gelemedi. Sonunda tekrar algılamaya başladığında Adam onu hâlâ yavaş yavaş yalamakla meşguldü. "Seni bayıltana kadar yalamak istiyorum." Konuşurken dudakları tenine değiyordu.

"Hayır." Olive yastığı sıktı. "Ben... hayır, yapamazsın."

"Neden?"

"Benim..." Henüz doğru düzgün düşünemiyordu, çok fena sersemlemişti.

Sonra onun parmağını içinde hissettiğinde neredeyse çığlık atacaktı. Bu sefer her şey çok daha rahat oldu ve parmağı suya batan taş gibi anında içine daldı. İç duvarları onu memnuniyetle karşılayıp etrafını sarmaladı.

"Yüce İsa." Adam onun hassas klitorisini bir kez daha yaladı. "Burası..." Parmağını içinde kanca haline getirip bastırarak yeni zevk dalgalarını davet etti. "... çok küçük, dar ve sıcak."

Alevler tüm vücudunu esir alıp ciğerlerindeki oksijeni boşaltı ve gözkapaklarının içinde renk patlamaları oluşturdu. Adam anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak Olive'in orgazmın eşiğinde olan kıvrımlarının arasına parmaklarından birini daha daldırdı. Bedeni artık genç kadına ait değildi sanki; aydınlık, yüksek tepelerden ve yemyeşil çimenliklerden oluşan bir vadiydi. Kemikleri eriyip pelteleşirken ne kadar süre öylece yattığını bilmiyordu. Sonunda elini kaldırmayı başarıp onu nazikçe ittiğinde Adam gücenmiş gibi bir bakış atsa da durdu. Genç kadın onu kendine doğru çekti çünkü her an aynı şeye en baştan başlayacakmış gibi duruyordu. Olive artık onun yanında olmasını istiyordu. Adam da aynı şeyi istiyor gibiydi, üstünde yukarı doğru kayıp ağırlığını kollarına verdi ve göğsünü onunkine hafifçe bastırırken kalın bacaklarından birini genç kadının bacaklarının arasına yerleştirdi.

Olive aptal çoraplarının hâlâ ayağında olduğunu fark etti. *Yüce İsa*, Adam yattığı en ezik kız olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Seni becerebilir miyim?"

Bunu söyledi ve saniyeler önce ağzının nerede olduğu hiç önemli değilmişçesine onu öpmeye başladı. Olive bundan iğreneceğini sanırdı fakat bacaklarının arası az önce yaşananların

anısıyla ve zevkle karıncalanıyordu. Hiç iğrenmemişti, onunla böyle öpüşmek harikaydı. Çok harika.

"Hmm." Yüzünü avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla, kızarmış yanaklarını okşamaya başladı. "Ne dedin?"

"Seni becerebilir miyim?" Adam eğilip boynunu emdi. "Lütfen." Bu sözcükleri söyleyen nefesi kulağına böyle sıcak sıcak vururken Olive nasıl hayır diyebilirdi ki? Hayır demeyi istemiyordu bile. Kafasını sallayıp elini onun aletine doğru uzattı fakat Adam önce davranıp pijamasını indirerek kendini avuçladı. Çok büyüktü. Olive'in düşündüğünden, herhangi bir erkeğin sahip olabileceğini sandığından çok daha büyüktü. Pozisyonunu ayarlayıp aletinin ucunu ona yaklaştırdı. Olive, Adam'ın gümbürdeyen kalbini kendi göğsünde hissedebiliyordu.

Erimişti. Esneyip bükülebilir bir hal almıştı ama hâlâ yeterince açılamamıştı. "*Ah.*" Canı çok yanmış sayılmazdı ama bu onun için çok fazlaydı. Bu büyüklüğü kabul etmek kolay değildi. Yine de şimdiden hissettikleri bile güzel şeylerin habercisi gibiydi. "Çok büyüksün."

Adam boynuna doğru inledi. Vücudu bütünüyle titriyordu. "Bence alabilirsin."

"Alabilirim," derken sesi tiz, solukları kesik kesikti. Kadınlar doğum yapıyordu sonuçta, değil mi? Ama Adam daha içinde bile sayılmazdı. Yarısı bile girmemişti. Buna rağmen, Olive daha fazla yer kalmamış gibi hissediyordu.

Kafasını kaldırıp ona baktığında gözlerini yumduğunu, çenesini sıktığını gördü. "Ya çok fazla gelirse?"

Adam dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "O zaman..." Kendini hafifçe öne itti. Bu hareketi bile çok fazla gelmişti ama verdiği his hoştu. "Seni bu şekilde beceririm." Muhteşem hissettiren bir noktaya değdiğinde Olive gözlerini yumup inledi. "Tanrım, Olive."

Olive'in tüm bedeni zonkluyordu. "Benim yapmam gereken bir..."

"Sadece..." Adam köprücükkemiğine bir öpücük kondurdu. İkisinin de nefes alıp verişleri iyice sıklaşmıştı ve sessiz odada yankılanıyordu. "Biraz sessiz ol yoksa hemen, şu an boşalacağım."

Olive kalçasını hareket ettirdiğinde Adam'ın aleti yine o muhteşem noktaya değdi ve bacakları tir tir titredi. Sonra genç adamı davet edercesine iki yana açıldılar. "Belki de denemelisin."

"Öyle mi dersin?"

Şu anda uyumlu bir şekilde öpüşemeyecek kadar kendilerinden geçmiş durumdaydılar ama onu öpmeye çalıştığında dudakları yine yumuşacıktı. "Evet."

"İçinde mi boşalayım?"

"Eğer istersen..."

Adam elini onun dizinin arkasına götürerek bacağını mümkün olabileceğini hiç düşünmediği bir açıyla açtı ve sıkıca tuttu.

"Eğer istersen yapabilirsin."

"O kadar mükemmelsin ki beni delirtiyorsun."

Bu sözcüklerle Olive'in duvarları onun için genişledi ve aletini en derinlerine çekti. Kasları öyle gerilmiş, içi öyle dolmuştu ki patlamaması bir mucizeydi. Aslında bu doluluk hissi şu anda sadece güven vericiydi.

İkisi de derin birer nefes alıp verdiler. Olive elini kaldırıp Adam'ın terli ensesine koydu.

"Selam," dedi gülümseyerek.

O da hafifçe gülümsedi. "Selam."

Gözleri kararan genç adam içinde minik bir hareket yaptığında Olive'in kasları onu sarıp sarmaladı. O kadar ki aletinin zonklamalarını bile hissedebiliyordu.

İkisinden biri kontrolsüzce inler, genizden sesler çıkarırken Adam kafasını yastığa bıraktı. Sonra doğrulup onun içinden çıktı ve hiç beklemeden tekrar girdi. Ve böylece "seks yok" kuralını

çiğneyip geçtiler. Birkaç saniye içinde Adam'ın ihtiyatlı itişleri çılgınca bir hal aldı ve eli beline kayıp kalçasını kavrarken tekrar tekrar içine girip çıktı. Sürtünmeleriyle onu hazzın doruklarına çıkardı.

"Böyle iyi mi?" diye sordu, kulağına eğilerek. Hareket etmeyi hiç kesmemişti.

Olive yanıt verecek durumda değildi. Kesik kesik nefes almak ve parmaklarını çaresizce çarşafa geçirmekten başka bir şey yapamıyordu. Karnının alt kısımlarında yeniden beliren baskı her santimini esir almıştı.

"Hoşuna gitmiyorsa bana söylemelisin," dedi Adam pürüzlü sesiyle. Fazlasıyla arzu dolu olmalıydı ki sakarlaşıp kontrolünü kaybederek yanlışlıkla onun içinden çıktı. Aletini tekrar yerleştirirken belirli bir noktaya odaklanamıyor gibiydi. Olive de ondan farklı durumda değildi. İçinde kayıp duran sertlik sayesinde zevkten serseme dönmüş durumdaydı. Ve bu çok doğruymuş gibi geliyordu.

"Ben..."

"Olive, söylemezsen..." Adam inleyerek sustu çünkü Olive kalçasını hareket ettirip iç duvarlarıyla onu sıkıştırmıştı. Daha da derinlere girmesini istiyordu.

"Hoşuma gidiyor." Uzanıp saçlarını avuçladı ve gözlerinin içine baktı. "*Bayılıyorum*, Adam."

Adam bunu duyduğu anda tüm kontrolünü yitirdi. Kaba bir ses çıkarıp titrerken itişlerini daha da sertleştirdi. Bir yandan da saçma sapan şeyler mırıldanıyor, onun ne kadar mükemmel ve güzel olduğunu, bunu ne kadar zamandır istediğini, onu asla ama asla *bırakamayacağını* söylüyordu. Olive orgazmın yakıcı kıvılcımlarının yaklaştığını hissederken üstündeki Adam'ın vücudu da hazla sarsılmaya başladı.

Olive gülümsedi. Vücudu yepyeni titremelere teslim olurken Adam'ın omzunu ısırdı ve kendini uçurumdan aşağı bıraktı.

On Yedinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *En dibe vurduğumu hissettiğim anda büyük ihtimalle biri bana bir kürek uzatacaktır. Ve bu kişi muhtemelen Tom Benton olacaktır.*

Olive ilk seferin ardından uykuya daldığında rüyasında tuhaf ve saçma şeyler gördü. Örümcek şekilli suşiler. Annesiyle son yılı ve Toronto'daki ilk kar yağışı. Adam'ın gamzeleri. Tom Benton'ın "acıklı hikâye" derken pis pis sırıtışı. Ve yine Adam'ın ciddiyetle ama kendine has şekilde adını söyleyişi...

Sonra yatağın hareket ettiğini hissetti, komodine bir şey koyulduğunu duyduğunda uyanıp loş odada gözlerini kırpıştırdı. Adam yatağın kenarında oturmuş, onun saçının bir tutamını kulağının arkasına sokuyordu.

"Merhaba." Olive gülümsedi.

"Merhaba."

Uzanıp bacağına dokunurken Olive onun bu gece pijamasını tamamen çıkarma fırsatı bulamadığını düşündü. Vücudu hâlâ sıcak ve sertti. Hâlâ onun yanındaydı.

"Ne kadar uyudum?"

"Fazla uzun değil. Otuz dakika belki."

"Hmm." Kollarını kafasının gerisine atarak gerinirken komodindeki su dolu bardağı gördü. "O benim için mi?"

Genç adam onaylayıp bardağı uzatınca Olive dirseğine yaslanarak suyu içti ve gülümseyerek teşekkür etti. Bu sırada onun bakışlarını bir süre göğüslerine dikip sonra kendi avuçlarına indirdiğini fark etti.

Ah. Belki de seks ne kadar *güzel,* ne kadar *muhteşem* olsa da şimdi Adam'ın kendi alanına ihtiyacı vardı. Belki de kendi lanet yastığında kendi başına yatmak istiyordu.

Olive boş bardağı komodine koyup doğruldu. "Ben kendi yatağıma geçeyim."

Adam hemen kafasını iki yana salladı. Onu asla bırakmak istemiyordu sanki. Boştaki elini onu kendine bağlamak ister gibi beline sardı.

Bu Olive için *hiç* sorun değildi.

"Emin misin? Battaniyeyi senden çalabilirim."

"Sorun değil. Benim bedenim hep sıcaktır zaten." Adam onun alnına düşen saçları geri itti. "Ama birilerine göre horluyor olabilirmişim."

Olive abartılı bir şaşkınlıkla ona baktı. "Bu ne *cüret*? Kim söyledi bunu? Gidip boyunun ölçüsünü..." O anda buz gibi bardak boynuna değince küçük bir çığlık attı, sonra gülerek dizlerini göğsüne çekip ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Özür dilerim! Kesinlikle horlamıyorsun! Prensler gibi uyuyorsun!"

"Elbette öyle." Adam bardağı komodine bıraktı ama ondan kurtulmak için çabalarken yorulan Olive tortop olmuş halde öylece kaldı. Karşısındaki suratta yine gamzeler belirmişti. Az önce boynuna eğilip gıdıklanmasına neden olurken de yüzünde aynı tebessüm vardı.

"Bu arada, çoraplarım için üzgünüm." Olive yüzünü buruşturdu. "Bunun tartışmalı bir konu olduğunu biliyorum."

"Çorap mı tartışmalı konu?" dedi Adam onun gökkuşağı renklerindeki çoraplarına bakarak.

"Genel olarak çorap değil de seks esnasında çorap giymek."

"Gerçekten mi?"

"Aynen. En azından evdeki hamamböceklerini ezmek için kullandığımız *Cosmopolitan* dergisine göre."

Adam sadece tıp ya da "kamyonet nasıl itilir" konulu dergiler okumayı tercih eden biri gibi omuz silkti. "Seks esnasında çorap giyip giymemek neden birilerinin umurunda olsun ki?"

"Belki de şekilsiz, korkunç ayak parmakları olan biriyle seks yapmak istemiyorlardır."

"Senin ayak parmakların şekilsiz mi?"

"Hiç sorma. Ucube parmakları gibiler. İnsanı seksten soğuturlar. İğrenç parmaklarım için doğum kontrol aracı bile denebilir."

Genç adam iç geçirdi ama eğlendiği belliydi. Buna rağmen aksi, karamsar tavırlarını korumaya çalışması Olive'in *çok* hoşuna gidiyordu.

"Seni defalarca terlikle gördüm. Bu arada terliklerin laboratuvarda giyilmeye uygun olmadığını söylemeden geçemeyeceğim."

"Yanılıyorsun."

"Ciddiyim."

"İma ettiğiniz şey hiç hoşuma gitmedi, Dr. Carlsen. Stanford çevre sağlığı ve güvenliğini gayet ciddiye alırım ve... Hey, n'apıyorsun?"

Ondan çok daha iri olan Adam tek elini göbeğine bastırarak Olive'i olduğu yerde tutmayı başarırken diğer eliyle de çoraplarını çıkarmaya girişti. Bu her nedense genç kadının çok hoşuna

gitmişti ama tabii ki mücadeleyi bırakmadı. Yarın vücudunda bereler görürse hiç şaşırmayacaktı. Sonunda çoraplar ayaklarından çıktığında Olive gülmekten nefessiz kalmıştı. Adam ise onun ayaklarını, yılda iki maraton koşan birine ait değilmiş de çok narin ve mükemmelmiş gibi hürmetle okşamaya başlamıştı.

"Haklıymışsın," dedi. Göğsü hızla inip kalkarken ona merakla bakıyordu. "Ayakların cidden çok korkunçmuş."

"Ne?" Olive kendini kurtarıp onu itti ve sırtüstü düşmesini sağladı, sonra da üstüne çıktı. Dev Adam istese onu üstünden tek hamleyle indirebilirdi ama bunu yapmadı. "Sözünü geri al."

"İlk önce sen dedin."

"Geri al dedim. Benim ayaklarım çok sevimlidir."

"Korkunç ama sevimli denebilir belki."

"Hayır, *denemez*."

Adam'ın kahkahası Olive'in yanağına vurdu. "Bu anlama gelen Almanca bir kelime vardı sanırım. Sevimli ama son derece korkunç."

Olive eğilip onun dudağını çok hafif acıtacak şekilde ısırdığında Adam her zamanki kontrolünü kaybetti, bir an önce daha fazlasına kavuşmak ister gibi onu altına alıp ısırığını öpücüğe dönüştürdü. Gerçi öpücüğe dönüştüren taraf Olive de olabilirdi çünkü az önce ısırarak acıttığı yeri yaladığını fark ediyordu.

Ona durmasını söylemeliydi aslında. Terden yapış yapış olmuştu ve gidip duş alma ihtiyacı hissediyordu. Ama Adam çok sıcak ve güçlüydü. Ayrıca yaptıkları tüm o yorucu aktivitelere rağmen hâlâ leziz kokuyordu. Bu yüzden Olive kendini kaybedip kollarını boynuna sardı ve onu aşağı çekti.

"Acayip ağırsın," dediğinde Adam üstünden kalkmaya yeltendi fakat Olive bacaklarını beline sararak onu olduğu yerde tuttu. Onunla birlikteyken fazlasıyla güvende hissediyordu. Yenilmez

bir savaşçı gibiydi. Adam onu, Tom Benton'ı da pankreas kanserini de çocuk oyuncağıymışçasına yenebilecek kadar kuvvetli ve azılı birine dönüştürüyordu.

"Hayır, buna bayılıyorum. Böyle kal lütfen." Sırıtarak ona baktığında genç adamın nefes alıp verişlerinin daha da hızlandığını fark etti.

"*Cidden* tam bir battaniye hırsızısın bu arada," dedi Adam. Sonra, boynundaki bir noktaya saldırdı. Bu noktaya dokunduğunda Olive'in iç geçirip sırtını gerdiğini ve eriyip gittiğini daha önceki yakınlaşmalarında keşfetmişti. Onu aynı anda hem ihtiyatlı hem de pervasızca öpüşleri, Olive'in öpüşmeyi amaçsız hatta sıkıcı bir aktivite olarak gören yanını yakıp kül etmişti resmen.

"Benim gidip duş almam lazım," dedi Olive ama gitmek için hareketlenmedi. Adam birkaç santim aşağı kayıp dikkatini onun köprücükkemiğine, sonra da göğsünün kıvrımına vermişti. "Adam."

Genç adam onu duymazdan gelerek kalçasını, kaburgalarını ve gergin karnını okşadı. Tenindeki tüm çilleri sanki anılarında saklamak istercesine tek tek öptü. "Adam, yapış yapışım," dedi Olive kıvranarak.

Karşılık olarak Adam'ın avcunu poposunda hissetti. Onu sabit tutmaya çalışıyordu. "Şşşt. Seni ben temizleyeceğim." Sonra bir parmağını içine daldırdı.

Olive keskin bir nefes aldı. Yüce İsa. *Yüce. İsa.* Aşağılardan gelen ıslak sesleri duyabiliyor, Adam'ın bunu iğrenç bulacağını düşünüyordu ama yine de...

Bir şey yapmadı. Adam onu böyle darmaduman etmenin fazlasıyla tatmin edici bir şey olduğunu düşünüyormuş gibi inliyordu. Olive gözlerini yumup kendini bıraktı; dudaklarından yükselen kısık inlemeleri dinler, parmaklarını saçlarının arasına daldırıp onu kendine yaklaştırırken, bacaklarının arasını ve kar-

nını yalayan dilin tadını çıkardı. Adam onu o kadar çok yalamıştı ki Olive, titreyerek boşaldığında tamamen temiz olduğunu söyleyebilirdi. Sonra onun sesini duydu.

"Seni tekrar becerebilir miyim?"

Orgazm yüzünden bulanıklaşmış bakışlarını ona çevirip dudaklarını ısırdı. Evet demek istiyordu. İçinde olmasını, kollarının ve göğsünün tenine sürtünmesini gerçekten istiyordu. O güvenlik hissini, yaklaştıkça daha da ait olma duygusunu yeniden tatmak istiyordu.

"İstiyorum aslında." Elini onun koluna koydu. "Ama... biraz sızım var ve..."

Adam sorduğu için pişman olmuş gibi kaskatı kesildi. Sonra onu boğmak istemiyormuş gibi üstünden kalktı.

"Hayır." Olive panikledi. "O anlamda deme..."

"Hey." Adam paniğini fark edip eğilerek onu öptü.

"Gerçekten istiyo..."

"Olive." Genç adam onu sarmaladı. Aletinin beline değdiğini fark edince hemen kalçasını geri çekti. "Haklısın. Hadi uyuyalım."

"Ne? Hayır." Olive kaşlarını çatarak kalktı. "Uyumak istemiyorum."

Adam'ın kendiyle mücadele içinde olduğu çok aşikârdı. Ereksiyonunu saklamaya çalışırken bir yandan da gözlerinin onun çıplak vücuduna kaymaması için uğraşıyordu. "Bu sabah erkenden uçağa binmek zorunda kaldın. Muhtemelen *jet-lag* olmuşsundur ve..."

"Ama sadece bir gecemiz var." Yalnızca bir gece. Olive'in dış dünyayı tamamen unutabileceği tek bir gece. Tom'un söylediklerini, Adam'ın âşık olduğu gizemli kadını ve genç adama karşı beslediği hislerini bir rafa kaldırabileceği tek gece.

"Hey." Adam uzanıp onun saçlarını omzunun arkasına ittirdi. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hadi biraz uyuyalım."

"Sadece bir gecemiz var." Olive kararlı bir şekilde avcunu göğsüne bastırarak onu yatırdı ve üstüne oturdu. Pijamasının yumuşak kumaşını bacaklarının arasında hissediyordu. "Bütün geceyi istiyorum." Ona gülümseyerek baktı ve saçları dış dünyayla aralarında perde oluştururken alnını alnına yasladı. Adam da kendine engel olamıyormuş gibi belini kavrayıp onu çekiştirdi. Birbirlerine öyle iyi uyuyorlardı ki. "Hadi ama Adam... Yaşlı olduğunu biliyorum fakat henüz uyuyamazsın."

"Ben..." Olive'in eli pijamasının önünden içeri girince Adam ne söyleyeceğini unutmuş gibi göründü. Gözlerini yumup keskin bir nefes aldı. Evet. Çok güzel. "Olive."

"Efendim?"

Olive onun vücudunda aşağı doğru kaymaya devam ediyordu. Pijamasını çekiştirdiğinde Adam isteksizce de olsa onu durdurmaya çalıştı fakat kontrolünü kaybetmişti. Sonunda üstündeki her şeyi çıkarmasına izin verdi. Olive saçlarını geri atıp onun bacaklarının arasına yerleşti.

Adam gözlerini kaçırmaya çalışsa da başaramadı. "Çok güzelsin." Sesi kısıktı; sözcükler ağzından farkında olmadan, kendiliğinden çıkmış gibiydi. Bu gece aralarında olan her şey gibi.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf etti Olive. Karşısındaki Adam olduğu içindi herhalde, hiç utanmıyordu.

"Hayır. Buraya gel."

"Bu yüzden o kadar da mükemmel olmayacaktır."

"Olive yapmak zorunda değilsin. Yapmamalısın."

"Anlaşıldı." Olive onun kalçasına bir öpücük kondurduğunda genç adam çok özel, çok kıymetli bir hediye almış gibi inledi. "Herhangi bir özel isteğin olursa söyle."

"Olive. Şimdi..." Adam'ın göğsünün derinliklerinden pürüzlü bir inilti yükseldi. Olive burnunu onun karnına sürterken gözucuyla aletinin seğirdiğini gördü.

"Kokuna bayılıyorum."

"Olive."

Olive çok yavaş ve dikkatli bir şekilde hareket ederek parmaklarını onun ereksiyonuna sardı ve kirpiklerinin arasından incelemeye koyuldu. Aleti aşırı sertti ve ucu parlıyordu. Bu, pek bir şey bilmese de onun orgazma yakın olduğunu anlayabilmesini sağlamıştı. Yukarı doğru baktığında genç adamın göğsünün hızla inip kalktığını, dudaklarının aralandığını ve yanaklarının kızardığını gördü. Doruğa ulaşması fazla sürmeyecek gibiydi. Bu iyi bir şey olsa da Olive onunla daha çok zaman geçirmeyi istiyordu. "Birileri bunu sana daha önce yapmıştır, değil mi?"

Beklendiği üzere Adam başını salladı ve hafifçe titrerken yumruklarıyla çarşafı sıktı.

"Güzel. O zaman işleri batırırsam bana söyleyebilirsin."

Cümlenin sonunu dudakları aletindeyken söylemişti. Sözcüklerin oluşturduğu titreşimli dalgaların ardından ağzını hafifçe açıp aletinin ucunu ağzına aldı ve gözlerini kaldırarak ona küçük bir tebessüm attı. Bu, Adam için bardağı taşıran son damla olmuştu. İnleyerek sırtını gerdi ve fısıldayarak, "lütfen, biraz zaman tanı, yavaş ol, hemen boşalmama izin verme" gibi bir şeyler söyledi. Olive onun vücudunun da aynı şeyleri yaşarken kendinin hissettiği gibi eriyip erimediğini merak etti.

Böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadığı açık açık belli olsa da Adam inanılmayacak derecede tatmin olmuş görünüyordu. Kendini tutamıyormuş gibi kalçasını öne itiyor, parmaklarını saçlarının arasına sokarak kafasını bastırıyor ve aletini boğazına kadar daldırıyordu. İnliyor, bir şeyler mırıldanıyor ve bakışlarından fazlasıyla etkileniyormuşçasına sık sık gözlerine bakıyordu. Bir süre sonra pürüzlü sesiyle konuşmaya başladı. "Olive, evet. Orayı yala. Biraz daha derine al. Boşalt beni." Ardından dudaklarından övgüler ve sevgi sözcükleri dökülmeye başladı.

Dudaklarının, vücudunun ve gözlerinin ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Olive haz bulutları ikisinin de etrafını sarmamış olsaydı belki utanabilirdi. Ama bu doğal geliyordu. Adam'a ne istediğini sormak ve ona istediklerini vermek de çok doğaldı.

"Ağzına..." diye inledi Adam birden, Olive'in dişleri aletinin alt kısımlarında dolanırken. "Boşalabilir miyim?"

Olive'in yalnızca gülümsemesi yetti. Adam tüm vücudu sarsılmalara teslim olurken nükleer patlama misali ağzının içine boşaldı. Genç adam uzuvlarının kontrolünü tekrar ele alıp yanağını kavradığında, Olive hâlâ onu nazikçe emmeye devam ediyordu.

"Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki bilemezsin."

"Belki de biliyorumdur." Olive dudaklarını yaladı. "En azından bazılarını."

Dudağının köşesini okşarken genç adamın gözleri zevkten bulanıklaşmıştı. Olive birkaç saat sonra bunu... ve *Adam'ı* bırakmak zorunda olacağını düşünmeden edemedi.

"Şüpheliyim."

Olive öne eğilip gülümsemesini sakladı. "İstersen..." Sert karnını ısırıp gözlerini ona dikti. "... yapabilirsin."

Adam onu tutup kendine çektiğinde Olive hâlâ gülümsüyordu. Gece boyunca sadece birkaç dakika uyuyabildiler.

***

OTEL ODASI CİDDEN çok hoştu; özellikle de geniş pencereleri ve karanlık Boston manzarası. Bulutlar göğü sarmıştı ve aşağıda trafik gürüldüyordu. Dışarıda bir şeyler yaşanıyordu ama Olive'in orada olmaya ihtiyacı yoktu. Çünkü burada, Adam'la birlikteydi.

"Kitap hangi dilde?" diye sordu birden aklına gelince. Kafası onun göğsünde olduğu için Adam yüzüne bakamıyordu ama parmak uçlarıyla kalçasında desenler çizmeye devam ediyordu.

"Ne?"

"Okuduğun kitap. Kapağında kaplan olan. Almanca mı?"

"Felemenkçe."

Olive onun sesinin kulağının altındaki göğsünü titrettiğini hissedebiliyordu.

"Doldurulmuş hayvanlarla falan mı alakalı?"

Adam onun kalçasını çimdikleyince Olive kıkırdadı. "Felemenkçeyi öğrenmek zor muydu?"

Genç adam onun saçının kokusunu içine çekerek bir süre düşündü. "Emin değilim. Hep biliyordum zaten."

"İki dille büyümek tuhaf mıydı peki?"

"Yoo. Buraya taşınana dek çoğunlukla Felemenkçe düşünürdüm."

"Buraya geldiğinizde kaç yaşındaydın?"

"Hmm. Dokuzdum sanırım."

Çocuk Adam'ı düşünmek Olive'i gülümsetti. "Anne babanla Felemenkçe mi konuşurdun?"

"Hayır. Yanımda çoğunlukla bakıcılar olurdu. Bir sürü."

Olive doğrulup ellerini adamın göğsüne, çenesini de ellerinin üstüne koyarak ona baktı. Bir süre birbirlerinin sokak lambalarıyla aydınlanmış yüzlerini izlediler. Adam her zaman yakışıklıydı ama gecenin bu geç saatlerinde, güçlü yüzüne vuran ışıkla nefes kesiyordu.

"Annenler çok mu yoğundu?"

Carlsen iç geçirdi. "İşlerine çok düşkünlerdi. Başka şeylere zaman ayırmaları gerektiğini düşünmüyorlardı."

Olive beş yaşındaki Adam'ın dikkati dağınık ebeveynlerinin gölgesinde durduğunu, etraflarını kulaklıklarına konuşan gizli ajanların çevirdiğini gözünde canlandırırken içini çekti. Gerçi diplomatlar hakkında bir şey bildiği yoktu ya neyse. "Mutlu bir çocuk muydun?"

"Biraz... karışık. Finansal yönden zengin fakat duygusal yönden fakir iki ebeveynin tek çocuğuydum. İstediğim her şeyi yapabilirdim ama birlikte yapacak kimsem yoktu." Ne hüzünlüydü. Annesi hiçbir zaman zengin olmamıştı ama Olive asla yalnız hissetmemişti. Ta ki kansere dek.

"Fakat Holden vardı, değil mi?"

"Evet, Holden vardı," dedi Adam gülümseyerek. "Ama daha sonra. Onunla tanıştığımda çoktan kendi düzenimi kurmuştum. Kendimi bazı şeylerle eğlendirmeyi öğrenmiştim. Hobiler. Aktiviteler. Okul. İnsanlarla bir araya geldiğimdeyse... muhalif ve ulaşılması güç birine dönüşüyordum." Bu söyledikleriyle Olive'in gözlerini devirip onu hafifçe ısırmasını sağlayınca güldü. "Sonunda annem ve babam gibi biri olup çıktım," diye devam etti düşünceli bir şekilde. "Kendimi yalnızca işime adamış durumdayım."

"Bu doğru değil. Başkaları için... benim için zaman ayırabiliyorsun." Olive gülümsedi ama onun utanmışçasına bakışlarını kaçırdığını görünce konuyu değiştirmeye karar verdi. "Benim bildiğim tek Felemenkçe cümle *ik hou van jou*." Kelimeleri yanlış telaffuz etmiş olmalıydı çünkü Adam uzunca bir süre anlayamadı. Anladığındaysa gözlerini kocaman açtı.

"Üniversitede okurken oda arkadaşımın her dilde *seni seviyorum* yazan bir posteri vardı," diye açıklamaya girişti Olive. "Yatağımın hemen karşısında asılıydı. Her sabah uyandığımda ilk gördüğüm şey o oluyordu."

"Dördüncü yılın sonunda her dili öğrenmiş miydin?"

"Birinci yılın sonunda öğrenmiştim. Neyse ki kız ikinci sınıfta bir birliğe katılıp gitti." Olive yüzünü onun göğsüne bastırdı, sonra gözlerine baktı. "Düşününce çok aptalca bir şey."

"Aptalca mı?"

"Kim her dilde *seni seviyorum* demeye ihtiyaç duyar ki? Tek bir dil yeter de artar bile. Hatta bazı insanlar hiçbir dilde söyleme

şansını elde edemiyor." Adam'ın saçlarını düzeltmek için uzandı. "Öte yandan, *tuvalet nerede* cümlesi oldukça..."

Genç adam gevşemiş gibi kafasını onun eline yasladı. "*Waar is de WC?*"

Olive gözlerini kırpıştırdı.

"Felemenkçede *tuvalet nerede* demek."

"Orasını anladım. Sadece... sesin..." Boğazını temizledi. Sahte sevgilisinin sesinin başka dilde konuşurken ne kadar seksi çıktığını bilmese daha iyiydi. "Her neyse. Her dilde *tuvalet nerede* yazan bir poster çok daha faydalı olurdu." Parmağını onun alnında bir yere sürttü. "Bu nereden kalma?"

"Yüzüm mü?"

"Kaşının üstündeki küçük yara izi."

"Ah. Saçma bir kavgadan."

"Kavga mı?" Olive kıkırdadı. "Doktora öğrencilerinden biri seni öldürmeye falan mı kalktı yoksa?"

"Yok, çocukken oldu. Ama doktora öğrencilerimin bir gün kahveme metil siyanür katması an meselesi sanırım."

"Kesinlikle. Bende de bir yara izi var." Olive saçlarını geriye atıp şakağındaki yarım ay şekilli yara izini gösterdi.

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

Adam başını salladı.

"Ne zaman fark ettin? Çok belirgin değil."

Genç adam omuz silkip başparmağıyla izi okşadı. "Ne zaman oldu?"

"Hatırlamıyorum. Ama annemin anlattığına göre ben dört yaşındayken Toronto'da *çok şiddetli* bir kar fırtınası olmuş. Elli yıldan beri ilk defa o kadar çok kar yağmış ki metrelerce kar

dağları oluşmuş. Aslında herkes fırtınanın geleceğini biliyormuş ve annem de beni günlerce buna hazırlamış, birkaç günlüğüne evde kapalı kalabileceğimizi söylemiş. Kar yağınca o kadar çok heyecanlanmışım ki dışarı çıkıp kendimi karların içine atıvermişim. Tabii daha fırtına başlayalı dört saat olduğu için kafamı taşa çarpmışım." O gülünce Adam da güldü. Annesinin anlatmayı en sevdiği hikâyelerden biriydi bu. Şimdi geride, anılarını anlatabilecek bir tek Olive kalmıştı. Hikâyeler onun içinde yaşıyordu. "Karı özlüyorum. Kaliforniya çok güzel ve ben soğuktan nefret ederim. Ama karı gerçekten çok özlüyorum."

Adam dudaklarında minik bir gülümsemeyle yara izini okşamaya devam etti. Biraz süren sessizlikten sonra, "Boston'da önümüzdeki sene kar yağacak," dedi.

Olive'in kalbi bir takla attı. "Evet." Ama maalesef o artık Boston'a gelemeyecekti. Başka bir laboratuvar bulması gerekecekti. Ya da belki de hiçbir laboratuvarda çalışamayacaktı.

Adam'ın eli aşağı doğru kayıp ensesini nazikçe kavradı. "Doktora yaparken Holden'la gittiğimiz çok güzel yürüyüş yolları var burada." Bir anlık tereddütten sonra ekledi. "Seni götürmeyi çok isterim."

Olive gözlerini yumup bir an için bunu hayal etti. Bembeyaz karlara kontrast olarak Adam'ın simsiyah saçları ve ağaçların yeşilleri. Yumuşacık zemine gömülen botları. Ciğerlerine dolan soğuk hava ve birbirini ısıtan elleri. Kar tanelerinin uçuşması. Ne büyük mutluluk olurdu.

"Sen Kaliforniya'da olacaksın," dedi dalgınca.

Uzun bir duraksama oldu.

Olive gözlerini açtı. "Adam?"

Genç adam ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi dilini yanağının içinde gezdiriyordu. "Benim de Boston'a taşınma ihtimalim var."

Kafası karışan Olive gözlerini kırpıştırdı. Taşınmak mı? Adam da mı taşınacaktı? "Ne?" Hayır. Ne diyordu bu adam? Stanford'ı terk edemezdi, değil mi? Böyle bir ihtimal... yani... Firar riski *gerçek* değildi. Değil mi?

Ama firar ihtimalinin olmadığını asla söylememişti ki. Olive geçmişteki konuşmalarını düşündüğünde onun sadece ödeneğinin dondurulduğundan yakındığını, Tom'la olan işbirliği yüzünden yönetimin onun firar edeceğini düşündüğünü söylediğini hatırlıyordu. Yanıldıklarını asla belirtmemiş, dondurulan ödeneğin, içinde bulundukları sene yapması gereken araştırmalar için lazım olduğunu söylemişti. Demek bu yüzden bir an önce ödeneğe ihtiyacı vardı.

"Harvard," diye fısıldadı Olive, koca bir aptal gibi hissederken. "Harvard'a geçeceksin."

"Henüz karar verilmedi." Adam'ın eli hâlâ onun ensesindeydi ve başparmağı nabzının üstünde geziniyordu. "Görüşme için çağrıldım ama resmi bir teklif yapılmadı."

"Görüşme ne zaman?" diye sordu ama cevaba ihtiyacı yoktu. Her şey açık ve net şekilde belliydi. "Yarın eve dönmüyorsun, değil mi?" Eve döneceğini de hiç söylememişti ki. Sadece sempozyumdan erken ayrılacağını söylemişti. Yüce İsa. *Aptalsın Olive, aptalsın.* "Bu hafta görüşmeler için Harvard'da olacaksın."

"Yönetimin daha da şüphelenmesini engellemek için tek yol buydu," diye açıkladı Carlsen. "Sempozyum iyi bir bahane oldu."

Haklıydı, sempozyum mükemmel bir bahaneydi. Olive başını salladı. Midesi bulanmaya başlamıştı ve uzanmasına rağmen dizlerinde derman kalmamıştı. "Seni kesin alacaklardır," diye mırıldandı. O da bunu biliyordu muhtemelen. Sonuçta koskoca Adam Carlsen'di. Onu görüşmeye çağırmışlardı, *kur* yapar gibi.

"Daha net bir şey yok."

Tabii ki vardı. Nasıl olmazdı? "Neden Harvard?" dedi Olive birden. "Neden... neden Stanford'dan ayrılmayı düşünüyorsun?" Sakin kalmaya çalışsa da sesi birazcık titriyordu.

"Annemle babam doğu kıyısında yaşıyorlar. Her ne kadar onlarla sorunlarım olsa da er ya da geç bana ihtiyaç duyacakları bir gün gelecek." Duraksadı. Sebepleri henüz bitmemişti. Olive kendini hazırladı. "En büyük sebep ise Tom. Ve tabii kazandığımız hibe. Artık onunla daha benzer çalışmalar yapmak istiyorum fakat bu ancak çıkan sonuçların mükemmelliğine bağlı. Tom'la aynı bölümde çalışmak ikimizi de daha üretken hale getirecektir. Profesyonel olarak bakıldığında taşınma o kadar da önemli görünmüyor."

Kendini hazırlamış olsa da Olive karın boşluğuna bir yumruk yemiş gibi hissetti. Yüreği ağzındaydı ve nefesi kesilmişti. Tom. *Tom* yüzünden.

"Tabii," diye fısıldadı. En azından fısıldayınca sesi titremiyordu. "Mantıklı."

"Sana da yardımcı olabilirim hem," dedi Adam. Bu konuda hevesli olduğu belliydi. "Tabii sen de istersen. Hem Boston'a hem de Tom'un laboratuvarına alışman konusunda. Eğer... eğer yalnız hissedersen seni gezdiririm. O balkabaklı şeyden bile ısmarlarım."

Olive cevap veremedi. Verebileceğini *sanmıyordu*. Birkaç saniyeliğine kafasını eğerek kendini toplamaya çalıştı. Tekrar ona baktığında gülümsüyordu.

Bunu yapabilirdi. *Yapacaktı*. "Yarın kaçta gideceksin?" Muhtemelen Harvard'a daha yakın olan bir otele geçecekti.

"Erkenden."

"Peki." Yüzünü onun boynuna gömdü. Zaman kaybedemez, bir saniye bile uyuyamazlardı. "Giderken beni uyandırmasan da olur."

"Çantalarımı aşağı kadar taşımayacak mısın yani?"

Olive kıkırdayıp boynuna daha da gömüldü. İkisine ait bu mükemmel gece, ilk ve son geceleri olacaktı.

On Sekizinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *İnsan kalbi, hidrojen bağından çok daha kolay kırılabilir yapıdadır.*

Olive'i uyandıran, içeri dolan güneş ışıkları ya da odayı temizlemeye gelmiş görevli olmadı. (Zaten Adam sağ olsun, kapıya "rahatsız etmeyin" kartı asmıştı.) Hiç ama *hiç* istemese de uyanmasına sebep olan şey, komodinin hiç durmadan, deli gibi titremesiydi.

Suratını yastığına gömüp kolunu uzatarak komodini yokladı ve telefonunu alıp kulağına götürdü.

"Alo?" diye mırıldanıp biraz bekledikten sonra fark etti ki gelen bir arama değil, yüzlerce bildirimdi. Dr. Aslan'dan, konuşması için tebrik eden ve videoyu bir an önce göndermesini isteyen bir e-posta gelmişti. Greg'den iki mesaj *–Çok kanallı pipeti gördn mü? Nyse, buldum–* ve Malcolm'dan da bir mesaj –bu mesajı görünce beni ara– vardı.

Anh ise tam yüz kırk üç tane mesaj atmıştı.

"Ne oluyor be?" Gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı, sonra kilidi açıp mesajları kaydırmaya başladı. Arkadaşı güneş kremi sürmesi için yüz kırk üç kez hatırlatma yapmış olabilir miydi?

Anh: A

Anh: MAN

Anh: TAN

Anh: RIM

Anh: AMAN TANRIM

Anh: AMAN TANRIM AMAN TANRIM

Anh: Hangi cehennemdesin

Anh: OLIVE

Anh: OLIVE LOUISE SMITH

Anh: (Şaka yapıyorum göbek adın olmadığını biliyorum)

Anh: (Ama olsaydı kesinlikle Louise olurdu benimle tartışmaya bile kalkma)

Anh: NEREDESİN?!?!?

Anh: Çok şey kaçırıyorsun ÇOK FAZLA ŞEY KAÇIRIYORSUN

Anh: ODAN HANGİ CEHENNEMDE YANINA GELİYORUM

Anh: OL bu konuyu YÜZ YÜZE konuşmamız lazım!!!!!1!!!!!!!!

Anh: ÖLDÜN mü n'oldun?

Anh: Ölmüş olsan iyi edersin ÇÜNKÜ BUNLARI KAÇIRDIĞIN İÇİN SENİ ANCAK O ZAMAN AFFEDEBİLİRİM OL

Anh: Ol bu gerçek hayat mı yoKSA sADECE HAYAL Mİ SJFGAJHSGFASF

Anh: OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOL

Olive inleyerek yüzünü ovaladı ve Anh'ın geri kalan mesajlarını okumadan ona oda numarasını gönderdi. Banyoya gidip diş fırçasına uzandığında Adam'ın tarafının boş olduğuna kafa yormamaya çalıştı. Anh'ın delirdiği konu her neyse kesin fazla abartılacak bir şey değildi. Muhtemelen Jeremy bölüm eğlencesinde İrlanda dansı yapmış ya da Chase diliyle kiraz saplarını bağlamıştı. İkisi de eğlenceli gösteriler olabilirdi ama Olive izlemediği için hiçbir şey kaçırmamıştı.

Yüzünü kurularken bacaklarının arasındaki sızıyı, tüm vücudunun mükemmel şekilde karıncalandığını, bu karıncalanmanın iki, üç, hatta beş saat boyunca sürecek gibi hissettirdiğini ve teninde Adam'ın rahatlatıcı kokusunun kalmasını hiç ama hiç düşünmedi.

Harika gidiyordu cidden.

Banyodan çıktığında birileri kapıyı kırmak üzereydi. Gidip açtığında Anh ile Malcolm anında onu kucakladılar. İkisi de öyle hızlı ve karmaşık konuşuyorlardı ki ancak *paradigmaları* yıkacak, *hayat değiştirecek* ve *tarihe geçecek* sözlerini anlayabildi.

Konuşmayı hiç kesmeden gidip kullanılmamış yatağa oturdular. Olive onların gürültüsüne birkaç saniye daha sabrettikten sonra ellerini kaldırarak susmalarını sağladı.

"Bir dakika." Başı ağrımaya başlamıştı. Belli ki bugün pek çok sebepten ötürü kâbus gibi geçecekti. "Ne oldu?"

"Çok garip bir şey," dedi Anh.

"Çok muhteşem bir şey," diye araya girdi Malcolm. "Muhteşem demek istedi."

"Nerelerdeydin, Ol? Bize katılacağını söylemiştin."

"Buradaydım. Şey, sunumdan sonra yorgun düştüğüm için uyuyakalmışım ve..."

"Saçmalama Ol, *ezik* misin sen? Ama neyse, bu ezikliğin için seni daha sonra azarlayabilirim. Önce dün akşam olanları anlatmam lazım."

"Ona ben anlatmalıyım." Malcolm, Anh'a yakıcı bir bakış attı. "Çünkü benimle ilgili."

"Pekâlâ." Kız *anlat* der gibi bir hareket yaptı.

Malcolm keyifle gülümseyip boğazını temizledi. "Ol, ben son birkaç yıldır kiminle işi pişirmeyi arzuluyordum?"

"Şey..." Olive şakağını kaşıdı. Aklında birden otuz isim belirmişti. "Victoria Beckham mı?"

"Hayır. Yani, evet ama o değil."

"David Beckham mı?"

"Ona da evet ama hayır."

"Spice Girls'deki Adidas eşofmanlı diğer kız..."

"Hayır. Yani, evet, onu da isterim ama şimdi ünlülere odaklanma. *Gerçek hayattaki* insanlara odaklan."

"Holden Rodrigues," diye patladı Anh daha fazla bekleyemeden. "Bölüm eğlencesinde Holden Rodrigues'le yakınlaştı. Ol, üzülerek bildiriyorum ki Öğretmen Âşıkları Kulübü'nün tahtından resmi olarak indirilmiş bulunuyorsun. Utançla başını eğerek makama veda mı edeceksin yoksa hazinedarlıkla yetinecek misin?"

Olive gözlerini kırpıştırdı. Hem de bir değil, iki değil, sayısız kere. Sonra kendi sesinin, "Vay canına," dediğini duydu.

"Çok garip değ..."

"Çok muhteşem, Anh," diye araya girdi Malcolm yine. "Çok *muhteşem*."

"Garip şekilde muhteşem de denilebilir."

"Evet ama bu tamamıyla, yüzde yüz muhteşem ve yüzde sıfır garip..."

"Bir dakika," dedi Olive. Baş ağrısı iki kat artmıştı. "Holden bizim bölümde bile değil ki. Bölüm eğlencesinde ne işi vardı?"

"Hiçbir fikrim yok. Fakat çok iyi bir noktaya parmak bastın. O farmakoloji bölümünde olduğu için kimseye söylemek zorunda kalmadan dilediğimizi yapabiliriz."

Anh kafasını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Kondom almak için markete giderken Stanford'ın kurallarını inceledik. Ne ön oynaşmaydı ama." Malcolm zevkle gözlerini yumdu. "Bundan sonra her markete girişimde ereksiyon olacağım kesin."

Olive boğazını temizledi. "Senin için çok sevindim." Gerçekten sevinmişti ama işin gerçeği, durum biraz da garipti. "Nasıl gelişti peki?"

"İlk adımı ben attım. Ona asıldım. Şahane bir andı."

"Nasıl utanmazca yaklaştı görmeliydin, Ol. Ama *evet*, şahaneydi. Birkaç fotoğraf çektim."

Malcolm hiddetle nefes aldı. "Pekâlâ, bu kanunlara aykırı. Seni dava etmem gerek. Ama fotoğraflarda iyi çıktıysam bana da gönder."

"Gönderirim, bebeğim. Şimdi bize seksten söz et."

Normalde seks hayatının her bir detayını utanmadan açık açık anlatan Malcolm'ın şimdi yalnızca gözlerini yumup gülümsemesi çok şey anlatıyordu. Anh ile Olive etkilenmiş halde bakıştılar.

"En iyi yanı bu değil. Beni tekrar görmek istiyor. Hem de bugün. Hem de *randevu* olarak. Veee *randevu* kelimesini isteyerek kullandı." Çocuk kendini yatağa bıraktı. "Öyle seksi ki. Üstelik çok komik. Çok tatlı, şehvetli bir canavar."

Malcolm o kadar mutlu görünüyordu ki Olive dün gece boğazına yerleşen yumruyu yuttu ve yatağa atlayıp arkadaşını kucakladı. Anh da onun arkasından aynı şeyi yaptı.

"Senin için çok mutluyum, Malcolm."

"Ben de." Yüzünü çocuğun kafasına gömmüş Anh'ın sesi boğuktu.

"Ben de kendim için mutluyum. Umarım Holden ciddidir. Altın için koştuğumu söyleyip duruyordum ya hani? Holden altın değil, *platin*!"

"Carlsen'a bir sorsana, Ol," dedi Anh. "Holden'ın niyetini biliyordur belki."

Olive yakın zamanda böyle bir fırsat bulacağını sanmıyordu. "Sorarım."

Malcolm biraz kıpırdanıp ona döndü. "Dün gece gerçekten uyudun mu? Yoksa Carlsen'la akla hayale sığmayacak şekillerde kutlama mı yaptınız?"

"Kutlama mı?"

"Holden'a senin için endişelendiğimden bahsettiğimde siz ikinizin muhtemelen kutlama yaptığınızı söyledi. Carlsen'ın ödeneğinin geri verilmesiyle alakalı bir şeyler dedi. Bu arada, Carlsen ile Holden'ın birbirlerinin en iyi arkadaşı olduğunu bana nasıl söylemezsin? Holden Rodrigues fan kulübü başkanıyla mutlaka paylaşman gereken bir bilgi bu."

"Bir dakika." Olive gözlerini kocaman açarak doğruldu. "Ödeneğinin geri verilmesi mi dedin? Stanford yönetimi tarafından dondurulmuş ödenekten mi bahsediyorsun?"

"Olabilir. Holden, bölüm başkanının sonunda yumuşamaya başladığını söyledi. Dikkatimi vermeye çalıştım ama Carlsen hakkında konuşmak atmosferi bozuyordu. Alınma lütfen. Ayrıca Holden'ın gözlerinde kaybolup duruyordum."

"Ve kıçında," diye ekledi Anh.

"Ve kıçında, evet." Malcolm mutlulukla iç geçirdi. "Of, nasıl güzel bir kıç ama... Belinde gamzeleri de var."

"Aman Tanrım, Jeremy'nin de! Her gördüğümde ısırasım geliyor."

"Çok tatlı bir şey, değil mi?"

Olive onları dinlemeyi bırakıp yataktan kalktı ve tarihe bakmak için telefonunu aldı.

29 Eylül.

29 Eylül gelip çatmıştı.

Bunu bir ay önceden biliyordu ama son bir haftayı sunuma odaklanarak geçirdiği için aklından çıkmıştı. Adam da ona hatırlatmamıştı. Son yirmi dört saatte öyle şeyler yaşamışlardı ki ödeneğinin geri verildiğinden bahsetmeyi unutması şaşırtıcı değildi. Ama yine de... Ödeneğini geri alması demek oluyordu ki...

Arkadaşları gittikçe yükselen sesleriyle muhabbete devam ederken Olive gözlerini yumdu. Tekrar açtığında telefonunun ekranında yeni bir mesaj belirmişti. Adam'dan.

Adam: Görüşmelerim öğlen dört buçuğa kadar devam edecek ama akşam boşum. Birlikte akşam yemeği yiyelim mi? Kampüsün yakınlarında birkaç güzel restoran var. (Ne yazık ki hiçbirinde yemek taşıma bandı yok.) İşin yoksa sana kampüsü hatta Tom'un laboratuvarını gezdirebilirim.
Adam: Tabii zorlama yok.

Saat öğleden sonra ikiye geliyordu ve Olive'in kemikleri önceki günden kat be kat daha ağırdı. Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve Adam'a yanıt yazdı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

***

Saat tam beşte kapısını çaldığında Adam hiç bekletmeden açtı. Muhtemelen görüşmeler için giydiği kumaş pantolonla gömlek hâlâ üzerindeydi ve...

Ona gülümsüyordu. Olive'in zamanla alıştığı o yarım gülümsemelerden değil, gerçek ve samimi bir gülücüktü bu. Gamzeleri ve gözlerinin çevresindeki kırışıklıkları ortaya çıkaran türdendi. Onu gördüğüne gerçekten mutlu olmuş gibiydi ve daha aklındakileri dile dökmeden kalbinin milyonlarca parçaya ayrılmasına neden olmuştu.

"Olive."

Adam'ın, adını söyleyişinin neden bu kadar emsalsiz geldiğini Olive hâlâ çözememişti. Sözcüğün ardında yüzeye çıkmamış bir şeyler vardı adeta. Olasılıklar. Derinlikler. Acaba halüsinasyon muydu yoksa hakiki mi? Acaba Adam onun adını nasıl

söylediğinin farkında mıydı? Pek çok şeyi merak etse de kendine durmayı emretti. Artık hiçbirinin önemi kalmamıştı.

"İçeri gel."

Burası önceki otelden çok daha lüks bir yerdi. Olive insanların, etrafında neler olduğuna dikkat bile etmeyen Adam Carlsen için bu kadar para dökmeye meraklı olmasına inanamıyordu. Ona bir kulübe verip kalan parayı bağışlasalar daha iyi olurdu. Nesli tükenen balinalara. Sedef hastalığı çekenlere. Veya Olive'e.

"Bunu getirdim. Senin galiba." Öne doğru birkaç adım atıp getirdiği şarj cihazını uzattı. Alırken ellerinin değmemesi için kabloyu sarkıtarak vermişti.

"Evet, benim. Sağ ol."

"Komodindeki lambanın arkasında kalmış, o yüzden unutmuşsundur." Olive dudaklarını birbirine bastırdı. "Ya da yaşlılıktan olabilir. Belki de demans başlangıcıdır. Sinir bozucu amiloid proteinler."

Onun dik dik bakışları karşısında Olive gülümsememeye çalıştı ama başarılı olamadı. Sonra Adam gözlerini devirdi, ona her zamanki gibi ukala dedi ve...

Ve yine aynı şeyler oldu. En baştan. Kahretsin.

Olive gözlerini kaçırdı çünkü... olmazdı, daha fazla yapamazdı. "Görüşme nasıldı?"

"Güzeldi. Ama daha birinci gündü."

"Kaç gün daha görüşmelere gideceksin?"

"Çok gün." Adam iç geçirdi. "Tom'la hibeyle alakalı toplantılarımız da var."

Tom. Evet. Tabii. Olive'in burada olma sebebi oydu. Açıklaması gereken...

"Geldiğin için teşekkürler," dedi genç adam kısık ama memnun bir tonla. Sanki Olive bir trene atlayıp buraya gelerek ona

büyük bir mutluluk vermişti. "Belki arkadaşlarınla zaman geçirmek istersin diye düşünmüştüm."

"Yok. Anh, Jeremy'le dışarı çıkmıştı zaten."

"Üzüldüm." Adam onun için gerçekten üzülmüş gibiydi. Olive'in, yalanını anımsaması biraz zaman aldı. Doğru ya, Adam onun Jeremy'ye âşık olduğunu sanıyordu. Seneler geçmiş gibiydi ama daha birkaç hafta önce başına gelebilecek en kötü şeyin, ona karşı hissettiklerini Adam'ın öğrenmesi olacağını düşünüyordu. Son birkaç günde yaşananların ardından o endişeleri ne kadar da salakça geliyordu şimdi. Ona Jeremy'ye âşık olmadığını söyleyebilirdi ama söylese ne olacaktı ki? Hem böyle düşünmesi gerçeği öğrenmesinden çok daha iyiydi.

"Malcolm da... Holden'la birlikte."

"Ah, evet." Carlsen bitkince başını salladı.

Olive, son iki saattir Anh ile başlarını şişiren aktiviteler silsilesini Holden'ın da mesaj yoluyla Adam'a aktarmasını hayal edince gülümsemeden duramadı. "Ne kadar kötü?"

"Kötü mü?"

"Malcolm'la Holden'ın arasındaki şey."

"Ah." Adam omzunu duvara yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Bence en azından Holden için çok iyi oldu. Malcolm'dan gerçekten hoşlanıyor."

"Sana anlattı mı?"

"Bir dakika sustu mu diye sorsana." Gözlerini devirdi. "Biliyor musun? Holden gizliden gizliye on iki yaşında."

Olive güldü. "Malcolm da öyle. Devamlı yeni birileriyle çıkıyor. Normalde beklentilerini yönetme konusunda iyidir ama Holden için hissettikleri... Mesela öğle yemeğinde sandviç aldım ve Malcolm birden Holden'ın fıstık alerjisinden bahsetmeye başladı. Sandviçimde fıstık ezmesi bile yoktu!"

"Fıstık alerjisi yok. Fındık fıstık türevlerini sevmediği için alerjisi varmış gibi yapıyor." Adam şakaklarına masaj yaptı. "Bu sabah uyandığımda telefonumda Malcolm'ın dirsekleri hakkında bir haiku vardı. Holden sabahın üçünde mesaj atmış."

"Güzel miydi?"

Adam'ın bir kaşı kalkınca Olive tekrar güldü.

"Çok..."

"Berbatlar." Genç adam kafasını iki yana salladı. "Ama Holden'ın buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Onu önemseyen ve... karşılığında önemsediği biri olmalı hayatında."

"Malcolm'ın da aynı şeye ihtiyacı var. Ben sadece... Holden'ın verebileceğinden çok daha fazlasını isteyebileceğinden korkuyorum."

"İnan bana, Holden vergileri ortaklaşa ödemeye çoktan hazır."

"Buna çok sevindim işte." Olive gülümsedi. Ama gülümsemesi yüzünde fazla kalmadı. "Tek taraflı ilişkiler hiçbir zaman iyi olmuyor." *Bunu en iyi ben bilirim. Belki sen de.*

Adam gözlerini ellerine dikti. Kesin Holden'ın sözünü ettiği kadını düşünüyordu. "Evet, kesinlikle öyle."

Kıskançlık acayip bir sızıydı. Kafa karıştırıcıydı. Olive'in hiç alışkın olmadığı bir histi. On beş yaşından beri duyduğu yalnızlık hissinden çok farklıydı. İncitiyordu. Yakıyordu. Olive annesini her gün özlüyordu ama zamanla acısını dizginlemeyi ve işi için, iyi bir amaç için motivasyon olarak kullanmayı öğrenmişti. Öte yandan kıskançlık... ve beraberinde getirdiği mutsuzluk hiçbir işe yaramıyordu. İnsana huzursuzluktan ve sevdiğini her düşündüğünde göğsünde oluşan baskıdan başka bir şey vermiyordu.

"Sana bir şey sormam lazım," dedi Adam. Sesindeki ciddiyet Olive'in kafasını kaldırıp ona bakmasına neden oldu.

"Tabii."

"Dün sempozyumda konuşmalarını duyduğun insanlar..."

Olive gerildi. "Bu konuyu konuşmamayı..."

"Seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Ama o insanlar her kimse istiyorum ki... Bence şikâyetçi olmalısın."

Ah Yüce İsa. Bu kaderin zalimce bir şakası falan mıydı? "Şikâyette bulunmaya bayılıyorsun değil mi?" Başarısız bir espri girişimi olmuştu.

"Ben ciddiyim, Olive. Eğer yapmaya karar verirsen sana elimden geldiğince yardımcı olurum. BKT organizatörleriyle konuşman için seninle gelirim ya da birlikte Stanford'ın *Title IX* ofisine gidip..."

"Hayır. Ben... Adam, olmaz. Şikâyetçi olmayacağım." Kendini acı verici bir şakanın içindeymiş gibi hissederek parmaklarını gözlerine bastırdı. Adam onu gerçekten korumak istiyordu. Olive'in tek isteği de... onu korumaktı. "Kararımı çoktan verdim. Şikâyet etmek faydadan çok zarara neden olacaktır."

"Neden öyle düşündüğünü biliyorum. Doktora yaparken ben de danışmanım konusunda öyle düşünmüştüm. Hepimiz öyle düşünmüştük. Ama bunu yapmanın çeşitli yolları *var*. O kişi her kimse..."

"Adam, ben..." Olive yüzünü ovaladı. "Bu işin peşini bırakır mısın lütfen?"

Genç adam birkaç dakika onu izledikten sonra kafasını salladı. "Tamam. Peki." Duvarda dayandığı yerden ayrılırken işin peşini bırakmaktan memnun olmadığı belliydi. "Gidip akşam yemeği yiyelim mi? Yakınlarda bir Meksika restoranı var. Ya da *gerçek* suşi yiyebiliriz. Sinemaya da gidebiliriz. Atların ölmediği bir iki film vardır herhalde."

"Yok. Ben aç değilim."

"Ah." Adam'ın yüzünde alaycı ama sevecen bir ifade belirdi. "Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmezdim."

"Ben de." Olive zayıf bir sesle güldü. Sonra kendini konuşmaya devam etmeye zorladı. "Bugün 29 Eylül."

Bir sessizlik oldu. Adam sabır ve merakla onu inceliyordu. "Öyle."

"Başkanın ödeneğin hakkında ne karar verdiğini biliyor musun?" diye sordu Olive dudağını ısırarak.

"Ah, evet. Ödeneğimi geri verecekler." Çok mutlu görünüyordu. Gözlerinde çocuksu bir sevinç parlıyordu. Bu hali Olive'in kalbini acıttı. "Sana yemekte söyleyecektim."

"Bu harika." Olive, kalbinde büyüyen kaygının arasında ne kadar gülümseyebilirse o kadar gülümsedi. "Harika bir haber, Adam. Senin için çok sevindim."

"Güneş kremi sürme yeteneğin sağ olsun."

"Aynen." Gülüşü kendi kulaklarına bile sahte geliyordu. "Bunu CV'me eklemeliyim bence. Deneyimli sahte sevgili. Yetenekler: Microsoft Office ve güneş kremi sürme. Derhal işe başlayabilirim. Ciddi değilseniz aramayın."

"Derhal olmaz." Bakışları yumuşak ve meraklıydı. "Bir süre olmaz, en azından."

Olive yapması gereken şeyin ağırlığı altında ezildiğini hissediyordu. Ama şimdi tam zamanıydı. Her şeyin sona ereceği an bu andı. Yapacaktı. Başaracaktı. En iyisi buydu.

"Bence..." Yutkundu. Boğazında asit birikmişti sanki. "Derhal olabilir." Karşısındaki yüzde beliren şaşkınlığı izlerken kazağının eteğini sıktı. "Bu anlaşmanın bitiş tarihini çok önceden ayarladık, Adam. Ve istediğimiz her şeyi elde ettik. Jeremy ile Anh'ın ilişkisi artık tamamen ciddi; bir zamanlar benim Jeremy'le çıktığımı bile unuttular. Neyse ki sen de ödeneğini geri aldın. Gerçek şu ki..."

Cayır cayır yanan gözlerini yumup yaşları bastırmaya çalıştı.

Gerçek şu ki Adam, senin yakın arkadaşın ve ortağın, çok sevdiğin ve samimi olduğun o adam aslında mide bulandırıcı pisliğin

teki. Bana söylediği şeyler doğru mu yanlış mı bilmiyorum. Emin değilim. Artık hiçbir şeyden emin değilim ve sana sormayı çok isterdim. Ama doğru olması ihtimali beni çok korkutuyor. Senin bana inanmama ihtimalinden de korkuyorum ama beni asıl dehşete düşüren şey bana inanman ve çok önem verdiğin dostluğunla çalışmalarını bırakmak istemen düşüncesi. Bu nedenle sana bu doğruyu değil, başka bir doğruyu söylemeyi tercih ediyorum. Bu doğruyla birlikte hayatından çıksam da senin için en iyisi olacağına inandığım şeyi yapıyorum. Ve düşünüyorum ki acaba... aşk böyle bir şey mi? Sevdiğin kişi bütün halinde kalsın diye kendini parçalara ayırsan da her şeyin yolunda olduğunu söylemek mi?

Derin bir nefes aldı. "Gerçek şu ki ikimiz de harikaydık ama artık sona geldik."

Adam'ın aralanan dudaklarına ve afallamış bakışlarına bakılırsa onun ne demek istediğini hâlâ anlamamış gibiydi.

"Bittiğini ilan etmemize gerek olduğunu düşünmüyorum," diye devam etti Olive. "İnsanlar bizi bir arada görmeyince bir süre sonra... yürütemediğimizi düşünmeye başlayacaklardır. O zaman sen de..." Sıradaki şeyi söylemek en zoruydu. Ama Adam bunu duymayı hak ediyordu. Hem yerinde olsa, Jeremy'ye âşık olduğunu düşündüğü için o da Olive'e aynı şeyi söylerdi. "Sana mutluluklar dilerim, Adam. Harvard'da ve... gerçek kız arkadaşınla. Duygularına karşılık vermek istemeyecek biri olduğunu düşünmüyorum."

Olayı idrak ettiği an Adam'ın suratından bin bir duygu geçti. Şaşkınlık, kafa karışıklığı, bir tutam inat ve kısa bir anlık kırılganlık. Ardından bunların yerini ifadesizlik aldı ve genç adamın âdemelması hareket etti.

"Doğru," dedi. "Doğru." Hiç kımıldamıyordu. Onun söylediklerini sessizce kabullenirken ayakkabılarına bakıyordu.

Olive geriye doğru bir adım atıp topuklarının üzerinde sallandı. Dışarıdan bir iPhone zil sesi duyuldu ve birkaç saniye sonra biri kahkaha attı. Normal bir günün normal gürültüleri. Her şey gayet normaldi.

"En iyisi bu," dedi aralarındaki sessizliğe katlanamayan Olive. "Bu şekilde anlaşmıştık zaten."

"Sen nasıl istersen," dedi Adam boğuk sesle. Oldukça... dalgın görünüyordu. Kendi kabuğuna çekilmişti sanki. "Nasıl istersen öyle olsun."

"Benim için yaptıklarına minnettarım. Sadece Anh konusunda da değil. Seninle tanışmadan önce çok yalnız hissediyordum ve..." Bir an devam edemedi. "Tüm o balkabaklı içecekler için, Western blot konusundaki yardımın için, evine geldiğimde doldurulmuş sincaplarını sakladığın için teşekkürler."

Daha fazla konuşamayacaktı çünkü hıçkırıklara boğulması an meselesiydi. Gözleri daha da yanmaya başlamıştı ve gözyaşı muslukları açılmak üzereydi. Bu nedenle kararlı bir şekilde başını sallayarak konuşmasını sonlandırdığını gösterdi.

Bu kadarı yeterli olmalıydı. Bu görüşmeyi burada sonlandırmalıydı. Olive kapıya gitmek için onun yanından geçmeseydi ve Adam uzanıp bileğini tutarak onu durdurmasaydı sonlandıracaktı da.

Fakat Adam, ona izinsiz dokunmaya cüret edebildiğine çok şaşırmış gibi elini derhal geri çektikten sonra, "Olive," diye lafa girdi. "Eğer *herhangi* bir şeye ihtiyacın olursa bana gelebilirsin. Ne zaman istersen." Söylemek istediği başka şeyler de varmış ama içinde tutuyormuş gibi çenesini sıktı. "Bana gelmeni *istiyorum*."

Olive ne yaptığını neredeyse fark etmeden elinin tersiyle yanağındaki ıslaklığı sildi ve ona doğru ilerledi. Adam'ın tanıdık kokusuyla biraz olsun kendine geldiğinde beyni onunla ilgili her şeyi anılarda saklamak üzere kaydetti. Gözlerini, hafifçe gülümser gibi kıvrılmış dudaklarını, ellerini, tenini, kokusunu... Olive

kafasının içinde bunlar gerçekleşirken ne yapması gerektiğini düşünmedi bile. Sadece parmak uçlarında yükselip ellerini onun kol kaslarına bastırdı ve yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Teni sıcacık ve yumuşacıktı. Yüzündeki sakallar biraz batmıştı ama bu hiç nahoş bir his değildi.

Yerinde bir veda, diye düşündü. Uygun. Kabul edilebilir.

Sonra Adam elini beline koyarak onu çekti ve kafasını çevirerek yanağındaki dudakların kendi dudaklarına değmesini sağladı. Olive keskin bir nefes alsa da birkaç saniye için bu ânın, burada baş başa olmanın tadını çıkardı ve içine dolan hazla gözlerini yumdu.

Sessiz sakin bir son öpücüktü bu.

Ardından Olive ağzını açıp onun dudaklarına doğru, "Lütfen," diye mırıldandı.

Adam göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle sızlandı. Fakat aralarındaki mesafeyi kapatan, öpücüğü derinleştiren, onun saçlarının arasına parmaklarını daldıran ve tırnaklarını kafa derisine sürten Olive oldu. Adam ise onu itip sırtını duvara yaslamasını sağlayarak ağzının içine inledi.

Bu hissin güzelliği çok korkutucuydu. Asla durmamak ne kadar da kolay olurdu. Zamanın bükülmesini dileyip diğer her şeyi unutabilir ve sonsuza dek bu anda kalabilirlerdi.

İlk geri çekilen Adam oldu ve kendini toplamaya çalışırken gözlerini onunkilere dikti.

"Güzeldi, değil mi?" dedi Olive küçük bir tebessümle.

Aslında ne hakkında konuştuğunu kendi bile bilmiyordu. Belki de onu saran kollarını veya son öpücüklerini kastediyordu. Ya da diğer her şeyi. Güneş kremi olayını, Adam'ın en sevdiği renk konusundaki yorumunu, gece yarısı yaptıkları muhabbeti. Hepsi ama hepsi çok güzeldi.

"Öyleydi." Adam'ın sesi alışılmadık derecede boğuktu. Dudaklarını son kez alnında hisseden Olive, onun için beslediği sevginin göğsünden taşacakmış gibi olduğunu hissetti.

"Ben artık gitmeliyim," dedi nazikçe, onun yüzüne bakmadan.

Adam tek kelime etmeden gitmesine izin verdi.

Olive odadan çıkıp kapının ardından kapanma sesini duyduğunda dibi olmayan bir çukura adım atmış gibi hissetti.

On Dokuzuncu Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Şüpheye düştüğümde bir arkadaştan yardım istemek kıçımı kurtarmama yarayacaktır.*

Olive ertesi günü otel odasında uyuyarak, ağlayarak ve başına tüm bunların açılmasına neden olan şeyi yaparak, yani yalan söyleyerek geçirdi. Malcolm ile Anh'a, üniversiteden arkadaşlarıyla takılacağı yalanını uydurup karartma perdeleri kapatarak kendini yatağına gömdü. Daha doğrusu Adam'ın yatağına.

Olanları fazla düşünmemeye çalışıyordu. İçindeki bir şey –muhtemelen kalbi– birkaç parçaya bölünmüş gibi hissettiriyordu. Tuzla buz olmuş gibi değil de ortadan ikiye ayrılmış, sonra da dörde bölünmüş gibiydi. Tek yapabildiği duygularının oluşturduğu bir çamur havuzunda debelenmekti. Günün çoğunu uyuyarak harcamak acı hissetmemesini sağlıyordu ve hissizlik çok güzel bir şeydi.

Ertesi günü de yalanla başladı. Arkadaşları onu sempozyuma ve dışarıda vakit geçirmeye çağırdığında Dr. Aslan'ın son anda

bir isteği olduğu bahanesini uydurdu. Ama sonra derin, canlandırıcı bir nefes aldı ve kalkıp perdeleri açtı. Kanını tekrar hareket geçirmek için elli kez zıpladı, ellişer kez de mekik ve şınav çekti. (Sonuncusunda dizlerinden destek alarak hile yaptı ama en azından hareket etmişti.) Ardından duşa girip otuz altı saat içinde ilk kez dişlerini fırçaladı.

Banyoda vakit geçirmek hiç kolay olmadı. Aynada Adam'ın Biyoloji Ninjası tişörtünü gördüğünde gözleri yaşardı ama kendine bu kararı vermesindeki en büyük etkenin Adam'ın iyiliğini düşünmesi olduğunu hatırlattı. Bundan pişman olmamalıydı. Ayrıca *yıllardır* üstünde çalıştığı ve onun için dünyalar kadar önemli olan projeyi Tom Sikkafa Benton'a kaptırmaya hiç niyeti yoktu. Hayatı acıklı bir hikâyeden ibaret olabilirdi ama *kendine aitti*, değil mi?

Kalbi kırılmış olabilirdi ama beyni gayet düzgün çalışıyordu.

Adam, attığı e-postalara çoğu profesörün yanıt göndermeye zahmet etmemesinin, belki de e-postaları okumamalarının nedeninin onun öğrenci olmasından kaynaklandığını söylemişti. Bu yüzden Olive onun tavsiyesine uymaya karar verdi ve Dr. Aslan'a bir e-posta atarak projesini tanıdığı tüm araştırmacılara göndermesini rica etti. Sunum günü panelde tanıştığı iki araştırmacıdan bahsetmeyi de ihmal etmedi. Dr. Aslan emekli olmak üzereydi ve bilimsel çalışmalar yapmaktan vazgeçmişti belki ama hâlâ Stanford'da profesördü. Bu önemli bir şeydi.

Olive bu işi de bitirdikten sonra araştırma etikleri ve fikir/eser hırsızlığı hakkında bilgi almak için Google'a başvurdu. Durum biraz çetin görünüyordu çünkü bir aptallık edip tüm protokollerini detaylarıyla Tom'a yazmıştı. Fakat biraz daha araştırma yapıp daha sakin kafayla düşündüğünde sandığı kadar ciddi risk altında olmayabileceğini gördü. Yazdığı rapor oldukça kapsamlı ve kusursuzdu. Birkaç küçük dokunuşla onu bilimsel bir yayına

dönüştürebilirdi. Hızlı bir değerlendirme sürecinin ardından da buluşları onun adıyla yayımlanabilirdi.

Tüm hakaretlerine ve küçümseyici sözlerine rağmen, ülkedeki en önemli kanser araştırmacılarından biri olan Tom'un onun çalışmasını çalacak kadar değerli bulması şu anda Olive'in tek tesellisiydi. Bunu üstü kapalı bir iltifat olarak kabul edecekti.

Sonraki birkaç saat boyunca Adam'ı aklına getirmemek için gelecek yıl destek alabileceği yeni biliminsanlarını araştırdı. Şansı çok yüksek olmasa da denemeye değerdi. Biri kapısını tıklattığında öğlen olmuştu ve Olive'in listesinde üç yeni profesör vardı. Temizlik görevlilerinin geldiğini düşünerek hızlıca giyindi ama karşısında Anh ile Malcolm'ı bulduğunda delikten bakmadığı için kendine küfretti. Bu kafayla bir seri katil tarafından öldürülmeyi hak ediyordu cidden.

"Pekâlâ," dedi Anh, kendini Olive'in hiç bozulmamış yatağına atarak. "BIPOC Kadınları etkinliğimin nasıl geçtiğini sormadın ve affedilmek için beni ikna etmen gerekecek. İki cümle hakkın var."

"Kahretsin!" Olive eliyle ağzını kapattı. "Çok özür dilerim. Nasıl geçti?"

"Mükemmel." Arkadaşının gözleri mutlulukla parlıyordu. "Katılım çok büyüktü ve herkes bayıldı. Bunu yıllık bir gelenek haline getirmeyi ve resmi bir organizasyon oluşturmayı planlıyoruz. Akran danışmanlığı gibi bir şey olacak! Yani şöyle: Her doktora öğrencisinin *iki* lisans öğrencisi danışanı olacak. Bu iki lisans öğrencisi de doktoraya başladığında *ikişer* danışan alacak. On yıl içinde tüm dünyayı avcumuzda tutacağız."

Olive nutku tutulmuş halde ona bakıyordu. "Bu... Sen bir harikasın."

"Öyleyim, değil mi? Şimdi sıra sende. Dökül bakalım."

Ağzını açsa da söyleyecek bir şey bulamayan Olive, "Hiçbir bahanem yok," dedi sonunda. "Sadece... Dr. Aslan'ın bitirmemi istediği bir şeyle meşguldüm."

"Bu çok saçma. Şu anda Boston'dasın. Bir İrlanda barında Red Sox taraftarıymış gibi davranman ve mideni yiyeceklerle doldurman gerekiyor. Burası *patronun* için bir şeyler yapma yeri değil."

"İyi de bu sempozyum teknik olarak işle alakalı," diye belirtti Olive.

"Ya boş ver sempozyumu mempozyumu," diyen Malcolm yatakta Anh'ın yanına oturdu.

"Lütfen üçümüz dışarı çıkalım, n'olur," diye yalvardı Anh. "Özgürlük Yolu'na gidelim. Dondurma yiyelim. Bira içelim."

"Jeremy nerede?"

"Poster sunumunu yapıyor. Ve benim çok canım sıkılıyor." Anh'ın yüzünde muzip bir gülümseme belirmişti.

Olive sosyalleşme, bira içme ya da Özgürlük Yolu'nda yürüyüş yapma havasında değildi ama kırık bir kalple hayatına devam etmeyi eninde sonunda öğrenmesi gerekecekti. Bu nedenle gülümseyip, "Bir dakika, e-posta kutumu kontrol edeyim. Sonra gidebiliriz," dedi.

Yarım saat içinde e-posta kutusunda on beş yeni mesaj belirmişti ve sadece biri spam değildi.

Bugün, 15.11

GÖNDERİCİ: Aysegul-Aslan@stanford.edu.

ALICI: Olive-Smith@stanford.edu

KONU: Pankreas kanseri projem konusunda yeni araştırmacılara ulaşmak

Olive,

Tanıdığım biliminsanlarına ulaşıp laboratuvarlarında seni ağırlamalarını rica etmekten büyük memnuniyet duyarım. E-posta benim tarafımdan gönderilirse bu fikre daha sıcak bakacakları

konusunda sana katılıyorum. İlgilendiğin araştırmacıların listesini bana gönder lütfen.

Bu arada, hâlâ konuşmanın kaydını göndermedin. Dinlemek için sabırsızlanıyorum!

Sevgiler,

Dr. Aysegul Aslan

Olive ses kaydını eklemeden sadece listeyi göndermek kabalık mı olur –muhtemelen evet– diye bir süre ciddi ciddi düşündü, sonra iç geçirip AirDrop'la dosyayı bilgisayarına aktarmaya başladı. Sunumdan sonra sonlandırmayı unuttuğu kaydın birkaç saatlik olduğunu görünce iç geçirmesi inlemeye dönüştü. "Bu biraz zaman alacak gibi, çocuklar. Dr. Aslan bir ses dosyası bekliyor ama önce kaydı biraz kesmem gerekecek."

"İyi," dedi Anh oflayarak. "Malcolm, hadi Holden'la randevunu anlat da biraz günümüz şenlensin."

"Peki. Öncelikle, dünyadaki en tatlı bebek mavisi gömleği giymişti."

"Bebek mavisi mi?"

"O şüpheci ses tonundan vazgeç hemen. Ayrıca bana bir çiçek getirmişti."

"Çiçeği nereden almış?"

"Bilmem."

Onlar konuşurken Olive de MP3 dosyasını oynatarak nerede keseceğini bulmaya çalışıyordu. O akşam telefonunu otelde unuttuğu için kaydın sonu dakikalar boyu sessizlikten ibaretti. "Belki de açık büfenin oradan çalmıştır," dedi dalgınca. "Alt katta pembe karanfiller görmüştüm."

"Senin çiçek pembe karanfil miydi?"

"Olabilir."

Anh kahkaha attı. "Bir de romantizmin öldüğünü söylerler."

"Kapa çeneni. Sonra bir şey oldu. Ailemin *her bir üyesi* bilime takıntılı olduğu ve düzenlenen *her* sempozyuma katıldığı için şu koca evrende sadece ama sadece *benim* başıma gelebilecek bir felaket."

"Olamaz. Sakın..."

"Oldu maalesef. Restorana adım attığımızda annem, babam, amcam ve büyükbabam oradaydı. Ve onlara katılmamız için ısrar ettiler. Yani Holden'la ilk randevumuz lanet olası bir *Şükran Günü yemeğine* dönüştü!"

Olive bakışlarını bilgisayarından ayırıp Anh'la şaşkınca bakıştı. "Ne kadar kötüydü?"

"Çok komik gelecek ama *olağanüstüydü*! Ailem ona bayıldı çünkü Holden mükemmel bir biliminsanı ve organik *smoothie*'den bile daha tatlı biri. Endüstriye girme planımın harika olduğu konusunda ailemi iki saat içinde ikna etti, biliyor musunuz? Şaka yapmıyorum. Annem bu sabah beni arayıp ne kadar büyüdüğümü, geleceğimin kontrolünü elime aldığımı ve erkek arkadaş seçimimin bunun kanıtı olduğunu söyledi. Babam da aynı fikirdeymiş. İnanabiliyor musunuz? Her neyse. Yemekten sonra dondurma yedik ve Holden'ın otel odasına gidip yarınlar yokmuşçasına altmış dokuz yaptık."

"Bu yolda ilerlemenin en kolay yolunun taşaklı biliminsanlarıyla yatıp kalkmak olduğunu daha akademik kariyerinin en başlarında çözmüş olan bir kızı başarısı için mi yanıma alacaktım? Adam'ı yatağa attın, değil mi? Benimle de aynı nedenden ötürü yatacağını ikimiz de iyi biliyoruz."

Olive anında boşluk tuşuna basarak kaydı durdurdu. Kalbi ağzında atmaya başlamış, duygular art arda hücuma geçmişti. Önce kafa karışıklığı geldi, sonra bilmeden de olsa o konuşmayı

kaydettiğini fark etti ve sonunda da bu sözleri tekrar duymanın neden olduğu öfke içini yaktı. Titreyen elini dudaklarına götürerek Tom'un sesini kafasından atmaya çalıştı. Olanları unutmak için iki gündür uğraşıyordu ama şimdi...

"Az önce ne duydum ben?" diye sordu Malcolm.

"Ol?" Anh'ın ihtiyatlı sesiyle odada yalnız olmadığını hatırlayan Olive dönüp bakınca iki arkadaşının da alarma geçtiğini gördü. Şok ve endişeyle gözlerini kocaman açmışlardı.

Olive kafasını iki yana salladı. Konuşmak istemiyordu. Açıklayacak gücü yoktu. "Hiçbir şey. Sadece..."

Yanına oturan Anh, "Bu sesi tanıyorum," dedi. "Sunum gününden hatırlıyorum." Olive'in gözlerine baktı. "Tom Benton'ın sesi, değil mi?"

"Ne sikim oluyor?" Ayaklanan Malcolm'ın sesinde samimi bir telaş vardı. Tabii hiddet de. "Ol, neden Tom Benton'ın böyle iğrenç şeyler söylediği bir kayıt var sende? Ne oldu?"

Olive kafasını kaldırıp bir ona bir Anh'a baktı. İki arkadaşı da kulaklarına inanamıyormuş gibi onu izliyorlardı. Anh bir ara fark ettirmeden onun elini tutmuştu. Olive içten içe kendine güçlü olması, hissiz kalması gerektiğini söyleyip duruyordu ama...

"Sadece..."

Denedi. Gerçekten denedi ama son birkaç günün anısı birden üzerine çökünce yüzünün buruşmasına engel olamadı. Eğilip suratını Anh'ın kucağına gömdü ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

***

OLIVE, TOM'UN ZEHİR saçan sesini tekrar duymayı hiç ama hiç istemiyordu. Bu yüzden bilgisayara kulaklığını takıp arkadaşlarına vererek banyoya geçti ve onların dinlemesi bitene kadar musluğu açıp hıçkırarak bekledi. On dakika sonra Malcolm ile Anh gelip yanına, zemine oturdular. Anh'ın da gözlerinden tombul, öfkeli gözyaşları akıyordu.

En azından küvet var, içini gözyaşlarımızla doldurabiliriz, diye düşündü Olive, elindeki tuvalet kâğıdını arkadaşına uzatırken.

"Dünyadaki en tiksindirici, en nefret uyandırıcı, en iğrenç, en rezil insan bu adam," dedi Malcolm. "Umarım ishal olur. Umarım çükünde siğil çıkar. Umarım gelmiş geçmiş en şiddetli basur hastalığına yakalanır. Umarım..."

Anh araya girdi. "Adam biliyor mu?"

Olive başını iki yana salladı.

"Ona söylemek zorundasın. Sonra ikiniz Benton'ı şikâyet edip akademiden kovulmasını sağlamalısınız."

"Hayır. Hayır... Bunu yapamam."

"Ol, beni dinle. Tom'un yaptığı şey cinsel tacize giriyor. Adam'ın sana inanmaması mümkün değil. Üstelik elinde bu *ses kaydı* varken."

"Kayıt önemli değil."

"Tabii ki önemli!"

Olive avuçlarıyla yanaklarını sildi. "Adam'a söylersem Tom'la olan işbirliğini sonlandıracaktır. Ama üzerinde çalıştıkları proje onun için çok önemli. Ayrıca seneye Harvard'a taşınmak istiyor ve..."

Anh burnundan alaycı bir nefes verdi. "Hayır, istemiyor."

"İstiyor. Bana kendi söyledi."

"Ol, onun sana nasıl baktığını gördüm. Adam sırılsıklam âşık. Sen buraya taşınmazsan o da asla taşınmaz. Bu şerefsiz herif için çalışmana izin vermeyeceğinden de eminim. Hem... Ne oldu?" Anh, birbirlerine anlamlı bakışlar atan Olive ile Malcolm'a baktı. "Niye birbirinize öyle bakıyorsunuz? Ve sen niye gizli bir şeyler varmış gibi suratını ekşitip duruyorsun?"

Malcolm iç geçirerek burun kemerini sıktı. "Anh, beni dikkatlice dinle. Ve sen sormadan belirteyim, söyleyeceklerimin hiçbiri

uydurma değil. Gerçek hayat." Derin bir nefes aldı. "Carlsen ile Olive aslında çıkmıyorlar. Olive'in artık Jeremy'le ilgilenmediğine inanman için rol yaptılar. Gerçi onunla hiç ilgilenmemişti ya, neyse. Carlsen'ın bu anlaşmadan çıkarının ne olduğunu bilmiyorum, ben de sormayı unuttum. Ama bu sahte ilişkinin ortalarına doğru Olive, Carlsen'dan hoşlanmaya başladı ve birtakım olaylar sonrası ona da başkasına âşık olduğunu söylemek zorunda kaldı. Fakat sonra..." Olive'e yandan bir bakış attı. "Eh, burnumu sokmak istemem ama geçen gün buraya geldiğimizde yataklardan sadece birinin bozulmuş olduğu göz önünde bulundurulursa bazı... yeni gelişmeler olmuş."

Olive acı gerçekler karşısında yüzünü dizlerine gömmek zorunda kaldı. Anh da tam o sırada, "Bu gerçek hayat değil," dedi.

"Öyle."

"Yok, olamaz. Bu bir Hallmark filmi. Ya da çoksatanlar listesine *asla* girmeyecek saçma bir genç yetişkin romanı. Olive, Malcolm'a bilimi terk etmemesini söyle çünkü yazarlık işinde hiç başarılı olmayacağı belli."

Olive kendini zorlayarak kafasını kaldırdığında Anh'ın çatık kaşlarıyla karşılaştı. "Anlattıkları doğru, Anh. Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Bunu yapmayı hiç istemezdim ama..."

"Adam Carlsen'la sevgili rolü mü yaptın?"

Olive onayladı.

"Tanrım, o öpücüğün çok tuhaf olduğunu *biliyordum*."

"Anh, çok özür di..."

"Siktir. *Adam Carlsen'la* gerçekten sevgili rolü mü yaptın?"

"İyi bir fikir gibi gelmişti ve..."

"Ama onu öptüğünü gördüm! Biyoloji anabinasının otoparkında!"

"Çünkü sen beni zorlamıştın."

"Ama onun kucağına oturdun."

"O zaman da *sen* zorlamıştın. Arkadaşlığımızın en güzel anları olduğunu söyleyemeyeceğim bu arada."

"Ama ona güneş kremi sürdün! Hem de en az yüz kişinin önünde!"

"Çünkü *birileri* beni yine zorlamıştı. Yavaş yavaş oturuyor mu kafanda?"

Anh kendi yaptıklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Ben sadece... ikiniz birlikte öyle iyi görünüyordunuz ki! Adam'ın bakışlarından sana ne kadar yanık olduğu belliydi. Ve sen de ona dünyadaki tek erkekmiş gibi bakıyordun. Sanki onunla yakınlaşmamak için kendini tutuyormuşsun gibi davranıyordun ve ben de istediğin buysa duygularını açık açık ifade etmen için seni yüreklendirmeye çalışıyordum. Gerçekten sana yardım ettiğimi sanıyordum. İnanmıyorum. *Adam Carlsen'la sevgili rolü mü yaptınız cidden?*"

Olive içini çekti. "Dinle, yalanlarım için özür dilerim. Lütfen benden nefret etme. Ben..."

"Senden nefret *etmiyorum.*"

Ah. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki gerçekten." Anh pişman gibiydi. "Seni tüm o şeyleri yapmaya zorladığım için asıl *kendimden* nefret ediyorum. Eh, tam olarak *nefret* denemez belki ama kendime çok katı bir e-posta yazardım doğrusu. Ayrıca benim için böyle bir şey yapman... çok duygulandım. Yani, çok saçma ve karmaşık bir durum; sen de yaşayan ve nefes alan bir romantik komedi makinesisin. Tanrım... Ol, tam bir salaksın ama sevimli bir salaksın. *Benim* salağımsın." Kafasını iki yana sallarken elini Olive'in dizine koyup bakışlarını Malcolm'a çevirdi. "Bir dakika. Peki senin Rodrigues'le arandakiler gerçek mi?"

"Tamamen gerçek." Malcolm'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Tavşanlar gibi sevişiyoruz."

"Mükemmel. Pekâlâ, Ol, bu konuyu daha sonra *tüm* detaylarıyla konuşacağız. Önümüzdeki yüz yıl boyunca en büyük gündemimiz, yirmi birinci yüzyılın en muhteşem sahte sevgililik oyunu olacak. Fakat şimdilik Tom'a odaklanmalıyız. Adam'la gerçekte çıkmaman hiçbir şeyi değiştirmiyor. Onun bunu bilmek isteyeceğinden eminim. *Ben* olsam bilmek isterdim. Ol, eğer durum tersine dönseydi, sen önemli bir şeyi kaybedecek olsaydın ve Adam cinsel tacize uğramış olsaydı..."

"Yine de istemezdim."

"İsterdin, Ol." Anh'ın kararlı gözleri onunkilere dikildiğinde Olive yaşananların büyüklüğünü anladı. Tom yadsınamayacak bir şey yapmıştı.

"Peki, tamam, durum tersine dönseydi bilmek isterdim. Ama bu farklı."

"Neden farklı?"

Çünkü Adam'a âşığım. Ve o bana âşık değil. Olive ağrıyan şakaklarını ovdu. "Sevdiği bir şeyi elinden almak istemiyorum. O, Tom'a saygı ve hayranlık duyuyor. Hem Tom geçmişte onu çok korumuş. Belki de bilmemesi en iyisidir."

"Keşke Adam'ın neyi tercih edeceğini bilmenin bir yolu olsaydı," dedi Malcolm.

Olive burnunu çekti. "Keşke."

"Keşke Adam'ı *çok* iyi tanıyan birine sorabilseydin," dedi Malcolm, daha yüksek sesle.

"Aynen," dedi Anh. "Bu harika olurdu ama öyle biri yok ki..."

"*Keşke* bu odadaki biri, Adam'ın neredeyse otuz senelik arkadaşıyla çıkmaya başlamış olsaydı," diye bağırdı Malcolm pasif-agresif bir tavırla.

Anh ile Olive gözlerini kocaman açarak bakıştılar.

"Holden!"

"Holden'dan tavsiye alabilirsin!"

Malcolm ofladı. "İkiniz nasıl aynı anda hem bu kadar zeki hem bu kadar yavaş olabiliyorsunuz acaba?"

Olive birden bir şey hatırladı. "Holden, Tom'dan nefret ediyor."

"Hadi canım? Neden?"

"Bilmiyorum. Adam bunun da Holden'ın tuhaf kişilik özelliklerinden biri olduğunu düşünüp pek önem vermiyor."

"Hey, benim adamımın kişiliği mükemmeldir."

"Belki başka bir şey vardır?"

Anh enerjik bir şekilde başını salladı. "Malcolm, Olive şu anda Holden'ı nerede bulabilir?"

"Bilemiyorum. Ama..." Bilmiş bir tebessümle telefonunun ekranına vurdu. "Ne tesadüf ki bende numarası var."

***

HOLDEN –YA DA Malcolm'ın telefona kaydettiği isimle BalonPopo Holden– konuşmasını bitirmek üzereydi. Olive, hiç anlamadığı ve anlamayı da düşünmediği kristalografiyle alakalı konuşmanın son beş dakikasına yetişmiş ve sahnedeki Holden'ın hoş ve karizmatik duruşu karşısında hiç şaşırmamıştı. Soru cevaplama faslı bitince sahneye yaklaştı. Onun basamaklardan çıktığını gördüğünde ev arkadaşının yeni sevgilisinin yüzü samimi bir mutlulukla doldu.

"Olive. Yeni kayın ev arkadaşım!"

"Evet, şey, konuşman harikaydı." Olive ellerini ovuşturmayı kesmeye çalıştı. "Sana bir sorum olacaktı..."

"Dördüncü slayttaki nükleik asitlerle mi ilgili? Biliyorum, konuşurken fazlasıyla saçmaladım. O şekli benden çok daha akıllı olan bir doktora öğrencim hazırlamıştı da."

"Hayır. Sorum Adam'la ilgili."

Holden'ın yüzü aydınlandı.

"Daha doğrusu Tom Benton'la."

Holden'ın yüzü aynı hızla karardı. "Tom hakkında ne bilmek istiyorsun?"

Evet, Tom hakkında bilmek istediği tam olarak neydi? Olive konuya ne şekilde yaklaşması gerektiğinden emin değildi. Ne soracağını bile bilmiyordu. Holden'a tüm hikâyeyi anlatabilir ve yardım etmesi için yalvarabilirdi ama nedense bu iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Biraz düşündükten sonra, "Adam'ın Boston'a taşınmayı düşündüğünden haberin var mı?" diye başlamakta karar kıldı.

"Evet." Holden gözlerini devirip uzun pencereleri işaret etti. Gökyüzündeki devasa gri bulutlar sağanak yağmur habercisiydi. Eylül ayında olmalarına rağmen buz gibi esen rüzgâr, yalnız bir hikori ağacını sarsacak şiddetteydi. "Kim Kaliforniya'dan buraya taşınmak *istemez* ki?"

Olive mevsimleri yaşama fikrine hayır demezdi ama bunu kendine sakladı. "Sence... sence burada mutlu olabilir mi?"

Holden bir dakika boyunca onu dikkatlice inceledi. "Biliyor musun, Adam'ın kız arkadaşları arasında favorim sendin –gerçi çok fazla kız arkadaşı olmadı ve sen, on yıldır bilgisayımsal biyolojiyle aşık atabilen tek kadın oldun– ama bu soruyla yaşam boyu birincilik plaketini kazandın." Bir süre düşündü. "Bence Adam burada mutlu olabilir, kendince tabii. Her zamanki düşünceli, hevessiz hali devam eder ama mutlu da olur. Tabii sen burada olursan."

Olive alaycı bir şekilde gülmemek için kendini tuttu.

"Ve Tom düzgün durursa."

"Neden öyle dedin? Ben... meraklı biri gibi görünmek istemem ama onun etrafındayken arkamı kollamamı Stanford'da da söylemiştin. Sen... onu sevmiyor musun?"

Holden içini çekti. "Mesele onu sevmemem değil. Sevmiyorum ama bu ayrı konu. Asıl mesele ona hiç güvenmemem."

"Ama neden? Adam, istismarcı danışmanınız her kızdığında Tom'un onu nasıl koruduğunu anlattı."

"Güvensizliğimin en büyük sebebi de bu, biliyor musun?" Holden devam etme konusunda kararsız kalmış gibi alt dudağını ısırdı. "Tom pek çok kez Adam'ın kıçını kurtarmak için araya girdi mi? Evet. Bu inkâr edilemez bir gerçek. Fakat ilk başta bu sorunlar nasıl çıktı? Danışmanımız sevimsiz bir tipti ama kılı kırk yaran bir diktatör değildi. Biz laboratuvarına katıldığımızda meşhur olmakla o kadar meşguldü ki laboratuvarda her gün her saat ne olduğunu bilmezdi. Bu yüzden Tom gibi post doktora öğrencilerini fiili yönetici olarak görevlendirir, Adam ve ben gibi doktora öğrencilerine rehber olarak atardı. Ama laboratuvarda olmamasına rağmen her nasılsa Adam'ın en küçük hatalarından bile haberi olurdu. Birkaç haftada bir yanımıza gelir, sırf ayıraçların yerini değiştirdi ya da beherglası düşürdü diye Adam'a insanlık için bir utanç kaynağı olduğunu söylerdi. Sonra Tom, yani danışmanımızın en güvenilir post doktora öğrencisi, hemen olaya müdahale eder ve günü kurtarırdı. Kurban da nedense hep programımızın en parlak, en mükemmel öğrencisi Adam olurdu. Durum ürkütücü derecede açıktı aslında. Sonunda Tom'un bilerek ve isteyerek onu sabote etmeye çalıştığından şüphelenmeye başladım. Ancak son birkaç yıldır düşünüyorum da... acaba istediği tamamen başka bir şey miydi?"

"Bundan Adam'a bahsettin mi?"

"Evet. Ama kanıtım yoktu. Ve Adam... Eh, onu tanırsın. İnatla, sarsılmaz bir sadakat sergiler. Ayrıca Tom'a minnettardı da." Omuz silkti. "Bir gün baktım arkadaş olmuşlar. O zamandan beri de yakınlar."

"Bu seni rahatsız etti mi?"

"Tam olarak etti diyemem. Konuşmalarımdan, onların arkadaşlığını kıskandığımın çıkarılacağının farkındayım ama gerçek şu ki Adam her zaman tek amaca odaklı bir adam olmuştur. İşine yoğunlaştığı için de fazla arkadaş edinemedi. Yeni bir arkadaşı olduğu için sevinebilirdim aslında. Ama Tom..."

Olive başını salladı. Evet. *Tom*. "Bunu neden yapıyor sence? Adam'a karşı neden tuhaf bir... kan davası güdüyormuş gibi davranıyor?"

"Adam da bu yüzden benim endişelerimi görmezden geldi işte," dedi Holden iç geçirerek. "Ortada aşikâr bir sebep yok. Doğruyu söylemem gerekirse Tom'un Adam'dan nefret ettiğini düşünmüyorum. Bence bu kadar basit olamaz. Fakat Tom'un çok zeki ve çok, çok kurnaz olduğundan eminim. İşin içinde kıskançlık ve Adam'dan faydalanma isteği var. Belki de onu kontrol etmeyi, üzerinde güç sahibi olmayı arzuluyor. Adam başarılarını önemsizmiş gibi gösterme eğiliminde olsa da bizim jenerasyonumuzdaki en iyi biliminsanlarından biridir. Onun üzerinde etki sahibi olmak bir ayrıcalık, küçümsenecek bir şey değil..."

"Evet." Olive tekrar başını salladı. Sormak istediği soru aklında şekillenmeye başlamıştı. "Tüm bunları ve Tom'un, Adam için ne kadar önemli olduğunu bilen biri olarak, eğer elinde Tom'un aleyhinde kanıt olsaydı Adam'a gösterir miydin?"

Neyse ki Holden kanıtın ne olduğunu ya da neyi kanıtlayacağını sormadı. Düşünceli bir ifadeyle bir süre Olive'i inceledi. Konuştuğunda kelimelerini özenle seçtiği belliydi.

"Buna senin adına cevap veremem. Vermemeliyim." Derin düşüncelere dalmış gibi parmaklarıyla kürsüde ritim tutmaya başladı. "Ama sana üç şey söylemek istiyorum. Birincisini zaten

iyi biliyorsun: Adam her şeyden önce bir biliminsanıdır. Ben de öyleyim, sen de. Ve iyi bilim çalışmaları ancak sonuçları mevcut delillerin tümüyle desteklediğimizde ortaya çıkar. Sadece kolay olan veya hipotezlerimizi doğrulayan delillerle değil, tüm delillerle. Sence de öyle değil mi?"

Olive onaylayınca genç adam devam etti.

"İkincisi ise politikalar ve akademik camiayla bağlantılı olduğu için bilmiyor olabileceğin bir konu. Çünkü insan böyle şeyleri ancak haftada bir, beş saatlik akademik toplantılarda dirsek çürüttüğü zaman anlayabiliyor. Mesele şu ki, ikisinin güncel işbirliği Tom'a daha fazla avantaj sağlıyor. Adam, kazandıkları hibenin ana araştırmacısı. Tom'un ise... yeri doldurulabilir. Beni yanlış anlama, Tom oldukça iyi bir biliminsanı fakat ününün çoğu, eski danışmanımızın favorisi olmasından geliyor. Laboratuvar tıkır tıkır işleyen bir makine gibi hazır halde önüne sunuldu. Adam ise araştırma temelini kendi çabalarıyla attı. Maalesef ki tüm bunları ve bilimde ne kadar iyi olduğunu sık sık unutuyor. Gerçi en iyisi bu çünkü unutmuş haliyle bile çekilmez biri." Holden ofladı. "Bir de balon gibi egosu olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Olive bir kahkaha attı ama tuhaf şekilde sesi boğuk çıkmıştı. Ellerini yanaklarına götürdüğünde ıslak olduklarına hiç şaşırmadı. Son günlerde sessiz sessiz ağlamayı âdet edinmişti.

"Üçüncüye gelelim," diye devam etti Holden, onun gözyaşı çeşmelerine kayıtsız kalarak. "Bu büyük ihtimalle hiç bilmediğin bir şey." Duraksadı. "Adam geçmişte çok fazla enstitü tarafından işe alındı. Gerçekten *çok fazla*. Tonlarca para, prestijli pozisyonlar ve tesislerle ekipmanlara sınırsız erişim imkânı teklif edildi. Harvard da bu enstitülerden biriydi. Bu yıl onu ekiplerine katmak için ilk kez çabalamıyorlar. Fakat Adam görüşmeyi ilk kez

kabul etti. Ve bunu, sen Tom'un laboratuvarına gitmeye karar verdikten sonra yaptı." Nazik bir gülümsemeyle Olive'e baktı, sonra kafasını çevirip eşyalarını sırt çantasına doldurmaya girişti. "Bundan ne anlam çıkarmak istiyorsan onu çıkarabilirsin, Olive."

Yirminci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Yolumu kesen insanlar, gün gelecek bundan pişman olacaklar.*

Olive yalan söylemek zorundaydı.

Yine.

Bunun yavaş yavaş bir alışkanlığa dönüştüğünü hissettiği için, Harvard Biyoloji bölümü sekreteriyle konuşup ona dolambaçlı palavralar atarken bu sefer son olacağına dair kendi kendine yemin etti. Dr. Carlsen'ın doktora öğrencilerinden biri olduğunu, ona bizzat acil bir mesaj iletmek için bulunduğu yere gitmesi gerektiğini söyledi ama aşırı stresliydi. Yalan söylemek çok zordu ve ne kardiyovasküler sağlığını ne de ruhsal durumunu riske atmaya değerdi.

Ayrıca yalan söyleme konusunda berbattı. Bölüm sekreteri tek kelimesine bile inanmamış gibi görünüyordu ama biyoloji akademisyenlerinin, Adam'ı nereye yemeğe götürdüklerini söy-

lemekten bir zarar gelmeyeceğini düşünmüş olmalıydı ki istediği cevabı verdi. Olive hemen internete bakıp şık restoranın Uber'le sadece on dakika uzaklıkta olduğunu gördü. Ardından yırtık kotuna ve ayağındaki leylak rengi Converselere bakıp bu şekilde onu içeri alıp almayacaklarını ya da yapacağı şeye Adam'ın kızıp kızmayacağını düşündü. Acaba bir hata mı yapıyordu? Kendi hayatını, Adam'ın hayatını, Uber sürücüsünün hayatını mahvediyor olabilir miydi? Tam fikrini değiştirip sempozyumun yapıldığı otele dönmek istediğini söyleyecekti ki araba bir kaldırımın önünde durdu ve sürücü –uygulamada yazdığına göre adı Sarah Helen'dı– ona dönüp gülümsedi. "Geldik."

"Teşekkürler." Olive inmeye yeltendi fakat bacaklarını kıpırdatamıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Sarah Helen.

"Evet. Ben, şey..."

"Arabama mı kusacaksın yoksa?"

Olive kafasını iki yana salladı. Hayır. Evet. "Olabilir."

"Sakın yapma. Yoksa uygulamada değerlendirmeni mahvederim."

Bu sefer başını aşağı yukarı sallayan Olive yine bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama bir türlü başaramıyordu.

Sarah Helen kaşlarını çattı. "Hey, sorun ne?"

"Şey..." Olive'in boğazında bir yumru belirmişti. "İstemediğim bir şey yapmam gerekiyor da."

"İşle mi alakalı aşkla mı?"

"Aslında... ikisiyle de alakalı."

"Tüh be." Kız burnunu kırıştırdı. "Çifte bela desene. Erteleyebilir misin?"

"Hayır, mümkün değil."

"Senin yerine başkasının yapmasını isteyebilir misin?"

"Hayır."

"Adını değiştirip, parmak uçlarını dağlayıp, tanık koruma programına girip ortadan kaybolabilir misin?"

"Sanmıyorum. Hem Amerikan vatandaşı da değilim."

"O zaman muhtemelen olmaz. Peki... *Siktir et* dedikten sonra yapmamanın sonuçlarıyla başa çıkabilir misin?"

Olive gözlerini yumup düşündü. Planladığı şeyi yapmazsa neler olurdu? Öncelikle Tom şerefsizlik yolunda yürümeye devam ederdi. Ve Adam onun kendinden faydalandığını asla öğrenemeden Boston'a taşınırdı. Olive bir daha onunla konuşma şansı bulamazdı ve aralarındaki her şey...

Bir yalanla sona ererdi.

Aylardır yalan üstüne yalan söylüyordu zaten. Gerçeklerden çok korktuğu için doğruları bir kenara kaldırıp yalana yönelmişti. Çünkü sevdiği insanları kendinden uzaklaştırmaktan korkuyordu. Ve tekrar yalnız kalmaktan...

Fakat yalandan bir fayda gelmediğini, hatta her şeyin daha da beter bir hal aldığını açıkça görebiliyordu. Demek ki B planına yönelmenin zamanı gelmişti.

Artık vakit doğruları dillendirme vaktiydi.

"Hayır. Bunu yapmamanın sonuçlarıyla başa çıkmak istemiyorum."

Sarah Helen gülümsedi. "O halde dostum, gidip aklına koyduğunu yap." Bir düğmeye bastığında yolcu kapısı tıkırtıyla açıldı. "Ve bana iyi bir puan vermeyi unutma. Bedava terapi yaptık burada."

Olive bu denemesinde arabadan inmeyi başardı. Sarah Helen'a yüzde yüz elli bahşiş verdi, derin bir nefes aldı ve restorana yöneldi.

***

İÇERİ GİRER GİRMEZ Adam'ı gördü. Fazla geniş olmayan restoranda devasa bir adamı bulmak çok da zahmetli bir iş değildi sonuçta. Ayrıca etrafı fazlasıyla ciddi görünümlü en az on Harvard profesörüyle çevriliydi. Tabii bunlardan biri de Tom'du.

Hayatıma sıçayım, diye düşündü Olive, başı kalabalık olan karşılama görevlisinin yanından geçip içeri doğru ilerlerken. Parlak kırmızı kabanının Adam'ın dikkatini çekeceğini düşünüyordu. Göz göze geldiklerinde ona telefonunu kontrol etmesini işaret edecek ve yemek bittikten sonra konuşmak için beş dakikasını ayırsın diye yalvaracaktı. Harvard görüşmeleri yarın sonlanacağı için ona gerçeklerden hemen bahsetmeli, kararını bunun ışığında vermesini sağlamalıydı. Planının işe yarayacağından emin sayılırdı.

Fakat Adam'ın, genç ve güzel bir akademisyenle konuşmasının ortasında onu fark edeceğini *hiç* düşünmemişti. Konuşmayı anında keseceğini, masadakilerin meraklı bakışlarına aldırmadan gözlerini kocaman açıp "izninizle" diye mırıldanarak kalkacağını ve yüzünde kaygılı bir ifadeyle, uzun adımlar atarak yanına geleceğini de *hiç* hesaba katmamıştı.

"Olive, sen iyi misin?" diye sorduğunda sesi...

Ah. Bu ses... Bu gözler... Sağlam ve iyi olduğundan emin olmak ister gibi ona yaklaşan ama dokunmaktan korkarcasına geri çekilen eller...

Olive kalbinin sancıdığını hissetti.

"İyiyim," dedi gülümsemeye çalışarak. "Ben... görüşmeni böldüğüm için üzgünüm. Bunun senin için önemli olduğunu ve Boston'a taşınmak istediğini biliyorum. Bu... bu yaptığımın uygunsuz kaçtığını da biliyorum. Ama şimdi yapmazsam bir daha cesaretimi toplayabilir miyim emin değilim..." Fazla uzattığını

fark edince durup derin bir nefes aldı. "Sana bir şey söylemem gerek. Bir olay oldu ve..."

"Selam Olive."

Tom. Hiç eksik kalma. Olive, "Selam Tom," derken gözlerini Adam'dan hiç ayırmamıştı. Diğer adamı bakmaya değer görmüyordu artık. "Bize bir dakika izin verir misin?"

Tom'un yüzündeki yağlı, sahte gülümsemeyi gözucuyla görebiliyordu.

"Olive, genç olduğunu ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini anlıyorum fakat Adam şu anda çok önemli bir pozisyon için görüşme yapıyor ve..."

"Git," diye emretti Adam, kısık ve soğuk bir sesle.

Olive gözlerini yumarak geriye doğru bir adım attı. Peki. Hiç sorun değildi. Adam istemiyorsa onunla konuşmak zorunda değildi. "Tamam. Üzgünüm."

"Sen değil. Tom, bizi yalnız bırak."

Ah. Ah, pekâlâ.

"Dostum," dedi Tom gülen bir sesle. "Bir görüşmenin ortasında masadan kalkıp gidemezsin."

"Git," diye tekrar etti Adam.

Tom'dan pişkin bir kahkaha yükseldi. "Hayır. Sen de benimle gelmediğin sürece gitmiyorum. Bir ortağız. Sırf düzüştüğün bir öğrenci istedi diye benim departmanımın üyeleri karşısında pislik gibi davranırsan bu bana da olumsuz yansır. Masaya geri dönmeli ve..."

"Senin gibi güzel bir kız işini iyi biliyordur, eminim. O elbiseyi sırf benim için seçmediğin yalanını kıvırma şimdi. Bacakların çok güzelmiş bu arada. Adam'ın neden seninle vaktini harcadığını anlayabiliyorum."

Ne Adam ne de Tom, Olive'in telefonunu çıkarıp ses kaydını açtığını görmemişti. İkisi de bir an için şaşkınlıkla kalakaldılar. Sesi duymuş ama nereden geldiğinden emin olamamışlardı. Sonra kayıt yeniden başladı.

"Seni laboratuvarıma kabul etmemin sebebinin bilimde iyi olman değil herhalde. Bu yolda ilerlemenin en kolay yolunun taşaklı biliminsanlarıyla yatıp kalkmak olduğunu daha akademik kariyerinin en başlarında çözmüş olan bir kızı başarısı için mi yanıma alacaktım? Adam'ı yatağa attın, değil mi? Benimle de aynı nedenden ötürü yatacağını ikimiz de iyi biliyoruz."

"Bu ne şimdi..." Tom öne çıkıp telefonu Olive'den kapmak için uzandı ama başaramadı; çünkü Adam avcunu göğsüne bastırarak onu itmiş ve sendelemesine neden olmuştu.

Fakat hâlâ Tom'a bakmıyordu. Olive'e de bakmıyordu. Yüzünde karanlık, tehlikeli bir ifade vardı ve gözlerini korkutucu bir sükûnetle telefona dikmişti. Olive onun bu halinden korkması gerektiğini düşündü. Belki biraz korkuyor olabilirdi.

"... Acınası bildiri özetinin, bilimsel bir önem taşıdığı için mi sunum olarak seçildiğini düşünüyorsun? Birileri kendini oldukça yükseklerde görüyor, bakar mısınız? Faydasız araştırması başka çalışmaların türevinden başka bir şey değil ve kendi de geri zekâlı gibi kekelemeden iki kelimeyi bir araya getiremiyor ama olsun."

"Oydu," diye mırıldandı Adam. Sesi neredeyse fısıltı halindeydi ve yanıltıcı bir sakinlik taşıyordu. Gözlerini okumaksa imkânsızdı. "Seni ağlatan kişi Tom'du."

Olive yalnızca başını sallayabildi. Arka planda, onun ne kadar vasat olduğundan, Adam'ın ona inanmayacağından bahseden ve hakaretler eden Tom'un sesi yankılanmaya devam ediyordu.

"Bu çok saçma." Tom tekrar onlara yaklaşıp telefonu almaya çalıştı. "Bu kaltağın sorunu ne bilmiyorum ama kesinlikle..."

Adam öyle hızlı patladı ki ne ara harekete geçtiği anlaşılmadı bile. Bir an Olive'in önünde dikilirken bir an sonra Tom'u duvara mıhlamıştı.

"Seni gebertirim," diye hırladı dişlerini sıkarak. "Âşık olduğum kadın hakkında tek bir kelime daha edersen, ona bakarsan hatta onu *düşünürsen* bile seni gebertirim *orospu çocuğu*."

"Adam..." Tom boğuluyordu.

"Aslında, her halükârda seni geberteceğim..."

İnsanlar onlara doğru koşuyordu. Kapı görevlisi, bir garson ve birkaç akademisyen çoktan etraflarını çevirmiş, şaşkınlıkla bağırıyor ve Adam'ı Tom'un üstünden almaya çalışıyorlardı. Genç adamın Cherie'nin kamyonetini itişi gözünün önünde beliren Olive neredeyse isterik bir kahkaha atacaktı. Neredeyse.

"Adam," diye seslendi sonra. Restorandaki kaosun ortasında sesi çok cılız çıksa da genç adam onu duyup döndü. Gözleri dünyaları taşıyordu adeta. "Adam, yapma. O buna değmez."

Adam anında Tom'u bırakıp geri adım attı. Yaşlıca bir beyefendi –muhtemelen Harvard'ın dekanıydı– hemen ona çıkışıp bu yaptığının nasıl kabul edilemez bir şey olduğunu söylemeye başladı ama Adam'ın gözü Olive'den başkasını görmüyor gibiydi. Doğruca onun yanına geldi ve...

Kollarını gövdesine sarıp parmaklarını saçlarına geçirerek genç kadını sıkı sıkı tuttu. Alnını alnına yasladı. Sıcacıktı, kendine has kokusuyla *güvende* ve *evde* hissetmesini sağlıyordu. Başparmaklarını yanaklarına sürterek gözyaşlarını sildi. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bilmiyordum, özür dilerim. Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

"Senin hatan değildi," diye mırıldandı Olive ama Adam onu duymuyordu.

"Özür dilerim. Özür..."

Arkalarından bir erkek sesi, "Dr. Carlsen," diye gümbürdedi. Adam'ın bedeni gerildi. "Bir açıklama talep ediyorum."

Onu duymazdan gelen Adam, Olive'e sarılmaya devam etti.

"*Dr. Carlsen*," dedi adam tekrar. "Bu *kabul edilemez* bir şey."

Olive, "Adam," diye fısıldadı. "Ona cevap vermek zorundasın."

Genç adam derin bir iç geçirdi, sonra alnına uzun bir öpücük kondurup gönülsüzce geri çekildi. Olive onun yüzüne tekrar bakabildiğinde yavaş yavaş her zamanki haline döndüğünü gördü.

Sakin. Tüm dünyaya öfkeli. Kontrollü.

"O kaydı hemen bana gönder," diye mırıldandı ve Olive'in onayladığını gördükten sonra yanlarındaki adama döndü. "Konuşmamız gerek. Özel olarak. Ofisinize gidelim mi?" Yaşlı adam şoka girmiş ve rencide olmuş gibi baksa da gergince onayladı. Arka taraftaki Tom yaygara koparırken Adam çenesini sıktı. "Onu benden uzak tutun," dedikten sonra tekrar Olive'e dönüp kulağına eğildi. Avcu dirseğini ısıtıyordu.

"Bu meseleyle ben ilgileneceğim," derken gözlerinde kararlılık ateşi yanıyordu. Olive daha önce hiç bu kadar güvende olduğunu ve sevildiğini hissetmemişti. "Sonra gelip seni bulacağım ve *seninle* de ilgileneceğim."

Yirmi Birinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *Son kullanma tarihi geçmiş kontakt lens kullanmak bakteriyel ve/veya fungal enfeksiyona sebep olacak ve bu enfeksiyonlar gelecek yıllarda da pek çok kez nüksedecektir.*

"Holden'dan sana bir mesaj var."

Olive bakışlarını pencereden ayırdı ve aktarma için Charlotte'ta uçaktan indikleri anda telefonunu açan Malcolm'a baktı. "Holden'dan mı?"

"Evet. Teknik olarak Carlsen'dan."

Olive'in kalbi tekledi.

"Telefonunun şarj aletini kaybettiği için sana mesaj atamamış ama Holden'la ikisi San Francisco'ya doğru yola çıkmak üzerelermiş."

"Ah." Adam'ın sessizliğinin sebebi ortaya çıktığı için Olive rahat bir nefes aldı. Dün geceden beri konuşmuyorlardı ve onun tutuklandığından korkmaya, kefaletini ödemek için tasarruf hesabını boşaltması gerekeceğini düşünmeye başlamıştı. On iki dolar, altmış sentlik hesabını. "Nerede aktarma yapacaklarmış?"

"Aktarma yapmayacaklar." Malcolm gözlerini devirdi. "Uçuşları direktmiş. Boston'dan daha şimdi ayrılıyorlar ama bizden on dakika sonra San Francisco Havalimanı'nda olacaklar. Zenginlik böyle bir şey işte."

"Holden bir şey anlattı mı?"

Malcolm kafasını iki yana salladı. "Konuştuğumuzda uçakları kalkmak üzereydi. Ama onları havalimanında bekleyebiliriz. Eminim Adam haberleri hemen vermek isteyecektir."

"Tek isteğin Holden'la öpüşmek, değil mi?"

Ev arkadaşı gülümseyip başını onun omzuna yasladı. "Biricik kalamatam beni çok iyi tanıyor."

Sempozyum için yola çıkmasının üzerinden bir haftadan az zaman geçtiğine ve hayatını etkileyen pek çok olayın sadece birkaç günde yaşandığına inanamıyordu. Beyni uzun bir maratonun ardından olduğu gibi sersemlemiş haldeydi. Kendini çok yorgun hissediyordu ve uyumak istiyordu. Çok açtı ve yemek yemek istiyordu. Çok öfkeliydi ve Tom'un hak ettiğini bulmasını istiyordu. Aşırı gergin ve kaygılıydı, biri tarafından kucaklanmaya ihtiyacı vardı. Tercihen Adam tarafından.

San Francisco'ya indiklerinde Malcolm diyet kola almaya giderken Olive artık gerek duymadığı kırmızı kabanını katlayıp valizine koydu ve üstüne oturup telefonuna gelen mesajları kontrol etti. Hâlâ Boston'da olan Anh'dan birkaç mesaj vardı. Bir de ev sahipleri asansörün bozuk olduğuna dair bir mesaj göndermişti. Gözlerini devirip akademik e-posta hesabına girdiğindeyse başlarında önemli olduklarına dair ünlem bulunan birkaç okunmamış e-posta buldu.

Kırmızı ünleme tıklayıp birini açtı.

Bugün, 17.15
GÖNDERİCİ: Anna-Wiley@berkeley.edu
ALICI: Aysegul-Aslan@stanford.edu
CC: Olive-Smith@stanford.edu
KONU: Re: Pankreas Kanseri Projesi

Ayşegül,
Öncelikle bana ulaştığın için teşekkürler. BKT sempozyumunda aynı panelde olmamız sebebiyle Olive Smith'in sunumunu dinleme ayrıcalığına sahip oldum ve pankreas kanserini erken teşhis araçları konusundaki çalışmasından fazlasıyla etkilendim. Önümüzdeki yıl onu laboratuvarımda ağırlamayı çok isterim! Belki de üçümüz yakında bir telefon görüşmesi ayarlayabiliriz, ne dersin?

Sevgiler,
Anna

Olive keskin bir nefes aldı ve eliyle ağzını kapatırken hemen diğer e-postalardan birini daha açtı.

Bugün, 15.19
GÖNDERİCİ: Robert-Gordon@umn.edu
ALICI: Aysegul-Aslan@stanford.edu, Olive-Smith@stanford.edu
KONU: Pankreas Kanseri Projesi

Dr. Aslan, Bayan Smith,
Pankreas kanseri üzerindeki araştırmanızı oldukça hayranlık uyandırıcı buldum ve işbirliği fırsatına asla hayır demem. Müsait olduğunuzda Zoom toplantısı ayarlamak isterim.

-R

Bunlardan başka iki e-posta daha vardı. Dr. Aslan'ın tanıtım mesajı sayesinde *tam dört* kanser araştırmacısı, onu laboratuvarlarına seve seve kabul edeceklerini söyleyen e-postalar atmışlardı. Olive'in hissettiği mutluluk o kadar yoğundu ki başını döndürüyordu.

"Ol, bak kiminle karşılaştım."

Olive ayağa fırladı. Malcolm, Holden'la el eleydi ve onların bir adım gerisinde...

Adam duruyordu. Bitkin ama yakışıklı görünüyordu ve son yirmi dört saatte Olive'in hayallerinde ne kadar iriyse gerçek hayatta da o kadar iriydi. Ve gözlerini ona dikmişti. Olive onun dün akşam restoranda dediklerini anımsayınca yanaklarının kızardığını, göğsünün sıkıştığını ve kalbinin dışarı çıkmak istercesine atmaya başladığını hissetti.

"Bir teklifim var," dedi Holden selam bile vermeden. "Dördümüz. Çifte randevu. Bu akşam."

Adam onu duymazdan gelip Olive'e yaklaştı. "Nasılsın?" diye sordu kısık sesle.

"İyiyim." Kâbus gibi birkaç günün ardından sonunda ağzından doğru bir kelime çıkmıştı. Adam yanındaydı ve e-posta kutusu tekliflerle doluydu. "Sen?"

"İyiyim," diye cevap verdi genç adam yarım bir gülümsemeyle. Onun da doğruyu söylediğini hissedince Olive'in kalbi daha da hızlandı.

"Çin yemeğine ne dersiniz?" diye araya girdi Holden. "Buradaki herkes Çin yemeği seviyor mu?"

Çifte randevu konusunda pek hevesli görünmese de, "Bana uyar," diye mırıldandı Malcolm. Muhtemelen tüm yemek boyunca Adam'ın karşısında oturmak ve komite toplantılarının travmasını yeniden yaşamak istemiyordu.

"Olive?"

"Şey... ben de severim."

"Mükemmel. Adam da sevdiğine göre..."

"Ben dışarıda yemek yemeyeceğim," dedi Adam.

Holden kaşlarını çattı. "Neden?"

"Yapacak daha iyi işlerim var."

"Ne gibi? Olive de istediğini söyledi."

"Olive'i rahat bırak. Çok yorgun olmalı. Ayrıca meşgulüz."

"Google Takvimine erişimim var, dangalak. Meşgul olmadığını biliyorum. Benimle takılmak istemiyorsan dürüstçe söyle."

"Seninle takılmak istemiyorum."

"Seni küçük bok. Hem de birlikte geçirdiğimiz şu güzel haftadan sonra, ha? Hem de *doğum günümde*."

Adam hafifçe geri çekildi. "Ne? Bugün doğum günün değil."

"Doğum günüm."

"Senin doğum günün 10 Nisan."

"Öyle mi?"

Adam gözlerini yumup alnını kaşıdı. "Holden, son yirmi beş senedir her gün konuşuyoruz. Ayrıca en az on tane Power Rangers temalı partiye katıldım. Sonuncusu da on yedinci doğum günün içindi."

Malcolm kahkahasını bir öksürükle kapatmaya çalıştı.

"Doğum gününün ne zaman olduğunu biliyorum," dedi Adam.

"Her zaman yanlış hatırlıyordun, ben de kibarca düzeltiyordum." Holden onun omzunu kavradı. "Ee, dünyayı doğumumla kutsadığım günü kutlamak için Çin yemeği yemeye gidiyor muyuz?"

"Neden Tayland yemeği yemiyoruz?" dedi Malcolm, Adam'ı tamamen görmezden gelip Holden'a bakarak.

Holden sızlanır gibi bir ses çıkardı ve Stanford'da lezzetli *larb* yapan yer bulmanın ne kadar zor olduğundan bahsetmeye başladı. Normalde bu Olive'in ilgisini çekecek bir konuydu ancak...

Adam, Holden ile Malcolm'ın kafalarının birkaç santim üstünden yine gözlerini ona dikmişti. Yarı özür diler, yarı sinir olduğunu belli eder gibi bakıyordu. Üstelik bunu daha önce paylaştıkları bir şeymiş gibi samimi ve tanıdık gelen bir şekilde yapmıştı. Olive içindeki bir şeylerin eridiğini hissederken gülümsemesini bastırdı.

Nedense akşam yemeği fikri birden güzel gelmeye başlamıştı.

Eğlenceli olacak, diye ses çıkarmadan ağzını oynattı. Holden ile Malcolm, yeni açılan hamburgerciyi deneyip denememe konusunu tartışıyorlardı.

İşkence gibi olacak, dedi Adam da onun gibi ağzını oynatarak. Bu hali onu öyle iyi yansıtıyordu ki Olive kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı.

Holden ile Malcolm tartışmayı kesip ona döndüler. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," dedi Olive. Adam'ın dudaklarının köşesi de kıvrılmıştı.

"Neden gülüyorsun, Ol?"

Olive cevap vermek için ağzını açtı ama Adam ondan önce davrandı.

"İyi. Akşam yemeğine biz de geleceğiz," dedi, *biz* kelimesini söyleyişi, başından beri aralarındaki şey sahte değilmiş gibiydi. Olive'in nefesini kesmişti. "Ama önümüzdeki sene doğum günleriyle alakalı her şeyden muaf olacağım, ona göre. Hatta önümüzdeki iki sene. Ayrıca yeni hamburgerci fikrini veto ediyorum."

Holden havaya bir yumruk attı, sonra kaşlarını çattı. "Niye hamburger istemiyorsun?"

"Çünkü," dedi Adam, Olive'in gözlerine bakarak. "Hamburgerin tadı ayak gibi."

***

"İLK OLARAK KONUŞMAMIZ gereken konu belli bence," dedi Holden, masaya getirilen ikramları atıştırırken. Olive oturduğu yerde gerildi. Tom meselesini önce Adam'la baş başa görüşmek isterdi, Holden ve Malcolm'ın önünde konuşmak istediğinden emin değildi.

Fakat boşuna endişelendiğini anladı.

"Malcolm ile Adam birbirlerinden neden nefret ediyorlar?"

Olive'in yanındaki Adam kaşlarını çatarken karşısındaki Malcolm yüzünü avuçlarıyla kapatıp inledi.

"Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre," diye devam etti Holden onları umursamadan. "Adam bir komite toplantısı esnasında Malcolm'ın deneylerinin *baştan savma olduğunu* ve *araştırma ödeneğini boşa harcadığını* söylemiş, Malcolm da buna çok gücenmiş. Şimdi, Adam... Bu konuyu konuştuğumuzda Malcolm'a senin o zaman muhtemelen kötü bir gün geçirdiğini, roka salatanı yeterince organik bulmadığını ya da doktora öğrencilerinden birinin e-postasında ikiye bölünmüş mastar kullanmış olabileceğini söyledim. Sen bu konuda bir şey söylemek ister misin?"

"Aslında..." Adam kaşlarını daha da çattı. Malcolm da yüzünü avuçlarına iyice gömdü. Holden imalı bir ifadeyle cevap beklerken Olive de bu afeti kaydetmek için telefonunu çıkarsa mı diye düşünüyordu. "O komite toplantısını hiç hatırlamıyorum ama o kelimeler tam da benim söyleyeceğim tipte şeylere benziyor."

"Harika. Şimdi Malcolm'a kişisel bir şey olmadığını söyle de kızarmış pirinçlerimizi sipariş edelim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Malcolm. "Holden, lütfen."

"Ben kızarmış pirinç yemeyeceğim," dedi Adam.

"Normal insanlar kızarmış pirinç yerken sen çiğ bambu yiyebilirsin istersen. Ama şu anda erkek arkadaşım, kankasının

erkek arkadaşının –yani benim kankamın– ona bir garezi olduğunu düşünüyor ve bu, çifte randevu hayallerimi suya düşürüyor. Lütfen bir şey yap."

"Kanka derken?" dedi Adam yavaşça göz kırpıştırarak.

"Adam." Holden kıvranan Malcolm'ı başparmağıyla işaret etti. "Hadi."

Adam derin bir iç geçirse de Malcolm'a döndü. "Sana ne dediysem ya da ne yaptıysam şahsi bir şey değildi. Bazı kişilerin dediğine göre gereksiz yere muhaliflik yapabiliyormuşum ve ulaşılması güç biriymişim."

Olive ev arkadaşının tepkisini göremedi. Çünkü Adam'ın dudaklarının hafifçe kıvrılmasını izlemekle meşguldü. Her göz göze geldiklerinde bu şekilde gülümsemesine artık alışmıştı. Bakıştıkları o birkaç saniyede dünyada yalnızca ikisi varmış gibiydi. Paylaştıkları bir geçmiş, aptalca espriler varmış gibi...

"Harika." Holden gürültüyle ellerini çırptı. "Başlangıç olarak Çin böreği istiyoruz, değil mi?"

Birlikte yemeğe çıkmak gerçekten iyi olmuştu. Böyle bir akşamda, böyle bir masada arkadaşlarla olmak cidden çok güzeldi. Adam'la yan yana oturmak, restorana girmeden önce yağmurda ıslanmış olan gri Henley tişörtündeki damlaları izlemek, ıslak toprak kokusunu içine çekmek çok hoşuna gitmişti. Daha sonra Tom'la ve başka şeylerle alakalı ciddi bir konuşma yapmaları gerekeceğini biliyordu ama şimdilik, Adam'la birlikteyken, dolabının derinliklerinde bulduğu eski bir elbisenin rahatlığına tekrar kavuşmuş gibi hissetmenin tadını çıkaracaktı.

Adam'a bakarak, "Evet, ben Çin böreği yiyeceğim," dedi. Genç adamın tekrar uzamaya başlamış saçlarının asi bir tutamını düzeltirken bunu yapmak çok doğal gelmişti. "Sen şimdi bu dünyadaki güzel olan her şey gibi Çin böreğinden de nefret ediyorsundur..."

Adam ona bakıp sessizce *ukala* derken garson sularını ve menüleri getirdi. Nedense üç menü bırakmıştı. Bu yüzden arkadaşları birer tanesini alırken Olive ile Adam gülerek birbirlerine bakıp üçüncüyü aldılar. Adam'ın menüyü sebze kısmı kendine, kızartmalar kısmı ona gelecek şekilde tutması Olive'i güldürdü.

"Şu tiksindirici şeye bak," diye mırıldandı Adam, işaretparmağını içecekler kısmındaki bir şeye vurarak. Dudakları kulağına çok yakın olduğu için nefesi keyif verici bir klima esintisi gibi tenine çarpıyordu.

Olive sırıttı. "Hiç de tiksindirici değil."

"Dehşet verici."

"Ağız sulandırıcı demek istedin sanırım."

"Asla."

"Burası en sevdiğim restoran oldu şu anda."

"Daha içeceği denemedin bile."

"Nefis olduğundan eminim."

"Ben de iğrenç olduğundan eminim."

Bir boğaz temizleme sesi duyulunca yalnız olmadıklarını hatırladılar. Karşılarındaki iki genç adam onları izliyordu. Malcolm'ın yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Holden ise bilmiş bilmiş gülümsüyordu. "Ne konuşuyorsunuz siz öyle?"

"Ah." Olive'in yanakları kızardı. "Hiçbir şey. Menüde balkabaklı baloncuklu çay varmış."

Malcolm yalandan öğürdü. "Iyy, Ol. *İğrenç*."

"Kapa çeneni."

"Aa, çok lezizdir kesin." Holden gülümseyip Malcolm'a yaslandı. "Bir tane alıp paylaşalım mı?"

"Pardon?"

Olive, ev arkadaşının dehşetle dolan suratı karşısında kahkaha atmamak için zor durdu. Holden'a bakarak, "Malcolm'a balkabağı aroması deme de ne dersen de," dedi abartılı bir fısıltıyla.

"Kahretsin." Holden sahte bir üzüntüyle elini göğsüne bastırdı.

"Bu çok ciddi bir mesele." Malcolm elindeki menüyü masaya atıverdi. "Balkabağı aroması şeytan icadıdır. Kıyamet alametidir. Tadı da kış deliği gibidir ki bunu iyi anlamda söylemiyorum." Olive'in yanındaki Adam duyduklarından çok etkilenmiş görünüyordu. "Bir balkabaklı *latte*, elli tane çikolatalı drajeyle aynı miktarda şeker içeriyor. Ve içinde kesinlikle *balkabağı yok*. İsterseniz araştırın."

Adam artık Malcolm'a neredeyse hayranlıkla bakıyordu. Holden, Olive'e sırıtarak, "Erkek arkadaşlarımızın fazlasıyla ortak noktası varmış," dedi.

"Öyle. Hiç de zararı olmayan yiyecek ve içeceklerden nefret etmeyi kişisel özellik zannediyorlar."

"Balkabağı aroması zararsız değildir. Yiyecek ve içeceklere karıştırılan radyoaktif bir şeker bombasıdır ve Karayip keşiş fokunun soyunun tükenmesinin tek sorumlusudur. Ve sen..." Malcolm parmağını Holden'a doğrulttu. "... ince bir buz tabakası üzerindesin."

"Ne? Neden?"

"Balkabağı aroması hakkındaki görüşüme saygı duymayan biriyle çıkamam."

"Adil olmak gerekirse pek de saygı duyulacak bir görüş de..." Holden, Malcolm'ın sert bakışlarını fark edip ellerini savunmacı bir şekilde kaldırdı. "Hiç bilmiyordum, bebeğim."

"Bilmeliydin."

Adam dilini şaklattı. Konuyu çok eğlenceli bulmuş gibiydi. "Kesinlikle daha akıllıca davranmalısın, Holden." Arkasına yaslanırken omzu Olive'inkine sürtündü.

Holden ona ortaparmağını gösterdi.

"Adam, Olive'in hamburger konusundaki görüşünü biliyor ve ona saygı duyuyor. Halbuki onlar gerçek..." Malcolm her ne diyecekse aklını başına toplayıp sustu. "Eh, Adam hamburger konusunu nasıl biliyorsa sen de balkabağı konusunu bilmeliydin."

"Adam daha on iki saniye önce pisliğin teki değil miydi ya?"

Adam, "Her şey bir anda tersine dönebilir," diye mırıldanırken Olive'in onu çimdiklemek için uzandığını fark ederek bileğini tuttu.

Çok kötüsün, dedi Olive sessizce. Adam ise şeytani bir ifadeyle gülümsemekle yetinip Malcolm ile Holden'ın gösterisinden keyif almaya devam etti.

"Hadi ama! İlişkilerimiz kıyaslanamaz bile," diyordu Holden. "Olive ile Adam yıllardır birlikteler. Biz tanışalı daha bir hafta bile olmadı."

"Hayır," dedi Malcolm parmağını sallayarak. Bu sırada Adam'ın eli hâlâ Olive'in bileğindeydi. "Onlar çıkmaya başlayalı bir ay oldu."

"Yoo," diye ısrar etti Holden. "Adam asırlardır ondan hoşlanıyor. Muhtemelen gizlice yemek alışkanlıklarını incelemiş ve ne tür yiyecekleri sevdiğini tahmin etmek için on yedi tane veri tabanı oluşturmuştur. Hatta yapay zekâ algoritmaları bile tasarlamıştır."

Olive kahkahalara boğuldu. "Hiç sanmam." Suyundan bir yudum alırken hâlâ gülüyordu. "Biz daha yeni çıkmaya başladık. Güz döneminin başında."

"Evet ama daha önceden tanışıyorsunuz." Holden kaşlarını çatmıştı. "Buraya doktora için ilk görüşmeye geldiğin gün karşılaşmıştınız. Adam o zamandan beri seni dilinden düşürmüyor."

Olive kafasını iki yana sallayıp gülerek Adam'a döndü. Ama o gülmüyordu. Yüzünde başka bir ifade vardı. Endişe miydi bu? Panik mi? Ya da mahcubiyet mi? O anda etrafa bir sessizlik çök-

tü. Camlara vuran yağmur damlalarının sesleri, insanların şamatası, çatal bıçakların tıkırtısı... Her şey sustu. Zemin ayaklarının altından kayıyordu sanki. Klimanın üflediği hava soğuk gelmeye başlamıştı. Adam bir ara bileğini bırakmış olmalıydı.

Lensleri yüzünden gözlerinin alev aldığı, yanaklarının sırılsıklam olduğu o güne gitti. Burnuna dolan öjenol ve temiz erkek teni kokusu; karşısında dikilen bulanık, karanlık, iri figür ve onun güven verici sesi hâlâ tüm netliğiyle aklındaydı. Yirmi üç yaşında, dünyada yapayalnız olmanın, nereye gideceğini ve ne yapacağını bilememenin neden olduğu paniği dünmüş gibi hissedebiliyordu.

Bu, lisansüstü eğitim için yeterince iyi bir sebep mi peki?

Mükemmel bir sebep.

Her şey gün gibi ortadaydı.

O gün tuvalette karşılaştığı kişi gerçekten de Adam'dı. Tahmininde yanılmamıştı.

Fakat *Adam'ın* onu hatırlamadığı konusunda yanılmıştı.

"Evet," derken artık gülümsemiyordu. Adam'ın gözleri hâlâ onunkilerdeydi. "Galiba öyle."

Yirmi İkinci Bölüm

❤ **HİPOTEZ:** *A (yalan söylemek) ve B (doğru söylemek) arasında bir seçim yapmam gerekse kaçınılmaz tercihim... Hayır. Bu sefer değil.*

Olive, Holden'ın hikâyelerinin yıllar süren komedi çalışmalarının fazlasıyla süslenmiş eserleri olduğundan emindi ama yine de gülmeyi kesemiyordu. Doğrusu hayatında hiç bu kadar gülmemişti.

"Ve bir uyandım ki tepemden aşağı şakır şakır su akıyor."

Adam gözlerini devirdi. "Sadece birkaç damlaydı."

"Kendi kendime neden kulübenin içinde yağmur yağıyor diye sorduğumu anımsıyorum. Sonra bir baktım ki sular ranzanın üst tarafından geliyor. Meğer o zamanlar on üç yaşında olan Adam..."

"Altı. Ben altı yaşındaydım, sen de yedi."

"... yatağına işemiş ve tüm o sıvı döşeğin içine işleyip oradan da bana akmaya başlamış."

Olive elleriyle ağzını örtüp gülüşünü saklamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Tıpkı bir dalmaçyalı yavrusunun Adam'ın pan-

tolonunun üstünden poposunu ısırması ve lise yıllığında herkesin "birilerini ağlatma potansiyeli en yüksek kişi" olarak Adam'a oy vermesi hikâyelerinde olduğu gibi.

Ne acayipti ki Olive'den özlemle bahsettiği, adını ağzından düşürmediği günler anlatılırken Adam hiç utanma ya da kızma belirtisi göstermemişti. Gerçi düşününce bu çok şeyi açıklıyordu.

Belki de her şeyi...

"Altı yaşında, ha?" Malcolm gözlerini elleriyle silerken kafasını iki yana sallıyordu.

"Hasta olmuştum."

"Yine de böyle bir kaza için altı yaş biraz büyük değil mi?"

Adam ona birkaç saniye öylece baktıktan sonra kafasını eğdi. "O kadar da büyük değil," diye mırıldandı.

Restorandan ayrılma vakti geldiğinde Olive kasadaki şans kurabiyesi kâsesini görüp memnuniyetle bağırdı ve elini içine daldırıp naylon paketlerden bir avuç aldı. Malcolm ile Holden'a birer tane verdikten sonra bir tane de Adam'a uzatıp muzipçe gülümsedi. "Kesin bunlardan da nefret ediyorsundur."

"Etmiyorum." Adam kurabiyeyi aldı. "Ama tadının strafor gibi olduğunu düşünüyorum."

"Besin değeri de muhtemelen straforla eşdeğerdir," dedi Malcolm, serin akşam havasına çıkarken. İkisinin gerçekten de çok ortak noktası vardı.

Yağmur artık dinmişti ama sokak lambasının altında zemin ışıl ışıldı. Hafif bir esinti yaprakları hışırdatırken üstlerinde kalmış birkaç damlayı da yere düşürüyordu. Olive temiz havayı içine çekti. Kapalı restoranda geçen birkaç saatten sonra bu çok iyi gelmişti. Tişörtünün kollarını bileklerine doğru indirirken eli kazara Adam'ın karın kaslarına çarpınca ona mahcup ama neşeli bir şekilde baktı. Karşılığında genç adam kızarıp gözlerini kaçırdı.

"*Kendine gülmeyi bilenler, gülecek şey bulmakta zorluk çekmezler.*" Holden kurabiyenin bir kısmını ağzına atıp mesajı okurken gözlerini kırpıştırdı. "Hakaret mi bu şimdi?" İçerlemiş halde etrafına bakındı. "Bu şans kurabiyesi beni küçük düşürmeye mi çalışıyor?"

"Öyle görünüyor," dedi Malcolm. "Benimki de, *bir başkasının seni memnun etmesini bekleme, bunu kendin yap*, diyor. Sanırım benim kurabiyem de sana hakaret ediyor, bebeğim."

"Bence bu kurabiyeler sorunlu." Holden parmağını Adam ile Olive'e doğrulttu. "Sizinkilerde ne yazıyor?"

Olive kurabiyenin ucunu ısırıp içindeki kâğıdı çıkarmıştı. Bu çok sıradan bir şey olsa da nedense kalbi güm güm atıyordu. "Benimki normal," dedi.

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır."

"Ne diyor o zaman?"

"*Doğruyu söylemek için asla çok geç değildir.*" Olive omuz silkip ambalajı çöpe attı. Mesajı atmaktan son anda vazgeçip kotunun arka cebine koymuştu.

"Adam, sen de aç."

"Gerek yok."

"Hadi ama!"

"Sırf senin duyguların incindi diye strafor yiyecek değilim."

"Boktan bir arkadaşsın sen."

"Şans kurabiyesi endüstrisine göre sen de boktan bir sevgilisin ona bakılırsa."

"Bana ver," dedi Olive, kurabiyesini ondan alarak. "Ben yiyip mesajına bakarım."

Otopark, Adam ile Malcolm'ın araçları dışında tamamen boştu. Holden havalimanından buraya Adam'la gelmişti ama bu

geceyi evinde Malcolm'la geçirip köpeği Fleming'i yürüyüşe çıkarmayı planladığı için onun aracıyla gidecekti.

"Sen Adam'ın arabasıyla gidersin, değil mi Ol?"

"Gerek yok. Buradan eve yürüyerek on dakikada gidiliyor."

"Ama valizin var."

"Ağır değil. Kendim..." Olive cümlesini yarıda kesip dudağını ısırarak olasılıkları hesapladı. Sonra aklında bir plan varmış gibi gülümsedi. "Aslında Adam benimle eve kadar yürüyebilir. Değil mi?"

Adam bir süre ne düşündüğünü belli etmeden sessizce durdu. Sonra sakin bir ifadeyle, "Tabii," dedi, arabasının anahtarını cebine koydu ve Olive'in seyahat çantasını omzuna astı.

Holden duyma mesafesinden çıkınca da, "Evin nerede?" diye sordu.

Olive sessizce evin yönünü işaret etti. "Onu taşımak istediğinden emin misin? Belli bir yaştan sonra insanın sırtını kolayca incitebileceğini duymuştum."

Adam'ın sert bakışlarını görünce bir kahkaha atıp onun adımlarına yetişti ve birlikte otoparktan çıktılar. Olive'in Converselerinin ıslak zeminle birleşmesinden çıkan ses dışında sokakta hiç gürültü yoktu. Birkaç saniye sonra Malcolm'ın arabasının yaklaşan sesi duyuldu.

"Hey," dedi Holden, yolcu penceresinden sarkarak. "Adam'ın şans kurabiyesi ne diyor?"

"Hmm." Olive kâğıt parçasını abartılı hareketlerle açıp okudu. "Önemli bir şey değil. *Dr. Holden Rodrigues bir ezik*, yazıyor sadece."

Holden ona hareket çekerken Malcolm gaza bastı. Olive arkalarından bakarken kahkahalar atıyordu.

"Cidden ne yazıyor?" diye sordu Adam, sonunda baş başa kaldıklarında.

Olive buruşuk kâğıdı sessizce ona uzattı ve mesajı okuyup cebine atarken çenesindeki bir kasın seğirmesine hiç şaşırmadı. Yazanları kendi de görmüştü.

Aşka düşebilirsin ama merak etme, seni tutan biri olacak.

"Tom hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu bir çamur birikintisine basmamak için yolunu değiştirirken. "Zorunda değiliz ama konuşursak..."

"Konuşabiliriz. Konuşmalıyız." Adam'ın âdemelması hareket etti. "Harvard onu kovacak. Diğer disiplin cezaları için hâlâ karar aşamasındalar. Dün gece geç saatlere kadar toplantılar yapıldı." Ona baktı. "Bu yüzden seni arayamadım. Harvard'ın *Title IX* koordinatörü yakın zamanda seninle iletişime geçecek."

Güzel. "Hibeniz ne olacak?"

Adam dişlerini sıktı. "Emin değilim. Bir şeyler ayarlarım. Ya da ayarlamam, bilmiyorum. Şu anda hibe pek umurumda değil açıkçası."

Bu Olive'i çok şaşırtsa da etraflıca düşününce Tom'un ihanetinin iş yönünden değil de kişisel yönden çok daha can yakıcı olabileceğinin farkına vardı. "Çok üzgünüm, Adam. O senin arkadaşındı..."

"Değildi." Adam sokağın ortasında birden durup ona döndü. Koyu kahverengi gözleri parlıyordu. "Hiç bilmiyordum, Olive. Onu tanıdığımı sanıyordum ama..." Yutkundu. "Konu sen olunca ona hiç güvenmemeliydim. Özür dilerim."

"Konu sen olunca" kısmını, Olive onun için çok özel ve vazgeçilmez biriymiş gibi söylemişti. En kıymetli hazinesiymiş gibi. Tüm bedeni ürperen genç kadın aynı anda hem kahkaha atmak hem de ağlamak istiyordu. Hem çok mutlu olmuştu hem de kafası karışmıştı.

"Ben... bana kızacağından çok korktum. Tom'la ilişkini ve... ve Boston'a gitme ihtimalini mahvettim diye."

Adam kafasını iki yana salladı. "Bunlar umurumda değil. Hem de hiç." Gözlerine bakarken sanki dudaklarından dökülmeyi bekleyen daha fazla sözcük vardı... Ama devam etmedi.

Olive başını sallayıp tekrar yürümeye başladı. "Ben çalışmalarımı devam ettirmek için başka laboratuvarlar buldum sanırım. Hem de daha yakında oldukları için taşınmam gerekmeyecek." Saçını kulağının arkasına sokup gülümsedi. Onunla yan yana olmak çok doğal, çok keyifliydi. İçini kıpır kıpır eden mutluluk inkâr edilemez bir gerçekti. Artık Tom'u konuşmayı hiç istemiyordu. "Akşam yemeği çok güzel geçti. Bu arada... Haklıymışsın."

"Balkabaklı çamur hakkında mı?"

"Hayır. O içecek *muhteşemdi*. Holden hakkında diyorum. Cidden çok fenaymış."

"On yıl falan geçince alışıyor insan."

"Öyle mi diyorsun?"

"Yok, öyle değil. Geri aldım."

"Zavallı Holden." Olive küçük bir kahkaha attı. "Ayrıca söylemeden edemeyeceğim, o günü hatırlayan sadece sen değilsin."

Adam ona döndü. "Hangi günü?"

"Tuvalette karşılaştığımız günü."

Genç adamın adımları mı teklemişti? Aldığı derin nefeste biraz gerginlik mi vardı?

"Gerçekten mi?"

"Evet. O adamın sen olduğunu anlamam biraz zaman aldı gerçi. Neden bana söylemedin?" Adam'ın son birkaç gündür, haftadır ya da yıldır neler düşündüğünü çok merak ediyordu. Bir

kısmını hayalinde canlandırabiliyordu ama kalan kısmı ondan duymayı istiyordu.

Adam, "Kendini tanıtırken daha önce hiç karşılaşmamışız gibiydin," dedi. Olive, genç adamın yanaklarının biraz pembeleştiğini düşündü ama karanlık gökyüzü ve loş sarı ışıkların altında tam emin olamıyordu. "Ben... ben yıllardır seni düşünüyordum aslında," diye devam etti Adam.

O günden beri koridorda birbirlerinin yanından defalarca geçmiş, aynı seminerlere ve sempozyumlara katılmışlardı. Olive bunlara hiç kafa yormamıştı ama Adam'ın aklından neler geçmişti?

Yıllardır "muhteşem bir kız" diye bahsettiği biri vardı ama aynı bölümde olmanın verdiği endişeyle adım atamamıştı, demişti Holden.

Olive onu nasıl da yanlış anlamıştı.

"Yalan söylemek zorunda değildin," dedi ama sesi suçlayıcı değildi.

Adam omzundaki çantayı düzeltti. "Yalan söylemedim ki."

"Söyledin sayılır. Gerçekleri sakladın."

"Doğru. Kızdın mı?"

"Hayır, kızmadım. Küçük bir yalandan zarar gelmez."

"Öyle mi?"

Olive başparmağını çiğnedi. "Ben çok daha büyük yalanlar söyledim. Bağlantıyı kurduktan sonra bile o günkü karşılaşmamızdan bahsetmedim."

"Yine de eğer..."

"Kızgın değilim," dedi Olive nazik ama kararlı bir sesle. Daha anlaşılır olabilmek adına kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Duygularını ona nasıl aktaracağını, nasıl *göstereceğini* düşünüyordu. "Hislerim... çok daha farklı." Gülümsedi. "Mutluyum mesela. Beni hatırladığın için..."

"Sen..." Adam duraksadı. "Hatırlanmayacak gibi biri değildin."

"Hah. Tabii tabii. Ben hiç kimseydim. Doktora için kayıt yaptıracak koca bir grubun önemsiz bir parçasıydım." Olive alaycı bir şekilde gülerken ona yetişebilmek için adımlarını hızlandırdı. "İlk yılımdan öyle nefret etmiştim ki. Stres doluydu."

Adam ona bakarken şaşkındı. "İlk seminer konuşmanı hatırlıyor musun?"

"Evet. Neden?"

"Asansör konuşmasını *turbolift** konuşması olarak adlandırmış, slaytlarına *Uzay Yolu: Yeni Nesil*'den bir fotoğraf eklemiştin."

"Ah, evet." Olive güldü. "Sen de *Trekkie*'sin** demek?"

"Öyle bir evreden geçtim. Neyse, aynı yılın okul pikniğinde çok yağmur yağmıştı. Sen birinin çocuklarıyla saatlerce don-ateş oynamıştın. Çocuklar sana bayılmıştı. Piknik sonunda en küçüğünü senden ayırıp arabaya bindirmek için çok uğraşmışlardı."

"Onlar Dr. Moss'un çocuklarıydı." Olive meraklı gözlerini ona çevirdi. Adam'ın saçları esintiyle dağılmıştı ama o bunu umursamıyor gibiydi. "Senin çocukları sevmediğini sanıyordum."

Genç adam bir kaşını kaldırdı. "Çocuk gibi davranan yirmi beş yaşındaki insanları sevmiyorum. Gerçekten üç yaşında olanlar sinir bozucu değil."

Olive gülümsedi. "Adam, kim olduğumu bilmen benimle sahte sevgili olma kararını etkiledi mi?"

Bir cevap ararken Adam'ın yüzünden bin bir çeşit ifade geçti. "Sana yardım etmek istedim, Olive."

"Biliyorum. Buna inanıyorum." Olive ağzını ovuşturdu. "Ama hepsi bu kadar mı?"

---

* *Uzay Yolu* serisinde, yıldız gemileri ve uzay istasyonlarında kullanılan, sesli komutla çalışabilen ve altı yönde ilerleyebilen asansörler. (ç.n.)

** *Uzay Yolu* hayranlarına verilen ad. (ç.n.)

Adam dudaklarını birbirine bastırdı. Derin bir nefes aldı. Gözlerini yumdu. Bir an için ruhu içinden sökülüp alınıyormuş gibi göründü. En sonunda pes edip, "Hayır," dedi.

"Hayır," diye tekrarladı Olive düşünceli bir şekilde. "Bizim ev burası." Köşedeki uzun tuğla binayı işaret etti.

"Peki." Adam etrafına bakınıp sokağı inceledi. "Çantanı yukarı taşıyayım mı?"

"Şey... Belki birazdan. Önce sana bir şey söylemem lazım."

"Tabii, söyle."

Adam karşısına geçince Olive onun yakışıklı, aşina yüzünü incelemeye koyuldu. Aralarında serin esintiden ve genç adamın koyduğu mesafeden başka hiçbir şey yoktu. İnatçı, değişken adam. Mükemmel, emsalsiz sahte sevgili. Olive'in kalbi ona hissettiği sevgiyle dolup taşıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Mesele şu ki... Tam bir aptal gibi davrandım. Ve çok yanıldım." Bir süre gergince saçıyla oynadı, sonra elini karnına indirdi. Pekâlâ. Ona söyleyecekti. Bunu yapabilirdi. "Bu durumu istatistiksel hipotez testi gibi düşünebilir, I. Tip hata olduğunu söyleyebiliriz. Kulağa korkutucu geliyor, değil mi?"

Adam'ın kaşları çatıldı. *Ne saçmalıyor bu*, der gibi bakıyordu. "I. Tip hata mı?"

"Hatalı pozitif yani. Bir şey olmuyorken olduğunu düşünmek."

"I. Tip hatanın ne anlama geldiğini biliyorum."

"Tabii, biliyorsundur mutlaka. Anlatmak istediğim şu ki... son birkaç haftadır beni korkutan şey, bir durumu yanlış anlamış olma fikriydi. Kendimi gerçek olmayan bir şeye ikna etmekten, o şeyi sırf olmasını istediğim için varmış gibi görmekten korktum. Bir biliminsanının en kötü kâbusudur bu, değil mi?"

"Haklısın." Adam'ın kaşları hâlâ çatıktı. "Bu yüzden analizlerinde yanılgı düzeyi..."

"Fakat II. Tip hata da oldukça kötüdür."

Olive tereddütlü ama ısrarcı gözlerini onunkilere dikti. Söyleyecekleri kalbini korkuyla dolduruyordu ama gerçek hislerini sonunda Adam'ın da bilecek olması heyecan vericiydi. Bu nedenle bir an önce doğruları açıklamalıydı.

"Evet," dedi Adam afallamış şekilde. "Hatalı negatifler de kötüdür."

"Bilim böyledir işte. Hatalı pozitiflerin kötü olduğuna inanırız ama hatalı negatifler de en az onlar kadar kötüdür." Yutkundu. "Mesela gözünün önünde olan şeyleri görememek ya da çok fazla şey görmekten korkarak kendini bile isteye kör etmek."

"Lisansüstü istatistik eğitiminin yetersiz olduğunu düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Olive bir kahkaha attı. Gecenin serinliğine rağmen birden yanakları kızarmıştı. Ve gözleri yanıyordu. "Olabilir. Sanırım asıl yetersiz olan... *bendim*. Ama artık öyle olmak istemiyorum."

"Olive." Adam ona birkaç santim yaklaştı. Kişisel alanına girmemişti ama sıcaklığını hissettiriyordu. "Sen iyi misin?"

"Seninle tanışmadan önce öyle dönemlerden geçtim ki ruhum bazı hasarlar aldı. En büyük korkum yalnız kalmaktı. Bir gün sana hepsinden bahsederim istersen. Ama gerçeği söylemek yerine neden yalanların arkasına saklanmayı tercih ettiğimi önce kendim çözmem gerek. Sanıyorum ki..."

Derin, titrek bir nefes aldı. Yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissedebiliyordu. Adam bunu fark edince sessizce onun adını söyledi.

"Sanırım hayat yolunda bir noktada var olduğumu unuttum. Kendimi unuttum."

Bu sefer öne doğru adım atan Olive oldu. Tişörtünün eteğini tutup onu kendine çekerek dokunmaya başlarken aynı anda hem gülüyor hem ağlıyordu. "Sana söylemek istediğim iki şey var, Adam."

"Senin için ne..."

"Lütfen bekle. Sana söylememe izin ver."

O gözyaşları akıtırken Adam hiçbir şey yapmadan öylece dikilmekte çok zorlanıyormuş gibiydi. Ellerini yumruk yapmıştı ve kendini faydasız hissettiği o kadar belliydi ki Olive ona bir kez daha âşık oldu. Adam ona, her düşüncesinin başı da sonu da oymuş gibi bakıyordu.

"Birincisi şu ki sana yalan söyledim. Bilerek ve isteyerek."

"Olive..."

"Gerçek bir yalandı. Kötü ve aptalcaydı. Sana, başka birine karşı duygularım olduğunu *düşündürdüm* ama aslında böyle bir şey yok. Başkasına âşık değilim."

Adam elini onun yanağına koydu. "Sen ne demeye..."

"Ama bu o kadar da önemli değil."

"Olive." Genç adam onu kendine çekip dudaklarını alnına bastırdı. "Sorun değil. Bu kadar ağlamana sebep olan şey neyse ben düzeltirim. Her şeyi yoluna..."

"Adam," Olive bir gülümsemeyle onu susturdu. "Önemli değil dedim çünkü asıl mühim olan ikinci şey."

Artık birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Olive onun kokusunu alıyor, sıcaklığını hissediyordu. Adam ise hâlâ genç kadının yanaklarını tutuyor, gözyaşlarını parmaklarıyla siliyordu.

"Güzelim," diye mırıldandı. "İkinci şey ne?"

Olive hâlâ ağlıyordu ama hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Bu yüzden, muhtemelen genç adamın duyduğu en berbat telaffuzla da olsa, sonunda ağzındaki baklayı çıkardı.

"*Ik hou van jou*, Adam."

Sonsöz

❤ **BULGULAR:** *Toplanan verilerin itinayla analiz edilmesi, potansiyel yanılgıların ve istatistiksel hataların hesaplanması ve de deneyci yanılgısının hesaba katılması sonucu ulaşılan sonuca göre insan âşık olduğunda... işler pek de sarpa sarmayabilir.*

On ay sonra

"Orada dur. Tam orada duruyordun."

"Öyle mi?"

Adam onunla dalga geçiyordu. Bunu her yaptığında yüzünde beliren ifade son bir yılda Olive'in favorisi haline gelmişti. "Su sebiline biraz daha yaklaş. Mükemmel." Olive geriye doğru bir adım atıp çalışmasına hayranlıkla baktı, sonra ona göz kırpıp telefonunu çıkararak hızlı bir fotoğraf çekti. Bir an bunu şu anki ekran koruyucusunun –birkaç hafta önce Joshua Tree'de çektikleri bu fotoğrafta Adam güneşte gözlerini kırpmıştı, Olive de

onun yanağına bir öpücük konduruyordu– yerine koymayı düşündü ama sonra vazgeçti.

Yaz aylarını yürüyüşlerle, leziz dondurmalarla, Adam'ın balkonundaki gece öpüşmeleriyle, kahkahalarla, hayat hikâyeleriyle geçiriyorlardı. Birlikte olduklarında yıldızlar, Olive'in bir zamanlar odasının tavanına astığı yıldızlardan çok daha parlak geliyordu. Bir haftadan kısa süre sonra, Berkeley'deki bir kanser araştırma laboratuvarında işe başlayacaktı ve bundan sonra hayatı hem daha yoğun hem de daha stresli geçecekti. İşe gidip gelmek için biraz mesafe kat etmesi de gerekecekti ama tüm bunlara rağmen sabırsızlanıyordu.

"Hiçbir şey yapmadan dur," dedi. "Muhalif ve ulaşılması güç görün. Ve *balkabağı aroması* de."

Adam gözlerini devirdi. "Ya birileri gelirse?"

Olive etrafına bakındı. Biyoloji binasının koridorları bomboş ve sessizdi. Akşamın loşluğunda Adam'ın saçları neredeyse mavi görünüyordu. Saat geç olmuştu, yazın ortasındaydılar ve üstüne üstlük hafta sonuydu. Yani birilerinin gelmesi ihtimali çok düşüktü. Hem gelseler bile Olive Smith ve Adam Carlsen haberleri artık eskimişti. "Kim gelebilir ki?"

"Anh mesela. O günün sihrini yeniden canlandırmana yardım etmek için."

"O şu anda Jeremy'le birlikte dışarıdadır."

"Jeremy mi? Hani şu âşık olduğun çocuk mu?"

Olive ona dil çıkarıp telefonuna baktı. Mutluydu. Sebebini bile bilmeden çok, çok mutluydu.

Ama hayır, sebebini biliyordu.

"Pekâlâ. Bir dakika kaldı."

"Tam vaktini bilemezsin." Adam'ın sesi sabırlı ve hoşgörülüydü. "Dakikasına kadar nasıl bileceksin ki?"

"Yanılıyorsun. O gece bir Western blot üzerinde çalışıyordum. Laboratuvar kayıtlarımı en ince detayına kadar inceleyip saatten ve dakikadan emin oldum. Ben kusursuz bir biliminsanıyım."

"Hmm." Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "O blot çalışmasının sonucu ne oldu?"

"Şu anda konumuz o değil." Olive sırıttı. "Sen burada ne arıyordun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir yıl önce o gece, geç saatlerde neden buradaydın diyorum."

"Hatırlamıyorum. Belki teslim tarihi yaklaşan bir iş yüzündendir. Ya da eve gitmek için ofisten çıkmışımdır." Adam omuz silkip bakışlarını koridorda gezdirdi. "Susamış da olabilirim."

"Olabilir." Olive ona doğru bir adım attı. "Belki de öpülmeyi umarak koridorlarda dolanıyordun."

Adam ona eğleniyormuş gibi baktı. "Belki de."

Olive birkaç adım daha attı. Ve tam onun önünde durduğunda alarmı çalmaya başladı. Onca zaman sonra bir kez daha kişisel alanını işgal ediyordu. Fakat bu sefer parmak uçlarında yükselip kollarını onun boynuna sararken Adam'ın elleri de belini kavradı ve onu daha yakına çekti.

Aradan tam bir yıl geçmişti. Olive artık onun tüm vücuduna aşinaydı; geniş omuzlarını, kirli sakalını, teninin kokusunu çok iyi biliyor, gözlerindeki gülümsemeyi bile hissedebiliyordu.

Kollarının belini sarmasının tadını çıkarırken kendini tamamen ona bıraktı ve dudaklarını kulağına yaklaştırıp yumuşacık bir sesle fısıldadı.

"Sizi öpebilir miyim Dr. Carlsen?"

Yazarın Notu

Akademik dünya bildiğim tek şey olduğu için genelde burada geçen hikâyeler yazıyorum. Dar görüşlü, tüketici ve yalnızlaştırıcı bu dünyada son on yıldır beni sürekli destekleyen mükemmel -kadın- akıl hocalarım oldu ama kendimi koca bir hata gibi hissettiğim zamanlardan da çok geçtim. Fakat lisansüstü eğitim alan herkes bilir ki bu çevre stres ve rekabet doludur. Çok da zorlayıcıdır. İş hayatı insanın dengesini mahveden, tüketen ve değerinin, yayınlarının sayısı ya da kazandığı hibenin miktarıyla ölçülemeyeceğini unutturan bir ortamdır.

Ne şaşırtıcıdır ki en sevdiğim şeyi -aşk hikâyeleri yazmak- STEM dünyasıyla birleştirmek benim için terapi gibi oldu. Benim deneyimlerim Olive'inkilerle aynı değil -ben hiç sahte randevulara çıkmadım ne yazık ki- ama yine de tüm hüsranımı, coşkumu ve hayal kırıklıklarımı onun maceralarına yansıttım.

Olive gibi ben de son birkaç yılda çok yalnızlık çektim. Çaresiz, korkmuş, köşeye sıkışmış ve yetersiz hissettiğim gibi kararlı, mutlu ve heves dolu olduğum anlar da yaşadım. *Aşk Hipotezi*'ni yazmak bana bu deneyimlere biraz espri, biraz da vurdumduymazlık katma ve kendi yaşadığım talihsizliklere yeni bir gözle bakma şansı verdi. Öyle ki bazen bunlara güldüm bile! İşte tam da bu sebeple –muhtemelen bunu söylememeliyim ama olsun– bu kitap benim için doktora tezim kadar önemli.

Peki... Bu yalandı. Çok, çoook daha önemli.

Hikâyede geçen birkaç kelimeyi ve terimi bilmiyor olabilirsiniz. *Title IX*, devlet ödeneği alan tüm enstitülerde (örn. çoğu üniversite) cinsiyet esaslı herhangi türden bir ayrımcılığı engellemek için oluşturulmuş bir yasadır. Okulları, taciz ve istismarın bulunmadığı bir çevre oluşturmaya mecbur bırakır. Her okulda bir *Title IX* koordinatörü bulunur ve bu kişilerin işi, enstitüleri hakları konusunda eğitmek ve şikâyetlerle ilgilenmektir. *Title IX*, eğitimde herkese eşit haklar sunulması ve öğrencilerle personelin cinsiyet esaslı ayrımcılıktan korunması için vazgeçilmez bir yasadır.

Son olarak, Anh'ın kitapta bahsettiği STEM Kadınları organizasyonları tamamen kurgudur fakat çoğu üniversitede benzer organizasyonlar bulunur. STEM dünyasındaki kadın akademisyenleri destekleyen gerçek kuruluşlar için awis.org'u, BIPOC kadınları destekleyen kaynaklar içinse sswoc.org'u ziyaret edebilirsiniz.

Teşekkürler

Öncelikle izninizle: asgfgsfasdgfadg. Bu kitabın var olduğuna inanamıyorum. Cidden, afgjsdfafksjfadg.

İkinci olarak söylemem gereken şu ki, son iki yılda yaklaşık olarak iki yüz kişi bana el uzatmasa bu kitap var *olamazdı*. *kapanış jeneriği müziği başlasın* Teşekkür etmem kişileri belirli bir sıra olmaksızın yazıyorum:

Muhteşem menajerim Thao Le, özelden attığın mesaj hayatımı değiştirdi. Olağanüstü editörüm Sarah Blumenstock, iyi ki bildiğimiz editörlerden *değilsin*. İlk okuyucularım Rebecca ve Alannah, canlarımsınız. (Kitabın adı için Alannah'ya özel teşekkürler!) Canım cin cücelerim, size de teşekkür ediyorum. Daddy Lucy ve Jen, her ihtiyacım olduğunda elimi tuttuğunuz için sağ olun. Claire, Court, Julie, Katie, Kat, Kelly, Margaret ve karım Sabine (ALIMONE!)... Çok teşekkürler! Kötü gün dostları Celia,

Kate, Sarah ve Victoria'ya da minnettarım. Court, Dani, Christy, Kate, Mar, Marie, Rachelle; en başından beri bana inandığınız için harikasınız! Gerçek hayatta, bu hususta ki her şeyi ama her şeyi konuşabileceğim ilk insan olduğu için Caitie'ye, ilk taslaklar hakkındaki kıymetli görüşleri için Margo Lipschults ve Jennie Conway'e, hızlı cevapları için Frankie'ye, güzel yazılarıyla bana ilham veren Psi'ye, bilgiler için Berkletes'e, çok değerli düzeltileri ve yüreklendirmeleri için Sharon Ibbotson'a, müsveddelerimi okuyan ve düzeltmeme yardımcı olan Stephanie, Jordan, Lindsey Merril ve Kat'e, muhteşem resimleri ve hazırladığı müthiş kapak için Lilith'e ve Penguin Creative'e, insanlara bu kitabı okumak istediklerini düşündürmeme yardımcı oldukları için Bridget O'Toole ve Jessica Brock'a, sahne arkasındaki Berkley çalışanlarına ve her şeyi yapmam için bana ilham olan Rian Johnson'a teşekkürler.

Dürüst olmak gerekirse kendimi hiç bilimsel makaleler dışında bir şey yazacak biri olarak görmezdim. İnternette hayran kurgusu yayımlayan muhteşem yazarlardan cesaret almasaydım asla yazmaya başlayamazdım. İnsanların desteği ve teşviki, *Uzay Yolu* ve *Yıldız Savaşları* hayran sitelerindeki yüreklendirmeleri olmasaydı gerçek bir kurgu yazmaya cesaret bile edemezdim. Hayran kurgularıma yorum yazan, sosyal medyada bana selam gönderen, DM'den ulaşan, benim için resimler çizen, beni neşelendiren ve yazdığım şeyleri okumak için zaman ayıran herkese çok teşekkürler! Size çok şey borçluyum gerçekten!

Son olarak, gönülsüz de olsa, sevgisi ve sabrı için Stefan'a teşekkür ediyorum. Umarım bunu okumuyorsundur, seni gösterişçi hippi.

"Okurlar, nükteli diyalogları ve sevilesi yan karakterleriyle hem gerçekçi hem de eğlenceli olan bu kitabı ellerinden bırakamayacaklar."

Library Journal

Doktora öğrencisi Olive Smith aşka inanan biri değildir. Bu inancına şanssızlığı da eklenir ve başına gelen olayların sonunda, sevgilisi olduğuna dair yalan söylemek zorunda kalır. Yalanına kanıt arayan Olive panikler ve okulun koridorunda karşısına çıkan ilk adamı öper.

Ne yazık ki bu adam, öğrenciler tarafından "meşhur pislik" olarak bilinen genç biyoloji profesörü Adam Carlsen'dan başkası değildir. Olive hiç beklemediği bir tavırla karşılaşır; genç adam onun sırrını saklayacağını hatta işbirliği yaparak sevgilisi rolünü oynayacağını söyler.

Olive ile Adam'ın küçük bir deney olarak başladıkları sahte ilişkileri, sonunda her şeyin gerçek olduğu bir noktaya varır. Genç kadın, aşk hipotezlerinden daha karmaşık tek şeyin kendi kalbini mikroskop altında incelemek olduğunu çok geçmeden fark edecektir.

Sahte bir gönül ilişkisinde taraflar birbirlerine karşı koyamazsa ne yaşanır? Tabii ki tüm aşk hipotezleri yerle bir olur.

0285598 TNH TMG

nemesiskitap · norakitap · masalperestkitap
nemesiskitap.com · norakitap.com
www.kitap365.com

nemesis KİTAP

MASAL PEREST

Nora

ISBN 978-625-7359-79-5

9 786257 359795

KDV'den muaftır